

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARIE LU

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

RÖVANŞ ZAMANI

WILDCARD

JOKER
OYUNCUNUN
HİKÂYESİ

BRO★SIS

YABANCI

**HER ŞEY MÜMKÜN.
BU SEFER HAYATLARI
PAHASINA BİR OYUN
BAŞLIYOR.**

BRO-SIS

Emika Chên, Warcross Şampiyonası'ndan sağ çıkmayı zar zor başarmıştı. Artık Hideo'nun yeni NöroLink algoritmasının ardındaki gerçeği bildiğinden, bir zamanlar hayranlık duyduğu, kendi tarafında olduğunu sandığı kişiye güvenemiyordu.

Hideo'nun planlarını durdurmak için Emika ve Anka Süvarileri bir araya gelecekti. Fakat bilmedikleri bir şey vardı: Tokyo'nun neon ışıklı sokaklarını tehdit eden yeni bir tehlikeyle karşılaşacaklardı. Birileri Emika'nın başına ödül koymuştu ve Emika'nın hayatta kalmak için tek şansı Sıfır ve acımasız Kara Zırhlar'dı. Ancak Emika, Sıfır'ın aslında görüldüğü gibi biri olmadığını çok geçmeden fark edecek ve koruması altına girmenin bir bedeli olacağını öğrenecekti.

Bir ihanet zincirinin ortasında, özgür iradenin geleceği tehlike altındayken Emika, sevdiği adamı durdurmak için ne kadar ileri gidecekti?

"Lu'nun gelecek için çizdiği dünyanın insanı içine çeken teknolojisi fazlasıyla gerçekçi. İnanılmaz hareketli fakat aynı zamanda duygusallık barındıran bir hikâye."

—PUBLISHERS WEEKLY, starred review

"Kurgu fevkalade. İlk kitapta olanlara bağlanan bir sürü ufak detay var. Zorlama gelmeyen sürprizler ve karakterlerin gelişiminden gelen bir gücü var hikâyenin.

Akıcı, yoğun ve muhteşem bir kitap."

—KIRKUS REVIEW, starred review

"İnanılmaz ihanetlerle dolu, akıcı bir hikâye.

Seri okumayı sevenler bu kitaba bayılacak."

—BOOKLIST

Çeviren: Onur Kınacı Birler

YABANCI

9 786052 177365

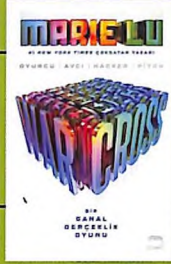
www.yabanciayinlari.com

facebook.com/yabanciayinlari

instagram.com/yabanciayinlari

internet.satis.ilknokta.com

HİKÂYESİNİN BAŞI
WARCROSS'U
KAÇIRMAYIN:

★“Açlık Oyunları ile

World of Warcraft’in birleşimi.”

—**PUBLISHERS WEEKLY**
starred review

“Görsel olarak güçlü,
hareketli ve inanılmaz sürükleyici.”

—**THE NEW YORK TIMES**

“Sizi yepyeni bir dünyanın
içine alacak.”

—**NEW YORK MAGAZINE**

“Canlı, aksiyon dolu bir
adrenalin bombası.

Lu karakterlere kalp ve kararlılık verip
akıllıca tasarlanmış bir sınırsız
olasılıklar dünyasına salıyor.”

—**LEIGH BARDUGO**, *Kargalar Meclisi*
kitabının #1 *New York Times* çoksatın yazarı

“Planlarınızı iptal edin çünkü

Warcross’u, bitirene kadar elinizden
düşüremeyeceksiniz. Bağımlılık yapıyor,
hızla ilerliyor ve sizi tamamen içine çekiyor.”

—**AMIE KAUFMAN**, *Illuminae* ve *Gemina*
kitabının #1 *New York Times* çoksatın yazarı

WILDCARD

JOKER
OYUNCUNUN
HİKÂYESİ

Wildcard: Joker Oyuncunun Hikâyesi

Özgün Adı | *Wildcard*

Marie Lu

Yabancı Yayınları | 237

Yayıma Hazırlayan | Su Akaydın

Düzeltili | Tünde Ecem Kutlu

Kapak Uygulama ve Grafik Uygulama | Ashıhan Kopuz

1. Baskı, Eylül 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-2177-36-5

Türkçe Çeviri © Onur Kınacı Birler, 2018

© Yabancı Yayınları, 2018

© Xiwei Lu, 2018

Sertifika No: 11407

Yayuncunun yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 40200

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://panfey.org>

SİBEL

MARIE LU

WILDCARD

**JOKER
OYUNCUNUN
HİKÂYESİ**

Çeviren
Onur Kınacı Birler

Beni daima yukarı çeken Primo için...

Diğer manşetlere geçerse, dünya çapındaki polis merkezleri kapılarına dayanan kalabalıklarla geçen üçüncü gününe giriyor. Kötü şöhretli suç patronu Jakob “Ace” Kagan, Paris’in 8. bölgesindeki bir polis karakoluna giderek yetkililere teslim oldu ve bu şaşırtıcı hareketiyle herkesin kafasını karıştırdı. Amerika Birleşik Devletleri’nde FBI’ın En Çok Aranan On Kişi listesinde adı bulunan iki kaçak, ölü bulundu. İki olayın da intihar olduğuna karar verildi. Sabah özetiniz bunlardı.

— **TOKYO SUN HABER BÜLTENİ,**
SABAH ÖZETLERİ

Rüyamda Hideo'yla birlikteydim.

Bunun bir rüya olduğunu biliyordum çünkü daha önce hiç görmediğim bir gökdelenin tepesindeki tamamen camla kaplı bir odada bulunan beyaz çarşafı bir yatakta yatıyorduk. Yere doğru baktığımda altımızda düzinelerce ve düzinelerce katın, zeminin-tavanın, zeminin-tavanın uzandığını, ta ki uzakta bir yerde bir nokta hâline gelene dek dünyanın derinliklerine indiğini görebiliyordum.

Belki de binanın dibi yoktu.

Her ne kadar şafağın yumuşak ışıkları içeri dolsa ve tenimizi yumuşak bir parlaklıkla aydınlatmak için gecenin loş maviliğini kovsa da gökteki yıldızlar hâlâ net bir biçimde görülüyor, göğü altın ve beyaz renkli pırıltılarla sarıyordu. Yatak odasının ötesinde, tepedeki yıldızların bir yansıması gibi ışıldayan ve bitmek tükenmek bilmeyen bir şehir manzarası görünüyor, ufukta bir bulutun içinde kaybolana dek uzanıyordu.

Her şey çok fazlaydı. Her yönde sonsuzluk vardı. Hangi tarafa düşeceğimi bilmiyordum.

Ardından Hideo'nun dudakları köprücük kemiğime dokun-

du ve kaybolma hissim yerini sıcaklığa bıraktı. *O buradaydı.* Başımı geriye attım, dudaklarım aralandı ve saçlarım arkamda dalgalanırken gözlerimi cam tavana ve yukarıdaki takımyıldızlara çevirdim.

Özür dilerim, diye fısıldadığında sesi zihnimde yankılandı.

Başımı iki yana salladım ve kaşlarımı çattım. Ne için özür dilediğini anımsayamadım, gözleri o kadar üzgün bakıyordu ki bunu hatırlamak da istemedim. *Bir şeyler doğru değil. Ama ne olabilir?* İçimden bir his burada olmamam gerektiğini söylüyordu.

Hideo beni yakınına çekti. İçimdeki his daha da yoğunlaştı. Pencereden dışarıdaki şehre göz attım; belki de bu düş sahnesinin olması gerektiği gibi görünmediğini ya da tepedeki yıldızların beni duraksattığını düşündüm. *Bir şeyler doğru değil...*

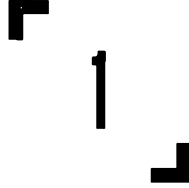
Hideo'nun yanında kaskatı kesildim. Kaşları çatıldı ve eliyle yüzümü kavradı. Öpüşmemize geri dönmek istiyordum ama odanın diğer ucundaki bir kıpırtı dikkatimi dağıttı.

Orada biri duruyordu. Simsiyah bir zırhla kuşanmış, yüz hatlarını siyah bir miğferin ardına saklamıştı.

Ona baktım ve camdan yapılmış her şey paramparça oldu.

SHINJUKU BÖLGESİ

Tokyo, Japonya

Warcross Kapanış Töreni'ne Sekiz Gün Kala

Biri beni izliyordu.

Bunu hissedebiliyordum; takip edildiğime dair ürkütücü hissi, sırtıma sabitlenmiş bakışları... Anka Süvarileri'yle buluşmak için Tokyo'nun yağmurla ıslanmış sokaklarında ilerlerken tüylerim diken diken olmuştu ve sürekli omzumun üzerinden arkama bakıyordum. İnsanlar rengârenk şemsiyeleri ve iş kıyafetleriyle, topuklu ayakkabıları ve geniş beden paltolarıyla aceleyle yarımdan geçip gidiyordu. Ne yöne gidersem gideyim insanların yere eğik başlarının bana doğru çevrildiğini hayal etmeden duramıyordum.

Belki de yıllar boyu ödül avcısı olmanın getirdiği bir paranoyaydı bu. *Kalabalık bir caddedesin*, dedim kendi kendime. *Hiç kimse seni takip etmiyor.*

Hideo'nun algoritmasının başlamasından beri üç gün geçmişti. Teknik olarak, dünya şimdi hiç olmadığı kadar güvenli olmalıydı. Henka Games lenslerini bir kere bile olsa kullanan herkes artık Hideo'nun kontrolü altına girmiş ve kanunu çiğnememek ya da başka birine zarar vermemek üzere dönüştürülmüşlerdi.

Sadece benim gibi hâlâ beta lensleri kullanan az sayıdaki kişi bundan etkilenmemişti.

Yani teoride, birinin beni izlemesinden endişelenmemem gerekiyordu. Algoritma onların bana zarar vermesine izin vermezdi.

Tam bunu düşünürken yerel bir polis karakolunu çevreleyen uzun sıraya bakmak için yavaşladım. Kuyrukta yüzlerce insan olmalıydı. Hepsi de şimdiye dek kanuna aykırı yaptıkları herhangi bir şey için, ödenmemiş bir park cezasından tutun da küçük çaplı hırsızlıklar, hatta cinayet için yetkililere teslim oluyordu. Son üç gündür durum böyleydi.

Dikkatim caddenin sonundaki polis barikatına kaydı. Polisler bizi başka bir sokaktan gitmemiz için yönlendiriyordu. Ambulans ışıkları duvarlardan yansıyor, araca yüklenen üzeri örtülü bir sedyeyi aydınlatıyordu. Burada neler olduğunu anlamam için yakınlardaki bir binanın çatısını işaret eden polis memurlarına şöyle bir bakmam yeterli oldu. Başka bir suçlu daha ölümüne atlamış olmalıydı. Haberler buna benzer intiharlarla doluydu.

Ve tüm bunların gerçekleşmesine ben yardım etmiştim.

Huzursuzluğumu bastırarak başka tarafa döndüm. Herkesin gözleri, zor fark edilse de boş bakıyordu. Zihinlerinin içinde, özgür iradelerini büken yapay bir el olduğundan habersizdiler.

Hideo'nun eli.

Bunu hatırlamak yolun tam ortasında durup gözlerimi kapamama yetti. Kalbim onun adıyla hızla çarparken bile yumruklarım açılıp kapandı. *Ben tam bir aptaldım.*

Onu düşünmek beni aynı anda nasıl hem tiksintiyle hem de arzuyla doldurabiliyordu? Karakolun dışında, yağmurun altında bekleyen bu insan sırasına korkuyla bakarken nasıl aynı zamanda Hideo'nun yatağında olduğum, ellerimi sırtında dolaştırdığım rüyanın hatırasıyla yanaklarım kızarabiliyordu?

Biz ayrıldık. Unut onu. Gözlerimi yeniden açtım ve yola devam ederken göğsümde yükselen öfkemi bastırmaya çalıştım.

Shinjuku alışveriş bölgesinin ısıtılmış sokaklarına daldığımda yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, neon ışıkların kaygan kaldırımlardaki yansımalarını bozuyordu.

Bu fırtına, yaklaşmakta olan ve bu seneki oyunların bitişini simgeleyen Warcross Kapanış Töreni'nin hazırlıklarını durdur-muyordu elbette. Gözümdeki beta lenslerle yolların, kaldırım-ların kırmızının ve altın renginin tonlarına boyandığını görebiliyordum. Tokyo'nun her bölgesi şu anda bu şekilde ısıtılmış, caddeler o bölgenin en popüler takımının renkleriyle dolup taşı-yordu. Tepede bol miktarda sanal havai fişek patlıyor, karanlık gökyüzünü rengârenk ışıklarla süslüyordu. Shinjuku bölgesinin favori takımı Anka Süvarileri'ydi, bu yüzden havai fişekler sık sık havaya yükselen ve alev alev boynunu zafer çığılığı atmak için geriye atan bir Anka kuşunun şeklini alıyordu.

Warcross hayranlarının oylamasından sonra önümüzdeki hafta boyunca her gün, bu seneki şampiyonanın en başarılı ilk on oyuncusu tüm dünyaya açıklanacaktı. Bu on oyuncu kapanış töreninde son bir Yıldızlar Karması maçı yapacak ve ardından bir sonraki ilkbaharda, açılış töreninde yeniden oynayana dek dünyanın en ünlü kişileri olarak bir yıl geçirecekti. Tıpkı benim bir zamanlar hackleyip bozduğum ve tüm hayatımı etkileyerek beni şu âna getiren açılış töreninde olduğu gibi.

Caddelerdeki insanlar en beğendikleri oyuncular gibi giyin-mişti. Birkaç tane Asher benzeri gördüm, Beyaz Evren'de yaptığımız şampiyonluk maçındaki kıyafetini giymişlerdi; birisi Jena kılığına bürünmüş, bir diğeri Roshan olmuştu. İnsanlar hâlâ fi-nal maçı hakkında hararetle tartışıyordu. Bunun sebebi o oyun-da olmaması gereken hile-güçlendiricilerinin bulunmasıydı.

Tabii ki bunu ben yapmıştım.

Yüzümdeki maskeyi düzelttim, gökkuşağı renkli saçlarımı kırmızı yağmurluğumun kapüşonunun altından çıkardım. Yağ-mur botlarım kaldırımda şap şap ses çıkarıyordu. Kendi yüzüm-de sıradan bir sanal yüz vardı, böylece en azından NöroLink gözlüklerini ya da lenslerini takan insanlar bana baktıklarında tamamen yabancı birini görecek. Bunları takmayan nadir in-sanlar içinse yüzümdeki maske caddedeki maskeli diğer insan-ların arasına karışabilmem için yeterli olacaktı.

“Sugoi!” diye haykırdı yanımdan geçen biri ve arkama döndüğümde gözleri kocaman açılmış iki kızın saçlarıma bakarak sırtıttığını gördüm. Japonca konuşmalarının çevirisi görüşümde belirdi: “Vay canına! Çok güzel bir Emika Chen kostümü!”

Fotoğrafımı çekmek istermiş gibi bir el hareketi yaptılar ve ben de onlara uyup ellerimi V şeklinde zafer işareti yaparak poz verdim. *Siz de Hideo’nun kontrolü altında mısınız, diye merak ettim.*

Kızlar teşekkür anlamında başlarını eğip yollarına devam etti. Omzuma asılı elektrikli kaykayımı düzelttim. Kendi kendimi taklit ediyormuş gibi davranmak güzel bir kılık değiştirmeydi ama başkalarını gizlice takip etmeye alışık biri için hâlâ kendimi tuhaf biçimde açıkta hissediyordum.

Emi! Neredeyse geldin mi?

Hammie’nin mesajı önümde şeffaf beyaz bir yazı olarak belirdiğinde gerginliğim azaldı. Kendi kendime gülümseyip adımlarımı hızlandırdım.

Neredeyse.

Bizimle birlikte gelseydin çok daha kolay olurdu, biliyorsun değil mi?

Omzumun üzerinden yeniden arkaya baktım. Kesinlikle çok daha kolay olurdu ama takım arkadaşlarımla en son aynı yerde kaldığım zaman Sıfır bizi bir patlamayla neredeyse öldürüyordu.

Artık resmî bir Süvari değilim.
İnsanlar grup olarak dışarı çıktığımızı
gördüklerinde sorular soracaktır.

Ama böyle yaparsan daha
güvende olursun.

Asıl yapmazsam daha güvenli.

Neredeyse iç çekişini duyabiliyordum. Barın adresini yenisinden yolladı.

Yakında görüşürüz.

Aalışveriş merkezinden geçip diğer tarafından dışarı çıktım. Burada Shinjuku'nun rengârenk caddeleri, yerini Tokyo'nun fuhuş merkezi olan Kabukichou'nun köhne sokaklarına bırakıyordu. Omuzlarımı dikleştirdim. Burası *tehlikeli* bir bölge değildi, özellikle de New York'ta yaşadığım yerle kıyaslanırsa ama duvarlar güzel kızları ve saçları jöleyle dikilmiş yakışıklı oğlanları gösteren parlak ekranlarla ve anlamak bile istemediğim karanlık afişlerle doluydu.

Barların dışındaki iç çamaşırılı sanal modeller ziyaretçileri içeri davet ediyordu. Profilimde yabancı olarak belirtildiğimi fark ettiklerinde beni görmezden gelip dikkatlerini sokaklarda dolaşan daha zengin Japonlara çevirdiler.

Yine de adımlarımı hızlandırdım. Dünyadaki hiçbir fuhuş mahallesi güvenli değildi.

Kabukichou'nun sınırındaki dar bir sokağa daldım. Bu ufak ara sokaklardan oluşan kısma *Piss Alley* deniliyordu. Warcross şampiyonası süresince turistlere kapalı olduğundan Süvariler bu gece için burayı seçmişti. Sokakların giriş ve çıkışlarında takım elbiseli ve asık suratlı korumalar dikiliyor, gelip geçen meraklı kişileri uzaklaştırıyordu.

Gerçek kimliğimi görebilmeleri için kısa bir süreliğine görünüşümü normal hâline getirdim. Korumalardan biri başını eğdi ve beni içeri aldı.

Sokakların iki tarafında da ufak *sake* barları ve *yakitori* restoranları sıralanmıştı. Her bir buğulanmış kapının ardındaki dumanı tüten ızgaraların etrafında diğer takımların toplandıklarını ve duvarlardaki sanal projeksiyonlarda oyuncularla yapılan röportajlar hakkında yüksek sesle tartıştıklarını görebiliyordum. Taze yağmur kokusu sarımsak, *miso* ve kızarmış et kokusuyla karışıyordu.

Yağmurluğumu çıkarıp silkeledim ve içi dışına gelecek şekilde katlayıp sırt çantamın içine koydum. Ardından en sondaki dükkâna yöneldim. Bu bar diğerlerinden biraz daha büyüktü; iki tarafı kapalı, sessiz bir sokak arasına bakıyordu. Kırmızı fenerlerle aydınlanan kapısında takım elbiseli adamlar dikiliyordu. İçlerinden biri beni fark etti ve kenara çekilip geçmem için yol verdi. Fenerlerin altından yürüyüp kayan cam kapılardan içeri girdim. İçeride beni sıcak bir hava sardı.

Midnight Sense Bar'a Giriş Yapıldı!

+500 Puan. Günlük Skor: +950

Seviye 36 | Ç 120,064

Kendimi hoş bir ortamda buldum. İçerideki bir barın etrafına dizilmiş sandalyelerin hepsi de doluydu ve tezgâhın arkasındaki şef, kâselere *ramen* doldurmakla meşguldü. Geldiğimi duyurmak için yaptığı işe ara verdi.

Herkes benden tarafa dönerken bir sürü tebrik işittim.

Hırsızımız Hammie ve Kalkanımız Roshan oradaydı. Sandalyelerden birinde oturan Kaptanımız Asher'in son moda tekerlekli sandalyesi yanında katlanmış hâlde duruyordu. Hatta aslında Şeytan Tugayı takımında oynayan Tremaine bile buradaydı. Kâsesinden yükselen buharların arasından başını sallayıp bana selam verirken dirseklerini barın üzerine yasladı. Bileğindeki tesbih boncuklarından yapılmış bileziğiyle oynayan ve eski erkek arkadaşını bilerek görmezden gelen Roshan'dan uzakta oturuyordu.

Takımım. Arkadaşlarım. Her birinin yüzüne bakarken izlendiğime dair o ürkütücü his kayboldu.

Hammie bana el salladı. Yanındaki boş sandalyeye minnetle oturdum. Şef önüme bir kâse *ramen* koydu ve bize mahremiyet verebilmek için geri çekildi. "Tüm şehir kutlama yapıyor," diye mırıldandım. "Hideo'nun ne yaptığı hakkında insanların hiçbir fikri yok."

Hammie kıvrıkcık saç tutamlarım sımsıkı toplayıp başının üstünde koca bir topuz hâline getirmeye başladı. Ardından çene siyle duvarda final maçının görüntülerini yayınlayan sanal ekranı işaret etti. "Tam zamanında geldin," dedi. "Hideo tam da bir duyuru yapmak üzereydi."

Hammie bana bir bardak çay koyarken hepimiz gözlerimizi ekrana diktik. Ekranda şimdi, yüzlerini devasa bir sahneye dönmüş bir oda dolusu muhabirin görüntüsü vardı ve hepsi sabırla Hideo'nun gelmesini bekliyordu. Warcross yaratıcı yönetmeni Kenn ve Henka Games operasyon yönetmeni Mari Nakamura çoktan yerlerini almıştı ve birbirleriyle fısıldaşıyordu.

Hideo'nun sahneye doğru yürümeye başlamasıyla ekrandaki odanın içi aniden hareketlendi. Hideo arkadaşlarının yanına ulaştığında takım elbisesinin ceketinin yakasını düzeltti ve her zamanki soğukkanlı, ölçülü zarafetiyle ellerini sıktı.

Hideo'nun ekrandaki görüntüsünün yarattığı his bile sanki bu barın kapısından içeri girmişçesine yoğundu. Görebildiğim tek şey, hayatım boyunca izlediğim, yüzüne bakmak için gazete stantlarının önünde dikildiğim ya da televizyonun karşısında beklediğim oğlandı. Tırnaklarımı tezgâha batırdım ve bunun beni nasıl da utanç verici şekilde zayıf hissettirdiğini göstermeye çalıştım.

Hammie fark etti. Bana anlayışla baktı. "Hiç kimse onu şimdiden unutmanı beklemiyor," dedi. "Hideo'nun dünyayı ele geçirmeyi falan istediğini biliyorum ama yine de takım elbiseyi bir Balmain markeninden bile çok daha iyi taşıyor."

Asher somurttu. "Ben tam buradayım."

“Onunla *çık*mak istediğimi söylemedim,” diye karşılık verdi Hammie ve uzanıp Asher’ın yanağını okşadı.

Kısık sesle konuşan Hideo ve Kenn’e baktım; Kenn ve Mari’nin, Hideo’nun planlarının ne kadarından haberdar olduklarını merak ettim. Başından beri tüm şirket bu işin içinde miydi? Böyle bir şeyi sır olarak saklamak mümkün müydü? Böylesi berbat bir şeyin içinde *bu kadar* çok insan mı yer alıyordu?

“Hepinizin bildiği gibi,” diye konuşmasına başladı Hideo, “bu seneki şampiyonanın final oyunu sırasında bir hile etkinleştirdi ve Andromeda Takımı’na karşı oynayan Anka Süvarileri bundan yarar sağladı. Yaratıcı ekibimizle bu olayı değerlendirdikten sonra,” diyerek duraksadı ve Kenn’e baktı, “bu hilenin oyuncularımızdan biri tarafından değil, dışarıdan birileri tarafından aktifleştirildiğini gördük. Bunu çözmenin en iyi yolunun, dört gün sonra Andromeda Takımı ve Anka Süvarileri arasında resmî bir rövanş maçı yapılması olduğuna karar verdik. Maçtan dört gün sonrasında da kapanış töreni yapılacaktır.”

Hideo’nun sözleri üzerine aniden başlayan konuşmalarla içerisi uğultuyla doldu. Asher arkasını yaslanıp ekrana doğru kaşlarını çattı. “Pekâlâ, işte oluyor,” dedi hepimize. “Resmî bir rövanş. Hazırlanmamız için üç günümüz var.”

Hammie ağız dolusu noodle’ı höpürdeterek yuttu. “Resmî bir rövanş,” diye tekrarlarlarken sesinde en ufak bir coşku yoktu. “Şampiyonaların tarihinde hiç yaşanmamış bir şey.”

“Orada Anka Süvarileri’nden nefret eden çok fazla kişi olacak,” diye ekledi Tremaine. Şimdiden dışarıdaki barlardan, “Sahtekârlar!” diye bağırانların sesi çok net duyuluyordu.

Asher omuz silkti. “Daha önce karşı karşıya kalmadığımız bir şey değil bu. Öyle değil mi Blackbourne?”

Tremaine’in yüzü ifadesizdi. Hepimiz ekrana bakmaya devam ediyorduk, yeni oyun heyecanı bizi çok da etkilememişti. Asıl önemli haber rövanş değildi. Keşke şu muhabirler Hideo’nun NöroLink’le aslında ne yaptığını bilseydi.

Dünyadaki dehşetten çok yoruldum, demişti bana. O yüzden ben de bunu zorla bitireceğim.

“Eh,” diye söze başladı Roshan, bir eliyle yüzünü ovalıyordu. “Hideo son birkaç günde yaşanan herhangi bir şeyden rahatsız olduysa bile bunu hiç göstermiyor.”

Tremaine görüşündeki görünmeyen bir şeye yoğunlaşmıştı ve parmaklarıyla barın üzerine hızla vuruyordu. Birkaç hafta önce onun gibi biriyle aynı odada olduğumda tüylerim diken diken olurdu. Hâlâ en sevdiğim kişi değildi ve her an alay ederek bana yeniden Prenses Peach demesini bekliyordum ama şimdilik bizim tarafımızdaydı ve alabileceğimiz bütün yardıma ihtiyacımız vardı.

“Bir şey bulabildin mi?” diye sordum.

“Yeni lenslere sahip olan kaç kişi var diye bazı rakamları inceledim.” Tremaine arkasına yaslandı ve içini çekti. “Yüzde doksan sekiz.”

Oluşan sessizliği bıçakla pasta keser gibi kesebilirdim. Kulanicıların yüzde doksan sekizi artık Hideo’nun algoritması tarafından kontrol ediliyordu. Karakoldaki uzun sıraları, polis şeridini düşündüm. Bu kadar büyük bir yüzde olması başımı döndürmüştü.

“Peki kalan yüzde iki?” diye sormayı başardı Asher.

“Hâlâ beta lensleri kullanan kişiler,” diye yanıtladı Tremaine, “ve henüz yeni lenslerini takmamış olanlar. O insanlar da şimdilik güvende.” Bakışlarını barda gezdirdi. “Biz ve son sürüm piyasaya sürülmeden önceki beta sürümü bize dağıtıldığı için resmî oyuncular. Bahse girerim ki Kara Evren’deki birçok kişi. Ayrıca dünya çapında NöroLink’i hiçbir zaman kullanmamış çok az sayıda insan. Geri kalan herkes buna bağlandı.”

Hiç kimse bu söylenene bir şey ilave etmek istemiyordu. Sesli ifade etmesem de sonsuza dek beta lenslerle kalamayacağımızı biliyordum. Söylentilere göre Warcross kapanış töreninde beta lensler, onları algoritmalı lenslere dönüştürecek bir yama indirecekti.

Bu sekiz gün sonra olacaktı.

“Yedi günlük özgürlük kaldı,” dedi Asher hepimizin düşündüklerini dile getirerek. “Eğer bir banka soymak istiyorsanız, şimdi tam zamanı.”

Tremaine’e bir bakış attım. “Algoritmanın kendisi hakkında daha çok bilgi alabilme şansın oldu mu?”

Başını iki yana salladı ve hepimizin görebilmesi için bir ekran açtı. Parlayan harflerden oluşan bir labirentti bu. “En ufak bir izini bile bulamadım. Şunu görüyor musunuz?” Bir öbek kodu işaret etmek için duraksadı. “Ana bağlanma dizinini? Burada bir şey olması gerekiyor.”

“Orada bir algoritma olmasının imkânsız olduğunu söylüyorsun,” dedim.

“İmkânsız olduğunu söylüyorum evet. Bu tıpkı hiçbir iple, telle bağlanmamış bir sandalyenin havada süzülmesini izlemeye benziyor.”

Uykusuz geçen son birkaç gecede benim de vardığım sonuç buydu. Geceleri NöroLink’in her gediğini araştırmakla harcamıştım. Hiçbir şey yoktu. Hideo algoritmasını nasıl bir şekilde uyguladıysa, bunu bulamıyordum.

İçimi çektim. “Algoritmaya erişebilmenin tek yolu belki de Hideo’nun kendisidir.”

Ekranda Hideo basından gelen soruları yanıtlıyordu. Yüzü ciddi, duruşu rahat ve saçı mükemmel bir dağınıklıktaydı. Hideo her zamanki gibi düzgün görünüyordu. Nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu? Kısacık ilişkimizde birlikte geçirdiğimiz dakikalar sanki ne düşündüğünü görüp anlamama yetecekmiş gibi öne doğru eğildim.

Dün geceki rüyam yeniden zihnime doldu; ellerinin çıplak kollarımda dolaşmasını, perişan yüz ifadesini neredeyse hissedebiliyordum. *Özür dilerim*, diye fısıldamıştı. Sonrasında da odanın köşesindeki karanlık silüet beni izlemeye başlamıştı. Etrafımızdaki bütün camlar paramparça olmuştu.

“Peki ya sen?” diye soran Tremaine beni derin düşüncelerim-

den uzaklaştırdı. “Sıfır’dan hiç yeni haber aldın mı? Hideo’yla iletişim kurdun mu?”

Derin bir nefes alıp başımı salladım. “Hiç kimseye ulaşmadım. Henüz değil, en azından.”

“Sıfır’ın teklifini hâlâ ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?” Asher başını eline yaslamıştı ve dikkatle bana bakıyordu. Bu bana eskiden emirlerini dinlemeyeceğimi düşündüğü zamanlarda Kaptan olarak attığı bakışın aynısıydı. “Sakın bunu yapma. Bunun bir tuzak olduğu çok belli.”

“Hideo da bir tuzaktı Ash,” dedi Hammie. “Ve bunu hiçbirimiz göremedik.”

“Evet ama Hideo yurdumuzu bombalamayı hiç denemedi,” diye mırıldandı Asher. “Bakın, eğer Sıfır, Hideo’yu durdurmak için gerçekten de Emi’nin ona katılmasını istiyorsa yapılması gereken bazı şeyler var. Sıfır pek de örnek bir vatandaş sayılmaz. Çıkaracağı sorunların bedeli, yapacağı yardımdan çok daha fazla olabilir.”

Tremaine dirseklerini tezgâha dayadı. Yüzündeki içten endişe ifadesine hâlâ alışamamıştım ama rahatlatıcıydı. Bana yalnız olmadığımı hatırlatıyordu. “Eğer birlikte çalışırsak Em, Sıfır’ın yardımından uzak durmayı deneyebiliriz. Sasuke Tanaka hakkında dışarıda bir yerde mutlaka bazı ipuçları olmalı.”

“Sasuke Tanaka hiçbir iz bırakmadan yok olmuş,” dedi Roshan. Yemek çubuklarına noodle’ını sararken kısık sesi soğuk ve keskin çıkmıştı.

Tremaine ona baktı. “*Daima* bir iz vardır,” diye karşılık verdi.

Roshan ve Tremaine arasında işler daha da tuhaf bir hâle gelmeden Asher araya girdi. “Ya Hideo’yla ilk sen temasa geçsen? Ona kardeşini sağ salim bulduğunu söyleyen? Tüm bunları, yani Warcross’u ve algoritmayı kardeşi için yaratmıştı, değil mi? Onun için her şeyi yapmaz mıydı?”

Zihnimde Hideo’nun bana baktığını gördüm. *Yaptığım her şey onun için.* Bunu bana sadece birkaç hafta önce, banyoevinde yıldırların göz kırpışlarını izlerken söylemişti.

O zaman bile algoritmasını planlıyordu. Sözleri artık yeni bir anlam kazanmıştı; bu anının sıcak hatırasının içimde buz kestiğini hissettim.

“Eğer Sıfır onun kardeşiye tabii,” dedim.

“Olmadığını mı söylüyorsun? Bunu hepimiz gördük.”

“Ben sadece bundan emin olamayacağımızı söylüyorum.”
Kâsemdeki noodle’ları karıştırdım, hiç iştahım kalmamıştı.

Hammi düşünceli bir şekilde başını hafifçe yana eğdi; satranççı zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. “Sasuke’nin kimliğini çalan herhangi biri olabilir. Ölmüş bir öğrencinin adını kullanarak peşindeki insanları atlatmaya çalışıyor olabilir.”

“Hortlatmak,” diye mırıldandım onaylayarak. Bunun için kullanılan kelimeyi biliyordum çünkü ben de daha önce bunu yapmıştım.

“Emi bu kadar büyük bir şeyi Hideo’ya söyleyemez, hele bir de doğru bile değilse,” diye devam etti Hammi. “Hideo’ya öngörülemeyen bir şey yaptırabilir bu. İlk önce kanıt ihtiyacımız var.”

Roshan aniden ayağa kalktı. Sandalyesi kulak tırmalayıcı bir sesle geriye doğru kayd. Bakışlarımı aniden ona çevirdiğimde bize arkasını döndüğünü ve bardan dışarı çıkmak için kapıya yöneldiğini gördüm.

“Hey,” diye seslendi Hammi. “Sen iyi misin?”

Bize bakmak için duraksadı. “İyi miyim? Hepimiz burada oturmuş, Emi’nin öldürölme ihtimali olan bir şeye nasıl dalabileceğinin teknik ayrıntıları hakkında konuştuğumuz için mi iyi olmalıyım?”

Hepimiz suskunlaştık; Roshan’ın sözleri aramızda asılı kalmıştı. Daha önce Roshan’ın sesinde hiç gerçek bir kızgınlık duymamıştım ve şimdi de kulağa yanlışmış gibi geliyordu.

Gözlerini takım arkadaşlarının üzerinde gezdirdikten sonra benim üzerimde sabitledi. “Hideo’ya hiçbir şey borçlu değilsin,” dedi yumuşak bir sesle. “Yapmak için kiralandığın şeyi yaptın. Bu işin derinlerine dalmak senin sorumluluğunda değil. Ne

Sıfır'ın gemişı ve onunla Hideo arasında yaşananlar ne de onun Hideo'ya yapmayı planladığı şeyler senin sorumluluğunda."

"Emi bunu yapabilecek tek..." diye söze başladı Asher.

"Sanki sen her zaman Emika'nın ihtiyaçlarını gözetirsin de!" diye patladı Roshan. Tek kaşımı şaşkınlıkla kaldırdım.

"Roshan," dedi Asher ona dikkatlice bakarak.

Roshan dudaklarını sıkı bir şekilde birbirine bastırıyordu. "Bak... Eğer Sıfır'ın takımı hâlâ Hideo'yu durdurmaya çalışıyorsa o zaman bırak o yapsın. Bırak o ikisi birbirine saldırsın. Geri çekil ve kendini bundan uzaklaştır. Bunu yapmak zorunda değilsin ve hiçbirimiz seni farklı bir şey için ikna etmemeliyiz."

Benim cevap vermeme fırsat kalmadan Roshan döndü ve gecenin içine daldı. Kapı arkasından keskin bir sesle kayarak kapandı. Çevremdekiler tuttukları nefeslerini sessizce verdi.

Hammie'ye baktığımda başını salladı. "O burada olduğu için böyle," diye mırıldanarak başıyla Tremaine'i işaret etti. "Roshan'ın dengesini bozuyor."

Tremaine rahatsız olmuş bir şekilde boğazını temizledi. "Roshan pek de hatalı değildi," dedi en sonunda. "Tehlike hakkında yani."

Roshan'ın oturduğu, şimdi boş olan sandalyeye baktım ve bileziğini düşündüm. Görüşümdeki arşivimin içinde hâlâ Sıfır'dan gelen son mesajı görebiliyordum, harfler küçük, beyaz ve bek-lenti içindeydi.

Sana yaptığım teklif hâlâ geçerli.

Hammie arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden buna hâlâ devam ediyorsun?" diye sordu bana.

"Dünyanın kaderi yeterli bir sebep değil mi?"

"Hayır, bundan daha fazlası var."

İçimde öfke yükseldi. "Bunların hepsi benim yüzümden yaşıyor... Buna tamamen ben yol açtım."

Hammie sert sözlerimle geri adım atmadı. “Ama bunların senin suçun olmadığını biliyorsun. Söyle bana... *Neden?*”

Tereddüt ettim, söylemek istemiyordum. Görüşümün köşesinde Hideo’nun profilinin yeşile döndüğünü gördüm. Uyanıktı ve çevrimiçiydi. Uzanıp onunla bağlantı kurmayı istemem için yeterliydi bu.

Beni hâlâ bu şekilde çekiyor olmasından nefret ediyordum. Ne de olsa herkesin hayatında, istemese de takıntı hâline getirdiği bir kişi olurdu. Hayatıma girip çıkan birkaç haftalık kaçamaklardan hoşlanmıyor değildim ama yine de...

O bir kaçamaktan, bir ödülde ya da bir hedeften çok daha fazlasıydı. Artık geçmişime sonsuza dek bağlanmıştı. Dünyanın özgür iradesini çalan Hideo’yla, kardeşinin yasını derinden tutan ve bu yas yüzünden koyu saçlarında kalıcı bir gümüş çizgi oluşan Hideo hâlâ aynı kişiydi. Anne ve babasını seven de Hideo’ydu. Beni kendi karanlığımdan çekip çıkaran ve daha iyi şeyler için hayal kurmam için cesaretlendiren de aynı Hideo’ydu.

Onun canavardan başka bir şey olmadığına inanmayı reddediyordum. Onun bu şekilde çökmesini izleyemezdim. Devam edecektim çünkü o oğlanı bulmaya ihtiyacım vardı, yalanının altına gömülmüş atan kalbini bulmaya... Onu kurtarmak için onu durdurmalıydım.

Bir zamanlar beni yukarı çeken el oydu. Şimdi onun için bunu ben yapacaktım.

Bardan ayrıldığımızda gece yarısını bir hayli geçmişti ve yağmur, yerini hoş bir sise bırakmıştı. Sokaklarda hâlâ insanlar vardı. Yıldızlar Karması’nın ilk iki oyuncusu açıklanmıştı ve şimdi şehirdeki her sokak direğinin altında oyuncuların sanal görüntüleri havada süzülüyordu.

HAMILTON JIMENEZ - ABD | ANKA SÜVARİLERİ
PARK JIMIN - GÜNEY KORE | KAN TAZILARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hammie sokak direklerinin altında dönen ve oyunlardaki en iyi hareketlerini gösteren görüntülerine bakmadı bile. "Bizimle geri dönmelisin," dedi yan gözle etrafı incelerken.

"Ben iyi olacağım," diye ona güvence verdim. Eğer biri beni gerçekten de takip ediyorsa takım arkadaşlarımı da takip edebilmesini sağlamamak en iyisiydi.

"Burası Kabukichou, Em."

Ona buruk bir şekilde gülümsedim. "Yani? Hideo'nun algoritması artık buradaki çoğu insan üzerinde çalışıyor. Korkacak ne var ki?"

"Çok komik," diye karşılık veren Hammie tek kaşını bıkkınlıkla kaldırdı.

"Bak, hepimiz birlikte dolaşmamalıyız. Algoritma olsa bile bunun bizi ne kadar çekici bir hedef hâline getirdiğini biliyorsun. Otelime döndüğümde seri arayacağım."

Hammie sesimdeki kesinliği anladı. Dudakları hayal kırıklığıyla büzülse de başını sallayarak onayladı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. "Evet, arasan iyi edersin," diye seslendi omzunun üzerinden ve aceleyle uzaklaşırken bana el salladı.

Onun diğerlerine katılmasını ve birlikte metro istasyonunun yanında bekleyen özel arabalarına doğru gitmelerini izledim. Her birinin ünlü olmadan önceki hâllerini, Tokyo'ya ilk kez geldikleri zamanı, metroyu kullanabilecek kadar görünmez oldukları günleri hayal etmeye çalıştım. Yalnız hissedip hissetmediklerini merak ettim.

Takım arkadaşlarım yağmurun sisi içinde gözden kaybolduğunda arkama döndüm.

Kendi başıma seyahat etmeye alıştım. Yine de şimdi yalnızlığım daha keskin geliyordu ve içimdeki boşluk takım arkadaşlarım olmadan çok daha büyük görünüyordu. Ellerimi ceplerime soktum ve İngilizce konuşarak beni caddede sıralanan kulüplerden birine davet eden ve gülümseyen sanal erkek mankeni görmezden gelmeye çalıştım.

"Hayır," diye cevap verdim sanal mankene. O anda yok oldu

ve kulübün girişinde yeniden belirerek sıradaki potansiyel müşteri için bakınmaya başladı.

Saçımın tamamını kapüşonumun içine tıktırdım ve yürümeye devam ettim. Sadece bir hafta önce, muhtemelen yanımda Hideo'yla yürüyor olurdum. Kolu belime dolanmış, paltosu omuzlarımda olurdu. Benim söylediğim bir şeye kakhaha atardı.

Fakat burada tek başımaydım ve kirli su birikintilerine basan botlarımla şapırtısını dinliyordum. Tabelalardan ve tentelerden damlayan sular dikkatimi dağıtıyordu. Sanki birinin ayak sesini andırıyorlardı. İzlediğim hissi geri dönmüştü.

Kulaklarımda statik bir vızıltının titreşimini hissettim. Bir kavşakta kısa bir süre duraksadım ve vızıltı susana dek başımı bir o yana bir bu yana eğdim.

Görüşümde Hideo'nun hâlâ yeşil olan ikonuna baktım. Şu anda neredeydi ve ne yapıyordu? Onunla bağlantı kurduğumu ve sanal görüntüsünün tam önümde belirmediğini hayal ettim. Bu sırada Asher'm sorusu kulaklarımda çınlıyordu. Sıfır'ın, kardeşiyle olan bağlantısını ona *anlatırsam* ne olurdu? Bundan tamamen emin olmadan bunu söylemek ve neler olacağını görmek çok mu kötü olurdu?

Onun sesini duymak için bahaneler ürettiğim için kendime kızarak dişlerimi sıktım. Eğer onunla arama yeteri kadar mesafe koyabilirsem ve tüm bu olanlara sadece bir iş gözüyle bakabilirsem, o zaman belki de onun yanında olma isteğimi engelleyebilirdim.

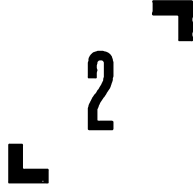
Kulağımdaki statik vızıltı yine başladı. Bu sefer durdum ve dikkatlice dinledim. Hiçbir şey yoktu. Sokakta benimle birlikte sadece birkaç kişi kalmıştı ve her birinin görünümü sıradandı. *Belki de biri beni hacklemeye çalışıyordu.* Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için kendi NöroLink sistemimde bir denetleme başlattım. Görüşümde akan yeşil yazılı ekrana göre taramadaki her şey normal görünüyordu.

Ta ki mesajlarımla üzerine geldiğinde hata aramayı atlayana dek.

Kaşlarımı çattım ama daha yakından incelememe fırsat kalmadan görüşümdeki tüm yazılar yok oldu. Hepsinin yerini tek bir cümle almıştı.

Hâlâ bekliyorum Emika.

Ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu. Bu Sıfır'dı.

Kaldırımında hızla döndüm. gözlerim sokaktaki her siluetin üzerinde geziyordu. Yoldaki rengârenk yansımalar ıslak gecenin içinde bulanıklaşıyordu. Sokak lambaları aniden insan gibi görünmeye başladı, uzaktaki her adım sesi sanki doğruca bana doğru geliyor gibiydi.

Sıfır burada mıydı? Beni izleyen o muydu? Zırhının içinde, yüzü opak siyah bir miğferin ardına gizlenmiş tanıdık bir silueti arkamda yürürken görmeyi bekledim.

Fakat kimse yoktu.

“Sadece birkaç gün oldu,” diye fısıldadım ve sözlerim görüşümde yazılı cevap hâline dönüştü. “Düşünmek için zaman vermek lafını duydun mu hiç?”

Sana zaten zaman verdim.

İçimde korkunun yanında bir de kızgınlık yükseldi. Dişlerimi sıktım ve daha hızlı yürümeye başladım. “Belki de bu benim sana ilgilenmediğimi söyleme yolumdur.”

Peki ilgilenmiyor musun?

“Hem de hiç.”

Neden?

“Beni öldürmeye çalıştığın için olabilir mi?”

Eğer ölmeni hâlâ isteseydim, ölmüş olurdun.

Sırtımdan aşağı başka bir ürperti daha geçti. “Teklifini kabul etmem için beni ikna etmeye mi çalışıyorsun? Bunda pek iyi bir iş çıkaramıyorsun da.”

Tehlikede olduğunu söylemek için buradayım.

Benimle oynuyordu, hem de her zaman yaptığı gibi. Fakat kendini ifade etme şeklindeki bir şeyler donakalmamı sağladı. Şu anda belki de kalkanlarımı hackliyor olabileceğini, dosyalarımı, yani *beni* kurcalıyor olabileceğini fark ettim. Bir keresinde babamın Hatıralar dosyasını benden çalmıştı. Bunu tekrar yapabiliirdi.

“Şimdiye kadar karşıma çıkan tek tehlike *senden* geldi.”

Demek ki son zamanlarda Kara

Evren'e uğramadın.

Birden çevremde Korsan İni'nin görüntüsü belirdi. Bu ani değişimle geriye doğru sendeledim. Sadece bir saniye önce şehirdeki bir sokakta dikilirken şu anda bir korsan gemisinin güvertesindeydim.

Tremaine haklıydı, Kara Evren'deki çoğu insan hâlâ beta lensleri kullanıyor olmalıydı çünkü Hideo'nun algoritması aşağı inmelerine asla izin vermezdi. Gemi sanal insanlarla dolup taşıyordu ve hepsi de İn'in merkezindeki cam silindirin etrafına toplanmıştı. Suikast piyangosunu gösteren ekrandı bu.

Her zaman ilk seçilensin, değil mi?

Bakışlarım listeye çevrildi. Bazı isimler tanıdık: çete liderleri, suç patronları, politikacılar ve birkaç ünlü. Ama sonra...

İşte oradaydım. Emika Chen. Listenin en üstünde ben vardım ve adımın yanında ödül olarak beş milyon çip yazıyordu.

Ölümüm için beş milyon çip.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," demeyi başardım.

Korsan İni belirttiği hızla yok oldu ve kendimi yine Kabukichou'da dikilirken buldum.

Sıfır'ın mesajları artık çok hızlı geliyordu.

İki suikastçı bu caddeye doğru geliyor. Sen tren istasyonuna varamadan sana ulaşacaklar.

Bir anda vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Adı o listede olanların başına neler geldiğini görmüştüm ve bu kadar yüksek bir ödülle suikastçılar mutlaka peşime düşerdi.

Bir an kendimi Hideo'nun algoritmasının herkesi etkilemiş olmasını dilerken buldum ama bu düşüncüyü hızla zihnimden attım.

"Onları senin yollamadığını nereden bileyim?" diye fısıldadım.

Zaman kaybediyorsun. Bir sonraki kavşakta sağa dön. Alışveriş merkezine gir ve zemin kata in. Oradaki caddenin karşısında seni bir araba bekliyor.

Bir araba mı? Belki de başından beri paranoyak davranmıyordum. Beni izliyordu ve belki de Süvariler'in yanından ayrıldığımdan beri hangi yolu izleyeceğimi hesaplamıştı.

Telaşla çevreme bakındım. Belki de Sıfır bana yalan söylüyor, her zamanki oyunlarından oynuyordu. Rehberimi açtım ve Asher'ı aramaya hazırlandım. Eğer diğerleri yakındaysa gelip beni alabilirlerdi. Onlar...

Bu düşüncemi tamamlayamadım. Arkamdan bir atış sesi duyuldu ve bir şey boynumun yanından kıl payı geçip duvara saplandı.

Bir kurşun. *Silah atışıydı.* Ani bir dehşet dalgasıyla titredim.

Kendimi yere attım. Caddenin aşağısında yabancı biri çığlık atıp kaçtı ve sokakta görünürde bir tek ben kaldım. Omzumun üzerinden bakıp beni takip edenleri bulmaya çalıştım ama bu sefer bir binanın yanında hareket eden bir gölge gördüm. Caddenin diğer tarafında başka bir hareketlilik gözüme çarptı. Tökezleyerek ayağa kalktım.

Başka bir silah sesi duyuldu.

Panik tüm duyularımı ele geçirmişti ve başka bir şeye yer bırakmıyordu. Sesleri sanki suyun altındaymışım gibi duyuyordum. Ödül avcısı olarak daha önce de silah sesi duymuştum, duvarlara ve camlara çarpan polis kurşunlarının *vızılıtlarını* ama bu ânın saf yoğunluğu yeniydi. Ben asla hedef olmamıştım.

Onları Sıfır mı gönderdi? Fakat kaçmam için beni o uyarmıştı. Bana tehlikede olduğumu söylemişti. Eğer bana saldıran oysa neden böyle bir şey yapmış olsun?

Düşünmek zorundasın.

Vücudumu duvara yasladım, kaykayımı yere attım ve üzerime zıpladım. Topuğumu bastırmamla birlikte kaykayım tiz bir *vınnnn* sesiyle öne atıldı. Sıfır bir sonraki dönüşte beni bir arabanın beklediğini söylemişti. Kaykayımın üzerinde çömelip iki tarafını sıkıca tuttum ve caddenin sonuna doğru yol almaya başladım.

Fakat başka bir kurşun bacağımın yanından geçerek, hem de

fazla yakınından geçerek kaykaya çarptı. İkinci bir kurşunun tekerleği kopardı.

Kaykayın yönü duvara çevrilince atladım ve yuvarlanarak ayağa kalktım. Bu sırada botlarım kaldırımdaki bir çatlağa takılınca tökezledim. Arkamdan ayak sesleri geliyordu. Tekrar ayağa kalkmak için çabalarken gözlerimi sımsıkı kapadım. Bu kadardı; her an içimden geçen bir kurşunun yakıcı acısını hissedebildim.

“Köşeyi dönünce. Git!”

Başımı hızla sesin geldiği yöne çevirdim.

Siyah kapüşonunu başına iyice çekmiş bir kız karanlıkta yanıma çömelmişti. Ruju siyahtı, sert ve çelik gibi bakan gri gözleri caddedeki silüetlere sabitlenmişti. Elinde bir silah vardı ve bileğinin birine siyah bir kelepçe tutturulmuştu. Kelepçenin gerçek olduğunu düşünürken bir anda çevresindeki mavi parlaklıktaki sanal titreşimleri gördüm. Ayaklarının üzerinde o kadar hafif duruyordu ki her an uçup gitmeye hazır gibiydi ve tamamen sakın görünen yüz ifadesinde rahatsızlığına dair en ufak bir titreşime bile yoktu.

Bir saniye önce yanımda hiç kimse yoktu. Kız sanki birdenbire ortaya çıkmıştı.

Kızın gözleri bana çevrildi. “Kıpırda!” Bu kelime kırbaç etkisi yarattı.

Bu sefer tereddüt etmedim. Caddeden aşağı hızla koşmaya başladım.

Ben bunu yaparken kız da çömeldiği yerden doğrulup kapüşonlu suikastçılarımın birine doğru yöneldi. Tüyler ürpertici bir sakinlikle yürüyordu, hatta saldırgan ona ateş etmek için kolunu çevirdiğinde o da yer değiştirmiyordu. Saldırgan, kıza ateş edene kadar kız, vücudunu bir tarafa eğip kurşundan kaçtı ve o sırada kendi silahını kaldırdı. Gözle görülemeyecek bir hızla saldırganı ateş etti. Caddedeki dönemece ulaştığım ve geri dönüp baktığım anda kızın kurşununun suikastçımın omzuna sertçe saplandığını gördüm. Ayakları yerden kesilen adam sırtüstü düştü.

Bu kız da kimin nesiydi?

Sıfır onunla birlikte çalışan birinden hiç bahsetmemişti. Belki de kızın onunla hiçbir ilgisi yoktu. Hatta suikastçılarımdan biri bile olabilirdi ve kurtarıcımış gibi davranarak beni şaşırtmaya çalışıyordu.

Alışveriş merkezine ulaşmıştım. Korkmuş insan kalabalığının arasından uçarcasına koşarak ilk kat merdiveninden aşağı indim. *Zemin kat*, sözleri zihnimde yankılandı. Uzaktan, az önce bulunduğum caddeden polis sirenlerinin sesi duyuluyordu. Nasıl bu kadar hızlı haberleri olup gelebilmişlerdi?

Sonrasında, ilk atış yapıldığında çığlık atıp kaçan kişiyi hatırladım. Eğer yeni, algoritma etkili lensleri kullanıyorsa o zaman tepkisi NöroLink'i polisle bağlantı kurması için harekete geçirmiş olmalıydı. Bu mümkün olabilir miydi? Bu Hideo'nun ekleyebileceği türden bir özellik gibi görünüyordu.

Merdivenin sonuna ulaşp bir acil çıkış kapısından içeri dalana kadar gri gözlü kızın çoktan orada olduğunu, her nasılsa benim yanı başımda koştuğunu fark etmedim. Soru sormak için ağzımı açığımı gördüğünde başını salladı.

"Zaman yok. Acele et," diye kısaca emretti. Uyuşmuş gibi kızın dediğini yaptım.

Koşarken sessizce kız hakkındaki bilgileri analiz ettim. Oluşça az şey vardı. Benim gibi o da sahte bir kimliğin arkasında gizleniyordu, boş ve yanıltıcı farklı farklı bir sürü profil hesabı kızın etrafında süzülüyordu. Kız azimli bir kararlılıkla hareket ediyordu ve hamleleri o kadar yoğun, o kadar kesindi ki bunun gibi şeyleri daha önce de yaptığından emindim.

Ne gibi şeyleri? Avlanmakta olan bir hedefi emniyetli bir yere götürmek gibi mi? Ya da birini kandırıp kendi ölümüne doğru peşinden sürüklemek gibi mi?

Bu düşünceyle irkildim. Bu, kaybetmeyi göze alamayacağım bir kumardı. Eğer beni rakibi olan avcılardan ayırmaya ya da bunun gibi bir şey yapmaya çalışıyorsa o zaman hızla tüymek için bir fırsat kollamam gerekiyordu.

Alışveriş merkezinin zemin katı, New York'taki alışveriş merkezlerindeki kozmetik tezgâhlarını andırıyordu; tek farkı buradaki stantlarda aşırı süslü tatlılar diziliydi. Pastalar, kremler, çikolatalar vardı ve hepsi de o kadar özenle paketlenmişti ki yiyecekten daha çok mücevherleri andırıyordu. Bu kat çoktan kapatıldığından ışıkları karartılmıştı.

Kızın peşinden karanlık koridorlarda koştum. Pasta stantlarından birine yanaştı ve dirseğiyle sertçe cam vitrine vurdu. Vitrin parçalandı.

Tepemizde bir alarm çalmaya başladı.

Kız tatmin olmuş bir şekilde kırık tezgâha uzandı ve altın tanecikleri olan minyatür bir pastayı kaptı. Pastanın üzerindeki cam parçalarını silkeleyip ağzına attı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım alarm sesini bastırarak.

"Yolumuzu temizliyorum," diye karşılık verdi ağzı pastayla dolu bir hâlde. Kolunu sabırsızca tavana doğru salladı. "Alarmın onları korkutup kaçırması gerek." Silahını daha da sıkı tutarak diğer elini kaldırıp havada birkaç hareket yaptı. Görüşümde bir davet penceresi açıldı.

[geçersiz] ile Bağlantı?

Bağlantıyı kabul etmeden önce çok kısa bir an tereddüt ettim. Görüşümde, kızın bizim için ayarladığı yola yönlendiren neon ve altın çizgiler belirdi. "Eğer beni kaybedersen bunu takip et," dedi omzunun üzerinden.

"Sana nasıl sesleneyim?" diye sordum.

"Şu anda bu gerçekten önemli mi?"

"Eğer biri bana saldırırsa ve ikimiz ayrı düşmüş olursak yardım için sesleneceğim ismi öğrenmiş olurum."

Bunu duyunca bana doğru döndü ve beni bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Jax," dedi.

Görüşümüzde kırmızı bir şekil belirdi, katın diğer ucundaki bir sütunun arkasına gizlenmişti.

Jax hiç yavaşlamadan başını o tarafa çevirdi. Silahını kaldırdı. "Eğil!" diye uyardı ve ardından ateş etti.

Jax'in silahı patlarken hızla yere eğildim. Diğer kişi ateşe anında karşılık verdiğinde kurşunlar sütunların arasında parlayarak başka bir cam tezgâhı paramparça etti. Kulaklarım çnlıyordu. Jax az önceki sert hamlelerine devam ediyor, her seferinde ateş hattından kaçıyor, silahını doğrultuyor, omzunu sabitleyip ateş ediyordu. Ben başım öne eğik hâlde yanında koşmaya devam ediyordum.

Bir kurşun tam yanından geçip onu yerini değiştirmeye zorladığında elindeki silahı zahmetsizce diğer eline aldı ve ateş etti.

Kurşunu bu sefer yerini bulmuştu. Acı dolu bir haykırış duyduk ve tezgâhların arkasına bakmak için başımı kaldırdığımda kırmızı görünen şeklin yığıldığını gördüm. Yolumuzu gösteren altın renkli çizgi bizi sağa doğru yönlendirse de ilerlemeden hemen önce Jax yerdeki adama doğru koştu.

Silahını doğruca adama çevirdi ve tek bir etkili atış yaptı.

Suikastçı önce vahşi bir şekilde sarsıldıktan sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Her şey bir saniye içinde olup bitmişti ama atışın sesi zihnimde bir göldeki dalgalar gibi yankılanmaya devam ediyor, o görüntü tekrar tekrar gözümün önüne geliyordu. Duvara sıçrayan kanları ve cesedin altında oluşmaya başlayan kırmızı gölü görebiliyordum. Adamın başındaki açık yarayı...

Midem şiddetle bulandı. Durdurmam için çok geçti, bu yüzden dizlerimin üzerine çöktüm ve akşam yemeğimden arta kalanları zemine kustum.

Jax beni sertçe çekerek ayağa kaldırdı. "Sakin ol. Beni izle." Başını eğerek hareket etmemi işaret etti.

Zihnimde duvara tekrar ve tekrar kan sıçırıyordu. *Adamı kolayca öldürdü. Buna alışık. Kaçmayı düşündüm ama Jax beni korumuştur ve beni öldürmemiştir. Canlı yakalanırsam kelleme daha mı yüksek ödül vardı?*

Dilimin ucunda binlerce soru vardı ama kendimi zorlayıp

sersemlemiş bir hâlde tökezleyerek peşinden gittim. Şin'ı yere çarpan botlarımızın yankısı haricinde etrafta hiç ses yoktu. Polis sirenleri ve ambulanslar hâlâ yukarıdaki ateş edilen bölgede olmalıydı ve belki de birileri Jax'in ardında bıraktığı cesedi çoktan bulmuştu.

Altın çizgiler bitip dar bir malzeme deposunun kapısında son bulan varış noktamıza nihayet ulaşmamıza kadar, saniyeler saatler gibi geçti.

Jax kapıdaki güvenlik kilidine bir kod tuşladı. Kilit yeşile döndü ve kısa bir *bip* sesiyle bizim için açıldı. Jax beni aceleyle içeri çekti.

Oda standart bir malzeme deposu gibiydi, ahşap sandıklar ve karton kutular tavana dek yükseliyordu. Jax bir tezgâha yaslandı ve silahını yeniden doldurmaya başladı.

"Seni ana kapıdan çıkaramam," diye mırıldandı işine devam ederken. "Arabaya gidişi kapatan bir polis barikatı var. Bu yoldan gideceğiz."

Araba. Belki de gerçekten Sıfır'la birlikteydi.

Bir köşeye sindim ve gözlerimi sımsıkı kapadım. Boğazım hâlâ yanıyordu. Ölümcül atışın sesi zihnimde yankılanıyordu. Uzun, titrek bir nefes verdim ve gözlerimi kızın silahına dikerek kendimi toparlamaya çalıştım ama yumruklarımı sertçe sıksam bile ellerimin titremesini durduramıyordum. Düşüncelerimi bile düzgünce toparlayamıyor gibiydim. Ne zaman bunu denesem dağılıp gidiyorlardı.

Jax sakinleşmeye çalışmak için uğraştığını gördü. Duraksadı, bana doğru bir adım attı ve eldivenli eliyle çenemi tuttu. Derinin üstünde kan lekeleri vardı. Bir an kaskatı kesildim; birini tam kafasından vurmuşken nasıl bu kadar sakin ve sarsılmaz kalabildiğini merak ediyordum. Ayrıca boynumu bir dal parçası gibi kıracağı ânın bu an olup olmadığını da merak diyordum.

"Hey." Bakışlarını üzerime kilitlemişti. "İyisin, merak etme."

Geri çekilerek tutuşundan kurtuldum. "Biliyorum." Sesimde hafif bir titreme vardı.

"Güzel." Cevabımı duyduğunda arkasına uzandı ve kemere-
rinden başka bir silah çıkardı. Bir uyarı bile yapmadan silahı
bana doğru fırlattı.

Beceriksizce yakaladım. Silahı iki parmağımla tutarken,
"Tanrı aşkına!" diye patladım. "Bununla ne halt yapmam gere-
kior benim?"

"Gerektiğinde ateş edebilirsin mesela," diye önerdi.

Ona boş boş bakmaya devam edince gözlerini devirdi ve silahı
geri aldı. Beline geri tıktırdıktan sonra kendi silahını eline aldı ve
şarjörünü çıkardı. "Ne yani, daha önce hiç silah ateşlemedin mi?"

"Gerçek bir tanesini değil."

"Birinin öldüğünü gördün mü?"

Uyuşmuş gibi başımı iki yana salladım.

"Senin ödül avcısı olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim."

"Siz bu gibi şeyler yapmıyor musunuz?"

"Ne, adam öldürmek gibi mi?"

"Evet. Ondan."

"Benim işim hedefleri *canlı* yakalamak, kafalarına bir delik
açmak değil." Silahına yeni bir mermi yerleştirmesini izledim.
"Artık sana burada neler olduğunu sorabilir miyim? Seni Sıfır
mı yolladı?"

Jax yeniden doldurduğu silahını kılıfına geri soktu. Bana
atığı bakış neredeyse acıyormuş gibiydi. "Dinle. İsmin Emika
Chen'di, değil mi? Belli ki kendini neyin içine soktuğun hakkın-
da hiçbir fikrin yok." Botlarının birinin yan tarafmdan hızla bir
bıçak çıkardı ve devam etti. "Bu gece Anka Süvarileri'yle akşam
yemeğindeydin, değil mi?"

"Beni mi gözetliyordun?"

"Seni *gözliüyordum*." Jax odanın diğer tarafına gidip bir sıra
sandığı yana çekti. Sandıkların arkasından göze çarpmayan bir
kapı ortaya çıktı, duvara çizilmiş ince bir dikdörtgen gibi görü-
nüyordu. Jax bıçağını aldı ve kapıdaki ince çatlaklara dikkatlice
bastırdı. "Bana her şeyi açıklamak zorunda olduğumu söyleme."

“Az önce burada ne haltlar döndüğünden başla istersen, sonra da oradan devam ederiz.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Titrememi saklamanın kolay bir yoluydu bu ve göğsümde beni korurcasına kavuşmuş kollarım bana az da olsa bir rahatlama sağlıyordu. Zayıflığımı bu kıza göstermek tehlikeli bir şeymiş gibi görünüyordu.

“Az önce seni potansiyel suikastçılarından kurtardım,” dedi Jax bıçağını bana doğrultarak. “Sıfır seni onlar hakkında uyar-mıştı.”

Bu onaylamayı ondan duymak vücuduma yine baş döndürücü bir korku dalgası yolladı. Duvara yaslanıp sakinleşmeye çalıştım. “O hâlde beni alıp götürmen için mi yolladı seni?”

Başıyla onayladı. “O avcıların birlikte çalıştığına dair bahse girebilirim. Kendilerini caddenin iki yanına konumlandırmalarından ve buradaki zemin katı sarmalarından belli oluyor. Ayrıca onlar sonuncular da olmayacak. Korsan İni’ndeki o yüklü ödül orada durduğu sürece çok daha fazlası seni hedef alacaktır.”

Bana doğru yürüyüp elime metal bir parça bıraktı. “Şunu tut.” Sonra kapıya dönüp kapının çerçevesini bıçağıyla kurcalamaya devam etti.

Ona öylece baktım, şok içinde donakalmıştım. “İnsanlar neden ölmemi istiyor?”

“Hideo Tanaka’yla olan bağlantın yeterli değil mi?” Bıçağı bir yere sıkışınca homurdandı. “İnsanlar bu seneki oyunlarda her şeyin ters gitme sebebinin açılış töreni oyununu hacklemen ve Hideo’yla yaptığın kaçamak olduğunu düşünüyor. Ayrıca dedikodulara göre, takımından atılmana karşı bir isyan olarak final maçındaki hilelerin yüklenmesinden senin sorumlu olduğun konuşuluyor.” Omuzlarını silkti. “Eh, pek de yanılıyor sayılmazlar.”

Şaşkınlığım öfkeye dönüştü. “İnsanlar bunun için mi benim ölmemi istiyor yani?”

“O Final oyununda büyük meblağlar kaybeden muhtemelen birçok kumarbaz vardır. Önemli değil. Bir süre boyunca peşinde suikastçılar olacak, o yüzden sana dibimden ayrılmamanı öneri-

rim.” Bıçağını hızlıca çekip sıkıştığı yerden kurtardı ve çatlaktaki başka bir yere saplayıp tüm ağırlığını üzerine verdi.

Sıfır. İlk kez Hideo dışında birinin onun varlığını kabul ettiğini duyuyordum. “Neden seni gönderdi?”

Jax siyah kapüşonunu geriye itip gri, kısa saçlarını açığa çıkardı ve bana baktı. “Neden sence? Bir sürü kurşunun hedefi olmaman için. Ayrıca rica ederim.”

Ellerim ve ayaklarımın karıncalandığını hissettim. Ne de olsa Sıfır beni gerçekten uyarmıştı. Değil mi? “Hayır... Yani demek istediğim, sen ne iş yapıyorsun?”

Bana bakmak için yaptığı işe ara verdi. “Bir suikastçıyı durdurmak için başka bir suikastçı gerekir. Öyle değil mi?”

Bir suikastçı. Bunun beni şok etmemesi gerekirdi; az önce kızın yaptıklarına şahit olduktan sonra en azından. Fakat aniden Kara Evren’deki Korsan İni aklıma geldi, ölüm gibi sabırlı ve sessiz silüetleriyle piyango sonuçlarını izleyen potansiyel suikastçıları düşündüm. Belki de Jax onlardan biriydi.

Sertçe yutkundum. “O zaman sen Sıfır için mi çalışıyorsun? Warcross’u sabote etmek isteyen takımının bir parçası mısın?”

Cevap vermeden önce bu sorumu dikkatlice değerlendirdi. “Öyle de diyebilirsiniz. İkimiz de Karazırhlar’danız.”

Karazırhlar.

Kaşlarımı çattım, Kara Evren’de karşılaştığım tüm hayalet grupları düşündüm. Yıkım Tayfası hackerları, İsimsizler gibi halkın da bildiği çok büyük isimler vardı elbette ama bunların yanında kötülükle ün salmayı amaç edinen daha küçük çeteler de bulunuyordu.

Fakat Karazırhlar adını hiç duymamıştım. Ne kadar büyük ya da ne kadar küçük oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu; ya da ne yaptıklarına, amaçlarının ne olduğuna dair. Benim dünyamda bu çok daha tehlikeliydi. Şöhret getirecek gösterilerin peşinde değildi onlar. Ciddi hasarlar vermek için buradalardı.

“Onları daha önce hiç duymadım,” dedim.

Yeniden omuz silkti. "Duymanı da beklemiyordun. Eğer duymuş olsaydın senden daha çok şüphelenirdim."

"Ya bunu yapmak istemezsem?"

"Neyi yapmak istemezsen?"

"Ya daha fazlasını öğrenmek istemezsem? Ya seninle birlikte gelmek istemezsem?"

Bu sefer Jax'ın dudaklarında beliren minik gülümsemeyle yüzü şeytani bir ifadeye büründü. Aniden profesyonel bir katille aynı odaya tıklıp kaldığının farkına vardım.

"O zaman git," dedi başını kapıya doğru hafifçe eğerek.

Benimle alay ediyor, sözlerimin kararlılığını sınıyordu. Tam bir inatçılıkla kapıya doğru atılıp kolu kavradım; kapıyı açmaya ve geldiğim yoldan dışarı çıkmaya kararlıyım. Sırtıma saplanacak ve beni olduğum yere yığacak kurşunun acısını hissetmeyi bekledim.

"Bu gece ölmekle ilgili bir sorunun yoksa tabii," diye ekledi arkamdan rahatça.

Bunun için kendimden ne kadar nefret etsem de sözleri beni olduğum yerde durdurdu.

"Sıfır seni kaybettiği için hayal kırıklığına uğrayacak," diye devam etti, "ama aynı zamanda hiç kimseyi isteği dışında bizimle birlikte çalışmaya zorlamaz. O kapıdan dışarı çıktığın anda hem özgür hem de ölü olursun. Senin tercihin."

Bu kapının dışında avcılar vardı, karanlık zemin katında benim ortaya çıkmamı bekliyorlardı... Burada ise kaçmama yardım edeceğine iddia eden bir suikastçi.

Kapının kolunu tutan elim kasıldı. Jax haklıydı. Dışarıda ödülümü almayı isteyen kim bilir kaç tane avcının karşısında kendi başıma iki saniye zor hayatta kalırdım. Ya da şansımı burada deneyip kendine Karazırhlar diyen ve buna rağmen şu âna kadar beni kurtarıp hayatta tutmaya çalışıyormuş gibi görünenlerle şansımı deneyebilirdim.

Dişlerimi sıktım ve kendimi kapı kolunu bırakmaya zorla-

dım. Ardından kıza bakmak için arkama döndüm. “Bu bir tercih değil,” dedim. “Ve sen de bunu biliyorsun.”

Kız omuzlarını silktilti ve işine geri döndü. “Ben sadece işimi yapıyorum. Sıfır seni bekliyor ve tek parça hâlinde olmanı tercih eder.” Kapıdan nihayet belli belirsiz bir *klik* sesi gelince Jax elini bana doğru uzattı. “Bana şu şeyi geri ver.”

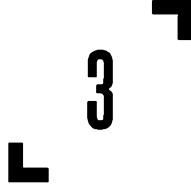
Az önce bana verdiği metal parçayı ona fırlattım ve kız parçayı bıçağının olduğu çatlağa yerleştirip kilidi açarken onu izledim. Kilitten yumuşak bir yeşil ışık parladı. Kapı hafif bir ses çıkarıp açılınca ardında uzun zamandır kullanılmamış gibi görünen tozlu bir yeraltı geçidi ortaya çıktı. Bitmemiş ve uzun zaman önce terk edilmiş bir metro tüneliydi burası. Tünelin sonundaki basamaklar hafif bir ışığa doğru çıkıyordu. Sıfır’ın bahsettiği, bizi bekleyen araba olmalıydı bu.

Olduğum yerde kaldım. “Beni nereye götürüyorsun?”

Jax silahını yeniden kılıfından çıkardı ve kabzasını omzuna yasladı. Tedbirli bir şekilde silaha baktım. “Bana güveniyor musun?”

“Pek değil.”

“Eh, bu benim bir sonraki sorumu da cevaplıyor.” Ardından Jax silahını bana doğrulttu ve ateş etti.

Daha sonra yaşadığım her şeyi bölük pörçük hatırlıyordum.

Jax'in bana ateş etmesinden sonra boynumun yanındaki yakıcı acı. Etrafımdaki dünyanın bulanıklaşması, duvarın yanına yığılırken çıkardığım düşme sesinin uzaktan gelen yankısı. Uzuvarımın aniden uyuşmasıyla gelen şiddetli panik hissi.

İlaçla uyuşturuldum.

Bu düşünce, zihnimi boğan uyuşukluğun içinde mücadele ediyordu. Jax bana doğru yaklaşıırken gözlerimi ona çevirdim. *Bana ne yaptın?* Bir açıklama talep etmeye çalıştım. Ama artık tüm vücudum lastik gibi gevşemişti ve her ne kadar ayık olsam da kendimi yerde yatarken ve Jax'in botlarına bakarken buldum. Kalbim çılgınca atıyor, gümbürtüsü kulaklarımda yankılanıyordu.

Rüya mı görüyordum?

Hayır, uyanıktım. Her ne kadar her şey loş bir tünelde yaşanıyormuş gibi görünse ve görüşümün etrafı kararmış olsa da etrafımda olup bitenleri görebiliyordum.

Hatırladığım bir sonraki şey kolumun Jax'in omuzlarına sarılmasıydı. Beni tünelden geçirip siyah bir taksiye yönlendirdi.

Taksinin parlayan tabelasının üzerindeki dört yapraklı yonca sembolüne odaklanmaya çalıştım. İçeriye belli belirsiz bir yeni deri kokusu sinmişti. Jax bana doğru baktı. Yüzünü bir pusun içinde yüzüyormuş gibi görebiliyordum.

“İyi olacaksın,” dedi bana sakince. “Yarın sabah bu olanları hatırlamayacaksın sadece.”

Araba hareket edip tünelin bitmemiş yolunda sallanarak ilerlemeye başladığımda başım bitkinlikle bir yana düştü. Karanlık tünelin bazı kısımlarını aydınlatan zayıf ışıkların parıltısının kumaş koltukların üzerinde griden siyaha, siyahtan griye geçen yansımalarını hatırlıyordum. Gittiğimiz güzergâhı aklımda tutmaya çabaladım. Kalbim düzensiz atıyor, çılgınca çarpıyordu.

Bir Hatıra kaydedebilir miydim? Bir menü açıp Hammie, Roshan ya da herhangi birine bağlanmayı denedim ama zihnim bunu gerçekleştiremeyecek kadar uyuşmuştu. *Yardım edin bana.* Boş yere mesaj yollamaya çalıştım. *Yardım edin.* Jax’e bakarken onun adını haykırmak istiyordum ama kendimi hâlâ havada süzülüyormuş gibi hissediyordum ve dilim sanki şişerek hareket edemez duruma gelmişti.

Tünelden çıkıp gecenin içine karıştığımızda seviyem değişti ve birden caddenin iki yanında, bir patikayı sınırlayan ormanları andırırcasına yükselen ofis binalarıyla çevremiz sarıldı. Sanki canlıymış gibi uğursuzca uzayıp gidiyorlardı.

Omotesando Bölgesi’ne Hoş Geldiniz!

+150 Puan. Günlük Skor: +150

Seviye Atladınız!

Seviye 85

Gökyüzündeki renklerin değiştiğini fark ettiğimde bir an dikkatim dağıldı. Anka Süvarileri’nin kırmızı ve altın renginin her şeyi kapladığı Shinjuku’nun aksine Omotesando’nun favori takımı Kış Ejderhaları’ydı ve buradaki gökyüzü kırmızı ve al-

tın rengi yerine dalgalı mavi ve parlak turuncu rengine bürünmüştü. Sokak lambaları canlı afişlerle süslenmişti ve tepelerinde Ejderhalar'ın oyuncularının sanal görüntüleri dönüyordu.

Jax beni kontrol etmek için kısa bir an bana doğru eğildi. Yanından geçtiğimiz kutlamalara bakmıyordu bile ve baktığı zamanlarda ise pek ilgi göstermeden sabırlı gözlerle izliyordu. Ona bakmaya devam etmeye çabaladım ama düşüncelerim karanlığın içinde kaybolup gitti.

Kâbuslarımın içinde bir sürü yüz vardı. Silahımı bir adama doğrultup kafatasmda kocaman bir delik açan Jax'in zalim bakışlı yüzü. Hideo'nun kulağımın dibinde adımı fısıldayan sesi, gözlerinin üzerinde siyah çizgiler oluşturan çatık kaşları ve bana doğru eğilirken yüzüme sürtünen saçları...

Ve Sıfır. Bir gizem. Onu sadece bildiğim hâliyle görebiliyordum: etrafını saran kırmızı ışığı yansıtan siyah zırhı, karşımda otururken yüz hatlarını tamamen gizleyen siyah miğferi ve birleştirdiği parmakları. Bana kaçmamı söylüyordu.

Taksi sonunda bir binarın önünde durana dek ne kadar süre boyunca seyahat ettiğimizi bilmiyordum.

Jax kapımı açıp dışarı çıkmama yardım etti. Ona doğru hal-sizce döndüm, ellerimi ve ayaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama sadece sürünen ayaklarımın altındaki kaldırımı belli belirsiz bir şekilde hissedebildim. Jax kolunu belime doladı, beni kaldırdı ve binarın kayan kapılarının yanında dikilen insanlara bir şeyler söyledi. Burası bir otele benziyordu.

Kapıdaki görevliye, "Partiyi fazla kaçırdı da," diye sıradan bir sesle açıklama yaptı. Onun yalan söylediğini haykırmak istedim ama ayakta durmaya çalışmak bile tüm gücümü tüketiyordu. Tüm dünya dönüyordu.

Bunu hatırla. Bunu hatırla. Fakat bu düşüncenin kendisi bile düşündüğüm anda zihnimden uçup gidiyordu. Ben ne kadar çabalarsam görüşüm de gittikçe bulanıklaştı ve kayboldu. En sonunda sadece Jax'e odaklandım. Bir elini saçlarından geçirip ilgisizce bana baktı.

Bir asansörün içi ve ardından koridor... Yine kendimden geçmek üzereyken Jax'ın gelişimizi bildirdiğini duydum.

"Sıfır'a kızın burada olduğunu söyle."

4

Warcross Kapanış Törenine Dört Gün Kala

Karanlık. İki ses.

“Öğlen gibi uyanmış olması gerekiyordu. Onu çok yüksek bir dozla vurmuşsun.”

“Kızın bununla başa çıkabileceğini düşünmüştüm.”

“O zaman bırakalım da uyusun.”

Yüzüme düşen zayıf ışık gözlerimi kısmama sebep oldu.

Yatakta dönüp top gibi kıvrıldım. Neredeydim? Zihnimde görüntüler dönüp duruyordu, belki de rüyaydı bunlar ama çok daha parlak, açıklayamayacağım kadar pusluydu. Kaşlarımı çattım.

Bir taksi mi vardı? Siyah bir araba. Bitmemiş bir metro tüneli. Renklerle dolu bir bölge. Kalbim öfkeyle çarptı. Bir süre öylece yatıp yeniden normale dönene dek nefesimin yavaşlamasını bekledim. Ardından gözlerimi açtım. Sabahın erken saatlerinin turuncu parlaklığı çarşafLARımın üzerine düşerken gözlerim de ışığa uyum sağlıyor, görüşüm yavaş yavaş netleşiyordu.

Hayır, bir dakika... Bu sabah ışığı falan değildi. Günbatımıydı.

Gözlerimi kırıştırdım, kafam karışmıştı. Gri beyaz çizgili duvar kâğıdı ve bir sıra yalın tabloyla süslenmiş fazlasıyla lüks bir otel odasında yatakta yatıyordum.

Şimdi anılar dalga dalga üzerime hücum ediyordu. Suikastçılar. Metro tüneli. Takipçimin başında dikilen Jax'in görüntüsü. Silah atışı.

Karazırhlar.

Ya sonra... ne olmuştu? Hatırladığım son şey Jax'in silahını bana doğrultmasıydı.

Beni ilaçla uyuşturmuştu. Bundan emindim. Belki de nereye gittiğimizi ya da geçtiğimiz yolları hatırlamamamdan emin olmak için yapmıştı bunu ama işte buradaydım ve hafızamda kocaman bir boşlukla yabancı bir odada yatıyordum.

Hızla doğrulup oturdum. Hâlâ dün geceki giysilerimin içindeydim. Dikkatlice kendimi inceleyip herhangi bir yaram olup olmadığına baktım. Birkaç çürük ve boynumda acıyan noktanın dışında bir zarar görmemiştim. Bir anlığına hissettiğim parığin yerini, göğsüme yavaş yavaş dolan kötü bir şey olacakmış hissi almaya başladı. Penceremden süzülen solgun ışığa baktım.

Kısa bir süre sonra Süvariler'den gelen bir düzine okunmamış mesajın farkına vardım, her biri bir öncekinden daha telaşlıydı. Kaşlarımı çatıttım. Bu kadar endişelenmeleri için ne kadar süreliğine ortadan kaybolmuşum ki? Yemek yediğimiz yerin yakınında silah sesi duymuşlar mıydı? Şimdiye kadar haberlerde gösterilmiş olmalıydı; tabii Hideo'nun bir şekilde bunun üzerinde de kontrolü yoksa. Tereddüt ettim, takım arkadaşlarıma gerçekte ne olduğunu anlatıp anlatmamam gerektiğini düşündüm ve sonra hızla onların içini rahatlatacak kısa mesajlar attım.

Ben iyiyim. endişelenmeyin.

Kısa süreliğine sinyal gitti. Sonra konuşuruz.

Son okunmamış mesaja geldiğimde donakaldım. Bir bağlantı talebiydi bu ve yanında yanıp sönen, yumuşak bir yeşil ışıkla çevrili profil fotoğrafı vardı.

Hideo beni arıyordu. Onunla bağlantı kurmamı istiyordu.

Heyecandan kalbim neredeyse boğazımda atmaya başladı.

Ne istiyordu? Beta lensleri kullanıyor olsam da başıma gelenleri biliyor olma ihtimali var mıydı? Odanın içine hızla göz atıp beni kaydedip kaydetmediklerine baktım. Tavanlarda hiç kamera yoktu.

Cevap verme.

Cevap vermemem gerektiğini biliyordum.

Fakat yine de kendimi elimi kaldırıp uzanırken ve görüşümdeki davet butonuna tıklarken buldum. Bundan anında pişman oldum. Belki de Jax'ın kullandığı ilaç çekingenliğini azaltmış ve sağduyumu çalmıştı. Ama artık çok geçti. Onun karşısında belirmediğini görmedim ama yeni oluşturulmuş Link aracılığıyla Hideo'nun duygularını hissedebildim.

Telaş ve korku doluydu.

Emika.

Yine irkildim. Hideo'nun sesi zihnimde konuşuyordu, telepatik mesajlaşma için davet yolluyordu. Şimdiye dek buna alışmış olmalıydım ama yalnız geçen birkaç haftadan sonra sesi beni, ilk kez telefonda konuştuğumuz zamanki kadar sarstı. Gözlerimi kıstım, ondan daha çok kendime sinir olmuştum.

Neden beni arıyorsun? diye sordum.

Beni sen aradın.

Bu beni şok etti. Öyle mi yapmıştım? Uyuşturulduğum zaman yapmış olmalıydım, belki de baygınken verdiğim bir tepkiydi bu. Çaresizce yardım çağrısı yapmaya çalıştığımı belli belirsiz hatırladım. Anlaşılan Hideo'yu aramaya karar vermiştim.

Yüzümü buruşturdum. Onun yerine Hammie ya da Roshan'ı arayamaz mıydım? Süvariler'den herhangi birini? İçgüdülerim Hideo olmak zorunda mıydı?

Eh, kazara olmuş, diye karşılık verdim.

Neredesin? Senden yayılan saf panikten başka bir şey hissetmedim. Yardım istedin. Sonra çevrimdışı oldun.

Hideo'nun zihnimdeki sesi o kadar karşı konulmazdı ki Link

bağlantımızı anında koparmak istedim. Ardından, duygularımı hissedebileceğini hatırladım. Karşılığında ondan yayılan keskin bir endişe, ardından da huzursuzluk hissi beni âdeta çarptı. Kardeşinin ismi zihnimin köşelerinde sallanıyordu, ona söylememi bekliyordu ve bu düşünce o kadar güçlüydü ki neredeyse söyleyecektim de. Büyük bir gayretle bunu geri ittim.

Ben iyiyim.

Sen iyisin. Kelimelerimi bana tekrarlarlarken sesi şüphe doluydu.

Onun tarafında bir sessizlik oldu ve bir an sonra çevrem değişti. Kendimi açık bir terasa bakan beyaz bir koltukta otururken buldum; taştan yapılmış yuvarlak bir çukurun içinde yanan ateşle aydınlanan balkonun ötesinde, alacakaranlıkta parıltıyan şehir ışıklarına bakıyordum. Hideo her neredeyse ne evinde ne de Henka Games'teydi. Tanımadığım bir şehre bakan bu yer, şimdiye dek gördüğüm en müsrif döşenmiş yerd. Barok sütunlar gökyüzüne yükseliyor, balkona açılan kapının iki yanında incecik perdeler uçuşuyordu. Alanın her yerinde titizlikle budanmış bitkiler vardı. Uzaktan bir yerden tokuşturulan kadehlerin ve insanların sesi geliyordu, görünüşe göre bir parti vardı.

Hideo'nun gölgeler içindeki silueti açık terastaki taş sütunların birine dayanmıştı. Loş ışıklar vücut hatlarını belirginleştiriyordu.

Rüyam. Hideo'nun elleri üzerimde. Dudakları tenimde.

Yanaklarımın kızarmasını boş yere engellemeye çalıştım.

Hideo'nun yanında genç bir kadın olduğunu fark etmem birkaç dakika sürdü. Onu tanımıyordum ama karanlıkta görebildiğim kadarıyla uzun boylu olduğunu, parlak bir elbise giydiğini ve uzun saçlarının omuzlarına dalgalar hâlinde döküldüğünü söyleyebilirdim. Hideo'ya doğru eğildi, elini kolunda gezdirirken gülümseyerek kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kendimi dizginleyemeden damarlarım öfkeyle doldu. Bu kadın da kimin nesiydi ve neden Hideo'ya samimi davranıyordu?

Ve ben ne halt yemeye bunu umursuyordum? Aramızdaki şeyleri bitiren bendim ne de olsa. Birinin şimdiden onun dikkatini çekmeye çalışması gerçekten de bu kadar şaşırtıcı mıydı?

Hideo kadına doğru eğilmedi. Bunun yerine o çok iyi bildiğim nazik gülümsemesini takındı ve mırıldandığı bir şey üzerine kadın elini Hideo'nun kolundan çekti. Kadın başını Hideo'ya doğru eğdi, yeniden kocaman gülümsedi ve ardından balkondan dışarı doğru yürüdü. Yüksek topukları, yerdeki seramiklerin üzerinde ritmik bir şekilde ses çıkardı.

Hideo kadının gidişini izlemeden dikkatini bana doğru çevirdi. Dünyadaki neredeyse herkesin zihnini kontrol etme yetisine sahip biri gibi görünmüyordu. Hepimizin düşünce özgürlüğünü kaybedebilecek olmamızın sebebi gibi görünmüyordu. Şu anda âşık olduğum kişiydi, etten kemikten ve acı verecek kadar insani görünüyordu ve bakışları sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi.

Bağlantımız aracılığıyla ondan bana doğru ani bir kıskançlık hissi dalgalanunca onun bakış açısından sanki başka birinin yatağındaymışım gibi göründüğümü fark ettim. Bu kısacık tatmin anının keyfini çıkarmak için kendime izin verdim.

"Şu anda neredesin?" diye mırıldandım.

Başını çevirerek arkasında parıldayan şehre bir göz attı. "Sin-gapur," diye yanıtladı. "Burada halletmem gereken bazı finansal işlerim vardı."

Finansal işler, milyarder uğraşları. Muhtemelen benden nasıl bir partide olduğunu sormamı ya da az önce ayrılan kadının kim olduğuna dair bir yorumda bulunmamı bekliyordu ama ona bu tatmini vermeyecektim.

"Pekâlâ," dedim cilveli bir şekilde. "Sanırım sen de iyi görünüyorsun."

"Sana ne oldu?" diye sordu Hideo.

Kelimeleri soğuk ve mesafeliydi ama hisleri zihnime sağanak gibi yağıyordu. Beni yeniden gördüğü için sevinç. Kızgınlık. Hayal kırıklığı. Güvenliğim için korku.

Bir anlığına onu özlediğimi söylemek istedim. Her gece rüyalarımda onu görmeye devam ettiğimi. Şimdi bile, ona sırtımı dönmüş olmama dayanamadığımı...

Ama sonra durumumuzun gerçekliğine geri döndüm ve

öfkem alevlendi. "Hiçbir şey. Tam da bu bağlantıdan ayrılmak üzereydim."

Bana doğru yürüdü ve yaklaştı, sanki birkaç santim ötemde duruyormuş gibiydi. "O zaman neden hâlâ buradasın?" diye sordu.

Sesindeki sadece yabancılara kullandığı bu buz gibi tonu duymayalı uzun zaman olmuştu. Bunun farkına varmak beni tahmin ettiğimden de fazla etkilemişti. "Bana sinirlenmeye hiç hakkın yok."

"Sinirli değilim. Sadece seni görmek istemiyorum. Senin de istediğin bu değil miydi?"

"Senin tahmin ettiğinden de fazla!" diye patladım.

"Beni avlıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı. Aniden şüpheye dönüşen duyguları âdeta bizi ayıran duvarın bir arımsatıcısı gibiydi. Bana yan yan baktı. "Bana bu yüzden ulaştın, değil mi? Bunların hepsi bir tuzaktı. Yardıma ihtiyacın olduğu konusunda yalan söylüyordun. Bu da avının bir parçası."

"Benden mi şüpheleniyorsun sen?" Kaşlarını çattım. "Sana senin ne yaptığını hatırlatmama gerek var mı?"

"Aydınlat beni."

"Sen ciddi misin? Karakolların önündeki uzun kuyrukları duymuş olmalısın ya da intihar eden insanların görüntülerini izlemiştir mutlaka. Bunların hiçbiri seni ürpertmiyor mu?"

"Suçu kanıtlanmış seks tacirleri intihar ediyor. Yargılanmamış katiller teslim oluyor. Bu arada, geçen hafta boyunca rapor edilen suçların sayısı epey düştü." Hideo'nun bakışları sert ve hissizdi. "Şimdi, beni neye ikna etmeye çalışacaksın?"

Aklımı karıştırıyordu ve bu beni sadece daha da kızdırdı. "Bu güce sahip olmaman gerek."

"Algoritma tarafsız bir yazılım."

"Sen bana ihanet ettin. İyi bir şeyler yapmak için seninle birlikte çalıştığıma ikna ettin beni."

"En çok kızdığın şey bu işte. Algoritma değil. Bu." Hideo başını eğdi, çok kısa bir an gözlerini kapadı ve sonra yine açtı.

“Haklısın. Keşke sana daha önce söyleseydim ve bunun için çok üzgünüm. Ama bunu neden yaptığımı biliyorsun Emika. Ben sana kalbimi açtım.”

“Bu senin seçimindi, benim değil!” diye sertçe karşılık verdim. “Sanki sana bunun için bir şey borçlu olduğuma inanıyorsun.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” Sesinde bir öfke gizliydi. Bir uyarı. “Seni kandırmak için mi geçmişimi anlattığımı? Senden bir şey istediğim için mi?”

“İstemedin mi?” dedim. Sesim boğuk çıkıyordu. “Neden bana kendini *açtım* ki hem? Maaş verdiğin başka bir ödül avcısıydım ben sadece. Hayatından geçip giden başka bir kız.”

“Daha önce hiç kimseye geçmişimden bahsetmedim!” diye patladı. “Bunu biliyorsun!”

“Artık söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanabilirim? Belki de kardeşine olanların hikâyesi, banyoevine sokmak istediğin her kıza anlattığın bir şeydir.”

Sözcükler dudaklarımdan çıktığı anda fazla ileri gittiğimi anlamıştım. Hideo irkilerek geri çekildi. Yutkundum, verdiğim sert karşılık yüzünden kendimi kötü hissetmemeye çalıştım. “Burada işimiz bitti,” dedi Hideo kısık bir sesle. “Bir daha benimle bağlantı kurmak için zamanını boşa harcamamanı öneririm.”

Cevap vermeme fırsat kalmadan bağlantımızı kopardı.

Süit, parıldayan şehir ışıkları ve Hideo’nun lacivert silueti ansızın yok oldu ve üzerinde oturduğum beyaz koltuk, yatağımın ipek çarşaflarına dönüştü. Tepeden tırnağa titrediğimi fark ettim, alnım ısınmıştı ve ince bir ter tabakasıyla nemlenmişti.

Öfke patlamam geldiği hızla kayboldu. Omuzlarım düştü.

Bunu söylememem gerekirdi ama kızgın olduğumda yapmak istediğim tek şey, bulabildiğim en derin yarayı deşmekti. Ayrıca artık bunun bir öneminin olmaması gerekiyordu, değil mi? Sesinin tonundaki uzaklık canımı yaktıysa bile buna alışık olmadığım içindi. Fazlasıyla tükenmiş olduğum içindi. Gün içinde çok fazla şey yaşanmıştı ve Hideo’nun kısacık varlığı da eklenince

kendimi aniden o kadar bitkin hissettim ki içinde kaybolana dek yatağıma gömülmekten başka bir şey istemiyordum.

Başımı salladım ve banyoya yöneldim. Aynaya baktığımda boynumdaki koyu renkli çürüğü gördüm. Jax'in beni uyuşturucu silahla vurduğu yer olmalıydı. Acıyan yeri dikkatlice ovaladıktan sonra arkamı dönüp duşa girdim.

Sıcak sudan yükselen buharlar zihnimi biraz olsun berraklaştırmıştı. Hideo'yu yolundan döndürebileceğimi düşünerek belki de aptallık etmiştim. Tam tersine, onunla yaptığım konuşma uzlaşmak için ne kadar isteksiz olduğunu kanıtlamıştı. Dünyada olup bitenlerden hiç etkilenmemişti ve bu da demek oluyordu ki nüfusun yüzde ikilik kısmını da algoritmaya bağlamak için elindeki tüm imkânları kullanacaktı.

Çok yakında algoritma beni de kapsayacaktı.

Hideo'yu durdurmak zorundayım. Onu geri çekemeyeceğim kadar geç olmadan önce. Bunu kendime tekrarladım ve su parmak uçlarımı buruşturana kadar buna ikna olmuş gibi hissetmeye çalıştım.

Duştan çıktığımda ilacın son etkileri de yok olmuş gibiydi ve içimdeki panik duygusu yerini temkinli bir dikkate bıraktı. Üzerime bir havlu sararak banyodan çıktım ve görüşümde menümü açtım. Omotesando'da bir otelde olduğumu biliyordum ama bulabildiğim tek şey bu oldu. Ne kaldığım süit ne de bu bina bana Karazırhlar hakkında bir şey söylüyordu. Zaten bunu beklemiyordum da.

Kişiler listemde olmayan birinden en sonunda bir davet aldığımda bir saat geçmişti.

Tam daveti kabul edecektim ki daha ben yapamadan kendi kendine açıldı. Donakaldım ve havluma daha da sıkı sarındım. Birisi NöroLink'imi mi hacklemişti?

"Uyanıksın."

Jax'in sesini tanıdım. Sesini duyduğumda rahatlamayla karışık bir huzursuzluk hissettim. "Sen beni mi izliyordun?"

"Sadece durum ışığının yeşile döndüğünü gördüm." Tıpkı hatırladığım gibi kesik kesik konuşuyordu.

“Peki tam olarak neredeyim ben?”

“Bir otedesin tabii ki. Muhtemelen orada bir müddet daha kalman gerekecek; en azından ismin piyangonun zirvesinden inene kadar.”

“Dün neden bana ilaç verdin?”

“İki gün önceydi bu. Dün bütün günü uyuyarak geçirdin.”

Tam *bir gün* mü kaybetmiştim? Demek Jax’ın benim için geldiği geceden sonraki günbatımı değildi bu. Süvariler’in bu kadar endişelenmiş görünmelerine şaşmamak gerekti.

“Neden bunu yaptın Jax?” diye sordum yeniden. Hideo’yla yaptığım tartışmadan sonra oyunlar oynayacak havamda değildim.

“Rahatla. Sen bir olay çıkarmadan seni buraya getirmem gerekiyordu. Bana tamamen güvenmediğini kendin söyledin, bu yüzden ben de arabada bana saldırmayacağına güvenemedim. Başına bir çuval da geçirebilirdim ama seni çıldırtmak istemedim.”

Ona kuşkuyla bir yüz ifadesiyle baktım. “Çünkü bunun yerine beni *vurduğunda* hiç çıldırmadım.”

Sıkılmış gibi içini çekti. “İyisin işte. Şimdi git de giyin.”

“Neden?”

“Çünkü Sıfır seni görmek için üst kata çıkıyor.”

Bu, tüm iğneleyici yorumlarımı anında durdurdu. Sıfır’ın odama geldiği düşüncesi içime korku dolu bir ürperti salarken Jax daha başka bir şey söyleyemeden kendimi banyoya atarken buldum.

“Hazır olacağım,” diye mırıldandım.

Odadaki dolapta bulduğum titizce katlanmış temiz kıyafetleri hızla giydim. Yepyenilerdi ve üzerimde biraz bol durmuşlardı. Aynadaki siyahlar içindeki görüntüm bana sadece her şeyin şu anda ne kadar yabancı geldiğini, bir anı kovanının ne kadar derinine girdiğimi ve bundan belki de hiçbir zaman çıkamamamın olası olduğunu anımsattı. Bakışlarımı hızla başka yöne çevirip eski kıyafetlerimin kan ve dumanla mahvolmamış olmasını söyledim.

Yeni gömleğimi düzeltirken kapımın hafifçe tıkladıldığını duydum. Ardından bir sessizlik oldu. Tereddüt ettim.

“Girin,” diye seslenirken burada isteğim dışında bulunduğum için birine izin vermek garip hissettirdi.

Odamın kapısı açılıp kapandı ve ardından halıda yumuşak ayak sesleri duyuldu. O buradaydı. Derin bir nefes daha aldım. Kalbim hızla atmaya devam ediyordu ama en azından bunun tüm yüzüme yayılmadığını görebiliyordum.

Ardından pencerenin yanındaki koltuğa oturmuş beni bekleyen kişiyi görmek için dışarı adımımı attım.

Aslında üç kişilerdi.

Jax koltuğun yanında ayaktaydı ve eli gelişigüzel bir biçimde silahının üzerinde duruyordu. Rahatlamış görünüyordu ama gri gözlerini kırpmadan beni izliyordu ve eğer isterse ben daha ağzımı bile açmadan silahını çekip beni oracıkta öldürebileceğini biliyordum.

Yanındaki koltukta gözlüklü, yaşlıca bir kadın oturuyordu ve kırlaşmış saçları sade kıyafetiyle uyumlu bir biçimde arkasında sıkıca topuz yapılmıştı. Kadından belli belirsiz hoş bir parfüm kokusu yayılıyordu. Bilim insanlarına benzer bir havası vardı: dikkatli gözler, kontrollü bir ağız, konuşulmayan şeyler hakkında beni analiz eden bir bakış. Ellerini kucığında düzgünce kenetlemişti. Benim kendisinden tarafa baktığımı gördüğünde sempatik bir şekilde gülümsedi.

Fakat beni aniden durduran, varlığıyla tüm odayı dolduran asıl üçüncü kişiydi.

Sırtını duvara dayamış, kollarını rahatlıkla göğsünde birleştirmiş, bir bacağına diğerinin önüne yaslamıştı. Yüzü artık siyah miğferinin ardında gizli değildi ve zırhının yerine sade bir siyah

kazakla koyu renk pantolon giymişti ve ayakkabıları parlayacak kadar cilalanmıştı. Fakat kendine özgü tavırlarını hemen tanıdım.

Ağzının kenarı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. “Emika,” dedi Sıfır. “Hoş geldin.”

Sıfır’la yollarımız ilk kesiştiğinde bir kod parçasından, Warcross’un içinde çalışan ve Hideo’nun matrisindeki bir arızadan başka bir şey değildi. İlk kez onun sanal versiyonunu gördüğümde Kara Evren’in ortasındaki Korsan İni’ndeydi; etrafı sahte isimlerin ve abartılı canavar avatarlarının ardına gizlenmiş insanlarla çevriliydi.

O zamanlar bile göze çarpıyordu. Canavarların oluşturduğu bir arka planda ince, karanlık ve zırhla kuşanmış bir gölgeydi, gece gibi sessiz ve amansızdı. Sanal görüntüsünü gördüğümde bana hissettirdiği ürpertiye hâlâ hatırlıyordum; ellerimin birbirine kenetlenişini ve tırnaklarımın avucuma batışını.

Şimdiyse açığı yüzünü gördüğümde ağzım açık hâlde bakakalmıştım.

Sanki bir rüyada Hideo’ya bakmak gibiydi bu.

Birkaç yaş daha gençti, yüz hatları daha sert ve haşindi. Yine de ikisinin arasındaki benzerlikleri arunda gördüm; aynı katran karası gözlere ve saçlara sahipti. Hideo’nun yeniden düzenlediği Hatıra’sındaki küçük oğlan çocuğunu kolayca tanıyabilmiştim.

Daha normal koşullarda, daha normal bir günden sonra belki de herhangi birinin yolda karşılaşabileceği yakışıklı bir yabancı gibi görünürdü; randevuya çıkmakta ya da arkadaş edinmekte hiçbir zaman zorluk çekmemiş, fazla konuşmayan ama konuştuğunda da herkesin dikkatini üzerine çeken biri gibi. Ama işte, onda tam adlandıramadığım, rahatsızlık veren bir şey vardı. Hideo’nun keskin bakışlarına karşı Sasuke’nin gözlerinde bir vahşilik, derin ve duygusuz bir şeyler vardı. Daha az insani bir şey. Onun bu alışılmadık ışığını nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Bu beni aynı anda hem kendine çekiyor hem de tiksindiriyordu.

Yaşlı kadın konuşurken yumuşak bakışları beni baştan ayağa süzüyordu. Neresi olduğunu çıkaramadığım bir aksanla, "Demek kız bu?" diye sordu Sıfır'a.

"Emika Chen," diye yanıtladı Sıfır.

"Emika Chen." Kadın çenesini eline yasladı ve kaşlarını çat-tı. "Tükenmiş görünüyor. Ona dinlenmesi için birkaç gün daha vermeliydik."

"Öyle bir lükse sahip değiliz," dedi Sıfır. "Hideo'nun avcıla-rından benim izimi kaybetmemeyi başaran tek kişi oydu. Uzun bir günün de üstesinden gelebilir."

Bunu duyan kadın bana çaresizce baktı. "Üzgünüm," dedi bana doğru. "Her şeyi açıkladığımız zaman daha iyi anlayacak-sın."

Sıfır başını kadına doğru hafifçe eğdi. "Bu hanım Dr. Dana Taylor," dedi. "Ve benim de kim olduğumu zaten biliyorsun." Yüzümü inceledi. "Jax ona biraz sorun çıkardığını söyledi bana."

En sonunda sesimi çıkarabildim. "Eh, önümde birini öldür-müş değil zaten."

"Hadi ama," diye mırıldandı Jax, Sıfır'a. "Bu kız tamamen de-neyimsiz. Daha önce hiç silah kullanmadığını biliyor muydun?"

"Şok tabancaları kullanmıştım."

Jax elini bana doğru salladı. "Gördün mü?"

"Yanında sen varken silaha ihtiyacı olmayacak," diye karşılık verdi Sıfır.

Jax hoşnutsuz bir ses çıkarsa da buna karşı çıkmadı.

Sıfır tıpkı Kara Evren'de yaptığı gibi beni inceliyordu. Bakış-larının altında kalbim daha da hızlandı. Tüm verilerimi tarıyor, beni buraya kadar takip etmeleri için birilerine sinyal gönderip göndermediğimi kontrol ediyor da olabilirdi.

Ağabeyini hatırlıyor muydu? Bunu unutması nasıl mümkün-dü? Ya da daha kötüsü, bunu hiç umursamaması...

"Onu senin hayatını kurtarması için gönderdim," dedi Sıfır.

Öfkem yeniden alevlenirken başımı kaldırıp bakışlarına karşı-lık verdim. "Ölüm tehdidi altında beni buraya gelmeye zorladın."

Sıfır'ın gözleri az önce içeri girdiğim kapıya çevrildikten sonra yine bana döndü. "Davetimi kabul ettin."

"Peki sırf bu durumu ayarlamak için o suikastçıları peşimden senin göndermediğini nereden bilebilirim?"

"Seninle uğraşmak dışında zamanımı harcayacak çok daha iyi bir işim olmadığını düşünüyorsun."

"Benimle olması gerekenden çok daha fazla oyun oynadığını düşünüyorum."

Dr. Taylor, Sıfır'a kaşlarını çatıktan sonra derin bir nefes alıp bana baktı. "Güvende olduğuna memnun olduk Emika," diye devam etti yumuşak bir tonla. "Daha önce Jax'i duymamış olabilirsiniz ama bizim camiamızda çok tanınan biridir o. Seni korurken görünmesi, suikast piyangosunu izleyen her avcıya senden uzak durmaları gerektiğine dair net bir mesaj gönderecektir."

Omzumun üzerinden kapıya doğru baktım, bu bilgiyle kendimi hiç de güvende hissetmemiştim. Eğer Sıfır'a sırtımı dönüp bu odayı terk etmeye cesaret edersem Jax kafama kurşun sıkarmıydı?

Sıfır gözlerimi işaret etti. "Beta lensleri kullandığını varsayıyorum."

"Evet," diye karşılık verdim. "Neden?"

"Hesabının üzerinde ekstra bir korumaya ihtiyacın olacak." Sıfır elini hafifçe oynatınca aramızda bir menü açıldı ve bana onun davetini kabul edip etmeyeceğimi sordu.

Tereddüt ettim.

Sıfır alaycı bir gülüşle bana baktı. "Virüs değil," dedi.

Pek de onunla tartışacak konumda değildim, bu yüzden kabul ettim. Bir indirme çubuğu belirdi.

İndirme başladığı hızla bitti ve gözden kayboldu.

Sıfır bana doğru bir adım attı ve avuçlarından birini havaya kaldırıp bana doğru uzattı. Ben bakarken elinin üzerinde havada

süzülen siyah bir sanal kelepçe belirdi. Kelepçeyi kolumun üzerine doğru getirdi ve tek bir *klik* sesiyle kelepçe bileğimi sardı. Bir zincir gibi. Sıfır'ın sanal kıyafetinin aynısı siyah bir zırh hafifçe dalgalanarak vücudumu sardı ve kısa bir an için, şampiyona sırasında Sıfır'ın kırmızı mağarada yanıma ilk geldiği zaman olduğum gibi göründüm.

Zırh yeniden gözden kayboldu, sanki doğruca tenimin içine doğru yok olmuştu. Kelepçe hafif bir mavi ışıkla parıldayıp yok oldu. Sadece bileğime uzunca baktığım zaman yeniden belirliyordu. Aynısını bana yapılan saldırı sırasında Jax ilk kez yanımda belirdiğinde de görmüştüm.

"Bu bir Karazırhlar işareti," dedi. "Artık bizim gözetimimiz altındasın. Hiç kimse sana dokunamayacak."

Beni resmî olarak bir Karazırhlı ilan etmişti. Artık onlarınındım.

Yeni kelepçemin olduğu yeri ovaladım. Her ne kadar sanal bir eşya olsa da neredeyse tenimi dağladığını hissedebiliyordum.

"Pekâlâ, siz nesiniz bakalım? Kanun tanımayan kahramanlar ya da öyle bir şey mi?"

Sıfır geri dönüp yeniden duvara yaslandı. "Bu tanım biraz sansasyonel olsa da sanırım bize uyuyor."

Taylor sakın bakışlarını bana çevirdi. "Bizler o kadar büyük bir gücün tek bir kişinin elinde olmasının tehlikeli olduğuna inanıyoruz. Bu yüzden de bununla savaşıyoruz; nerede ya da ne zaman olursa olsun. Davamızı destekleyen varlıklı hamilerimiz var."

O hamilerin kim olduklarını bana söylemesi için bekledim ama söylemedi. Gözlerim endişeyle Sıfır'a çevrildi. "Kaç kişisiniz?"

"Ne yaptığımıza bağlı olarak sayımız değişkenlik gösterir," diye cevapladı. "İhtiyacımız olanları çağırırız ve işimiz bittiğinde yollarımızı ayırırız. Ama elbette işin içine sürekli dahil olan birkaç kişi her zaman var. Ve bildiğin üzere şimdiki hedefimiz Hideo Tanaka ve onun NöroLink'i."

Demek ki yanılmamıştım. Hideo beni ilk kiraladığı zamandan beri birilerinin gölgelerin içinde saklandığını, onun işlerini engellemeye çalıştığını ve hayatını tehdit ettiğini biliyordum

ama bu ipuçlarını araştırmak bir şeydi, bunların doğruluğunun onaylandığını işitmek başka bir şey.

Bakışlarım Jax'e çevrildi. "Hideo'ya yapılan suikast teşebbüsü," dedim. Sesim aniden gerginleşmişti. "İlk Warcross oyunundan sonra olan. O sen..."

Daha cümlemi bitiremeden Jax soğuk gri gözleriyle beni olduğum yere sabitledi. Omuzlarını silkti. "Güvenlik önlemleri bu kadar detaylı olmasaydı başarılı olabilirdi," dedi. "Her neyse, artık bunun bir önemi yok. Onu öldürmek, algoritmasını etkisiz kılmayacak."

Hideo'yu öldürmeye teşebbüs eden Jax'ti. Gözlerim hızla Sıfır'a kaydı ve ondan da benim hissettiğim dehşeti gösteren bir tepki görebilmeyi bekledim. Fakat yüzü soğukkanlı ve sakın kalmaya devam etti. Sanki Hideo onun için bir isimden fazlasını ifade etmiyordu.

"Hadi ortak amaçlarımızdan bahsedelim Emika," dedi Sıfır. "Çünkü bunlar birbirinin aynısı, değil mi?"

Ona baktım ve sesimin sakın çıkmasma çabaladım. "NöroLink'in algoritmasını çöktürmek."

Sıfır onaylarcasına başını salladı. "Peki bunu yapabilmek için neye ihtiyacımız olduğunu biliyor musun?"

Ağzımdan çıkan sözler soğuk ve temkinliydi. "Hideo'nun hesabına girmeye."

"Evet. Güvenini kazanmış biri aracılığıyla. Senin aracılığınla."

Hideo'nun sistemlerine girecek birine ihtiyaçları vardı ve bunun olması için onun yakınından biri gerekiyordu. Fakat son konuşmamızdan sonra Hideo'nun güvenmek isteyeceği en son insan bendim.

Peki ya Sıfır'ın kendisi olmaz mıydı? Sasuke kesinlikle ben-den çok daha iyi bir seçenektir.

Dudaklarımdan dökülmeyi bekleyen milyonlarca soru vardı. Işıқта Sıfır'ın gözleri çok koyu bir kahverengiydi ve eğer yakından bakarsam içlerindeki altın rengi ince çizgileri görebiliyordum. Minik bir oğlan çocuğu olduğu zamanki görüntüsü,

ağabeyiyle parkta koşarken attığı tiz sesli kahkahas: aklıma geldi. Hideo mavi atkıyı boynuna dolarken nasıl sırtıttığını ve Hideo'nun çok uzağa fırlattığı plastik yumurtayı almaya giderken omzunun üzerinden ağabeyine seslenişini düşündüm.

Sasuke, Hideo'yla bağlantı kurmak için Karazırhlar'ın ihtiyacı olan tek kişi olmalıydı aslında. Eğer Hideo'ya yanaşırsa Hideo kayıp kardeşi için her şeyden vazgeçerdi ve Sasuke ondan istediği takdirde mümkün olan her şeyi yapardı.

Sasuke de karşılığında aynısını yapar mıydı? Ağabeyi için neden gözlerinde en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu?

Zihnimde yükselen soruları geri ittim. Karazırhlar hakkında açıkladıkları çok az şey vardı ve havada hissettiğim gerginlik, bana Sıfır'a Hideo'yla olan bağlantısını henüz sormamam gerektiğini söylüyordu. Onunla yalnız kalana dek beklemeliydim.

"Demek Hideo'yu iyi kalpli olduğunuzdan durdurmak istiyorsunuz, öyle mi?" diye sordum.

"Başka neden bunu yapalım ki?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "*Bilmiyorum*. Bana bu karanlık grubunuz hakkında pek bir şey anlatmadınız. Süvariler'in yurdu bombaladığınız zaman neden beni öldürmek istemiştiniz? Bu da iyi niyetiniz yüzünden miydi?"

Sıfır bu çıkışıma oldukça şaşırmış görünüyordu. "Bazen, doğru şeyi yapmak, bu süreçte zor kararlar alabilmek anlamına da gelir."

"Peki benim hakkımda başka bir zor karar almayacağınızı nereden bilebilirim?"

"Bana inanmıyorsun."

"Hayır, bilmem gereken her şeyi bana anlattığınıza inanmıyorum."

Taylor aniden doğruldu. "Bir süreliğine hapse girdin, değil mi?" diye sordu. "Pek tanımadığın bir kıza haksızlık yapıldığını gördüğün için siciline kırmızı bir işaret kazandın."

Kadının sözlerini duyunca dişlerimi sıktım. "Dosyalarımı bakmışsınız."

Taylor sesimin tonuna aldırmadan parlak gözlerle devam etti. “Bunu *sen* neden yaptın Emika? Yıllarca zorluk çekmekten başka *senin* eline ne geçti? *Seni* bu yolu seçmeye ne yönlendirdi? Okul arkadaşlarının özel dosyalarına girmek için yeteneklerini kullandım. O dataları internetin her yerine yayınladım. Bu bir suçtu, değil mi? Ama yine de bunu yaptın... çünkü mağdur olan bir kız için direniyordun.”

Anılar zihnime hücum etti... Tutuklanmam, yargılanmam, cezanın belirlenmesi...

“Hâlâ çok gençsin,” diye devam etti kadın. “Birilerinin bunun aynısını yapmak istediğine inanmak *senin* için o kadar zor mu? O zamanlar ne hissettiğini hatırlamaya çalış ve sonra da bunu senden daha büyük bir şeye genişlet; bir grup insana, daha yüce bir davaya inanabilen tüm kişilere.”

Hiçbir şey söylemedim.

Taylor bana doğru eğildi. “Tereddütlerin olduğunu biliyorum,” dedi nazikçe. “Bunu yüzünden okuyabiliyorum, sana söylediğim her şeye şüpheyle baktığını görebiliyorum ve nedenini anlayabiliyorum. Seninle iyi bir başlangıç yapmadık.” Tek kaşını kaldırarak Sıfır’a göz attı. “Ama artık Hideo’nun gerçek planlarından haberdarsın ve her ne kadar sen bizim hakkımızda ya da biz *senin* hakkında çok az şey bilsek de ikimiz de aynı taraftayız. Müttefikimize zarar vermek gibi bir niyetimiz yok. Hiç kimse seni bir şey yapmaya zorlamayacak.” Şimdi sesi sertleşmişti, yüzündeki ifadeye hiç uymayan bir tonda konuşuyordu. “Şimdiye dek gördüğüm hiçbir şey beni Hideo Tanaka’nın NöroLink’in algoritmasında yaptığı şey kadar korkutmadı. Sana sunabileceği her şeye rağmen onunla tüm bağlarını koparmanın sebebi de bu değil miydi?”

Bunu Hideo’yla olan kısa ilişkiyi ima edercesine söylemesinden rahatsız oldum ve yanaklarım kızardı. Hakkımda tam olarak ne kadar şey bildiğini merak ettim. Bakışlarım yeniden Sıfır’a kaydı.

İçimden aniden bir öfke yükselip her yerimi sardı. Şu anda tek hatırladığım, sanal bir zırhın ardına saklanan Sıfır’ın karanlık

koridorda dikilmesi ve tüm dosyalarımın boşaldığını fark ettiğimde benimle alay etmesiydi. Hissettiğim tek şeyse, Sıfır'ın zihnimin içine girip en değerli Hatıralarımı çaldığında yaşadığım tüylerimi diken diken eden histi.

Bana daha önce de ihanet eden biriydi o. Şimdi ise burada ona yardım etmemi istiyordu.

"Sana neden güveneyim?" diye sordum. "Yaptığın onca şeyden sonra?"

Sıfır delici bakışlarla beni süzdü. "Bana güvenip güvenmemenin bir önemi yok. Hideo her şeye rağmen hızla ilerliyor ve zamanımız tükeniyor. NöroLink'i kötüye kullanmasını durduracağız ve senin yardımın olursa bunu daha hızlı yapabiliriz. Sana söyleyeceklerimin hepsi bu kadar."

Hideo'nun bana gösterdiği rengârenk zihin haritalarını ve haritayı hafifçe oynattığında bir insanı olduğu yerde aniden durdurabilme gücünü düşündüm. İnsanların yüzlerindeki o ürkütücü anlamsız ifadeyi düşündüm.

"Öyleyse," Sıfır parmaklarını birbirine kenetledi, "var mısın?"

Onu reddetmeye hazırdım. Göğsümün içinden ruhumu çekip almıştı ve onunla tiksindirici şeyler yapmıştı; şimdi bile duygularımla alay ediyordu. Sıfır'a arkamı dönmek, bu odadan çıkmak ve Roshan'm söylediği şeyi yapıp New York'a dönerek bir daha asla bunları düşünmemek istiyordum.

Bunun yerine Sıfır'a kaşlarımı çatarak baktım. "Aklımda ne var?"

6

Sıfır gülümsedi. Önce Taylor'la sonra da Jax'le bakiştılar. Koltuğundan kalkan Taylor bana cesaretlendirici bir şekilde başını sallayıp arkasını döndü.

“Bize katıldığına memnun oldum,” dedi omzunun üzerinden ve sonra odadan çıktı.

Jax birkaç saniye daha oyalandı; Sıfır'la uzun zamandır birbirini tanıyan ve bakışarak anlaşılan iki ortak gibi sessiz bir iletişim içindeydiler. Odadan çıkarken benden tarafa bakmaya zahmet bile etmedi. “Kapının dışında olacağım,” diye seslendi giderken. Bu kadar yakında tetikte bekleyeceğini söylerken beni rahatlatmaya mı yoksa tehdit etmeye mi çalıştığını anlayamadım.

Kapı arımdan hiç ses çıkarmadan kapandı ve beni Sıfır'la yalnız bıraktı.

Sıfır bana doğru yaklaştı, merakımdan ve rahatsızlığımdan eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Daima yalnız çalıştın, değil mi?” diye sordu. “Bir grupla birlikte çalışmak senin için rahatsız edici olmalı.”

Her nasılsa fiziksel görüntüsü sanal görüntüsünden daha korkutucuydu. Yumruklarımı sıktığımı fark edince ellerimi gev-

şetmek için kendimi zorladım. “Anka Süvarileri’yle gayet iyi idare ediyorum,” diye karşılık verdim.

Başıyla onayladı. “Ve bu yüzden yaptığın her şeyi onlara çoktan söyledin bile, değil mi? şu anda burada olduğunu mesela?”

Alaycı ses tonunu duyunca gözlerimi kıstım. “Peki ya sen?”

“Bana ne olmuş?”

“Kazırhlar’la ne zamandır birliktesin? Onları oluşturan sen misin? Yoksa hiçbir zaman yalnız başına kalmadın mı?”

Ellerini ceplerine soktu ve bu hareketi bir anlığına Hideo’yu o kadar andırdı ki sanki onun yerine Hideo buradaymış gibi hissettim. “Kendimi bildiğimden beri,” diye cevap verdi.

İşte fırsatımı yakalamıştım. Zihnimde dönüp duran tüm sollar dilimin ucuna kadar geldi. Sözcükler ağzımdan dökülürken kesik kesik nefes almaya başladım. “Sen Sasuke Tanaka’sın. Öyle değil mi?”

Sözlerimin karşılığı bir sessizlik oldu.

“Sen Hideo’nun küçük kardeşisin,” diye ısrar ettim, sanki beni ilk seferde duymamış gibi.

Gözleri tamamen duygudan yoksundu. “Biliyorum,” dedi.

Gözlerimi kırptırdım, onu yanlış duyduğumu sandım. “Biliyor musun?”

Gözlerinde yine o sıradışı şey vardı, o bomboş bakış. Sanki söylediğim şeyin hiçbir anlamı yoktu. Bunun onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu; birlikte büyüdüğü, kahrından kendi hayatını ve zihnini mahveden, şimdilerle durdurmaya çalıştığı ağabeyiyle değil de hakkında hiçbir şey bilmediği bir yabancıyla akraba olduğunu ortaya çıkarmışım gibi tepki vermişti. “Sen...” Duraksadım, ona bakarken sesim kuşkuyla çıkıyordu. “Sen Hideo’nun kardeşisin. Nasıl bunun bilincinde olup hâlâ bu şekilde konuşabiliyorsun?”

Yine bir cevap gelmedi. Sözlerimden hiçbir şekilde etkilenmemiş görünüyordu. Bunun yerine bana doğru yaklaştı ve aramızda bir adımlık mesafe kalınca durdu. “Kan bağının hiçbir an-

lamı yoktur," diye cevap verdi nihayet. "Hideo benim ağabeyim ama daha da önemlisi, o benim hedefim."

Benim hedefim. Kelimeler sert ve acımasızdı. Hideo'nun Hatıra'sındaki, parktaki küçük Sasuke'nin yüzündeki sırtışı düşündüm. Kaybolduğunda Hideo'da ve ailesinde açtığı derin yaralar aklıma geldi. O Sasuke çok derinden sevilmiş bir oğlan çocuğuydu. Şimdiyse bunları hiçbir şekilde önemseymiyormuş gibi görünüyordu.

"Ama..." dedim bocalayarak, "sana ne oldu? Küçük bir çocukken ortadan kayboldun. Nereye gittin? Neden sana Sıfır diyorlar?"

"Jax beni, senin ne kadar meraklı olduğun konusunda uyarmamıştı," diye karşılık verdi. "Sanırım seni iyi bir ödül avcısı yapan da bu."

Bana verdiği cevaplar sonsuz bir döngüde sıkışıp kalmış, işe yaramaz daireler hâlinde dönüp duran bir kodu anımsattı. Ya da cevaplamak istemedikleri soruları nasıl geçiştireceğini çok iyi bilen politikacıları. Kendi üzerlerindeki baskıyı azaltmak için sorduğunuz soruyu size karşı çevirenleri.

Belki Sıfır bana cevap vermek istemiyordu. Belki cevapları *bilmiyordu* bile. Sebep ne olursa olsun bölük pörçük karşılıklar dışında bu yanıtları bana gönüllü olarak vermeyecekti. Ona daha da baskı yapma isteğimi bastırmaya çalıştım. Eğer bana kendi anlatmazsa tüm bilgileri kendim toplamak zorunda kalacaktım.

O yüzden farklı bir soruyla devam etmeyi denedim. "Ne planlıyorsunuz?" diye sordum kendimi zorlayarak.

"Hideo'nun algoritmasına bir virüs yerleştireceğiz," dedi Sıfır. Elini uzattı ve avucunun üzerinde parlak bir data paketi belirdi. "Virüs içeri girdiği anda algoritmayı tamamen silecek ve NöroLink'i iptal eden bir zincir reaksiyon başlatacak. Ama bunu başarıyla yapabilmemiz için Hideo'nun kendi hesabından, kendi zihninden yüklememiz gerekiyor. Ve bunu kapanış töreni günü, beta lenslerin en sonunda algoritmayla bağlandığı anda yapmak zorundayız."

Sanırım beta lenslerin, algoritmali lenslere dönüşeceği dedikodusu doğruydu. Aslında bu mantıklıydı; teorik olarak, beta lenslerin algoritmaya bağlandığı ama henüz etkisi altına girmedığı yarım saniyelik bir gecikme olacaktı. Algoritmanın kendini kurduğu süreydi bu. Bir virüs yerleştirmek için tek şansları bu yarım saniyeydi.

“Peki tam olarak ne zaman beta lensler algoritmaya bağlanacak?”

“Kapanış töreni oyunun tam başladığı anda.”

Ona yan yan baktım. Hideo’nun planları hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bilebilirdi? “Yani benim de onun zihninin içine girmem gerekiyor,” diye tekrarladım. “Gerçek anlamıyla.”

“Tamamen gerçek anlamıyla,” dedi Sıfır. “Ve algoritmanın içine, yani Hideo’nun zihninin içine girmenin tek yolu da Hideo’nun kendisinin buna izin vermesi. İşte burada devreye sen giriyorsun.”

“Benim Hideo’yla aramı düzeltmemi istiyorsun.”

“Ne gerekirse yapmanı istiyorum.”

“Buna asla izin vermez,” dedim. “Son karşılaşmamızdan sonra beni bir daha görmek isteyeceğinden bile şüpheliyim. Onu durdurmaya çalıştığımдан şimdiden şüpheleniyor zaten.”

“Bence onun sana karşı olan hislerini fazla hafife alıyorsun.” Elini bir kere salladı.

Etrafımızdaki dünya yok oldu ve her tarafı heyecanlı muhabirlerle ve hayranlarla çevrili Hideo’yu bir etkinlikten ayrılırken gösteren haber görüntüleri çevremizi sardı. Bu iki gece önce, Hideo’nun Anka Süvarileri ve Andromeda takımları arasında yapılacak rövanşı duyurmasından sonraydı.

Hideo’nun korumaları bağırıp iterek onun için yolu açarken Hideo’nun epey gerisinde yürüyen Kenn solgun ve çok sinirli görünüyordu. Onları daha önce hiç böyle, birbirlerinden bu kadar uzakta yürürken görmemiştim. Güvenlik ekibi kalabalığın önünde sıkı bir hat oluştururken muhabirlerden biri bağırarak Hideo’ya bir soru sordu.

Emika Chen’le hâlâ birlikte misiniz? Bir ilişkiniz var mı?

Hideo bu soruya bir tepki vermedi. En azından bariz bir biçimde. Fakat omuzlarının gerildiğini ve çenesini sıkıldığını görebiliyordum. Gözleri aşağıya, önündeki yola odaklanmış bir hâlde yürümeye devam etti.

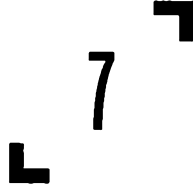
Hideo’nun karanlık yüz ifadesinden başka tarafa bakmaya çalıştım ama bu görüntü zihnime dağlanmış gibi orada kalmaya devam etti. Konsantre olmaya çalışarak, “Ama onun gerçek zayıflığı *sensin*,” diye ısrar ettim. “Bunu biliyor olman gerek! Hideo senin için her şeyi yapar.”

“Hideo’nun bana vereceği potansiyel tepkileri aramızda tartıştık,” dedi Sıfır sıradan bir şekilde, sanki bana hava durumundan bahsediyordu. “Beni on yıldır görmedi, bu yüzden tepkisi bana değil Karazırhlar’a yönelecektir. Ve mutlaka intikam alma peşine düşecektir. O yüzden ondan yeni ayrılmış birine ihtiyacımız var. Sana.”

Hideo’dan sanki ağabeyi değil de sadece hedefiymiş gibi bahsediyordu ve Sıfır’ın bakışlarını incelediğimde tek görebildiğim şey duyusuz ve anlaşılmaz bir karanlıktı. Sanki artık hiçbir şekilde insan olmayan bir insana bakıyordum.

Çalışma masasına yaslandım ve başımı eğdim. “Pekâlâ,” diye mırıldandım. “Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?”

Sıfır en sonunda gülümsedi. “Hideo’nun zihnine zorla gireceksin. Ve ben de bunu nasıl yapacağını sana göstereceğim.”

“Gel ve Kara Evren’de bana katıl,” dedi Sıfır. Elini yeniden bir kere salladı ve aramızda, onunla bir seans bağlantı paylaşmayı isteyip istemediğimi soran bir ekran belirdi.

Sıfır’la direkt bir bağlantı. Ondan ne çeşit düşünceler ve duygular alacaktım? Bir dakika kadar tereddüt ettikten sonra uzanıp bağlantıyı kabul ettim. Etrafımdaki otel odası karardı ve Sıfır’ın yüz hatlarını bile seçemez duruma geldim. Birkaç saniye sonra kapkaranlık bir boşluğa düştüğümü hissettim.

Kara Evren’e inmeden önce daima üstüme çöken bu tanıdık boğucu hisle nefesimi tuttum.

Ardından yavaşça Kara Evren görünür hâle geldi.

İlk başta burayı tanıdım. Caddeleri kaplayan çukurlara sular damlıyor, binaların duvarları boyunca sıralanan kırmızı neon tabelaların ışıklarını yansıtan minik havuzcuklar oluşturuyordu. Bu tabelalarda burada dolaşmaya cüret etmiş korumasız hesaplardan çalınan kişisel veriler düzenli olarak akıyordu. Yolun kenarına dizilmiş ve her biri şeritler hâlinde asılmış ampullerle aydınlanan tezgâhlarda görmeye alıştığım her çeşit şeyin seyyar satıcılığı yapılıyordu: uyuşturucular, yasadışı silahlar, kripto

para takasları, artık üretilmeyen Warcross sanal eşyaları ve daha piyasaya sürülmemiş avatar kıyafetleri.

Burası çok iyi bildiğim bir yer olmalıydı ama yine de bu binaların hiçbirisi hatırladığım gibi değildi ve ne caddeler ne de tabelalar tanıdık. Tüm kaldırımlar boştu.

“Tuhaf görünüyor, değil mi?”

Sıfır'ın aniden arkamda beliren varlığıyla yerimde sıçradım. Ona bakmak için arkama döndüğümde yine siyah zırhının ardına gizlendiğini gördüm, onu tepeden tırnağa kaplayan siyah metal plakalar kıpkırmızı ışıkların altında parıl parıl parlıyordu. Sıfır bir gölge gibi ilerledi. Yanımızdan birkaç isimsiz kullanıcı geçmesine rağmen kimse onu fark etmemiş gibi görünüyordu. Aslında işin doğrusunu bilmesem, orada olduğunu bile fark etmeden ona genişçe yol vererek yanından geçip gittiklerini söyleyebilirdim. Onun silüetini görüp görmediklerinden emin değildim ama ikimizin de taktığı siyah kelepçeleri kesinlikle fark etmişlerdi. Hiç kimse bize bulaşmak istemiyordu.

Sıfır'dan yayılan herhangi bir duyguyu yakalayabilir miyim diye görmek için çekinerek de olsa bağlantımız aracılığıyla ona doğru uzandım. Şu anda sakın ve soğukkanlıydı ama sonra hafif bir eğlence hissi dalgalandı.

“Şimdiden etrafı kurcalamaya mı başladın? Fazla meraklısın,” dediğinde onun da beni hissedebildiğini hatırladım. Aceleyle geri çekildim.

“Herkes nerede?” diye sordum.

“Hideo algoritmasını aktif hâle getirdikten sonra, yeni Nöro-Link lenslerine geçen kullanıcıların Kara Evren'e girmesi engellenmiş oldu. Buralarda dolaşan oldukça fazla sayıda insanı çekip aldı bu durum. Diğerleri ise yetkililere gidip burasıyla ilgili ne biliyorlarsa anlatmaları için gözaltına alındılar. Geçtiğimiz günlerde düzinelerce baskın yapıldı. Kara Evren'e hâlâ erişebilenler ise yeraltında çok daha derine indi ve gittikleri yerde yeniden yapılandı. Daha önceden tanıdığın birçok yeri burada bulamayacaksın.”

Yoldan aşığı doğru yürüyüp kendimi toparlamaya çalıştım. Normal bir günde burası gibi bir piyasa, isimsiz avatarlarla dolup taşıyor olurdu. Bugünse az sayıdaki kullanıcı yasadışı tezgâhların önünde bile duramayacak kadar huzursuz görünüyordu.

Bu iyi bir şey, dedim kendi kendime. Bunun için mutlu olmalıydım ve Hideo bunu Kara Evren'e yapmakla haklıydı. Buradaki insanları avlayarak yıllar geçirmemiş miydim? Burası iyi bir yer değildi. Kara Evren'in öyle bölgeleri vardı ki sonsuza dek yok olması gerekiyordu ve oradaki insanlar o kadar sapkın, o kadar şeytaniydi ki hücrede çürümeyi hak ediyordu. Korkmaları *gerekliyordu*.

Ama... bir insanın buraya kadar ulaşabilmesi, elini birilerinin zihnine sokup onları burayı terk etmeleri için *zorlaması* fikri...

"Orada neler oluyor?" diye sordum gece pazarındaki bir standın önünden geçerken. Her ne kadar küçük bir tezgâh olsa da çevresinde neredeyse iki yüzden fazla insan toplanmıştı. Tezgâha uzunca bir süre baktığımda tepesinde bir sayı belirdi.

50.000

Büyük miktardaki ziyaretçisi tezgâhın çökmesine sebep oluyordu ve bulunduğum yerden sanki tezgâh bir yığın hâlinde dağılıyor sonra tekrar ve tekrar kendini yeniden kuruyormuş gibi görünüyordu.

"Beta lens setlerinin açık artırmasını yapıyorlar," diye yanıtladı Sıfır. "Tahmin edebileceğin üzere artık nadir bulunan ürünler bunlar."

Tezgâhın üzerindeki sayının beta lenslerin şu anki satış fiyatı olduğunu anladım. Tek bir çift lens için elli bin çip.

Teklifçilerin burada, Kara Evren'de olabilmeleri için belli ki kendi beta lensleri vardı, o yüzden tahminimce başkalarının adına burada bulunuyorlardı. Ortama öyle bir çaresizlik hissi hâkimdi ki âdeta etrafına tehlike yayıyordu. Şimdiden tartışmalar çıkmıştı ve öfkeli rakipler tarafından ifşa edilen kullanıcıla-

rın özel bilgilerinin ilerideki binalardaki kırmızı neon tabelalarda aktığını görebiliyordum. Bu standı arkamızda bırakana dek adımlarımı hızlandırdım.

Korsan İni'ni son gördüğüm yerin yakınlarına gelmiştik ama o zamandan beri yollar değişmişti. Siyah göl görüş alanımıza girdiğinde suyun üzerinde yüzen bir gemi yoktu.

Şaşkınlıkla Sıfır'a döndüm. Korsan İni hiçbir zaman başarıyla devre dışı bırakılamamıştı. "Gemi gitti mi?" diye sordum.

Sıfır gökyüzüne baktı. Bakışlarını takip ederek başımı kaldırdım.

Kara Evren'in absürt binalarının ve Escher-vari merdivenlerinin üzerinde, dumanlı kahverengi gece göğünün altında bir korsan gemisi havada asılı olarak duruyordu. Gemiden aşağı sallanan halatlar uzanılmayacak kadar yüksekteydi. Neon renklerle aydınlatılan gemi direkleri bulutlara pembe, mavi ve altın rengi parlak ışıklarını yayıyordu.

"Hideo algoritmasını etkinleştirdikten sonra," dedi Sıfır, "yeni lenslerinin etkisinde kalan bir Kara Evren kullanıcısı yetkililere gitti ve Korsan İni'nin yerini ispiyonladı. Buraya bir baskın düzenlendi. Ama hamamböceklerini yok etmek çok zordur."

Bunu duyunca ona neşesiz bir gülümsemeyle baktım. Kara Evren savaşmadan teslim olmayacaktı. Korsanlar sudan çıkmış ve gökyüzüne yerleşmişti.

Sıfır başını hafifçe bir yana eğdi. Anlaşılan yeni Korsan İni'nin giriş koduna çoktan sahipti çünkü bir saniye sonra geminin halatlarından biri bize doğru alçalmaya başladı. Tam önümüze geldiğinde de uygun bir yükseklikte durdu.

Sıfır elini halat merdivene uzatıp bana döndü. "Önce sen."

Yanımdan geçtim ve halat merdivenin basamaklarından birini sıkıca tuttum. Sıfır arkamdan basamaklardan birine çıktı ve eldivenli elleriyle ipi benim iki yanımdan kavradı. Yükseldiğimiz sırada kolunun üzerinden aşağıdaki şehre baktım. Daha önce Kara Evren'i gökyüzünden hiç görmemiştim. Yukarıdan, yerde olduğundan çok daha mantıksız görünüyordu. Spiral merdivenleri

andıran bazı binalar göğe yükselip bulutların içinde kayboluyor, üzerlerindeki düzinelerce pencereden yayılan ışıklar yükseldikçe renk değiştiriyordu. Karanlık, isimsiz avatarlar sanki iplerle oynatılıyormuşçasına duvarlar boyunca yan yana yürüyordu. Diğer binalar tamamen siyaha boyanmıştı ve duvarlarında dikey akan ince neon satırlar dışında pencereleri bile yoktu. İçlerinde kim bilir ne haltlar dönüyordu. Havada hiçbir destek almadan süzülen küreler vardı ve içlerine girmenin hiçbir yolu yokmuş gibi görünüyordu. Bulutlara kadar yükseldiğimizde aşağı baktım ve bazı kulelerin uzaylıların hasat tarlasına yaptıklarına benzer dairesel şekiller oluşturduğunu gördüm.

En sonunda Korsan İni'ne çıkan asma rampaya ulaştık. Artık yakınında olunca bu yeni geminin direklerinin ne kadar devasa olduğunu görebiliyordum, gökdelenlerin cephelerindeki ekranlar gibi göğe uzanıyorlardı. Direklerde gördüğüm neon renkler aslında o günkü maçların reklamları ve aynı zamanda Anka Süvarileri'yle Andromeda rövanşı için açılan bahislerdi.

Merdivenden inen ilk Sıfır oldu. Rampanın üzerinde yürürken bana peşinden gelmemi işaret etti. Bakışlarım ekrandaki yayınlardan geminin girişine doğru kaydı. Düzinelerce avatar Korsan İni'nin sloganının altından geçerek içeri giriyordu.

BİLGİ SERBEST KALMAK İSTER

Gemiye girdik. Hızla atan kalbimin sesini kulaklarımda duyabiliyordum; sanki kanım, etrafımda çalan ve henüz piyasaya sürülmemiş bir albümden araklandığına hiç şüphe olmayan bir parçayla ahenk içinde damarlarıma pompalanıyordu. Zemin sisle kaplıydı. Buradaki avatarlar şimdiye kadarkilerden çok daha çarpık ve tuhaftı; gelişigüzel ve hatırlanması zor yüzlere sahip acayip insanlarla, kendilerini canavar gibi korkunç özelliklerle yeniden yaratan kullanıcıların tuhaf bir karışımıydı.

Fakat donakalmamı sağlayan asıl şey, ambar gibi alanın tam ortasında bulunan cam silindirin görüntüsüydü. Suikast piyan-

gosu kırmızı harflerle yazılmış isim listesiyle ve her birinin yanındaki güncel fiyat teklifiyle her zamanki gibi görünüyordu. Üstteki güvertede oturan ve aşağıdaki listeye bakan suikastçılar ve avcılar listeyi dikkatlice inceliyordu.

Bu sefer farklı görünen tek şey, o listenin en tepesindeki isimdi.

Emika Chen | Mevcut Teklif: ₺ 5.625.000

Herkesin benim peşime düşmesine şaşmamak gerekti: Öldürülmem için 5.625.000 çip.

“Seni göremezler,” dedi Sıfır, felç edici dehşetimi bölerek. Ona baktığımda bana başını salladı. Siyah miğferinin ardındaki yüz ifadesini göremiyordum elbette ama vücudu hafifçe bana doğru dönmüştü ve beni koruduğu hissini veriyordu.

Her şeye rağmen onun yanında tuhaf şekilde güvende hissediyordum. Pek de uzun olmayan bir süre önce, Sıfır’ı ilk kez tam burada düşmanım olarak gördüğüme ve onun, Hideo tarafından avlamam için tutulduğum hedefim olduğuna inanmak zordu. Şimdiyse hedef tersine dönmüştü.

Mekânın bir diğer köşesinde Final rövanşı için yapılan bahisler sürerken, diğerleri ise şu anda oynanmakta olan bir Karanlık Warcross oyununun etrafına kalabalık bir yığın hâlinde toplanmış, çılgına dönmüş bir hızla artan bahisler yatırıyor. Seyircilerin tepesinde asılı bir tabelada, oynanan maç ve toplam bahisler görünüyordu.

GECE YARISI YAĞMACILARI - CEHENNEM KÖPEKLERİ

Mevcut Bahis Oranı 1:4

“Yeni Oyun!” diye bağırdı bir ses. Otomatik bir sunucu konuştuğunda cinsiyetsiz sesi çevremizde yankılandı. “Bir oyuncu rakibinin Cevher’ini aldığı anda maç biter. Bahisler, oyunun açılış duyurusuna iki dakika kala başlar ve oyun resmen başlayana dek sürer.”

Kaos hâlindeki izleyicilere baktım. Resmî Warcross takımlarının destekçileri iyi tanınan, varlıklı ve ünlü kişilerden oluşurdu. Fakat Kara Evren takımlarının sahiplerinin kimlikleri tam bir gizemdi. Söylentilere göre bu kişiler mafya babaları, çete liderleri ve uyuşturucu baronlarıydı. Hiçbiri halka açık şekilde bir takıma sponsor olacak kadar aptal değildi ama bir Kara Evren takımı, Anka Süvarileri'nin kârının iki katını kazanabilirdi. Buradaki takımların bu kadar yetenekli oyuncularını kiralayabilmelerine şaşmamak gerekirdi. Hatta bazı oyuncular daha genç ve yükselmekte olan yıldız oyunculara refleksleriyle ayak uyduramayan eski Warcross profesyonelleriydi. Eğer her an tutuklanabileceğiniz yasadışı bir oyun oynamayı sorun etmezseniz o zaman gerçek dünyadaki yasal, resmî Warcross oyuncularından çok çok daha fazla para kazanabilirdiniz.

Elbette buradaki her şeyde olduğu gibi, Karanlık Warcross oynamanın da kendine özgü riskleri vardı. Sadece paranızı ve egonuzu kaybedebileceğiniz yasal olarak oynanan Warcross'un aksine Kara Evren'deki patronlar hayal kırıklığına uğratılmaması gereken, tehlikeli bir gruptu. Eğer yeterli sayıda Karanlık Warcross oyunu kaybederseniz kendi adınızı suikast piyangosuna yazılmış bulabilirdiniz. Bir Karanlık Warcross oyuncusunun tüm vücudu kanlar ve kırıklar içinde garajında asılı bulunduğu ve bir diğerinin de trenin önüne itildiğini hatırlıyordum.

"Algoritma tetiklendikten sonra birçok takım, oyuncularını kaybetti," diye anlatmaya başladı Sıfır, bu arada İn'in başka bir tarafına doğru ilerliyorduk. Buradaki oda daha karanlık ve daha boştu, bir perde gibi görünen ışık katmanıyla diğerlerinden ayrılmıştı. "Tabii ki bu durum bahisleri çok daha heyecanlı ve önceden tahmin edilemez hâle getirdi."

"Bu yüzden mi buradayız biz? Oyunlar için mi?" Ona baktım. "Bana Hideo'nun zihnine nasıl sızacağımı göstereceğini düşünmüştüm."

"Evet," diye onayladı Sıfır. "Ve evet."

"Nasıl?"

“Kısa süre önce Hideo’nun Link sisteminde bir glitch tespit ettik. İki insanın düşünceleri aracılığıyla iletişime geçmesini sağlayan sistemde. Glitch sadece eğer sen ve ben bir Warcross oyunu sırasında bağlı olursak ortaya çıkıyor.”

Nefesim kesildi. “Ne tür bir glitch bu?”

“Normal bir Link bağlantısı esnasında karşındaki kişinin düşüncelerine girebilmek için ondan izin alman gerekiyor. Ama Warcross sırasında doğru bir hacklemeyle, bu glitch onun rızası olmadan da zihnine ve anılarına girmene imkân tanıyor.”

Link’le bağlandığın partnerinin zihnine girmeyi sağlayan bir glitch. Bir yabancıнын soğuk pençelerinin zihnimi ve anılarımı parçaladığını, benim bunu durduracak gücümün olmadığını hayal ettim. Sıfır bu büyüklükte bir glitchi nasıl bulabilmişti?

Sıfır şaşkınlığıma gülümsedi. “Dünyadaki en büyük şirketler bile o kadar iyi korunmuyor,” diye hatırlattı bana.

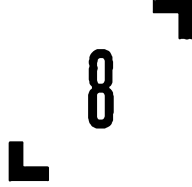
Burada olmamız boşuna değildi. Sıfır’ın benimle Link bağlantısı kurmak istemesi de boşuna değildi. Bakışlarımı siyah miğferine çevirdim ve aniden kendimi fazla korunmasız hissettim.

Sıfır beni buraya Link’le bağlarken bir Warcross oyunu oynamak için getirmişti.

Kulaklarımda hafif bir vızıltı hissettim. Anka Süvarileri’yle oynadığım Warcross şampiyonası sırasında, Sıfır’ın sualtındaki oyunuma müdahale ettiği ilk seferde duyduğum sesin aynısıydı bu. Bir *klik* sesi duyduğumda aşağı baktım. Şu anda kendi koyu renkli zırhıma bürünmüştüm, Sıfır’ın siyah zırhının aksine benimkisi koyu bir kırmızı renkteydi. Eğer kendime bakabilme ihtimalim olsaydı yüzümün de bir miğferin ardına gizlendiğini göreceğimden hiç şüphem yoktu.

Ardından Korsan İni yok oldu ve kendimi bir Warcross evreninin içinde dikilirken buldum.

Teke tek bir maçta Sıfır’a karşı oynayacaktım.

Warcross'ta teke tek oyunlara Düello adı veriliyordu. Warcross'la aynı oyundu; sadece burada sizi destekleyecek bir takımınız yoktu ve bir takımınız olmadığında her şey sizin omuzlarınıza biniyordu. Kaptan, Mimar ve Hırsız sizdiniz. Savaşçı ve Kalkan da sizdiniz.

Kara Evren'de daha önce Düellolar izlemiştim ama hiç oynamamıştım. Ve burada bir oyunda başarısız olmak hayatımı tehlikeye atabilirdi, şansımı pek yüksek görmüyordum.

Şimdiden etrafımıza bahisçiler toplanmış, bir sunucu lehimizde ve aleyhimizdeki bahisleri almaya başlamıştı. Bu oyunu kaybedersem başıma bir şey gelir mi diye düşündüğümü fark ettim. Sıfır'a zihnime girmesine izin verecek kadar güvenmeli miydim? Ya hesabıma kalıcı olarak zarar verirse? Sadece bunun için beni buraya getirmesi bile çok fazla sorun yaratmış gibiydi... ama yine de onunla ilgili bir şeylerden emin olabilmek çok zordu.

Düellomuzun sanal evreni bir gece sahnesiydi. Gökyüzünde milyonlarca yıldız parıldarken ufukta günbatımından hemen sonraki dakikaları andıran pembe ve mor ışık huzmeleri görünüyordu. Havada kıvrılan yüzlerce devasa cam kemerin her bi-

rinden ışıklar yansiyordu. Bakışlarımı ayaklarıma indirdiğimde artık sert zemine basmadığımı, bir yaratığın sırtında olduğumu irkilerek fark ettim. Hareket eden bir yaratığın.

Bir ejderhaydı. Balina kadar uzun bir ejderha.

Ejderhanın pulları neon çizgilerle parlıyor, kanatları ise yaratığın robot olduğunu gösteren altın rengi haleler saçıyordu. Daha yakından baktığımda ayağımın altındaki pulların gerçek olmadığını, metalden yapılmış olduğunu fark ettim.

Canavar devasa boynunu geriye atıp mekanik çenesinden altımızdaki bulutlara kadar inen bir ateş sütunu üflerken dizlerimin üzerine düştüm. Yaratığım tiz çılgılığı evrenin dört bir yanında yankılandı.

“Ejderha Yuvası’na hoş geldiniz!” Tepede bir yerden bir ses yankılandı. Tanıdık, parıldayan güçlendiriciler havada belirip geceyi renkleriyle aydınlatırken aynı anda önümde bir silah seçimi menüsü açıldı.

Halat. Bıçaklar. Dinamit. Silah. Yay ve oklar. Kalkan.

Her bir Warcraft takım oyuncusunun sahip olması gereken silahlardı bunlar ve kemerime takmak için sadece üç tanesini seçme hakkım vardı. Menü’nün altındaki zamanlayıcı geriye doğru saymaya başladı. On saniyem vardı. Zihnim hızla çalışmaya başladı ve aşına olduklarıma doğru uzandım. Halat. Dinamit. Sonra sadece bir Mimar olamayacağımı hatırladım, Roshan’ın beni koruyabileceği bir oyun değildi bu. O yüzden dinamiti bırakıp menü gözden kaybolmadan hemen önce kalkanı ve okla yayı kavradım.

Gümüş kalkandan kol zırhlarını taktım, okları sırtıma koydum ve yayı göğsüme astım. Silah çok faydalı olabilirdi ama ben bir ejderhanın üzerindeysen büyük ihtimalle Sıfır da öyle olacaktı ve onun canavarının üzerine atlayabilmek için bir yola ihtiyacım vardı. Bu durumda halat ve yay benim en iyi seçeneklerimdi.

Ejderham en yakınımızdaki cam kemere doğru hızla atıldı. Etrafa bakınarak Sıfır'ı arandım ama hiçbir yerde göremedim. Karazırhlar'ın izleyicilerinden oyunun başladığını belirten teza-hürat yükselirken ben hâlâ havada yalnız başıma dolanıyordum. Kemerlerden yayılan yansımalar gözlerimi alıyordu. Sıfır'ın arkamda olduğunu düşünerek geri döndüm ama sadece daha fazla bulutla karşılaştım.

“Oyun! Hazır ol! *Savaş!*”

Aniden tam üstümüzdeki kemerin tepesine devasa bir gölge iniş yaptı. Camın üzerine kulakları sağır edici bir sesle örümcek ağma benzer çatlaklar yayıldı.

Başımı hızla kaldırdım ve onu gördüm; Sıfır bir ejderhanın sırtına binmişti ve ejderhanın yağmurla ıslanmış bir kuzgunu andıran simsiyah pullarının sivri metal uçları koyu gümüşü bir ışıkla parlıyordu. Ejderhası bana doğru tısladı ve ardından kanatlarını hızla aşağı indirdi. Cam kemer birlerce parçaya bölündü.

Kendimi ejderhamın omuzlarına doğru attım ve kalkanımı etkinleştirmek için kollarımı çaprazladım. Camlar tepemden aşağı yağarken kol zırhlarımdan daire şeklinde mavi bir alan yayıldı. Bu darbeye neredeyse dümdüz oluyordum. Bu ağırlığın gerçekmiş gibi hissettirmesi ürkütücüydü.

[Oyuncu B] | Yaşam: -20%

Eğer kalkanım olmasaydı bu darbe yaşam göstergemi yarıya indirebilirdi. Gerçek bir Warcraft oyununda daha başlama çağrısı yapılmadan rakibime böyle bir avantaj sağlamam ise imkânsızdı. Fakat buradaki oyunda hile yazmak çok yaygındı, hatta bazen oyun esnasında bile yazılırdı.

Sıfır bana hacklemeyi ne zaman gösterecekti?

İzleyicilerden gelen bir uğultu kulaklarımı doldurdu. Kalkanımın dışına bakmak için gözlerimi çevirdiğim anda Sıfır'ın

ejderhasının sırtından atladığını ve bana doğru hızla yaklaştığını gördüm. Benim ejderhamın kanatlarından birine indi ve yan tarafından bir kılıç çıkardı. Kılıcı hızla kanada sapladı, kıvrım yerine denk gelen kılıç derin bir yarık açtı.

Ejderham çılgık attı ve yana doğru yalpaladı. Bu ani yalpalama korunma duruşumu bozarak beni de sendeletti. Yaratığın pullarından birini yakalayıp tutunduğumda kalkanım da devre dışı kaldı. Altımyzdaki cam kemerlerin etrafında başka ejderhalar da süzölmeye başladı, siyah silüetleri gecenin karanlığına karışıyordu. Tepelerinde ise bir tane altın rengi hız patlaması, bir buz güçlendiricisi, yeşil bir sarmaşık küresi ve bir ateş topundan oluşan bir dizi güçlendirici parlıyordu.

Zihnim hızla çalışırken her bir güçlendiriciyle aramdaki mesafeyi hesapladım. Ateş topu, Alev Fırlatan adındaki güçlendiriciydi ve bir rakibi tamamen yutabilme kapasitesine sahipti. Sarmaşıklara dolanmış küre ise Sarmaşık Kapanı'ydı ve beş saniyelğine rakibe dolanarak onu olduğı yerde hareketsiz bırakırdı.

Ejderhanın pulları boyunca kendimi sürükledim. Sıfır bana doğru atılınca tepemde süzölen Cevher'imi yakalamasına fırsat vermeden bir yana doğru yuvarlandım. Cevher'i birkaç milimle kaçırdı. Bana tekrar tekrar hamle yaparken ben de yuvarlanmaya devam ettim. Belimdeki halata doğru uzandığım sırada Sıfır'ın elinin kolumu yakaladığını hissettim. Beni kendine doğru çekti.

Dişlerimi sıktım ve tekme attım, metal botlarım göğsüne çarptığında tüm gücümle ittim. Beni tutmayı bıraktı. Kendimi hem Sıfır'dan hem de ejderhamdan kurtarıp atladım ve havada dikine doğru büyük bir hızla düşmeye başladım. Rüzgâr kulaklarımda âdeta çılgıklar atıyordu.

Düşerken kalkanımı yine etkinleştirdim ve belli bir açığa getirdim. Kalkan havayı yakalayıp kendimi yan tarafa doğru hafifçe yönlendirebilmemi sağladı. Ateş topuna ve sarmaşık güçlendiricisine doğru dönmeyi başardım. İki kolumu genişçe açarak iki güçlendiriciyi aynı anda yakalamayı başardım.

Başımı kaldırdığımda Sıfır'ın da ejderhadan atladığını ve hızla

bana doğru alçalmakta olduğunu gördüm. Sarmaşık güçlendiricisini cebime attım ve ateş topunu hızla ona doğru fırlattım.

Güçlendirici gök gürültüsü gibi bir sesle patladı. Alevler hem Sıfır'ı hem de yaralı ejderhamı devasa bir parlaklıkla sardı.

[Oyuncu A] | Yaşam: -100%

[Oyuncu B], [Oyuncu A] 'YI OYUN DIŞI BIRAKTI!

Seyircilerden gelen tezahüratı ve yuhalamaları duymazdan geldim. Sıfır kısa sürede yeniden canlanacaktı ve oyunun yapısına göre yine haksız bir avantajla başlayabilirdi. Rüzgâr kulaklarımda uğuldarken sırtımdaki kılıfından bir ok çıkardım ve telaşla belimdeki halata düğümledim. Halatın diğer ucunu vücuduma bağladım. Ejderha sürüsünün yanından kaya gibi hızla aşağı düşerken oku yayıma geçirmeyi başardım. Havada döndüm ve yayımı en yakınımıdaki ejderhaya hedef alarak okumu fırlattım.

Ok hedefi bularak ejderhanın göğsündeki iki pulun arasına saplandı. Pulların arasından okun metal başlığından çıkan kıvılcımlar uçtu. Canavardan sinirli bir kükreme yükselirken ip gerildi ve beni de sertçe durdurarak yukarı çekti. Ejderha keskin bir şekilde yönünü değiştirdi ve cam bir kemere çarpmaktan son anda kaçındı; bense elimden geldiğince hızlı bir şekilde ipten yuvarlandı.

Altımda, Sıfır siyah ejderhanın sırtında yeniden belirdi. Yaratığın buz rengi gözleri üzerime sabitlenmişti ve kendimi yeni ejderhamın sırtına attığım anda bana doğru dalışa geçti. Bu sefer ben de kendi ejderhamı kemerlere doğru yönlendirdim.

“Daha yukarı,” diye bağırarak ejderhamı zorladım. Yaratık itaat etti ve mekanik kafasını gitmesini istediğim yöne çevirdi.

Sıfır'ın ejderhası bana doğru atılarak çenesini açtı ve üzerime alevlerini üfledi. Kendi ejderhamı yana döndürerek ateşten son anda kaçındım ama alevlerinden bazıları ejderhamın kanadını

yakalamış ve siyah metali kavurmuştu. Ejderhamı kemerin sütunlarından birinin etrafında spiraller çizerek dönmeye zorladım.

“Bu kız ne yaptığını sanıyor?” Birkaç izleyicinin bağırışlarını işittim, kelimeleri onca tezahüratın arasında boğulup gitti.

Sıfır beni kovalamaya başladı. Kendi ejderhasını benimkinin yanında uçururken benim yaptığım spiral hareketten kaçınıyordu. Yanıma yaklaşmaya ve ejderhamın sırtına atlamaya hazır görünüyordu.

Cam kemerin hafifçe kıvrımlı tepesini hedef aldım. Tepeye ulaştığımda Sıfır iyice yakınlaşmıştı. Envanterimden sarmaşık güçlendiricisini çıkardım. Eğer Sıfır’a daha yaklaşp doğru zamanda atabilirsem güçlendirici onu kalm sarmaşıkların arasında kapana kıştırarak ve kemerin tepesinden sarkar bir hâlde donduracaktı. O zaman ejderhamdan atlayabilir ve sarmaşıklardan aşağı kayarak Cevher’ini alabilirdim.

Omzumun üzerinden geriye baktım. Yemi yutmuştu ve artık neredeyse dibimdeydi. Yüzümde minik bir gülümseme belirdi. Kemerin tepesine bakmak için döndüm. Saldırma zamanıydı...

Aniden bir ışık patlaması bana çarptı. Evren silinip kör edici bir beyazlığa büründü. Oyun bitmiş miydi? Yarım saniye sonra Sıfır’ın üzerimde bir güçlendirici kullandığını fark ettim. Bir şimşek darbesi. Aşağı düşerken cam kemerin tepesinin de hızla bana doğru yaklaştığını görüyordum. Kalkanımı açmaya fırsat bile bulamadan hızla kemere çarptım.

[Oyuncu B] | Yaşam: -60%

UYARI

Kemerin tepesinde tökezleyerek ayağa kalkarken Sıfır bana doğru yürüdü. Hızlı bir şekilde sarmaşık güçlendiricimi çıkarıp ona doğru çevirdim.

O anda çevremdeki evren titreşti; sanki havada bir parazit olmuştu.

Gözlerimi kırpttırıp kaşlarımı çattım. Bunu görebilen birileri var mıydı? Yoksa sadece ben mi görmüşüm?

Sıfır'ın tüm dikkati üzerimdeydi. Bana doğru yaklaşırken elini hafifçe salladı. Deminki statik yeniden titreşti. Sıfır'ın Anka Süvarileri'nin şampiyona oyunlarından birinde görüşümü ele geçirdiği ve ikimizin de kendimizi koyu kırmızı mağarada bulduğumuz zamanı hatırladım.

Sanki onu durdurabilmişim gibi ona doğru elimi uzattım. "Bekle..." diye başladım. "Ne yapıyorsun..."

Artık oynamayı kesme zamanı, dedi Sıfır. Kelimeleri bağlantımız aracılığıyla zihnimde yankılandı.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar etrafımızı saran evren başka bir şeye dönüştü.

Nefesimi tuttum. Burası benim eski koruyucu aile evimdi.

O tanıdık koridorlarda dikiliyordum, çevrem soyulmuş sarı duvar kâğıtları ve gri ışıkla sarmalanmıştı. Bir fırtına vardı ve her şimşek çaktığında dışarıdaki ışıklar titreşiyor, gök gürültüsüyle zemin sarsılıyordu. Koridorda yakınlarımdaki bir kapı hafifçe, tam da kaçtığım zamanki gibi aralıktı. Kızların odasıydı burası, benim eski odam.

Koruyucu aile evinden kaçtığım geceydi bu.

Bu imkânsız. Eğer gerçek hayatta bir sandalyede oturuyor olmasaydım dizlerim tutmaz olurdu. Soluklarım hızlandı.

Sıfır bunu nasıl yaratabilmişti? Nasıl biliyordu? Zihnimin içine girip nasıl bu Hatıra'yı bulmuş ve bu sanal evreni etrafımda oluşturabilmişti?

Glitch.

Ama ne zaman? Düellomuza başlamadan hemen önce onun Link davetini kabul ettiğimde mi girmişti?

Artık izleyicilerin bağırışlarını duyamıyordum, bu yüzden onların da benim gördüğüm şeyi mi gördüklerini anlayamıyordum. Tıpkı şampiyona oyununda ve kırmızı mağarada olduğu gibi,

muhtemelen şu anda bana neler olduğunu bilen tek kişi bendim.

Koridorun görüntüsüyle ve o gecenin hissettirdikleriyle ürp erdim. Sadece bir kâbustaymış gibi abartılı olmasının dışında her şey aynı görünüyordu. Duvarlar olması gerektiğinden çok daha uzundu, o kadar yükseliyordu ki tavanı zar zor görebili yordum ve duvar kâğıdındaki şekiller sanki hareketliymişçesine ışığın altında dalgalanıyordu. Başımı eğip kendime baktığımda kaçığım gece üzerimde olan giysileri giydiğimi fark ettim: eski spor ayakkabılarım, hırpani kot pantolonum, solmuş kazağım.

O gecedен kalma aynı korku damarlarıma yayılmaya başladı. Aynı düşünceler zihnime üşüştü. Bu geceki kaçışın her detayını incelikle planlamıştım. Bayan Devitt'in odasının ışığı söndükten sonra geriye doğru saymıştım. Sığdırabildiğim her şeyi sırt çanta ma tıkmıştım. Ejderha Yuvası Düellosu zihnimden tamamen silinmişti. Oyunumuzu kazanma düşüncelerim de ayrı şekilde.

Sanki Sıfır ruhuma bir kapı açmış gibiydi.

"Her kilitli kapının bir anahtarı vardır."

Hızla arkama döndüğümde Sıfır'ı karanlık koridorda dikilir ken buldum; zırhu, koridorun gece yarısı gölgeleri arasında neredeyse görünmez olmuştu ve yüzü, opak miğferinin ardında gizleniyordu. "şu anda kendi kendine söylediğin şey bu, değil mi?"

"Zihnimin içinden uzak dur!" diye homurdandım.

Bana yaklaştı, avuçlarından birini açıp havada süzülen kırı mızı ve parlak bir küpü ortaya çıkardı. "Hack bu. Bu glitch'in anahtarı," dedi. Küpü bana uzattı.

"Burada olamam," diye fısıldadım. Koruyucu aile evinin görüntüsü bile nefesimin daralmasına sebep oluyordu. "Beni dışarı çıkar."

Sıfır başını iki yana salladı. "Sen de bana aynını yapana dek olmaz," diye karşılık verdi.

Korkum öfkeye dönüşürken yumruklarımı sıktım. "Bunu bir daha söylemeyeceğim."

"Ben de öyle." Önümde dikiliyordu, soğuk ve aşılmazdı. "Hatıra'na bak. Küpü aç."

Etrafımdaki her şey bulanıklaşmış gibi görünüyordu, çılgınca daireler çizerek dönmeye başlamıştı. Yoğunlaşmaya çalıştım ama birden koridorun sonundaki eski duvar saati çalmaya başladı ve mutfaktan gelen boğuk bir ses dikkatimi çekti.

Kalp atışlarım hızlandı. Yeniden o berbat yere dönmüştüm. On dört yaşındaydım, saat sabahın ikisini gösteriyordu ve koridorda'spor ayakkabılarım ve sırt çantamla dikilirken bu sesle irkiliyordum.

O anda bir hack öğrendiğimi unuttum. Bunun yerine Sıfır'dan uzaklaştım ve koşabildiğim kadar hızlı koştum. Ayakkabılarım haliya takıldı ve o gece olduğu gibi yine tökezledim. Koridordan dışarı, evin ön odasına çıktığımda karşımda evin giriş kapısı duruyordu.

"Hey!"

Arkamdan gelen bir bağırıyla başımı arkaya çevirdim. Eski oda arkadaşlarımdan biriydi bu. Chloe. Bir parmağıyla beni işaret ederken gözleri sırt çantama ve ayakkabılarıma odaklanmıştı.

"Bayan Devitt!" diye bağırdı. Sesini o kadar yükseltmişti ki sesi tüm evi yutuyormuş gibiydi. "Emika kaçıyor!"

Kendi Hatıra'mın içinde olduğum için mi bilmiyordum ama tam da o gece yaptığım şeyin aynısını yaptım. Gözlerimi ön kapıdan ayırmadan hızla koşarak mutfağın yanından geçtim. Bacaklarım sanki çamurun içinde ilerliyormuşum gibi hissettiriyordu.

Yine Sıfır'ın sesi duyuldu ama artık benden istediği hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Tek ihtiyacım olan şey buradan çıkıp gitmekti. Eğer beni yakalarlarsa ölürdüm. Kapıya ulaşmak üzere öne atıldım.

Bir güç beni arkamdan çekti. Chloe'ydi bu ve aniden kızın elleri saçlarımı kavrayıp boğazıma dolandı. Birlikte yere yuvarlandık. Tüm vahşiliğimle ona tekmeler savurdum. En uzakdaki yatak odasının ışıkları yandı. Diğerlerini de uyandırmıştık.

Ayakkabım Chloe'nin yüzüne sert bir tekmeyle çarptı. Kız acıyla bağırarak beni bıraktı. "Küçük sürtüük!" diye tükürürken beni yeniden yakaladı.

Bu sefer onun tutuşundan kurtulmayı başardım, tökezleyerek ayağa kalktım ve kapıdan dışarı fırlayıp kendimi fırtınalı geceye attım.

Çimenler o kadar kaygandı ki neredeyse kayıp düşüyordum ama ayaklarım hızla bu duruma alıştı. Tel örgüden bir bahçe kapağı tam önümdeydi. Kapıya çarpıp açmaya çalışırken ağır bir asma kilitle zincirlenmiş olduğunu fark ettim. Paniklemeye başlıyordum. Tel örgülere tutundum ve kendimi yukarı çektim, sivri metal uçların parmaklarımı kesip kırmızı çizgiler bırakmasını umursamıyordum bile.

Çitin diğer tarafına, koruyucu aile evinin sınırları dışına külçe gibi düştüm. *Ayağa kalk. Burada olamazsın... Seni hemen yakalarlar.* Arkamda birileri evden dışarı çıkıyordu. Veranda boyunca bir el fenerinin ışığının gezindiğini gördüm. Hava nemliydi belli belirsiz bağırsıklar duyuluyordu.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve aceleyle cadde boyunca koştum. Gerçek hayatta mı ağlıyordum yoksa bu da Hatıra'nın bir başka hayal ürünü müydü, emin değildim. Tek bildiğim, en sonunda bir kapı eşiğine yığılmıştım; hatta kendimi toparlamak için kapının iki yanına dayadığım ellerimin altındaki ıslak ahşabın damarlarını bile hissedebiliyordum. Parmaklarım kıvrıldı, tırnaklarım ahşabın soyulan boyasının içine battı.

Sıfır yanımdaki kaldırımda belirdi. Ben daha ne yapacağımı düşünmeye bile fırsat bulamadan imkânsız bir hızla bana doğru atıldı.

Avcı olarak sahip olduğum tüm içgüdülerim şahlandı. Dönerrek yolundan çekildim ve yüzümü korumak için kollarımı kaldırdım. Kaçmama fırsat kalmadan beni yakamdan yakaladı ve çekerek ayağa kaldırdı. Yüzünü benimkine iyice yaklaştırdı.

"Sakin ol ve düşün," dedi öfkeyle.

Hatıra'nın canlı görüntüsü titreşti ve sözleri paniğimin arasından bana ulaştı. *Bu gerçek değil; sen gerçekte buraya geri dönmedin. Kara Evren'de, geçmişinden gelen bir hayaletin içinde oyun oynuyorsun.*

Buna nasıl cüret edersin! Ani bir öfke dalgası üzerime nücüm etti ve sadece Sıfır'a odaklanmamı sağladı. Zihnimi kurcalamış, mahremiyetimi yine ihlal etmişti. Küp. Onun hack kodu. Tepemde dikilen silüetine baktım ve kodu yeniden açtım. Bu sefer kendi Hatıra'mın içine baktım.

Oraçaydı. Hatta Sıfır'ın ne yaptığını bile görebiliyordum. Hesabımda, orada olmaması gereken fazladan bir dosya vardı; küpün bir şekilde oraya yerleştirdiği bir erişim dosyasıydı.

Aramızda gizlenmiş bir Link, beni doğruca ona bağlayan bir ağ geçidi görebilmek için profilime indirdiği erişim dosyasını açtım. Ardından küp şeklindeki dataları açtım ve Sıfır'ın üzerinde çalıştırdım.

Sıfır'ın çevresinde halka hâlinde bir sıra dosya belirdi. Her bir dosya açıldı ve kapı gibi bir boşluktan diğer taraftaki bir dünyanın görüntüsü görünüyordu. Sıfır'ın zihnine açılan pencereler. İçerideydim.

Onun bir tepki vermesini beklemedim. Bana en yakındaki kapıyı seçtim ve zihni çevremizdeki her şeyi aniden sararken nefesimi tuttum.

Fırtınalı gece yok oldu; aynı şekilde gece yarısındaki o tanıdık cadde ve yolun diğer tarafındaki tel örgü çitlerle çevrili koruyucu aile evi de öyle. New York gözden kayboldu.

Bunun yerine kendimi yabancı bir yerde, halı döşeli bir zeminde buldum. Başımı kaldırdığımda yatak odasına benzeyen bir yerde olduğumu gördüm. Bir köşede çömelmiş ve duvara iyice sinmiş biri vardı. Sıfır'ın Hatıralarının içindeydim.

Yatak odasının köşesinde duvara sinmiş kişi şimdi kımıldanıyordu.

Bu genç bir oğlan çocuğuydu, kollarını dizlerinin etrafına sarmıştı. Üzerindeki bol, beyaz kazaktan dışarı fırlayan bilekleri inceikti ve dikkatlice baktığımda sol koluna işlenmiş bir sembolü fark ettim. Bu ne şimdiye kadar gördüklerim içinde Sıfır'la ya da Karazırhlar'la ilişkilendirdiğim bir semboldü ne de tanıdığım

bir işaretti. Oğlanın yüzünü karanlıkta seçemesem de gözlerim boynuna sarılı kalın atkıya takıldı. Mavi bir atkıydı.

Sasuke'nin kaybolduğu gün Hideo'nun ona verdiği atkının aynısı.

Bu görüntü beni o kadar sarstı ki olduğum yerde durdum ve donakaldım. O kadar uzun süre duraksadım ki yeniden gözlerimi kırptırdığımda köşedeki oğlan gitmişti ve Sıfır tam önümde dikiliyordu. Ben geri çekilemeden kolumu tutmak için öne uzandım. Eli bileğimi kavradığında düşüyormuş gibi, sanki felç olmuştum gibi hissettim. Sanal görüntümü toparlamaya çalıştım ama yanıt vermeyi tamamen kesmiştim. Tek görebildiğim Sıfır'ın tepemde dikildiği idi ve her şey karanlıkta kaybolmadan önce siyah zırhının, oğlanın yatak odasının loş ışığını yansıtmıştı.

Korsan İni yeniden görüş alanıma girdi. Etraftaki seyirciler kargaşa çıkarmıştı, başlarının tepesindeki şeffaf sayılar çılgın gibi değişirken ve ödemeler havada uçuşurken herkes birbirine bağırıyordu. Gözlerimi şaşkınlıkla kırptırdım, kafam karışmıştı. Yukarıda süzülen bir ekranda Düello'nun son dakikalarının yeniden oynatıldığını gördüm. Sıfır'm bir Şimşek güçlendiriciyle bana saldırarak cam kemerin tepesinde yere yığılmanızı sağladığı ânı gördüm. Sıfır bana doğru ilerledi. Kemer boyunca koşarak ondan uzaklaşırken çılgına dönmüş hareketlerimin, koruyucu aile evimdeki koridorda koşma hatıramdan olduğunu fark ettim. Kendimi Sıfır'la mücadele ederken gördüm; onun Hatıra'sını gerçekten hacklediğim ve Sıfır'ın bileğimden yakalayıp beni başka bir güçlendiriciyle felç ettiği andı bu.

Cevher'imi aldı.

Seyircilerden hiç kimse ne benim ne de Sıfır'ın Hatıra'sını görmemişti. Hiç kimsenin ne Sıfır'ın benim zihnimi hacklediği ne de benim onunkini hacklediğim hakkında bir bilgisi yoktu. Şahit oldukları tek şey Düello evreninde oynanan oyundu. Sıfır'ın bana söylediği hiçbir şeyi duymamışlardı. Aynı şekilde benim sözlerim de aramızdaki Link aracılığıyla gerçekleşmişti.

İzleyicilerin bazıları bana pis pis gülerken diğerleri oynama şeklimden etkilenmiş gibi görünüyordu. Onlara başımla selam verirken hâlâ transta gibiydim. Sıfır hemen yanı başımda duruyordu. Bana baktığında bileğimdeki siyah kelepçe yeniden belirdi.

“Aferin,” dedi Sıfır.

Ardından gemi gözden kayboldu ve kendimi bir anda gerçek dünyada, otel süitimde Sıfır’ın karşısında bitap bir hâlde otururken buldum. Yine siyah giysilerinin ve gerçek vücudunun içindeydi, soğuk gözleri beni hâlâ sanki bir heykelmişim gibi inceliyordu.

Düello’muz bitmişti.

Ejderhaları ve kısa savaşımızı zar zor hatırlıyordum. Tek düşünebildiğim Sıfır’ın en kötü hatıralarımdan birini su yüzüne çıkarmış olmasıydı. O berbat saniyeleri yeniden yaşamam için beni zorlamasıydı. Benim en büyük zayıflığımı, yani geçmişimi bana karşı kullanmıştı. Aniden içimi kemiklerime kadar vahşi bir öfke kavurdu. Hiçbir şey düşünemiyordum. Tek istediğim onun da canını aynı şekilde yakmaktı.

Odanın içinde ona doğru atıldım.

Sıfır bir gölge gibi yan tarafa çekilerek benden kurtuldu. Tökezleyerek yanından geçerken ellerim havayı pençeledi ve dizlerimin üzerine düştüm. Yeniden ayağa kalktım ve üzerine atladım ama o yine sanki benimle oyun oynuyormuş gibi kolayca yana kaçarak benden kurtuldu.

“Yerinde olsam yapmazdım,” diye uyardı gözleri parlayarak.

Odadaki çalışma masasına yaslandım ve gözlerine dikkatlice baktım. Nefesimi düzene sokmaya çalışırken, “Senin Hatıra’n,” diye mırıldandım. “Orada neler oluyordu? İlk kaybolduğun zaman mıydı o? Kolundaki o sembol...”

“İçeri girmeni istemediğim bir Hatıra’ydı o,” diye sözümü kesti, sesi hâlâ ürkütücü biçimde mesafeliydi. Ellerini ceplerine soktu. “Önemli olan şey, Link’imiz arasında korumasız kalan noktadan içeri girebilmiş olman, tıpkı benim de küp aracılığıyla senin zihnine girdiğim gibi.” Bana ciddi bir bakış attı. “Bu senin

içeri giriş biletin. Ama bunu nasıl kullandığına dikkat et. Senin olmayan bir zihnin içine girmen demek, diğer kişinin savunma içgüdüünün her zaman senin üzerinde olacağı anlamına gelir. Bileğini kavradığım zaman, zihnimin senin orada olmaman gerektiğinin farkına varıp seni dışarı atmasıydı. Bu da demek oluyor ki bir daha içeri girmen mümkün olmayacak.”

“Peki ama o oda da neyin nesiydi?” diye bastırdım.

“Ya *sen* nereden kaçmaya çalışıyordun?” diye müdahale etti, sesine ani bir sertlik gelmişti. Bana hafifçe gülümsedi. “Hatıra’ndaki dehşetten başka bir şeyi gözün görmüyormuş gibi kaçtın benden. Sanki o evde bir saniye daha geçirmek istemiyoordun.”

Gözlerimi kapadım ve göğsümde yükselen devasa direnç dalgasını bastırmaya çalıştım. Kollarımı göğsümde kavuşturarak, “Tamam, tamam,” diye patladım. “Mesaj alındı. Sen bana sorma, ben de sana sormayayım.”

Beni merakla süzdü ve kendi sorularını sormaktan vazgeçti. Hacklemesinin anahtarı olan parlak küpü aramızda görünür hâle getirdi. “Bu senin için,” dedi.

Küpü alıp dosyalarımın içine kaydettim. Avuçlarım nemlenmişti.

“Bizimle tanışmadan önceki her türlü özgürlüğüne sahip olacaksın,” diye devam etti Sıfır. “Eğer herhangi bir araç gerece ihtiyacın olursa bana haber ver. Jax kaçarken kaykayını kaybettiğinden bahsetti. Sana yeni bir tane gönderilmesini sağladım. Hideo’yla aranda neler olduğuyla ilgili beni bilgilendirmeye devam et.”

Bir şey söylemeden başımla onayladım. Sıfır’ın bana yaptığı gibi benim de Hideo’nun anılarını istila etmem fikri midemi bulandırıyordu. *Hideo’nun NöroLink’le yaptığı şeyden farklı değil bu*, diye kendi kendime hatırlattım. *Hem de bundan çok daha kötü bir hâli.*

Sıfır kapımın önünde bir anlığına duraksadı. Omzunun üzerinden bana baktığında bakışlarında bir şey vardı, sanki canını sıkışmışım gibi sert bir şey. “Senin hangi Hatıra’nın belireceğini biliyordum,” dedi.

Bu neredeyse bir özür gibiydi. Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Sadece sessizce orada durup doğru kelimeleri aradım ve zihnimin kaçtığı geceye ve o eşikte yapayalnız çömelirken hissettiğim dehşete takılıp kalmamasına çalıştım.

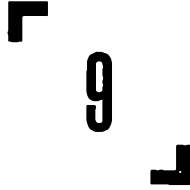
Tuhaf bir andı bu. Sanki Sıfır neredeyse zırhını indirmişti ve içinin anlaşılmaz kısımlarını ortaya çıkarmıştı. Fakat bu durum sadece bir saniye kadar sürdü. Ardından odamdan çıktı ve beni sonu gelmez sorularıyla baş başa bıraktı.

Sasuke'nin bir köşeye sinmiş küçük bedenini düşündüm. Hatırlamıyormuş gibi görüldüğü ağabeyi tarafından ona verilen mavi atkısıru ve sanki dünyada sahip olduğu tek şeymiş gibi boynuna çaresiz bir şekilde sıkıca doladığı o atkıya tutunuşunu... En çok da kazağına işlenmiş gizemli sembole aklım takıldı. Bu görüntüyü yeniden açtım ve önümde süzülmesini sağladım.

Neden benim bu kadar kişisel bir Hatıra'yı görmeme izin vermişti? Neden benim buna ulaşmam çok kolay olmuştu? Bu tıpkı onun benimkini görmesini asla istememem gibi sıradan bir hata da olabilirdi. Fakat Sıfır şimdiye dek karşılaştığım en güçlü hackerlerden biriydi. Nasıl geçmişine ait böylesine hassas bir anıyı bana açık edecek kadar dikkatsiz olabilmmişti?

Neden Hideo'nun ismi sana hiçbir anlam ifade etmiyor? Seni kim kaçırdı? O sembolün anlamı ne?

Sana ne oldu?

Sıfır sözünü tutmuştu ve birkaç saat içinde bana yeni bir kaykay gönderilmişti. Bu seferkinin her yeri, tahtasından cıvatalarına ve tekerleklerine kadar simsiyahtı. Kaykayı dikkatlice denedim, ağırlığına ve çekişine alışmaya çalıştım. Gece seyahat etmek için çok uygun olacaktı.

Dışarıyı iyice kararana dek otel odasında kaldım ve duvarların her köşesini araştırarak gizli kamera ya da buna benzer bir izleme aygıtına dair izler aradım. Ardından Sıfır siyah kelepçeme ilave olarak herhangi bir izleme programı indirmiş olabilir diye hesabımı dikkatlice kontrol ettim.

Şaşırtıcı biçimde hiçbir şey bulamadım. Belki de Sıfır ve Taylor bana mahremiyet verme konusunda ciddiydi.

Aşağıdaki caddelerin üzerindeki, bu bölgenin Kış Ejderhaları takımına olan bağlılığını gösteren mavi ve gümüş rengi katmanları balkondan görebiliyordum. Otel Omotesando'nun merkezinde bir yerlerdeydi; burası ihtişamlı bir mimarinin içine yerleştirilmiş lüks mağazalarla dolu pırl pırl parlayan, üst kalite bir bölgeydi. Her ağaca mavi ve gümüş rengi ışıklar dolanmıştı. Mağaza vitrinlerinde sergilenen çantaların ve ayakkabıların üze-

rinde, finali kutlamak için Anka Süvarileri ve Andromeda takımlarının değerli taşlarla süslenmiş armaları göze çarpıyordu. Buraya geldiğimden beri kapanış töreni için iki oyuncunun adı daha açıklanmıştı ve şimdi Prada ve Dior vitrinlerinde görüntüleri yayınlanıyordu.

’ SHAHIRA SELİN YILMAZ – TÜRKİYE | ANDROMEDA
ROSHAN AHMADI – BÜYÜK BRİTANYA | ANKA SÜVARİLERİ

Jax’in beni buraya baygın hâlde getirdiğini hatırladım. Şimdiyse Karazırhlar refakatçim ya da korumam olmadan dışarı çıkmama izin veriyordu.

Buna pek de inanmıyordum. Onlara karşı sözümünden kolayca dönebilirdim. Fakat şu noktada onlara yapabileceğim pek bir şey yoktu; ne nerede olduklarını ne de onları suçlayabilecek bir şey biliyordum.

Hideo’nun zihnine gir. Karazırhların benden istediği şey buydu. Tokyo Dome’un olduğu yöne baktım. Anka Süvarileri ve Andromeda takımlarının devasa sanal sembolleri stadyumun tepesinde dönüyor, bir sayaç maçın başlamasına kadar kalan son yirmi dört saatin geriye sayımını yapıyordu. Hideo yarınki Final rövanşında olacaktı.

Düşüncelerim yine Sıfır’a kaydı. Bir dakikamı Sasuke’nin kolumdaki sembolü aratmakla harcadım ama hiçbir sonuca ulaşamadım. Ne şimdiye dek duyduğum bir kuruluşa aitti ne de ne olabileceğine dair bir ipucu sayılabilecek bir benzerliğe sahipti. Birbiri üzerine binmiş bir dizi soyut çokgendenden oluşuyordu.

Tremaine’e sessiz bir çağrı yolladım.

Neredeyse anında cevap verdi. Kulağımın içinde o kadar yüksek sesle “Hey!” diye haykırdı ki sıçradım. Bir saniye sonrasında sanal görüntüsü belirdi ve onu kalabalık, parlak ışıklandırılmış bir caddede elleri ceplerinde yürürken gördüm.

“Biraz sessiz ol,” dedim. “Seni gayet iyi duyabiliyorum.”

“Hangi cehennemdesin sen?” Tremaine gözlerini kısıp bana

bakarken etrafımdaki şeyleri görmeye çalışıyordu. "Sen iyi misin? Süvariler senin için akıllarını yitirdi. Hatta Roshan bile beni arayıp neler olup bittiğini biliyor muyum diye öğrenmek istedi."

"Neredesin?" diye sordum.

"Roppongi tarafında bir yerdeyim. Asıl *sen* neredesin? Senin izini sürmeye çalışıyordum."

Telaşlı sesi zihnimi hızla çalıştırdı. "Omotesando. Beni takip etme. Çok tehlikeli. Ben sizi bulmaya geleceğim."

"Çok tehlikeli derken ne demek istiyorsun? Birkaç gün önce Shinjuku'da yaşanan silahlı çatışmayı öğrendim. Bütün haberlerde bu vardı, delirmiş bir adamın ortalığa ateş açtığını söylediler. Bu Japonya'da hiç duyulmamış bir şey, Kabukicho'da bile. İki kişi öldürüldü. Birinin sen olabileceğini düşündüm. Neler oldu?"

Bardaki son konuşmamızın üzerinden yıllar geçmiş gibiydi. Dudağımı ısırđım. "Ben iyiyim," dedim. "Ama önce benim için bir şeyi araştırmanı istiyorum."

Tremaine'in cevap vermesine fırsat kalmadan ona odadaki genç Sasuke'nin ekran görüntüsünü gönderdim.

Sesindeki şaşkınlık şimdi meraka dönüşmüştü. "Bu da kim?"

"Görünüşe göre Sasuke Tanaka. Daha küçük yaştayken. Kolundaki şu sembolü görüyor musun?"

"Evet. Nedir bu?"

"Hiçbir fikrim yok. Yardıma ihtiyacım olan şey bu."

"Arattın mı bunu?"

"Evet. Elim boş döndüm."

Tremaine duraksadı; çatık kaşlarla sembolü incelemesini ve bir şeylerle eşleştirmeye çalışmasını izledim. En sonunda, "Hmmm," diye mırıldandı sessizce. "Ben de ilk denememde hiçbir şey bulamadım. Ama yardım edebilecek birini tanıyorum sanırım. Bu ekran görüntüsünü nereden buldun?"

"Bu da uzun hikâyenin bir parçası." Balkonumdan dışarı baktım, gözlerim Tokyo manzarasının üzerinde yanıp sönen simgelerde dolaştı. "Yarın akşam, final rövanşmdan sonra. Diğerleriyle de buluşalım ve size bildiğim her şeyi anlatayım."

“O zamana dek umarım ben de senin için bir şey bulmuş olurum.” Bana başını salladı ve bağlantımızı kopardık.

Aniden paranoyak hissettim. Ya Sıfır, Tremaine’le olan konuşmama kulak misafiri olduysa? Sadece birkaç gün önce toplum içinde yalnızken başıma gelenleri unutmamıştım. Şimdi bir otel odasında güvenle oturuyor olsam da hâlâ her an birinin içeri dalabileceği hissini üzerimden atamamıştım.

Odaklan.

Tam Anka Süvarileri’ne bir arama yapacaktım ki balkonumun yakınlarından gelen bir hareketlenme ile donakaldım. Boynumu hafifçe eğip dikkatlice bakındım ve odamın yanındaki Jax’in süitinin balkonuna birinin girdiğini gördüm.

Sıfır’dı.

Aşağıda uzanan şehrin yarattığı loş ışıktaki Sıfır’ın vücudunun dış hatları seçiliyordu. Sıfır dışarıdaki manzaraya bir süre baktıktan sonra gözleri yavaşça benim odama doğru çevrildi. Onu izlediğimi görmesi ihtimaline karşı bakışlarımı başka tarafa çevirmek istedim.

Biri adını söyledi ve Sıfır yanına gelen Jax’e bakmak için arkasını döndü. Nefesimi tuttum ve kızın Sıfır’ın tam önünde durmasını izledim. Jax benimleyken olduğu gibi yine silahıyla oynuyor, ustaca ve yetenekli hareketlerle eski mermileri çıkarıp yerine yenilerini takıyordu. Sanki bu alışkanlığı onu rahatlatıyor gibiydi.

Ben onlara bakarken Jax, Sıfır’a neredeyse dokunacak kadar yaklaştı ve duyamadığım bir şeyler söyledi.

Sıfır’ın yüz ifadesi yumuşadı. Kıza doğru eğildi, gözlerini kapadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Söylediği her neyse kız hafifçe ona doğru döndü. Dokunmuyorlardı. Tek yaptıkları o şekilde durup belli belirsiz sarılmak ve Hideo’nun bir zamanlar beni kendine doğru çektiğinde olduğu gibi bir şeyleri paylaşmaktı.

Sıfır, kızın peşinden içeri girdi.

Yeniden nefes almaya başladığımı hissettim, yanaklarım bu sahneyle kıpkırmızı olmuştu. İkisinin arasında inkâr edilemez bir yakınlık vardı.

Dakikalar sonra kızın ön kapısı açılıp kapandı. Jax'in nereye gittiğini bilmiyordum ama buradan gittiği düşüncesiyle omuzlarım rahatlayarak az da olsa gevşedi. Belki Sıfır da onunla birlikte gitmişti. Ya da belki Jax şimdi odada yalnızdı ve *beni* izliyordu. Ne de olsa Sıfır, kızın beni kollayacağını söylemişti.

Derin bir nefes aldım ve Anka Süvarileri'ne ortak bir konuşma daveti yolladım.

İlk olarak Asher bağlandı ve çok geçmeden diğerleri de ona katıldı. Asher'ın evine geri dönmüşlerdi ve yarınki maç için hazırlandıkları çok belliydi. Asher beni gördüğünde uzun bir nefes verirken Hammie küfrederek kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Nihayet!" diye patladı bana.

"Seni kayıp kişi olarak polise bildirmek üzereydik," diye ekledi Asher, bir eliyle tekerlekli sandalyesinin kolçağına vuruyordu. "Tabii bu, Hideo'yu seninle ilgili bir sorun olduğuna dair uyarakta."

"Her şeyi açıklayacağım," dedim kısık bir sesle. "Ama önce bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Nedir?" diye sordu Roshan.

"Yarın Tokyo Dome'a ne zaman gidiyorsunuz?"

"Güneş batmak üzereyken. Henka Games bizim için arabalar gönderecek. Neden?"

"Benim de sizinle birlikte statta olmam gerekiyor," dedim. "Sadece oyuncuların girebildiği yasak bölgelere girmeliyim. Hideo'ya erişmem gerekiyor."

"Neler oluyor?" dedi Hammie. "Sıfır'la ilgili bu, değil mi?"

Bakışlarım yeniden yan balkona kaydı ve dakikalar önce Jax ve Sıfır'm olduğu boş yere baktım. "Evet."

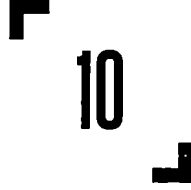
Bunu söylememle birlikte Hammie kollarını çözdü ve gözlemini hızlı hızlı kırıştırmaya başladı. "Tamam, senin onunla ciddi ciddi temasa geçeceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben geçmedim. O benimle temasa geçti." Tereddüt ettim. "Başıma konan ödül yüzünden peşime düşen birkaç Kara Evren suikastçısından beni kurtardı."

“Ne?” Hammie’nin gözleri daha da büyürken Roshan öne doğru eğilip sessizce küfretti.

“Bize söylemen gerekirdi,” dedi Roshan.

Onlara Hideo’yu yanlışlıkla aramamdan henüz bahsetmemeye karar verdim. “Ben iyiyim,” dedim. “Ve evet, Sıfır bana bir teklif yaptı. Burada açıklayamayacağım kadar fazla şey var. Ama dinleyin... eğer yapmamı istedikleri şey hakkında ciddilerse, sizin de yardımınıza ihtiyacım olacak.”

Warcross Kapanış Töreni'ne Dört Gün Kala

Warcross şampiyonaları tarihinde hiçbir şekilde bir rövanş maçı yapılmamıştı ve bu akşamüstü, oyunun başlamasına birkaç saat kala bile insanlar gerçekten de nasıl bir kutlama yapacağını bilmiyordu.

Tokyo'nun bölgeleri önceden her bölgenin favori takımının renkleriyle aydınlatılırdı ve şimdi de ya kırmızı ve altın rengiyle ya da mavi ve gümüş rengiyle aydınlatılmıştı. Gökdelenlerin cephelerindeki ekranlarda final maçının görüntüleri tekrar oynatılıyordu. Bir caddeye sıralanmış ve kapılarının altına yerleştirilmiş mavi ya da kırmızı neon ışıklarla aydınlatılan, jantları rakip takımların renkleriyle süslenmiş aşırı lüks arabaların yanından geçtim. Lamborghini'ler, Porchelar, Luminatii X'ler (piyasadaki en hızlı elektrikli arabaydı). NöroLink'le hepsinin görüntüsü muhteşem araçlara dönüşüyordu: sanal kanatları olan arabalara, jet gibi görünen ve arkalarından alevden izler bırakan araçlara. Bunlar ilk final turnuvası sırasında piyasaya sürülmüştü ve şimdi rövanş için yeniden ortaya çıktıklarında sürücüler caddelerde kapışıyorlardı.

Şapkalar, tişörtler, figürler ve anahtarlıklar satan satıcılar ilk final turnuvasından arta kalan ürünlerini yeniden çıkarmıştı. Ürün-

leri bittiği ve yenilerini getirmeye çalıştıkları için bitkin ve stresli görünüyorlardı. Satılanların arasında benim de birkaç tane figürüm dikkatimi çekti, gökkuşağı saçlarım rengârenk oyuncakların üzerine resmedilmişti. Gerçeküstü bir görüntüydü.

Aniden tepemizden sekiz tane lazer ışığı yoğun bir hızla geçip arkalarında gökkuşağı tonlarında çizgiler bırakırken yerdeki insanlar şaşkınlıkla bağırdı. *Dron yarışı*, diye düşündüm. Tıpkı arabalarla yapılan sokak yarışları gibi bu da kesinlikle yasadışıydı; bu katılımcıların hepsi hâlâ beta lensleri kullanıyor olmalıydı. Önceleri Kara Evren’de birkaç dron yarışçısını ben de yakalamıştım ve bilgilerini polise teslim etmiştim. Yarışçılar bu gece oldukça cesurdu ama polisler rövanşın güvenliğini sağlamakla ve rakip takım taraftarları arasındaki itişip kakışmaları ayırmakla fazlasıyla meşgul olduğundan bu gece şov yapmak için iyi bir fırsattı.

Sokaklarda yanlarından geçtiğim, her iki takımın taraftarlarından olan insanlar hararetle tartışıyordu; takımları gibi giyinmiş fanatikler köşe başlarında karşı karşıya gelmiş birbirine bağıırıyordu. Andromeda takımı gibi giyinmiş kalabalıktan bana doğru bağıırışlar duyuldu.

“Neden bir hileci gibi giyindin?” diye bağıırdı biri.

Adamın sorusu anında Anka Süvarileri taraftarları tarafından yanıtlandı. “Emika Chen’e can feda!”

Sadece başımı aşağıda tutmaya ve kaykayımı cadde boyunca sürmeye odaklandım. En az üç kız daha çeşitli Emika Chen varyasyonları gibi giyinmişti ve hiç kimse benden tarafa uzun süre bakıyor gibi görünmüyordu. Ayrıca eğer Sıfır’ın söylediği doğruysa, artık beni öldürmeye çalışan tüm o suikastçıların ve avcılarının hedefi değildim. Belki de Jax beni bir yerlerde koruyordu ama ben onu göremiyordum.

Tokyo Dome’un eğlence parkına yaklaştıkça sinirlerim biraz yatıştı ve biraz daha kendim gibi hissederken kaldırıma doğru düzgün bir dönüş yaptım.

Görüşümde Hammie’den bir davet mesajı belirdi. Hemen kabul ettim ve yanımda gerçek gibi görünen, bana özel sanal gö-

rüntüsü belirdi. Bu gece saçları, aralarına altın ve kırmızı renkler dokunarak düzinelerce örülmüştü ve koyu göz kapakları simle kaplıydı. Karazırhlarla geçen iki günden sonra onu gördüğüme o kadar sevinmişim ki neredeyse sanal görüntüsüne sarılmayı deneyecektim.

“Hazır görünüyorsun,” dedim.

Hammie bana gözlerini devirdi. “Eğer saçıma bir kişi daha dokunursa kafasını koparacağım.” Stadın arka tarafını gösterdi. “Bizi içeri götüren tünelden gireceksin,” dedi, “tabii güvenlikler ya da hayranlar olmayacak. Benim işaretimi bekle.”

Görüşümde altın bir çizgi belirdi, gitmemi istediği yolu gösteriyordu. Başımla bir kere onayladıktan sonra çizginin gösterdiği yöne döndüm.

Kısa süre sonra, bu geceki oyuncuların her sokak direğinin üzerinde süzülen devasa portrelerini görebilecek kadar stadın geniş eğlence kompleksinin yakınlarına gelmişim. Tokyo Dome City adı verilen kompleksin kendisi de normal şampiyona dönemindeki gibi insanlarla dolup taşıyordu. Eğlence parkındaki hız trenleri farklı renklerde aydınlatılmıştı ve lenslerimin ardından, manzara seçmem için seçenekler sunan bir atlıkarınca görüyordum. *Fantezi* seçeneğini dokunduğumda tüm park ortaçağ krallığına benzer bir görünüme büründü ve önümdeki stadyum devasa bir kaleye dönüştü. *Uzay* seçeneğinde park, gece göğünde kocaman halkalara sahip, yabancı bir gezegendeki fütürist bir uzay istasyonuna dönüştü.

Kaykayımdan indim ve tesise girerek kalabalığa karıştım. En azından kalabalığın içinde kolayca gözden kaybolabiliyordum. İnsanlar hız trenlerinin, dükkânların etrafında toplanmıştı ve dikkatleri benim dışımda başka yerlere odaklanmıştı. İzdihamın arasında kolayca ilerledim.

Girişin yakınlarında stadyumun içine girmek için bekleyen insanlardan oluşan uzun kuyruklar vardı. Altın çizgi, etraflarından sertçe yön değiştiriyordu. Hayranlarla dolup taşan ana giriş kapılarını geçene dek çizgiyi takip ettim. Çok geçmeden yoğun

korunan ve güvenlikle kaynayan arka kapılar görüş alanuma girdi. Sıra sıra siyah arabalar maçın bitmesini sabırla bekliyordu. Her ne kadar bu geceki maç Anka Süvarileri ve Andromeda takımı arasında olsa da diğer takımlar da maçı izlemek için buradaydı. Barikatların kenarında kalabalık bir hayran grubu, takımlar stattan ayrılırken onları görebilmek umuduyla heyecanla bekliyordu.

“Geldim,” diye mırıldanıp Hammie’ye mesaj yolladım.

“Seni görüyorum,” diye karşılık verdi. “Sana git dediğimde kapıya en yakın barikatın üzerinden atla.” Ardından sessizliğe gömüldü.

Birkaç dakika sonra aniden arka kapıya en yakın barikatın orada gürültülü bir kargaşa başladı. Asher iki yanında Hammie ve Roshan’la birlikte ortaya çıktı, yüzlerinde profesyonel sırtmalarıyla havaya el sallıyorlardı. Arkalarından benim ve Ren’in yerine geçen Jackie Nguyen ve Brennar Lyons yürüyordu. Hammie şimdiden Anka Süvarileri kırmızısına bürünmüştü, hatlarını saran kıyafeti ve yüzündeki tanıdık minik gülümsemesi göze çarpıyordu. Asher tasarımcı işi yeni, siyah ve altın rengi bir tekerlekli sandalyedeydi. Roshan’ın dikkatlice taranmış kıvrıkcık siyah saçları çok tarzdı ve kıyafeti kusursuzdu.

Hayranlar avaz avaz bağırma ve çığlık atmaya başlarken patlayan flaşların ışığı takımı tamamen sardı. İnsanlar onlara yakın olabilmek için barikatlara doğru akın ediyor, güvenlik ise onları durdurabilmek için zorlanıyordu.

Arkadaşlarımin bir anda ortaya çıkmalarına gülümsedim. Mükemmeldi. Kalabalığın gürültüsü arasında Hammie bana hızlı bir mesaj yolladı. “Git.”

Güvenlik görevlileri bir yanda hayranlarla boğuşmaya odaklanmışken kendimi diğer tarafa fırlatıp kapının ardına attım. Birkaç kişi peşimden gelmeye çalışsa da o sırada Hammie güvenlikleri alarma geçirerek bariyerin üzerinden atlamaya çalışan hayranları abartılı hareketlerle işaret etti. Birkaç görevli onları durdurmak için koşarken ben de girişin karanlık iç taraflarında gözden kayboldum.

Burada tek görebildiğim şey silüetlerin loş mavi hatlarıydı. Koridorda ilerlerken geçmişe özlem duydum ve bir grup koruma eşliğinde arenaya getirildiğim, Warcross Seçmeleri için kalbimin deli gibi attığı zamanı düşündüm. Çok uzun bir süre önce olmamasına rağmen sanki sonsuzluk kadar bir zaman geçmiş gibi hissettiriyordu.

“Ash,” diye mesaj attım tanıdık koridorlarda ilerlerken. “Anka Süvarileri’nin bekleme odasındaki güvenlik kameralarının kapalı olduğundan emin olur musun?” Her oyundan önce Süvariler kocaman arenaya tepeden bakan şık bir süitin içinde beklerdi.

“Hallettim bile. Gerçi odamıza giden koridorda dikkatli ol. Oraya yeni kameralar yerleştirdiler ve süitimizin dışındakilerin hiçbirine erişim sağlayamadık.”

Kapüşonumun altına daha da sindim. “Anladım.”

“Sonra bizimle buluş.” Bana bir adres yolladı. “O zaman konuşuruz.”

En sonunda Anka Süvarileri’nin bekleme odasına ulaştım ve kapıyı arkamdan kapadım. Aşağıdaki stadyumdaki hoparlörlerden bangır bangır çalan parçalara bağıra çağıra eşlik eden elli bin taraftarın boğuk sesi, buradaki sessizliği öne çıkarıyordu. Camın önünde durdum ve bir anlığına hâlâ oyuncu olduğum günlere geri dönmüş gibi hissettim. Her geçen saniye daha fazla insan yerlerine oturmak için içeri akın ederken stadyum tamamen doluyordu. Bir sunucu, üç boyutlu devasa hologramlarda gösterilen orijinal final maçının özetini anlatıyordu.

Süitin kapısında oyuncuları arenanın merkezine inmeleri için uyaran bir ışık yanmaya başladı. Üst sıralarda oturan analizciler yorum yapmaya ve hangi takımın kazanma olasılığının daha yüksek olduğunu tartışmaya başladı.

Dikkatim arenanın diğer ucundaki özel cam locaya kaydı. İçeride gezinen kişilerin Hideo, Kern ve Mari olduğunu fark ettim.

Zemin katta Andromeda Takımı’nın ilk oyuncuları arenanın merkezine doğru ilerlemeye başladı. Seyircilerden kulakları sağır edici çığlıklar yükseldi.

Kendi takımım da sahaya çıkmaya başladığında, “İyi şanslar,” diye mırıldandım. Bakışlarım sık giysilerinin üzerinde dolaştı. Bu kadar şeyden sonra bile bu yerdeki enerji her zerremi dolduruyordu ve aşağıda onlarla birlikte olmaktan, tüm dünyanın alkışını üzerimde hissetmekten ve sıradaki hangi yeni ve fantastik gerçekliğe düşeceğimi merak etmekten başka bir şey istemiyordum. Her şey bu kadar karmaşık hâle gelmeden önceki zamanlar gibi tüm kalbimle heyecanlanmak istiyordum.

Başımı sallayıp bu düşünceleri kovdum ve bir yere oturup tüm stadyumun güvenlik kameralarının şebekesini önüme açtım.

Burada şimdiye dek herhangi bir yerde gördüğümde çok daha fazla güvenlik kamerası vardı, her odaya en az iki ya da üç tane yerleştirilmişti. Görünüşe göre Hideo’yu neredeyse öldüren ihlalden sonra güvenliği birkaç katman daha artırmışlardı. *Hideo’yu neredeyse öldüren Jax’ten sonra*, diye hatırlattım kendime ve tüm bedenimden bir ürperti geçti.

Sunucu her oyuncuyu tanıtmayı bitirdi. Sadece takımlar aydınlık kalacak şekilde tüm stadyumun ışıkları karartıldı ve arenanın ortasında herkesin içine dalacağı evreni gösteren bir hologram belirdi. Gökyüzünün yükseklerinde, her yönden bulutlarla sarılı bir evrendi ve her biri diğerine daracık ip köprülerle bağlı, tepelerinde kuleler olan yüzlerce incecik dağ zirvesi, bulut kümelerini âdeta delercesine yükseliyordu.

“Gökyüzü Krallığı’na hoş geldiniz!” diyen tanıdık ses stadyumda yankılandı. Seyircilerden kulakları sağır edercesine bir kükreme yükseldi.

Bakışlarımı arenadan çevirdim ve güvenlik kameralarını sessizce tarayarak Hideo’nun özel locasının içini göstereni buldum. Kameralardaki güvenlik kalkanları çok sıkıydı ve neredeyse hiçbir görüntülerini alamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Eğer güvenlik benim burada olduğumu ve Anka Süvarileri’nden biri olmadığımı fark ederse sorular sormaya başlayacaklardı.

Fakat hiçbir şey Hideo’nun locasındaki gözetleme kamera-

larının kayıtlarına yakından bakmama, ekranları başındaki güvenlik görevlilerinin izlediği görüntü akışını takip etmeme engel olamazdı. Hideo'nun profilini buldum ve içeri girdim.

Etrafım stadyumdaki her güvenlik kamerasının çektiği görüntülerle doldu. Hideo'nun locasının görüntülerini bulana dek hepsini gezdim ve en merkezi kamerada durdum.

Aniden, sanki tavanda süzülüyor ve onları hayalet misali izliyormuşum gibi oldu.

Kendimi, korkuyla irkilmeme neden olacak bir sohbetin içinde buldum.

Kenn kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuştu ve yüzünde Hideo'ya yönelmiş bir kızgınlık ifadesi vardı. "Ama bunun için bir kanıt yok," diye karşı çıktı.

Mari kızgınlıkla içini çekti. "Kenn, burada ortalamanın altında bir ürünü aniden piyasaya sürmek için bulunmuyoruz." Japonca sözleri görüşümde hızla İngilizceye çevrildi. "Bunların algoritma sebebiyle gerçekleşip gerçekleşmediğini kontrol etmemiz gerekiyor."

Nefesimi hızla içime çektim. Demek Hideo tüm bunları kendine saklamamıştı, Mari ve Kenn'in de algoritmadan haberleri vardı. Bununla da kalmayıp sanki uygulamaya koyulmasında da aktif olarak rol almışlar gibi görünüyordı.

Peki ama Mari neden bahsediyordu? Algoritmanın ne yaptığını düşünüyordu?

"İntiharların sebebi her şey olabilir," dedi Kenn elini sallayarak. "Sen de şu kendini beğenmiş meclis üyelerinden birine mi dönüştün? Yeni teknolojiyi şehirlerinde yasaklayarak gelişmelere engel olabileceklerini sanan..."

"Bunu yaparken her zaman hatalı değiller," diye araya girdi

Mari. "Bu çok ciddi bir durum. Eğer bu bizim hatamızsa bunu hızla düzeltmek zorundayız."

İntiharlar mı? Kabukicho'daki apartmanı çevreleyen polis şeridini düşündüm. Dünyanın her yerinde kendini öldüren suçlular hakkında konuşuyor olmalıydı. Son tartışmamızda Hideo'nun bahsettiği suçlular. *Suçlu kanıtlanmış seks tacirleri intihar ediyor*, demişti. Ama sanki algoritmanın izin vermesi beklenen bir şey gibi söylemişti bunu.

"Sadece birkaç ay bekle," dedi Kenn. "Her şey yoluna girecektir."

Bakışlarım henüz tek bir kelime etmemiş Hideo'ya kaydı. Koltuğuna yaslanırken, iş arkadaşlarının aksine epey sakin görünüyordu. Gerçi yüzüne daha yakından baktığımda karanlık bir ruh hâlinde olduğunu anlayabiliyordum.

"Algoritmanın tüm amacı insanları korumak, onların daha güvende olmasını sağlamak," diye ısrar etti Mari. "Kullanıcıların kendi hayatlarına son vermesinden sorumlu olmaması gerekir."

"Bu delilik!" Kenn kahkaha atarak ellerini kaldırdı. "Buna dair hiçbir kanıt *yok*. Sen gerçekten de algoritmanın normal insanların, yani masum insanların kendilerini öldürmesini sağladığını mı düşünüyorsun?"

Kenn'in sözlerini duyduğumda kanım dondu. Oturduğum sandalyeye yaslandım. Algoritma artık masum insanların kendilerini öldürmelerine sebebiyet veriyor olabilir.

"Şu sayılara bak!" Mari elini sallayarak üçünün arasında süzülen bir grafiği açtı. Dehşet içinde bakakaldım. Grafiğin eğrisi kaygı verici bir hızla yükselmişti. "Dünya çapındaki intiharlar algoritmanın dağıtımından hemen sonraki gün artmaya başlıyor. Bunlar suç geçmişisi olan insanlar değil."

"Abarıyorsun," dedi Kenn önemsemez bir tavırla omuzlarını silerken. "Neden masum intiharların bizimle bir bağlantısı olsun ki? O intiharların algoritmaya bir ilgisi *varsa* da eminim ki o insanların bir şeylerden suçlu olması yüzündendir." Umursamaz bir şekilde yine omuz silkti.

Benim, ekiple ve onunla tanıştığım zaman yaptığı rahat hareketin aynısıydı bu ama bu sefer beni Hideo'nun mesafeli nezaketi yüzünden rahatlatmaya çalışmıyordu. Şimdiki omuz silkesinde, algoritmanın vahim sonuçlarını umursamadığı belli oluyordu.

Kenn'in yüzüne baktım ve onunla konuştuğum her seferinde gözlerinin neşeyle parıldamasını hatırladım. Hideo için endişelenen ya da onun inatçılığından bahsetmek için bana mesaj atanla aynı adam mıydı bu? Bir zamanlar Hideo'ya göz kulak olmamı isteyen adamla?

Önümdeki kişiyi incelerken hafızamdaki o sıcak gülümsemesi gözümün önündeydi. Tavandan sarkan aydınlatmalar aynı yüzü kötücül gölgelerle kaplamıştı. Yüz ifadesini seçemiyordum.

Mari başka bir çizelge açtı. "Geçmiş çalışmalar, insanların hayatlarındaki amaçları çıkarmakla yüksek ölüm riski arasında bir bağlantı olduğunu gösteriyor. Eğer insanların çaba harcamaya hiçbir şey olmazsa, motivasyonları ile oynanırsa intiharlar artıyor." Öne eğilip Kenn'in gözlerine baktı. "Bu mümkün. Bunu araştırmak zorundayız."

"Ah, *hadi* ama. Algoritma insanların *yaşama* içgüdülerini ortadan kaldırmıyor," diye söylendi Kenn. "Sadece suç işleme güdülerini yok ediyor."

"Aynı tepkiyi tetikleyen bir yazılım hatamız olabilir!" diye patladı Mari. Yan tarafına baktı. "Hideo, *lütfen*."

Hideo'nun yorgun bir yüz ifadesi vardı, locanın ışıklandırılmasıyla gözlerinin altındaki koyu renkli gölgeler belli oluyordu. Kısa bir sessizlikten sonra nihayet konuştu. "Araştıracamız," dedi. "Acilen."

Bunu duyan Mari tatminle gülümserken, Kenn karşı çıkmak için ağzını açtı. Hideo elini kaldırarak onu durdurdu. "Algoritma olabilecek bir kusura asla göz yumamam," dedi Kenn'e onaylamaz bir bakış atarak. Gözleri Mari'ye çevrildi. "Ama algoritma çalışmaya devam edecek. Onu durduramayacağız."

“Hideo...” diye söze başladı Mari.

“Algoritma çalışmaya *devam edecek*,” diye çıkıştı Hideo. Sert cevabı hem Mari’yi hem de Kenn’i durdurdu. “Mari’nin teorisini destekleyen bir kanıt bulana dek. Son kararım budur.”

Ona bağışlamak istedim. *Ne yapıyorsun Hideo?*

Sessizliği ilk bozan Kenn oldu. “Norveç telefon etti ve algoritmadaki bazı kısıtlamaları gevşetmek karşılığında ne istediğini sordu. Ayrıca Birleşik Arap Emirlikleri orada yasadışı sayılan şeylerle ilgili farklı yönergeler istiyor. Şimdi ne olacak peki? Onlara bir söylenti araştırdığımızı mı söyleyeceksin?”

“Bunu iyilik olsun diye yapmıyorum,” diye karşılık verdi Hideo.

Donakaldım. Hideo dünyanın çeşitli yerlerindeki liderlerle görüşmeler ayarlıyordu. Halkın bu algoritmadan haberi yoktu ya da belki haberleri olmaması yönünde güdülenmişlerdi ama başkanların ve diplomatların haberdar olduğu çok açıktı. Ahlak, her ülkeye göre değişen bir kavramdı ve herkes Hideo’dan farklı şeyler isteyecekti.

“Ayrıca Amerikalıların uçağının bu sabah piste iniş yaptığıнын farkındasın, değil mi?” dedi Kenn, Hideo’ya ters ters bakarak.

“Amerikalılar bekleyebilir.”

“Onlara bunu *kendin* söyle.”

“Adam aptalın teki,” diye yanıtladı Hideo lafı uzatmadan. “Ben ona ne yapmasını söylersem tam da onu yapacak.”

Mari de Kenn de bir an duraksadı. Hideo bu sözleri söylerken sesini bile yükseltmemişti ama altında yatan anlam çok güçlüydü. Eğer isterse algoritmada tek bir komutla Amerika başkanını kontrol edebilirdi. Dünyadaki her ülkenin ve her gelişmiş ulusun devlet başkanına emirler verebilirdi. NöroLink’i kullanan herhangi birine bunu yapabilirdi.

Kenn de dahil herhangi birine. Mari de dahil herhangi birine. Onlar da beta lensleri mi kullanıyordu? Öyle olmalıydı; diğer türlü Kenn muhtemelen kendisinin de etkilenme riskine karşı in-tiharlar yüzünden daha endişeli olurdu. Fakat eğer Hideo onlara

sadece beta lensleri kullanma ayrıcalığını vermeyi *tercih etiyse* o zaman şimdiden gözdelelerini seçmeye başlamıştı demek ki.

Aşağıdaki stadyumdan seyircilerin çılgınca haykırışları âdeta patlarcasına yükseldi. Andromeda takımının kaptanı Selin az önce Hammie'yi bulutların altında kontrolden çıkararak, yakaladığı nadir ve değerli güçlendiriciyi kazayla elinden düşürmesini sağlamıştı. Oyun analistleri hızlı hızlı konuşuyor, sesleri stadyumun çevresinde yankılanıyordu.

Bakışlarımı oyundan uzaklaştırdım.

Algoritmanın tarafsız olması gerekiyordu. İnsan kusurlarından bağımsız, mevcut kanun uygulamalarından çok daha etkili ve eksiksiz olmalıydı. Ama bu, Hideo'nun saçma ve boş hayalinden başka bir şey değildi. Algoritmayı çalıştırmasının üzerinden birkaç hafta geçmemişti bile ve şimdiden insan davranışlarının yetersizlikleri ve karmaşık ağları bunu zorlaştırıp bozuyordu. Ya bazı ülkeler için bazı iyilikler yapmayı *kabul* ederse? Özel kurallar gibi? Zengin kişilere ya da politikacılara ayrıcalıklı izinler gibi? Bu yola girer miydi?

Bunu *yapmaması* onun için bile mümkün müydü?

"Amerikalılarla ben konuşurum," dedi Mari. "Onları genel merkezde bir tura çıkarır, yeni çalışmalarımızdan bazılarını gösteririm. Dikkatlerini dağıtmak kolay, özellikle de sadece birkaç günlüğüne..."

"Birkaç gün," diye homurdandı Kenn. "Her türlü zincirleme tepkimeyi geciktirmeye yetecek bir süre."

Hideo arkadaşına keskin bir bakış attı. "Neden bu kadar acelelen var?"

"Bir acelem yok," dedi Kenn kendini savunarak. "İşlerinin vaktinde yürütmesine yardımcı olmaya çalışıyorum. Bu asılsız söylentileri araştırmak için fazlasıyla çaba harcayacağın şüphesiz."

"İşlevsiz olan bir sistemi yürütmek için burada değiliz. Eğer Mari önemli bir şeyler elde ederse algoritmayı durduracağız."

Kenn başını sallayarak öfkeyle içini çekti. "Bütün bunlar Emika'yla ilgili, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırdım. Benimle mi? Benim bununla ne ilgim vardı?

Hideo'da aynı tepkiyi vermiş gibi görünüyordu çünkü arkadaşına tek kaşını kaldırarak somurttu. "Nasıl yani?"

"Hepsini sana tek tek açıklamama gerek var mı? Bir bakalım." Kenn bir parmağını havaya kaldırdı. "Bir muhabir sana Emika'yı sordu diye röportajın ortasında çekip gittin." İkinci parmağını kaldırdı. "Onunla konuştuğundan beri parmak eklemlerin gerçek anlamıyla kan revan içinde." Üçüncü parmağını kaldırdı. "Onun konusunu açmadığın tek bir gün bile oldu mu?"

Yüzümü ateş bastı. Hideo her gün benim hakkımda mı konuşuyordu?

"Hiç havamda değilim Kenn," diye mırıldandı Hideo.

Kenn ellerini ceplerine sokup Hideo'ya doğru eğildi. "Bu konuda sen de benimle hemfikirdin, hatırladın mı? Şu tüm intihar olayının bir söylentiden ibaret olduğu konusunda. Sonrasında Emika'yla tek bir konuşma yapıyorsun, bana onu bir daha görmekle hiç ilgilenmediğini kendin söylüyorsun... ve şimdi Mari'nin araştırma başlatmasına izin veriyorsun."

Hideo kaşlarını daha da çatırsa da bunu inkâr etmedi. "Bu onunla ilgili değil."

"Değil mi?" diye karşılık verdi Kenn. "Hiç umursamadığını iddia ettiğin bir kıza göre şu minik joker oyuncumuzun senin üzerinde epey bir hakimiyeti var."

"Bu kadar yeter." Hideo'nun sözleri aralarındaki gerilimi bıçak gibi kesti ve Kenn anında susarken, konuşulmamış sözleri neredeyse havada asılı kalmış gibiydi.

Hideo ona baktı. "Bunu doğru yapacağımızı umuyordum. Şu âna kadar senin de aynı standartlara sahip olduğunu düşünüyordum." Başını kapıya doğru bir kere salladı.

O anda Kenn'in bir parça rengi attı. "Beni kapı dışarı mı ediyorsun?"

"Eh, sana dans teklif etmediğim çok açık, değil mi?"

Kenn alayla gülerek sandalyesinden kalktı. "Üniversitedeyken de bu katlanılmaz havaları takınırdın," diye mırıldandı. "Sana hiçbir şey değişmemiş." Elini ciddiyetsiz bir tavırla salladı. "Ne istiyorsan onu yap. Senin bir aptal olduğunu hiç düşünmezdim sadece."

Kenn'in locadan çıkmasını izlediler. Aşağıda, kalabalıktan başka bir heyecan patlaması yükseldi. Anka Süvarileri'nin yeni Savaşçısı Jackie Nguyen, Andromeda'nın Savaşçısını bir dağ yamacındaki gediğe kapatmayı başarmıştı. Asher, Selin'e mor ve altın rengi bir Toksin güçlendiricisi atarak kızın hareketlerini yavaşlattı ve sendelemesini sağladı.

Kenn'in gitmesiyle Hideo bir anlığına omuzlarını gevşetti. Kasvetli bakışlarını aşağıdaki arenaya çevirdi.

Mari kayan kapılara bakarken, "Fazlasıyla hırslı," dedi Hideo'ya. "Şimdiden sonuçlarda olumlu etkileri görmek istiyor."

"O her zaman hırslı olmuştur," dedi Hideo alçak bir sesle. Kollarını dizlerine dayadı ve maçı isteksizce izlemeye koyuldu.

"Sorun çıkmayacaktır," dedi Mari nazikçe. "Bu olayı iyice inceleyeceğiz. Kenn'in haklı olmasını, intiharların algoritmayla hiçbir ilgisi olmamasını istiyorum."

"Peki ya varsa?"

Mari bir cevap vermedi. Genzini temizledi. "Bugünkü aramaları ben cevaplarım," dedi en sonunda.

"Hayır. Amerikalılarla ilgilenmeyi bana bırak. Sen bana en kısa sürede bu soruşturmanın cevaplarıyla geri gel."

"Elbette," diyen Mari başını hafifçe eğdi.

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. Ardından Hideo ayağa kalktı ve cam pencereye doğru ilerledi. Ellerini ceplerine sokmuştu. Hologramlarda Roshan ve Hammie'nin iki Andromeda-lıyla heyecanlı bir çekişme içinde olduğu görünüyordu, iki takım da kendi Kaptanlarının Cevher'ini korurken karşı takımını kapmaya çalışıyordu.

"Benim için başka haberlerin var mı?" dedi Hideo bir süre sonra ve gözlerini oyundan ayırmadan başını hafifçe çevirdi.

Mari onun neden bahsettiğini biliyormuş gibiydi. “Üzgünüm,” diye yanıtladı. “Ama Japonya’da hâlâ çok sayıda potansiyel şüphelimiz bulunuyor.”

Hideo’nun yüz ifadesi kasvetliydi, gözleri karanlık bir öfkeyle parladı. Bir keresinde Hatıra’sını hacklediğim ve bir canavarın gazabıyla antrenman yaptığını gördüğüm seferki aynı hiddetti bu. Kardeşini düşündüğü zamanlardaki bakışlarının aynısı olduğunu tanıdım.

“Daha önceden adalet sisteminden kaçabilmiş düzinelerce vahşi insan çoktan teslim oldu,” diye ekledi Mari. “Kabukicho’da yasadışı seks dükkânları işleten iki adamdan haberin var mı?”

Hideo arkadaşına baktı. Omuzları yine kaskatı olmuştu.

“Eh, bu sabah hıçkırarak ağlayarak karakola geldiler. Her şeyi itiraf ettiler. Gözaltına alınmadan önce de kendilerini bıçaklamaya çalıştılar. Sen oldukça fazla sayıda tehlikeli insanı sokaklardan uzaklaştırdın.”

“Güzel,” diye mırıldandı Hideo ve yine oyuna döndü. “Ama onlar aradıklarım değil, değil mi?”

Mari’nin dudakları çizgi hâlini aldı. “Hayır,” diye kabullendi. “Algoritma tarafından oluşturulan zihin haritalarında Sasuke’nin kaybolduğu zaman ve yerle ilgili hiçbir eşleşme yoktu.”

Tabii ki. Şimdi Hideo’nun neden algoritmanın çalışmasını durdurmak istemediğini anlıyordum.

Kardeşini kaçırانları avlamak için kullanıyordu bunu; bir Hatıra, bir itiraf kıvılcımı, Sasuke’nin başına gelenlerden sorumlu birini işaret eden bir ipucu bulabilmek için büyük ihtimalle milyonlarca zihni tarıyordu.

Belki de hedefi her zaman bu olmuştu, NöroLink’i yaratmasındaki tüm sebep buydu.

“Belki de Emika haklıydı,” dedi Hideo sessizce. Sesi o kadar alçaktı ki zar zor duyabildim. Fakat duyduğum anda kalbim sıkıştı. “Burada dünya barışını sağlamak için bulunmuyoruz.”

“Sen elinden gelenin en iyisini yapıyorsun,” diye karşılık verdi Mari.

Hideo oyuna bakmaya devam etti. Ardından Mari'ye döndü.
"Araştırmaya devam et."

Aşağıdaki arenada Asher, Selin'in Cevher'ini kaptı. Rövanş maçı sona erdiğinde Anka Süvarileri yeniden, resmî olarak kazanmıştı. Stadyumdaki herkes ayağa fırladı ve arenayı sallayacak kadar yüksek sesle bağırmaya, tezahürata başladı. Analizciler de bağırışlara eşlik ediyordu.

Hideo kadehini hafifçe kaldırıp aşağıdaki kendinden geçmiş kalabalığa başıyla hafifçe selam verdi. Mesafeli ve kontrollü gülümsemesi stadın çevresindeki devasa ekranlarda yayınlanıyordu. Ve her ne kadar kendisinin ve algoritmanın iki farklı şey olduğu hakkındaki sözünü tutmamış olsa da şimdi bile kalbim onun için acıyordu. Hideo'nun acımasız saplantısına kapılmamak, kararlılığına üzülmemek çok zordu.

Ona kardeşinin hayatta olduğunu söylesem ne yapardı?

Kardeşini kimin kaçırdığını anladığında ne yapacaktı?

Belki de Emika haklıydı.

Ellerimi yumruk hâline getirdim. Çok geç değildi. Eğer Hideo'nun kuşkuları varsa, eğer algoritmasının yaptıkları hakkında gerçekten endişeliyse... belki, belki hâlâ onu uçurumun kenarından alabilecek kadar zamanım vardı. Hideo fazla ileri gitmeden önce... Ondan sonsuza dek vazgeçmeye mecbur kalmadan önce...

Ve bunu yapabilmemin tek yolu Sasuke'ye ne olduğunu öğrenmekti.

Hideo ve Sıfır arasında, algoritma ve Karazırhlar arasında gergin bir ipte yürüyordum ve kayıp aşağı düşmemek için çok dikkatli olmalıydım.

Ayağa kalkıp kapüşonumu başıma geçirdim. Fazla zaman kalmamıştı. Algoritmanın dünyayı daha güvenli bir hâle getirmesi gerekiyordu ama Mari algoritma konusunda haklıysa, o zaman asıl güvenliğimiz için endişelenmemiz gerekiyordu.

Tremaine'den gelen bir mesajla zihnimde dönüp duran düşüncelerimden sıyrıldım. Sesi kulaklarımı doldurdu.

“Em,” dedi. “Görüşmemi yaptım ve bana gönderdiğin, Sasuke’nin kolundaki sembol hakkında bilgisi varmış.”

Tremaine’in sözleriyle sertçe yutkunurken arenanın tavanından kırmızı ve altın rengi konfetiler yağıyordu. “Neymiş peki?”

“Bunu sana mesajla söylemeyecek.” Duraksadı. “Bunu şahsen duymak isteyeceksin.”

12

Etrafımdaki kılıktan kılığa girmiş gürültücü hayran kalabalığı arasında arenadan çıkarken hiçbir sorun yaşamadım. Anka Süvarileri taraftarları ciğerleri patlayana kadar bağıyordu. Andromeda taraftarlarıysa somurtkan ama tatmin olmuş görünüyordu. Arka kapının dışında şimdiden kalabalık bir grup toplanmış, siyah arabaların oyuncularını buradan götürmelerini izlemek için bekliyordu. Diğer insanlar ise tıka basa dolu metrolara gitmek için kestirme yollara dağılıyordu. Serin gece havası omzuma düşen saçlarımı dağıtırken kaykayıma atladım ve yönümü Akihabara'ya çevirdim.

Tokyo'nun bazı bölgeleri haftada bir kez bazı caddelerini trafiğe kapatır ve yolları *hokoten*, yani devasa yürüyüş yolları hâline dönüştürürdü. Bu gece maç gecesi olduğundan Tokyo'daki neredeyse her bölge bunu yapmıştı ama hiçbiri, özellikle de geçici olarak *Hokoku* lakabını hak eden ya da "Yaya Bölgesi" olarak adlandırılan Akihabara kadar görkemli değildi. Tüm bölge bir ışık şovu gibi görünüyordu ve genellikle arabalarla tıkkış tıkkış olan sekiz şeritli caddeler insan kalabalıklarıyla dolup taşıyordu. Her bir gökdelenin cephesinde Anka Süvarileri oyuncularının

gölümseyen portreleri ve rövanş oyunundaki en iyi hamleleri gösteriliyordu.

Yaşanan her şeye rağmen hâlâ Asher, Hammie ve Roshan'ın görüntülerini gördükçe içim takımın gururuyla doluyordu. Şu anda tek istediğim onlarla birlikte kutlama yapmak, kollarına atılıp dürüst arkadaşlıklarının keyfini çıkarmaktı.

Tepede düzinelerce neon çizgi uzanıyordu; polisler onlarla uğraşamayacak kadar yoğun çalıştığı için yarışan dronların iziydi bu. Etrafı zıplayan hayranlarıyla çevrilmiş bir DJ'in, yolun ortasma kurduğu sahneden çalan bangır bangır müzik sesi caddeleri dolduruyordu. Zemin, şebekeler hâlinde akan kırmızı sanal lavlarla aydınlatılıyordu ve yakaladığınızda yirmi puan değerinde olan sanal Anka Kuşu tüyleri çalılıkların içinde, yerde ya da binaların önünde parıldayarak süzülüyordu.

Akihabara'ya Hoş Geldiniz!
Hokoku Gecesi Boyunca İki Katı Puan!
Seviye Atladınız!

Her cephesi takım arkadaşlarımın yüzleriyle kaplanmış devasa bir eğlence merkezine ulaştığımda takımları taşıyan siyah arabalar, caddenin bu tarafına insanların geçişine izin vermeyecek şekilde tek sıra hâlinde park etmişti bile. Korumalardan biri beni fark etti. Sıraya yaklaştığımda adam başını olumsuz anlamda sallayarak içeri girmeme izin vermedi. Tepemde süzülen sıradan kimliğimle kim olduğumu anlaması mümkün değildi.

Asher'a hızlı bir mesaj attım.

Buradayım. Sizin çocuklar
beni içeri almıyor.

Asher bir cevap vermedi. Fakat bir an sonra koruma bana başıyla hafifçe selam verdi ve siyah arabaların arasından sıkışarak

geçebilmem için yana çekildi. Girişteki otomatik kapıları geçerek binanın içine daldım.

Binanın ilk katı Warcross ürünleriyle, şapkalarla, figürlerle ve takım maskotlarının pelüş versiyonlarını kazanmak için şansınızı deneyebileceğiniz oyuncak makineleriyle dolup taşıyordu. Merdivene ulaşına dek koridorda ilerledim ve ikinci kata çıktım.

Burada, geçeküstü bir aleme adım attım.

Burası bir oyun salonuydu ve tavanı öyle yüksekti ki büyük ihtimalle aradaki tavanı yıkarak iki katı birleştirmişlerdi. Her yer sanal bir pop starın gösteri yaptığı sahneden yayılan sisle kaplıydı. Tavanda dönen neon ışıklar, sis dumanını renk şeritleriyle aydınlatıyordu. Kalabalık bir seyirci grubu sahnenin ön tarafında dans ederken, salonun geri kalan kısmında üzerlerine oyunlar yansıtılmış masalarda insanlar çeşit çeşit oyunlar oynuyordu. Birkaç dama masasıyla birlikte sanal görüntülerle geliştirilmiş kart ya da kutu oyunları oynanan masalar gördüm. Servis dronları masadan masaya geziyor, üzerlerinde hareketli renklerin süzüldeğü içkiler ve ızgara etler servis ediyordu.

Diğer takımlardan bazı üyeleri fark ettim: Bir köşede Max Martin, Jena MacNeil'le bir çeşit oyunun üzerine eğilmişti ve Kaptan'ının söylediğı bir şeye kahkahalarla gülüyordu. Selin Yılmaz elindeki içkisini heyecanla sallayıp Ziggy'ye bir oyun tekniğı anlatırken, Ziggy kocaman açılmış gözlerle dikkatlice kızı dinliyordu. Buradaki hemen herkes ya takım üyesiydi ya da eski takım arkadaşıydı. Grupların arasından fark edilmeden geçip Anka Süvarileri'ni ararken buraya hem aйтmışım hem de değilmışım gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

Sahnenin yakınlarında, masaların bittiğı ve dans pistinin başladığı yerde toplanmışlardı. Yaklaştığımda, bir şeye bağırıp tezahürat eden bir grubun arkasında neredeyse gözden kaybolduklarını fark ettim.

Daha sonra Hammie'nin sandalyesinin üzerine çıkıp kalabalığın üzerinde belirdiğini gördüm. Sevinçle bağırarak iki yumruğunu havaya kaldırdı. Saçlarındaki örgüler biraz dağılmıştı

ve koyu teninde parıldayan ince bir ter tabakası tavandaki neon ışıkları yansıtıyordu. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

“*Şah mat!*” diye haykırdı.

Hızlı satranç oynuyorlardı. Roshan’ın karşısında oturuyordu ve Roshan yüzünü yenilmiş bir ifadeyle buruşturarak şahını devirdi. Kalabalık yeni iddialar için bağırıp bahisleri dağıtırken Roshan başka biri Hammie’yle oynayabilsin diye yerinden kalktı ve Kento Park’ın yanına gidip oğlanın beline sarıldı.

Birbirlerine yaklaşıp bir şey konuştular ama dediklerini duyamadım. Tremaine onları görebiliyor mu diye merak edip etrafa bakındım.

“Çekilin, çekilin.” Kalabalığın arasından Asher’in sesi duyulunca bazıları açılıp yer verdi. Asher, Roshan’ın oturduğu sandalyeyi itti ve tekerlekli sandalyesiyle oraya yerleşip masaya eğilerek Hammie’ye sırtıttı. “Aynı gece içinde beni üst üste iki kez yenemezsin,” dedi. Kalabalık bu meydan okumayı onaylarcasına âdeta kükredi.

“Ah, yapamaz mıyım?” Hammie başını Asher’a doğru eğdi ve zıplayarak sandalyesine oturdu. Gözleri hâlâ az önceki galibiyetiyle ışıltıydı.

Ben onları seyrederken önlerindeki satranç oyunu ilk durumuna geldi. Sanal alevler satranç tahtasının kenarlarını sardı ve herkesin görebilmesi için oyunun büyütülmüş bir versiyonu tepelerinde belirdi. Bu hareketsiz bir satranç tahtası değildi; atlar gerçek at, kaleler gerçek kaleydi ve fillerin yerini, şu anda başlarını öne uzatmış ateş üfleyen ejderhalar almıştı.

Tahtanın üzerinde yeni bir sayaç belirdi. Sayaca baktım. Her oyuncunun hamle yapmak için bir saniyesi vardı.

Oyun başladı. Herkes tezahürat ediyordu.

Hammie’nin neşeli alayları bitmiş, yerini antrenman günlerinden çok iyi bildiğim bir bakışla değiştirmişti. Kendini beğenmiş, tehlikeli bir güven. Başımı salladım, Hammie’nin hamlelerini izlerken bir anlığına hayranlıkla donakalmıştım. Piyon. At. Vezir. Her hamle tahtanın etrafına alevler püskürtüyordu. Hammie’nin

gözleri bir hamleden diğerine kayıyor, sırası geldiğinde elleri en ufak bir tereddüt dahi olmadan hareket ediyordu. Tepedeki hareketli sanal satranç tahtası alev alevdi, her hamle epik bir savaş gibiydi. Hammie'nin atı, Asher'ın filiyle çarpıştı ve sert bir çiftleyle filin kafasını patlattı; bu arada rakibinin veziri, Hammie'nin birkaç piyonu ve kalesiyle hazırladığı bir tuzağın tam ortasına yürüdü.

Hammie'nin çevresindeki kalabalık, kızın her hamlesiyle çığlıklar atıyordu. Kaybettiği savaşta mücadele ederken Asher kaşlarını çatıyordu ama Hammie onu keyifli bir şekilde görmezden gelirken ciğerleri patlayana dek şarkıya eşlik ediyor, hatta hamlelerinin arasında oturduğu yerde dans bile ediyordu.

Ben de gülümsedim. Hammie'yi oynarken hiç görmemiştim. Düşündüğümünden çok daha iyiydi; sanki daha önceden kurulup planlanmış bir oyunu izlemek gibiydi ve Hammie sadece hamleleri uyguluyordu. Keşke ben de bir sonraki adımlarımdan onun kadar emin olabilseydim.

“Şah mat, oğlum!”

Hammie, Asher'ın şahını köşeye kıştırdığında çevresindeki kalabalık çılgına dönmüştü. Hammie ellerini masaya dayadı, çevik bir hareketle sandalyesinde ayağa kalktı ve tek kolunu kaldırıp zafer işareti yaptı. Seviyesi teker teker yükselirken cipleri hızla arttı. Sandalyesinde hafifçe dans etmeye başladığında Asher başını geriye atarak yüksek sesle inledi.

Kalabalık sakinleşip yakınlardaki başka bir oyunu izlemek için dağıldığında nihayet masalarının yanına doğru yürüdüm. Beni ilk Roshan fark etti. Şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken Kento'dan uzaklaştı ve kocaman bir sırtıyla Asher'la Hammie'ye doğru yüksek sesle ellerini çırpı.

Müziğin üstünden onlara, “Takım toplantısı mı?” diye bağırmaı başardım. Elimde olmadan Roshan'ın kocaman gülümsemesine karşılık verdim.

Asher bağırırken Hammie de sandalyesinden aşağı atladı ve koşarak yanıma geldi. Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan onun ve Roshan'ın kucaklamasıyla ayaklarım yerden kesildi.

Bir anlığına neden burada olduğumu unuttum. Karazırhlar'ı, Hideo'yu ve kendimi bir şekilde içine soktuğum karmaşayı unuttum. Şu anda arkadaşlarımla birlikteydim ve itiş kakış, abartılı kutlamalarının keyfini çıkarıyordum.

Asher'ın gözleri ışıltı ışıltı, yanakları kızarmıştı ve saçları da kıyafeti gibi darmadağındı. Hammie ve Roshan en sonunda beni bıraktıklarında yanımıza katıldı. "Ortadan kaybolduğunda hepimizin ödünü patlattın, bunu biliyor muydun?" diye haykırdı.

"Kaptan," dedim zoraki bir şekilde göz kırparak. Neşeli görünmeye devam etmeye çalıştım.

Hammie'nin parlak, neşeli gözleri ciddileşti. "Tremaine seni bekliyordu," dedi bana. "Bize göstereceği bir şeyler olduğunu söyledi."

Bunu duyunca yakınlardaki kalabalığın içinde birinin durduğunu gördüm. Yüzünde kararsız bir ifadeyle duvara yaslanmış Tremaine'di bu. Anlık mutluluğum onu gördüğüm anda uçup gitti.

Bunu şahsen duymak isteyeceksin.

"Hadi gel." Hammie tavanı işaret etti. "Diğer kat özel karaoke odalarıyla dolu. Neler olduğunu bize orada anlatabilirsin."

Sessizce başımla onayladım ve birlikte izdihamın içinden geçerek asansöre yöneldik.

Karaoke katında özel bir süit bizi bekliyordu. Diğer odalardaki azgın partilerden yayılan boğuk müzik sesleri etrafımızı sardı. Odaya girdiğim anda birinin buraya çoktan gelmiş olduğunu anladım; zorlukla fark edilen bir silüet, koltukların karanlık bir ucunda oturuyordu. Roshan arkamızdan kapıyı kapattığında bağırışlar ve müzik sesleri aniden sessiz bir uğultuya dönüştü. Sessizlikte kulaklarımın çınladığını hissettim.

İlk önce Tremaine konuştu. "Sana bahsettiğim bağlantım bu," dedi bana ve başıyla artık yanımızda oturan yabancıyı işaret etti. "Jesse. Kendisine cinsiyet belirtecek bir isimle hitap edilmesini istemiyor."

Bunun üzerine Jesse koltuğa yaslandı ve diğerlerine aldırma-dan beni incelemeye başladı. Ben de onu inceledim. Açık kah-

verengi teninin üzerinde çok çarpıcı duran açık yeşil gözleri ve kırılgan olduğuna dair yanlış bir izlenim veren ince bir fiziği vardı ama uzun parmaklarının koltuğun üzerindeki dikkatli hareketlerini görebiliyordum. Bu gibi hareketleri tanırdım. Bunlar bir yarışçının işaretleriydi.

“Tremaine’e bir borcum vardı,” dedi en sonunda; geleneksel selamlaşmaları atlamış, bunun yerine yeşil gözlerini üzerime sabitlemişti. “Bir keresinde sabıka kaydına girip polisten gelen bir celbi silmişti.”

“Jesse dron yarışında yakalanmıştı,” diye açıkladı Tremaine. “Londra’nın yeraltı faaliyetlerinde o en iyilerden biridir.”

“Seni hatırlıyorum,” dedi Roshan, kollarını göğsüne kavuşturup Jesse’ye yan yan baktı.

“Aynen,” diye yanıtlayan Jesse, Roshan’ın bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. “Yeraltında sen de kendine epey bir isim yapmıştın Ahmadi.”

Asher bir kaşını kaldırıp Roshan’a baktı. “Eskiden dron yarıştırdığını bize hiç anlatmamıştın.”

“Kaptanıma neden yasadışı bir şey yaptığımı anlatayım ki?” diye yanıtladı Roshan. “Beni Süvariler için seçmeni istiyordum.”

“Mario Kart’ta sana karşı hiç şansımın olmamasına şaşmamak gerek,” diye araya girdi Hammie. “Eskiden benim de dron yarışlarında bahis oynadığımı biliyor muydun? Belki de haberim olmadan senin üzerine para bile yatırmış olabilirim.”

Asher şakaklarını ovmaya başladı. “Kaptanlarıyla yasadışı aktivitelerini paylaşmak isteyen başka biri daha var mı?”

Hammie ona aldırmadan Jesse’ye başını salladı. “Tremaine’e bir borcun var ha?”

Jesse belli belirsiz gülümsedi. “Eh, şimdi de Tremaine benim borcumu şuradakinin hatırı için ödememi istedi.” Başını bana doğru eğdi. “Emika Chen’di, değil mi? Evet, seni tanıyorum. Birkaç yıl önce, dron yarışları için beni polise ilk ihbar eden avcı sendin.”

Kıpkırmızı oldum. Demek geçmişteki avlarımda Kara

Evren’de takip ettiğim insanlardan biri buydu. Birkaç yıl önce-
sinde hacklediğim bir dron yarışının isim rehberindeki bu özel
hedefi hatırlıyordum şimdi. Bunun için bin dolar ödül parası ka-
zanmışım. “Üzgünüm,” dedim.

Jesse omuz silkti. “İçten gelmeyen şeyleri söyleme. Sorun de-
ğil. Tremaine’in ricası üzerine aramızdaki düşmanlığı sona er-
dirdim. Şanslısın.”

Roshan kızgın bir ses çıkardı. “Bu durumu çok daha tatsız bir
hâle çevirdin Blackbourne,” diye mırıldandı Tremaine’e. “Ama
bu daima senin uzmanlık alanın olmuştur.”

Tremaine ellerini kaldırdı. “Bunu daha iyi bir şekilde hallede-
bileceğini düşünüyorsan, buyur yap.”

Koltuğumda rahatsızca kıpırdandım ama masanın altın-
dan Roshan’ın eline bir kere dokundum. “Ben iyiyim,” dedim,
Jesse’ye dönmeden önce. “Tremaine elinde kullanabileceğimiz
bazı bilgiler olduğunu söyledi.”

Jesse başıyla onayladı ve elini herkesin önünde sallayarak Sa-
suke Tanaka’nın kolundaki sembolü ortaya çıkardı. “Bunun ne-
reden geldiğini öğrenmek istiyorsun, değil mi?” Sembol masada
önümüzde süzülüyordu. “Ama önce,” dedi, “bu bilgiye neden
ihtiyacın olduğunu anlatacaksın bana.”

Tereddüt ettim. Eski bir hedefimin insafına kalmak çok da
ideal bir durum değildi. Yanımda oturan Tremaine çaresizce
baktı.

“Pekâlâ,” dedim Jesse’ye başımla onaylayarak. “O zaman
ödeşmiş olacağız.”

Jesse kollarını kavuşturdu. “Önden buyur.”

Asher kendini tekerlekli sandalyesinden kaldırarak koltuğa
geçti ve ardından tüm dikkatini bana çevirdi. “Pekâlâ, dökül ba-
kalım. Sen iyi misin? Sana dışarıda gerçekten neler oldu?”

Derin bir nefes aldım. “Ben iyiyim. Çoğunlukla. Başım biraz
belaya girdi.”

“Ne kadar kötü?”

“Bir suikastçı başka suikastçıların elinden hayatımı kurtardı.”

Herkesin üzerine ağır bir sessizlik çöktü. “*Ta-mam,*” dedi Asher temkinle. “Ne yani, Yakuza falan gibi bir şey mi?”

“Saçmalama,” dedi Hammie alayla ama o bile içgüdüsel olarak sesini alçaltmıştı. “Yakuza’nın çok fazla siyasi itibarı vardır. Sokak ortasında koşturup insanlara ateş edecek kadar dangalak işler yapmazlar.”

“Hayır, mafya ya da öyle bir şey değil,” dedim başımı sallayarak. “En azından, var olduğunu bildiğim bir mafya değil.” Arkadaşlarımın endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Bir yanım hâlâ bildiklerimi kendime saklamak, onlara söylememek istiyordu ama onları bunun dışında tutmak güvende olmalarını sağlamayacaktı, Sıfır yurdu muza ilk saldırdığında bunu zor yoldan öğrenmişim.

Bu yüzden birbirimizi son gördüğümüzden beri olan her şeyi anlattım. Kısık sesle onlara suikast piyangosunu ve peşime düşen avcılarını açıkladım. Jax’i anlattım. Sıfır’ı ve Taylor’ı. Karazırhlar’ı. En sonunda Hideo, Kenn ve Mari arasında duyduğum konuşmayı anlattım.

Odanın içine kaygı verici bir sessizlik çöktü. Roshan’ın yüzünün bütün rengi atmış gibi görünürken Asher elini saçlarından geçirip kapıdan dışarı doğru bakıyordu.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı en sonunda Hammie ve gevşemiş bir örgüsünü omzunun arkasına attı. İçimde kaynayan belirsizliğin aynısıyla dolu gözleri, loş ışıktaki kocaman açılmıştı ve simsiyah görünüyordu. “Masum intiharlar. Bunun hızla çözülmesi gerek.”

“Karazırhlar Hideo’nun algoritmasını durdurmak için aktif olarak çalışıyor,” diye ekledim. “Yasadışı kanun koruyucuları gibi görünüyorlar; gerçi haklarında bunu onaylayacak kadar şey bilmiyorum.”

“Peki Sıfır sana geçmişiyile ilgili hiçbir şey söylemedi mi?” diye sordu Roshan.

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Ona sorduğum soruları yanıtlamayı reddetti. Ama onun eski Hatıralarından birine ulaşmayı başardım. Buna bu kadar kolayca ulaşamamalıydım.”

Dikkatim tüm bu süre boyunca bizi dikkatle dinleyen Jesse'ye kaydı. Yeni gelen biri için bu epey büyük bir haber olmalıydı ama sersemlemiş olsa bile bunu hiç göstermiyordu.

Jesse bir kere ıslık çaldı. "Kendini çok boktan bir duruma sokmuşsun kızım."

"Senin bana bundan kurtulmamı sağlayacak bir şeyler anlatabileceğini umuyorum," dedim. "Bildiğim her şey bu. Senin sıran."

Jesse dikleştirdi, iki parmağını havada yukarı kaydırır gibi bir hareket yapıp Sasuke'nin kolundaki sembolün bir ekran görüntüsünü açtı.

"Bunun gizli ve yasadışı bir yarış grubunun logosu olabileceğini düşündüğüm için Kara Evren'de etrafta soruşturdum," dedi Jesse. "Bilirsiniz işte, belki de hiç işitmediğimiz bir Kara Evren takımına üretilen tişört için falan olabilirdi."

Jesse havada dönen sembolü durdurdu. "Ama sonra isimsiz biri çağrılarımı cevap verdi. Bana bu sembolün üzerinde olduğu bir yaka kartı gösterdi. Bunun o kişinin eline nasıl ulaştığını bilmiyorum ama kartı Tremaine'e yolladım."

Jesse şimdi o yaka kartının sanal bir görüntüsünü açtı. Düz beyaz bir karttı, üzerine bir isim ve on altı haneli bir kod basılmıştı. Gerçekten de kartın sağ köşesinde Sasuke'nin kolunda gördüğüm sembolün aynısı vardı. Bu bir logoydu.

"Biraz araştırma yaptım ve bu kartın nereden geldiğini kendi gözlerimle görmeye gittim," diye araya girdi Tremaine. "Hazır mısın?"

"Hazırım," dedim.

Tremaine başka bir ekran görüntüsü açtı. Yeni resimde aynı sembol vardı ama bu sefer sıradan bir koridorda bulunan bir kapının yanındaki ufak tabelaya işlenmişti.

"Bunları özel sunuculardan ortaya çıkardım." Tremaine başka bir görüntü açtı. Bu sefer sembol minik ve güç algılanan bir şekilde bir çift otomatik kapının üzerindeydi.

"Burası neresi?" diye sordum Tremaine'e ve gözlerim sembollerden ona çevrildi.

Tremaine orijinal görüntüyü getirdi, kollarını kocamın açtı ve ellerini birleştirdi. Ekran görüntüsü küçülerek bir çeşit koridor gibi göründü, ardından da devasa bir kompleksin içindeki koridor ağına dönüştü. Kaşlarımı çatarak Tremaine'in bunu yapmaya devam etmesini izledim ve en sonunda tüm tesis küçüldüğünde kendimizi bir kampüsün kapısındaki taştan yapılmış kocaman işarete bakarken bulduk.

Tesisin girişine kazınmış yazıya bakakaldım. JAPONYA TEKNOLOJİK İNOVASYON ENSTİTÜSÜ. "Bu bir şirket mi?"

"Evet. Biyoteknoloji şirketi. Tahminimce, bulduğun o işaret bu enstitüde yapılmakta olan bir projeye ait."

Koltuğumda arkaya doğru yığıldım. "Yani ben küçük Sasuke'yi o odada, kolundaki işaretle gördüğüm zaman orada mıydı diyorsun? Kendini böyle bir yerde nasıl bulabilmiş ki?"

"Asıl şaşırtıcı kısım bu değil," dedi Tremaine. Üçüncü bir ekran görüntüsü açtı. Hepsinin üzerinde birbirinin aynısı beyaz laboratuvar önlükleri bulunan bir grup iş arkadaşıyla birlikte enstitünün önünde poz vermiş genç bir Japon kadının görüntüsüydü bu.

Gözlerim kadının yüzüne kilitlenirken Tremaine de aynı anda kadını işaret etti.

"On iki yıl önceki istifasından önce bir zamanlar İnovasyon Enstitüsü'nde çalışıyormuş," dedi Tremaine. "Bu nörolog Dr. Mina Tanaka. Hideo ve Sasuke'nin annesi."

Gözlerimi sımsıkı kapadım. “Hayır!” diye çıktım. “Bu çok saçma!”

Tremaine’in yüz ifadesi değişmedi. “Biliyorum. Belki senin bir açıklaman vardır diye düşünmüştüm ben de.”

Jesse bir hata yapmış olmalıydı. Tremaine de öyle. Çünkü bunlardan herhangi birinin doğru olması durumunda Hideo’yla Sasuke’nin annesi, eskiden Sasuke’yi esir tuttuğu anlaşılan şirkette çalışıyor demektir. Onunla tanışmamızın anısı gözümün önüne geldi: kederinden artık daha da kırılğan hâle gelmiş minyon yapısı, büyük gözlüğü ve sıcak gülümsemesi. Hideo’nun ona koruyucu bir şekilde sarılması.

“Hiç mantıklı değil,” diye ısrar ettim. “Hideo’nun annesinin Sasuke’nin bu şekilde ortadan kaybolmasında bir parmağı olduğunu mu söylüyorsun? Kadın oğlunun kaybolmasıyla kalıcı olarak travma geçirmiş, Hideo’nun babasıyla birlikte Sasuke’yi deliler gibi aramışlar. O kadar çıldırmış ki artık çalışamaz hâle gelmiş. Yaşananlar aklına zarar vermiş. Artık sürekli bir şeyleri unutuyor. Onu kendi gözlerimle gördüm. Onunla tanıştım. Hideo bana o Hatıra’sını izletti.”

Tremaine öne eğildi ve parmaklarını masanın üzerinde tıkırdattı. "Belki de bilmiyordu," diye karşılık verdi. "Büyük olasılıkla Hideo'nun da bunun hakkında hiçbir bilgisi yoktu. O dönemde o da çok küçüktü ne de olsa. Hatıralar her zaman kesin değildir. Yani, kadının bu şirket için çalışmayı *neden* bıraktığıyla ilgili herhangi bir bilgi var mı? Oğlunu kaybetmesinin yarattığı travma yüzünden mi? Yoksa şirkette yaşanan bir şey yüzünden mi?"

Zaten var olan sorularımın üzerine çok daha fazla soru birikiyordu. İçimi çekip ellerimle yüzümü ovuşturdum. Eğer Sasuke bu enstitünün bir parçasıysa oraya nasıl gitmişti?

"Hey."

Parmaklarımın arasından Hammie'ye baktığımda Hideo'nun annesinin iş arkadaşlarıyla olan fotoğrafına gözlerini kısarak baktığını gördüm. Fotoğrafın altında yazan minik isim listesini parmağıyla işaret etti. "Dr. Dana Taylor. Bu *senin* Dana Taylor'ın mı Em? Hani Sıfır için çalışan?"

Bakışlarım tanıdık bir yüzün üzerinde durana kadar fotoğrafı inceledim. "Bu o," diye bağırdım. Burada çok daha genç görünüyordu, saçları henüz grilerle dolmamıştı ama yüzündeki düşünceli ifade aynıydı.

Taylor eskiden Hideo'nun annesiyle çalışıyordu. *Sasuke'nin* annesiyle. Sasuke'nin Sıfır hâline dönüşmesinde ne rolü vardı o zaman? Mina Tanaka'nın eskiden çalıştığı şirketle Karazırhlar'ın ilgisi neydi?

Tremaine oturduğu köşede kollarını masaya dayadı ve kaşlarını çatı. Gözlerinde korku vardı, alışılmadık bir görüntüydü bu. "Bunların hepsi çok yanlış geliyor," diye mırıldandı kendi kendine.

"Hideo'ya söyleyecek misin?" diye sordu Asher.

Önümüzde hâlâ yavaşça dönmekte olan sembole pis pis baktım. Sıfır'la tanışmıştım, onu konuşurken duymuştum ve şimdiyse bu, Sasuke'ye olanların gerçekliğine dair bir kanıttı. "Zaten Karazırhlar yakında Hideo'yla temasa geçmemi bekliyor," dedim sonunda. "Bilmeye hakkı var."

Asher parmaklarını şaklattı. "Hideo birkaçımızı sanat müzesindeki resmî bir partiye davet etti," dedi. "Hem galibiyetimizi tebrik etmek hem de bu seneki şampiyonadaki tüm o karışıklıklar adına özür dilemek için. Eğer bu partiye gidersen Hideo'nun aşırı tepki veremeyeceği bir ortamda onunla bir şekilde özel bir görüşme yapma şansın olabilir."

Özel bir görüşme. Resmî bir ziyafet. "Bu toplantı ne zaman? Nerede?"

"Yarın gece, Çağdaş Sanatlar Müzesi'nde."

"Ama içeri nasıl gireceğim? Hideo adımı kesin bir izleme listesine koymuştur ve korumaları bana karşı tetikte olacaktır."

"Anka Süvarileri arabasında olursan sorun çıkmaz. Bizim yerimize arabada sadece sen olsan bile giriş kapılarından içeri girebilmeni sağlar bu. Gerçi içeri girdiğinde tek başına olacaksın."

Yarın gece Hideo'yu karşımda göreceğim düşüncesi içimde hem korku hem de beklenti dolu hisler yarattı. Bu çok riskliydi ama işe yaraması gerekiyordu. "Tamam," dedim başımı sallayarak. "Hadi yapalım şunu."

Jesse bana yüzünü buruşturdu. "Eğer Tremaine'in söylediği kadar zekiysen şu anda çekip gidersin. Kendini çok güçlü iki kuvvetin arasına atıyorsun." Koltuktan kalkarken iki elini havaya kaldırdı. "Öyle ya da böyle ben bu işten çekiliyorum. Bunları asla benden duymadınız." Tremaine'i işaret etti. "Ve şu andan itibaren ödeşmiş olduk." Başka bir şey söylemeden sırt çantasını omuzlarına geçirdi ve karaoke odasından çıktı. Dışarıdan bir anlığına tezahürat, şarkılar ve kahkahalardan oluşan sesler duyuldu. Ardından kapı kayarak kapandı ve bizi yeniden sessizliğe hapsetti.

Tremaine huzursuzca kıpırdandı. Bakışları bir an Roshan'ın üzerine kaydıktan sonra bana çevrildi. "Bak Em," dedi. "Jesse'nin haklı olduğu bir nokta var. Bu sular gittikçe bulanmaya başladı. Kazmaya devam etmek istiyor musun?"

Uzaktaki partiden gelen boğuk sesler hâlâ duyuluyordu. "Bütün bunlardan kenara çekilmem gerektiğini söylüyorsun. Karazırhlar'ı arkamda bırakmamı. Algoritmayı unutmamı."

“İçimden bir his Sasuke’nin hikâyesinin hayal edebileceğimizden bile kötü olduğunu söylüyor,” dedi Tremaine. “Bunların nasıl bağlandığını bilmiyorum ama bunu hissedebiliyorum. Sen hissetmiyor musun? Bu tıpkı bir ödül avındayken işlerin çok daha kötüye gitmek üzere olduğunu *anladığın* andaki içgüdü gibi bir şey. Tanrım, sen şimdiden hedef gösterildin... hatta üzerine ateş edildi!”

“Beni o avcılardan kurtaran Jax’ti,” diye karşılık versem de o hatıra üzerime kara bir bulut gibi çöktü.

“Peki ya senin gerçekte neyin peşinde olduğunu öğrenirse ne olacak? Karazırhlar pek de affediciler tipine benzemiyor.”

“Sen de bu avdasın,” dedim. “Ve bunu daha da deşmeye giden sensin.”

“Benim peşimde hiç kimse yok.” Omuzlarını silkti. “Etrafı kurcalamak benim için daha güvenli.”

Hideo’nun avcısı olmayı kabul ettiğim ilk zamanlarda en büyük riskin kimliğimin çalınması ya da belki Warcraft’un içindeki bir hackerla yüz yüze gelme olasılığım olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse nasıl olduysa sırlar ve yalanlarla dolu bir ağa dolanmıştım ve iki tarafa da atacağım tek bir yanlış adım hayatıma mal olabilirdi.

“Bundan geri çekilmek için artık çok geç.” Arkama yaslandım ve cam kapıya baktım. “Tek yol sonuna kadar gitmek.”

“Hepimiz aynı yolu takip edeceğiz.” Başımı çevirdiğimde bana bakan Roshan’ı gördüm. “Sen yalnız bir kurt değilsin Em. Eğer senin peşinden geleceklerse kendilerine biraz zaman tanırsalar iyi olur çünkü bizim de peşimizden gelmek zorundalar. Sen bir Anka Süvarisi’sin. Bir takım olmamızın bir sebebi var.”

Şu anda keşke olmasaydık diyordum. Keşke hâlâ yalnız kurt olsaydım ve tehlikede olan sadece benim hayatım olsaydı. Ama bu düşünceler dudaklarımdan çıkmadı. Belki de bunlara inanmadığım içindi çünkü bu namlunun ucundan kurtulmayı başarsam arkadaşlarımla birlikte savaşmam şansımı artıracaktı.

Yine de elimden gelen tek şey Roshan'a zayıf bir şekilde gülümsemek oldu. Omzumu onunkine yasladım.

"İyi günde kötü günde," dedim.

Tremaine dudaklarını sıkırsa da şaşırılmış görünmüyordu. "Eh, ben bir Süvari olmadığımı göre sanırım benim gitmem gerek." Diğerlerine bakmadan ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

Binanın arka sokağına adım attığımda yağmur yağmaya başlamış, caddeleri kaygan ve parlak hâle getirmişti. Karşımdaki Warcross ürünleriyle ve pembe oyuncak makineleriyle dolu binanın girişinden ışıklar yayılıyordu. Bina'nın üst katlarında yapılan partilerin sesleri duyuluyordu ama bunun dışında, sokak iki taraftan da güvenlik tarafından kapatıldığından dışarısı neredeyse huzur vericiydi.

Tremaine buradaydı, sırtını bir duvara yaslamıştı ve bir tenenin altında yağmurun hafiflemesini bekliyordu. Beni gördüğünde hafifçe başını çevirdi, sonra tekrar karşımdaki girişe bakmaya devam etti. Neon ışıkların altında beyaz teni mavi görünüyordu.

"Karazırhlar'a rapor vermeye mi dönüyorsun?" diye sordu. "O kadar çok takıma aitsin ki artık takip edemiyorum."

Sesindeki sertliğe bir yorum yapmadım. Ben yeniden konuşmaya başlamadan önce kısa bir sessizlik oldu. "Bulduğun şey için sana teşekkür etmek istiyordum," dedim.

"Avcıların işi bu."

Başımı itiraz edercesine salladım. "Yapmak zorunda değildin. Sadece birimizin bile bu işin içinde olması yeteri kadar tehlikeli zaten."

"Senin yeterince sorunun var. Benim için endişelenme." Ellerini birleştirip içlerine sıcak nefesini üfledi. "Zaten bunu senin için yapmadım."

"O zaman neden yaptın? Bu işten para falan almayacaksın ne de olsa."

Bakışları caddede dolandı. "Roshan senin için endişeleniyordu," dedi sonunda. "Senin epey derine battığından şüpheleniyordu ve görünüşe göre şüphelerinde haklı çıktı. O yüzden ben de senin arkanı kollayacağıma dair ona söz verdim."

Takım arkadaşımın endişesi, son günlerdeki stresimin üzerine merhem gibi geldi. Karazırhlar'ın kollarına geri dönmek yerine binaya girip arkadaşlarımın yanına gitmemek için kendimi zor tuttum. "Bana Roshan yüzünden mi yardım ettin?"

"Her şeyde yalnız olma gibi bir eğilimin olduğundan bahsetti. İhtiyacın olsa bile asla yardım istemeyeceğinden." Benim karşı çıkmaya hazırlandığımı görünce elini kaldırdı. "Hey, seni yargılamıyorum. Ben de avcıyım, bunu anlayabiliyorum." Hafifçe gülümsedi. "Ayrıca bu işe biraz da heyecanı için girmedik mi hepimiz? Bir daha böylesi büyük bir komplonun içine düşebileceğimi hiç düşünmüyorum."

Ben de kendimi ona gülümserken buldum. "Hâlâ Roshan'dan hoşlanıyormuşsun gibi geldi bana. Süvarileri terk etmiş olmana rağmen."

Tremaine omuzlarını silkti, ilgilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu. "Hayır. Onu Kento'yla birlikte gördüm. Sorun değil."

Sessizlik içinde bekledik, ikimiz de yağmurun düzenli yağışını izliyorduk.

Bir süre sonra bana baktı. "Artık neden hiç konuşmadığınızı sana anlattı mı?"

Tereddüt ettim. "Kazanan bir takımda olmak istediğin için Anka Süvarileri'ni bıraktığını söyledi ve bu ikinizin arasındaki ayrılığı tetiklemiş."

Tremaine kahkaha attı. Bana yeniden baktı ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce saçlarını karıştırdı. "Tipik Roshan," diye mırıldandı kendi kendine. "Konuşmak istemediği şeyleri sana anlatma şekli budur."

"O zaman ne oldu?"

Tremaine başını kaldırıp duvara yasladı ve suyun tenteden

taştığı noktaya gözlerini dikti. "Roshan'ın ailesi hakkında bir şey biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Bu konuyu hiç açmadı."

Tremaine sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Anne-si İngiltere parlamentosunun önde gelen bir üyesidir. Roshan'ın babası dünyanın en büyük nakliyat şirketlerinden birinin sahibi. Ağabeyi bir düşesle evli ve ablası da bir cerrah. Kuzenlerinin kraliyetle akrabalıkları var. Roshan'a gelirsek, en küçükleri olduğundan herkes en çok onun üzerine titriyor."

Roshan'dan beklediğim onca şeyin arasında seçkin bir aileden gelmesi yoktu. "Hiç de böyleymiş gibi davranmıyor. Hatta bu konuda hiç konuşmuyor bile. O şampiyon bir oyuncu..."

"İkisi birden olması mümkün, değil mi?" Tremaine bana neşesiz bir gülümsemeyle baktı.

Açılış töreni partisinde Max Martin, Roshan'la takımının "kapasitesiyle" ilgili dalga geçmemiş miydi? Bunun Roshan'ın Anka Süvarileri'nden olmasıyla ya da belki fakir bir aileden gelmesiyle alakalı bir hakaret olarak düşünmüştüm ama sanırım tam tersi bir anlamı vardı ve zengin bir çocuktan diğerine yapılan bir meydan okumaydı. "Sanırım olabilir," demeyi başardım.

"Benim kapasitemin ne olduğunu öğrenmek ister misin?" diye devam etti Tremaine. "Ben ilkokuldayken babam kasasında elli pound olan bir kasiyeri vurmaktan içeri girdi. Bir kere-sinde annem kafası güzelken ve başka bir vuruş yapacak parası kalmadığından beni satmaya çalıştı. Warcross'a girmeyi ancak, yerel bir takımın yetiştirilmek üzere acemileri toplaması ve karşılığında potansiyeli en yüksek çocuklara yiyecek ve kalacak yer sunmaları sayesinde karşılayabildim. Zar zor idare ediyordum."

Tremaine'in küçük bir oğlan çocuğu olduğu zamanı hayal ettim, benimle aynı yaşlardayken tek başına kalmıştı. "Üzgünüm," dedim.

"Ah, bana şu acıyarak bakan suratını takınma. Sempati puanı toplamak için anlatmadım bunu. Sadece senin de bunu anlayabileceğini fark ettim." Ayağını farkında olmadan yere vuruyordu.

“Sorun değil. Annemi hâlâ seviyorum, rehabilitasyonda gayet iyi idare ediyor ve artık hesabımda milyonlar olan bir Warcross   ampiyonuyum. Ama Roshan’ın ailesine bu tarz bir yetiştirilme-yi anlatmayı dene bakalım. Sevgili oğullarının benim gibi biriyle birlikte olduğunu.”

Tremaine başını eğdi ve ıslak kaldırıma boş gözlerle baktı. “Roshan her şeyi çok kolay elde etti demiyorum. Ama manyak zekidir, biliyor muydun? Sadece bir yıl oynayarak Warcross’ta uzman oldu. İkinci yılındaysa Warcross seçmelerine girmişti. Onun gibi insanlar ele avuca sığmaz zihinleriyle bu gibi şeylerin içine çok çabuk girerler.”

“Sen de çok zekisin.”

Tremaine yüzünü buruşturdu. “Hayır. Ben... Roshan’ın büyük finalden sadece bir saat önce gözden geçirmesiyle başarabileceği şeyi bütün bir yıl boyunca çalışmak zorunda kalan kişi-yim. Altıncı sınıfa kadar okumayı   ğrenememi  tim.” Bu itirafla yanakları kızardı. “İkimizin de joker oyuncu olduğumuz yıldaki Warcross Seçmeleri’nde Roshan ilk tur seçimi oldu. İki takımın onun için kavga ettiğini biliyor muydun? Anka Süvarileri ve   eytan Tugayı arasındaki anlaşmazlığın asıl sebebidir bu. Ve o zaman henüz tecrübeli bile sayılmazdı. Bense Asher bende bir şeyler gördüğü için şans eseri seçilen biriydim. Bana yardım etmek için gece geç saatlere kadar ayakta kaldığı için Roshan’a hep kızardım. Yine aynı sebepten ona aşık oldum.”

“Böylece görüşmeye ba  ladınız.”

Tremaine tereddüt etti. “Ve ben de herkese ayak uydurabil-mek için ilaç kullanmaya ba  ladım.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Uyuşturucu mu?”

“Günde yarım tabletle başlamıştım ve günde yedi, sekiz tab-lete ne zaman   ıktığ  mın farkına bile varmadım.”

Tremaine’in Anka Süvarileri’nden ayrılmadan hemen önce Warcross’tan aniden ayrılmasını hatırladım. O sene ne kadar da cılız görünüyordu. Tüm o dönem uyuşturucu yüzünden mi ya-  anmı  tı? “Bu durum ne kadar sürdü?” diye sordum.

“Bir yıl kadar.”

“Roshan biliyor muydu?”

“Herkes biliyordu, özellikle de bir antrenman sırasında bayılınca öğrendiler. Bırakmam için zorladılar. Asher eğer bu duruma bir son vermezsem beni takımdan atmakla tehdit etti. Fakat bir oyundan önce Roshan’ın babasıyla bir konuşmasma kulak misafiri olana dek Roshan’ın benim için fazla olduğunun farkında değildim. Babası omzunu okşamış ve ‘Üzgünüm oğlum. Ama ne bekliyordun ki? Annesinin izinden gitmesi an meselesiydi,’ demişti. O oyunda bir oyuncuyla yumruk yumruğa kavgaya giriştim ve Anka Süvarileri geçici süreliğine maçlardan uzaklaştırma aldı.”

“Hatırlıyorum,” diye mırıldandım.

“O gece hiç uyuyamadım,” dedi Tremaine. “Tek başıma, takımımı sakatladığımı biliyordum. Ertesi gün eşyalarımı topladım ve Asher’a söylemeden, takım arkadaşlarıma veda etmeden oradan ayrıldım. Roshan arkamdan koşarak geldi ve ne cehenneme gittiğimi sordu.” Başını salladı. “O kadar kızgındım, o kadar utanıyordum ki ona, arkasından başkasıyla yatığımı ve ilişkimizin bittiğini söyledim. Şans eseri Şeytan Tugayı o sıralar yeni bir Mimar arayışındaydı ve beni alarak Süvarilere kazık atmaktan çok mutlu oldular.”

Sessizce dinledim. Roshan bunların hiçbirinden bahsetmemişti.

“Bak, bundan gurur duymuyorum, tamam mı?” diye mırıldandı Tremaine. “Haklı olduğumu düşündüğüm anlamına gelmiyor. Olup bitenler bunlar sadece.”

“Peki Roshan’la aranızdakileri hiç açıklığa kavuşturmadınız mı?” diye sordum.

“Ona söyleyemedim. Şimdiyse artık her şey için çok geç olmuş gibi geliyor.”

Warcross Açılış Töreni’ni hacklediğim gece dünyamın sonsuza dek değiştiğinden tamamen habersiz bir şekilde başımı ellerimin arasına alıp kara kara düşündüğüm zamanlar aklıma geldi. Her şey bir anda mükemmel olmuş ama ardından berbat bir hâle

dönüşmüştü. Hayat hep böyle bir şeydi zaten; ne zaman kendinizi bulduğunuz durumdan kurtaracağınızı ya da tepe taklak tekrar aynı koşulların içine düşeceğinizi bilemezsiniz.

“Sana, asla çok geç değildir demeyeceğim,” diye karşılık verdim. “Amâ kendi tecrübelerime göre en çok pişman olduğum şeyler, *yapmadığım* şeyler olmuştur daima.”

Yağmur artık dinmişti ve ara sokaktaki su birikintileri hareketsiz aynalar gibiydi. Duvardan ilk çekilen Tremaine oldu. Ellerini ceplerine soktu ve omzunun üzerinden bana baktı. Az önce gösterdiği tüm kırılğanlıklar şimdiki serinkanlı duruşunun altında kaybolmuştu.

Eski havalı tarzına geri dönerek, “Yani,” dedi, “bu işi bırakmanın hiçbir yolu yok, ha?”

Başımı salladım. “Korkarım yok.”

“Pekâlâ.” Eğilip ana caddelere bakarak bir an oyalandı. “O zaman sanal gerçeklik içinde maskaralık etmeye son verip bizim bir an önce enstitüye gitmemiz gerekiyor.”

Bakışlarımı hızla ona çevirdim. “Biz derken ne demek istiyorsun? Senin artık bu olaydan çıktığını düşünüyordum.”

Bana bir mesaj yolladı ve görüşümde bir harita belirdi. Haritadaki yanıp sönen kırmızı imleç Tokyo’nun kuzey sınırına yakın bir yeri gösteriyordu. Japonya Teknolojik İnovasyon Enstitüsü yazıyordu imlecin altında. Saitama-ken, Japonya.

“Madem sen devam edeceksin sanırım ben de seninle sonuna kadar gideceğim.” Haritayı işaret etti. “Oraya gittiğimde kampüsü sadece dışarıdan gözlemleyebildim. Ama eminim o kapalı kapıların ardında, sunucularından ya da ön kapılarından elde ettiğimden çok daha fazlası dönüyordur. Ortalıkta çok fazla güvenliğin olmadığı gece vakitlerinde gitmemiz gerekiyor.”

Haritaya baktım, parmaklarım karıncalanıyordu. Burası Hideo’nun annesinin çalıştığı ve belki de Sasuke’nin çocukluğunu geçirdiği yerd. Haritada binlerce yapının arasında, cam ve çelikten yapılmış bir binadan fazlasıymış gibi görünmüyordu. Bir yer nasıl olur da bu kadar fazla sırrı barındırabilirdi?

“O hâlde yarın gece, tamam mı?” dedi.

Hafifçe gülümsedim. “Tamam.”

Tremaine sokağa yöneldi. Duygularını yine kapamıştı ama her zamanki alaycılığı şimdi çok daha içten bir şeye dönüşmüştü. “Yakında görüşürüz Prens Peach,” dedi. Bu sefer takma adımı söyleyişi sevecendi. “Ve o zamana dek güvende ol.”

Karazırhlar’ın kaldığı otel bu gece sessizdi ve koridorlarda yürüyen sadece ben vardım. Kapı beni tanıyarak açıldı ve içeri girmeme izin verdi. Zihnimde bilgiler ve sorular dönüp duruyordu. Ya enstitü bütün izlerinin üzerini örttüyse? Ya hiçbir şey bulamazsam? Kapanış törenine fazla zaman kalmamıştı ve hâlâ Sıfır hakkında çok az şey biliyordum.

Hem bu gece neredeydi o?

Odamın kapısını kapadığım anda bir sorun olduğunu anladım. Havada belli belirsiz bir parfüm kokusu vardı ve odanın diğer ucundaki lamba açılmıştı.

“Geç saatte dışarıda mıydın?” dedi biri.

Hızla döndüğümde Taylor’ın beni beklediğini gördüm.

Koltuğumda kadını bacak bacak üstüne atmış şekilde rahatça otururken gördüğümde donakaldım. Pencerelerden gelen zayıf ışık, kadının üzerinde çizgili bir desen oluşturunuyordu. Odanın diğer ucundan bile gölgelerin içindeki gözlerinin beni incelediğini görebiliyordum. Arkasında düzgünce toplanmış saçları ve gri siyah tonlarındaki şık kıyafetiyle çok bakımlı görünüyordu. Kendimi elimde olmadan kadının enstitünün önünde çektiirdiği fotoğrafla şimdiki hâlini kıyaslarken buldum.

“Bu gece Anka Süvarileri’yle kutlama yapmak için dışarı çıktığını duyduk,” dedi. “Eski takımını tebrik ederim.”

Jax beni takip etmişti yine de. Kızın şu anda burada, benim fark edemediğim bir yerde dikilip dikilmediğini görmek için etrafa bakınma isteğimle savaştım. “Bana şehrin her yerinde refakat etmenize ihtiyacım yok.”

Taylor bacağındı indirdi, ayakkabısının tabanı halıya yumuşak bir sesle çarptı ve eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda beni âdeta hapsetti. “Neredeydin?”

Demek bana güvenmiyordu. “Sıfır’la birlikte bana verdiğiniz görev için dışarıdaydım,” dedim sakince. “Hideo’yla görü-

şebilmek için bir yol bulmaya çalışıyordum. İsteddiğiniz buydu, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Peki herhangi bir şey başarabildin mi?"

Derin bir nefes aldım. "Süvariler Hideo'yla olan yarınki özel görüşmelerini benim yapmama izin verdi."

"Öyle mi?" Taylor'ın tek kaşı şaşkınlıkla havaya kalktı. "Pekâlâ. Belki de Sıfır'ın söylediği kadar iyisindir."

"Kazancımın hakkını veririm daima."

"Peki tüm gece yaptığın sadece bu muydu?"

İşte bana gerçekten sormak istediği soru ve odamda beni beklemesinin nedeni buydu. *Orada dikkatli ol.* Tremaine'in uyarısı zihnimde belirdi. Kadına gözlerimi kısıtım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim... bugün biri Karazırhlar'ın görüntü veri tabanına girmiş ve bu kişi bizden biri değildi." Beni inceledi. "Zamanlaması senin bunun hakkında bir şey bilip bilmediğini merak etmeme sebep oldu."

Görüntü veri tabanı. *Japonya Teknolojik İnovasyon Enstitüsü.* Kalbim boğazımda atmaya başladı. Bu sabah Tremaine şirketin veri tabanında geziniyordu. Bana gösterdiği haritaları ve bina'nın iç kısımlarını düşündüm. Taylor, Tremaine'den mi bahsediyordu? Ya yanlışlıkla ardında bir iz bıraktıysa? Tremaine'in ne aldığını Taylor biliyor muydu?

Sakin ol, dedim kendi kendime. "Bu kişi ben olamam," diye karşılık verdim. "Bu geceki oyundan sonra Anka Süvarileri'yle buluşmak ve onlarla sohbet etmek dışında bir şey yapmadım. Ne bir şeyler indirdim ne de hackledim."

Kadın gözlerini dikip bana baksa da daha fazla şey söylemeye cesaret edemedim. Beni dikkatlice incelerken gözlerinin kenarlarındaki çizgiler kırıştı. Uzunca bir süre geçti.

Ardından kadının bakışları yumuşadı ve omuzları gevşedi. Pencereleden dışarı baktı. "Eğer Sıfır bizim dosyalarımıza girdiğinden şüphelenirse seni sorgulamak için şahsen burada olacak ve bu konuda benim kadar medeni davranmayacaktır."

Bu düşünce içimi ürpertti. "O zaman onun yerine neden sen buradasın?"

"Seni uyarmak için buradayım," diye cevapladı endişeli gözlerle bana bakarken. "Boyunu aşan işlere girmek istemezsin."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım."

Şüpheli görünüyordu. Kısa bir duraksamadan sonra boğazını temizledi. "Ödül avcılığına ilk başladığında kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"On altı."

Başını salladı. "İlk işime başladığımda ben de çok gençtim. O zamanlar Estonya'da yaşıyorduk ve babam eczanesini paravan olarak kullanarak kara para aklıyordu. Uyuşturucu için, anlıyor musun?"

Kadını dikkatlice izledim. Karazırhlar için çalıştığı düşünülürse geçmişte de yasadışı bağlantıları olması beni şaşırtmamalıydı ama söylediği şeyden korkmuş gibi görünüyordu olmalıydım ki hafifçe kahkaha attı.

"Ah, bu seni şaşırttı. Böyle bir tip gibi görünmüyorum, değil mi?" Bakışlarını yere çevirdi. "Yaşıma göre çok zekiymdim ve her şeyi kelimesi kelimesine tekrarlayabiliyordum; bu yüzden babam beni mesajlarını onun adına iletmem için kullanıyordu." Kolunu sallayarak ileri geri anlamına gelen bir hareket yaptı. "Telefon mesajlarımda seni suçlu çıkaracak mesajlar istemezsin. Bana ne söylemem gerektiği söylendiyse onları söylüyor, söyledikten sonra saniyesinde unutuyordum. Bana iyi bir hafızam olduğunu söylerdi. Yalan söylerken çok kullanışlı olurdu." Omuz silkti. "Ama o, yalan konusunda benim kadar iyi değildi."

Genzimi temizledim. "Bunları neden anlatıyorsun?"

"Bir gün eve geldiğimde onu yerde yataarken buldum, boğazı boydan boya kesilmişti ve kanı halılarımıza yayılmıştı. O bakırımsı koku hâlâ burnumda." Sanki acı bir şey ısırmış gibi dudakları çizgi hâlini aldı. Ürpeldim. "Daha sonra bir müşterisinin onu aramak için geldiğini ve babamın yalan söyleyerek ondan kurtulmak istediğini öğrendim. Müşterisi ona inanmamıştı."

Sertçe yutkundum. Taylor anlatmaya devam ederken bana bakmıyordu. "O olaydan sonra tek düşündüğüm beynimdeki kabloların birbirine nasıl bağlandığı oldu. Vücudun kendini kapattığında o kabloların çalışmayı nasıl bıraktığı. Bir an hayatta, diğer anda ölmüş olduğum rüyalar görerek gecenin bir köründe soğuk terler atarak uyanırdım."

Tam da bir nörologdan bekleyeceğim şekilde, yani zihnin iç işleyişiyle büyülenmiş biri gibi konuşuyordu. Bu enstitüde çalışmak için mi Japonya'ya taşınmıştı? Onu çocukken kocaman gözlerle ve çatılmamış kaşlarıyla hayal etmeye çalıştım. Yalan söyleyerek her şeyden kolayca kurtulması oldukça mümkün görünüyordu. "Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordum.

"Kendimi bir yalana o kadar güzel ikna ederim ki onun gerçekten de doğru olduğunu düşünebilirim. Buna ne dendiğini biliyor musun? Kendini kandırmak. Yalanlar, onları yalan olarak görmezsen çok daha kolay söylenir. Babam, benim doğru olmayan bir şeye yürekten inanma yeteneğime sahip olmayı dilediğini söylerdi çünkü eğer herhangi bir şeye inanabiliyorsan, o zaman mutlu olacağına da inanabilirsin. İşte bu yüzden ben hayattayım ve babam değil." Öne eğildi ve yüzüme ciddiyetle baktı. "Belki sen de bunda iyisindir. Sanırım bir ödül avcısı için kullanışlı bir vasıf bu."

Sakin ol. "Sana yalan söylemiyorum," dedim bu sefer katı bir sesle. "Karazırhlar'ın herhangi bir veri tabanına falan sızmadım. Bunun için nereye bakacağımı bile bilmiyorum."

"O zaman endişelenmek için bir sebebin de yok," dedi Taylor.

Sesi *samimi* geliyordu, yüz ifadesi *samimi görünüyordu* ama temkinli davranmaya devam edip beklenmedik bir hareket yapmasını bekledim. *Enstitüdeyken ne üzerinde çalışıyordun? Ve Karazırhlar için tam olarak ne yapıyorsun?*

"Umarım kendi rolünün ne kadar önemli olduğunu anlıyorsundur." Başıyla hafifçe selam verdikten sonra koltuğundan kalktı ve bluzunu düzeltti. Başıyla dışarıdaki sokak lambalarını işaret etti. "Bak."

İki yeni sanal görüntü her sokak lambasının altında belirdiğinde caddede gezinenlerden tezahürat ve yuhalamalar yükseldi. Kendi gökkuşağı saçlarımı anında fark ettim:

, IVO ERIKKSON – İSVEÇ | ANDROMEDA
EMIKA CHEN – ABD | ANKA SÜVARİLERİ

Aynı anda görüşümün ortasında bir yazı belirdi.

Tebrikler Emika Chen!
VIII. WARCROSS ŞAMPİYONASI
için
EN İYİ ON OYUNCU
Arasına Seçildiniz!

Taylor afallamış ifademe güldü. “Şimdiye dek oy pusulasında ismi olmamasına rağmen seçmenlerin bağımsız oylarıyla seçilen tek kişi sensin,” dedi. “Çok etkileyici.” Yanımdan geçerken sadece benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle konuştu. “Sıfır’a sohbetimizden bahsetmeyeceğim ama yapmak zorunda kaldığımız son konuşma olsun bu. Sanırım kapanış töreninde hayranlarına iyi bir performans göstermeyi borçlusun.”

Daha sonra kapıdan çıktı ve beni kafamdaki tüm sorularla odamın ortasında dikilirken bıraktı.

15

Warcross Kapanış Töreni'ne Üç Gün Kala

Uyumayı başardığım birkaç saatim kâbuslarla doluydu: bir arenanın ortasında tek başıma dikildiğim çeşitli versiyonlarım, koltuğumda oturan bir kadın, gümüş rengi kısa saçlı bir kızın silahını bana doğrultması, Hideo'nun beni camdan yapılma bir yatak odasına çekmesi. Tremaine'in İnovasyon Enstitüsü'nün duvarına yaslanıp yağmuru izlemesi...

Sonunda beni titreyerek uyandıran da bu oldu: Tremaine'in gölgelerin içindeki birinin onu izlediğinden habersiz orada dikilmesinin görüntüsü. Adını mırıldanıp onu uyarmaya çalışırken yatakta hızla doğruldum.

Asher'ın evinde Süvarilerle buluştuğumda bitkin bir durumdaydım ve gözlerimin altında mor halkalar oluşmuştu. Katılacağım bu davetin makyaj ve şık bir kıyafet gerektirmesine içten içe minnettardım, böylece oraya hayalet gibi görünerek gitmeyecektim.

Kapıyı Asher açtı. "Berbat görünüyorsun," dedi bir dirseğini sandalyesine yaslayarak.

"Sen de öyle," diye karşılık verdim.

Kocaman sırttıktan sonra beni içeri aldı. "Eh, Hammie bu konuda bir şeyler yapacaktır."

Hammie çoktan gelmişti ve beni bekliyordu. Elimi tutup Asher'ın yatak odasına götürdü ve ikimiz baş başa kaldığımızda beni gardırobun önüne çekti. Kendimi bir dolap dolusu elbiseye bakarken buldum.

"Birazcık alışveriş yaptım," dedi elbiselerden birini bana uzattırken. Tek gözünü kıstı. "Bunlar tam senin bedenine göre görünüyor."

Kıyafetlerimi çıkarıp ilk elbiseyi giyerken sessizdim. Gi-venchy elbisenin kumaşı gece yarısı gibi parlıyor ve kalçalarımı sarıyordu.

Hammie düşünceli bir kaş çatışıyla beni inceledi. "Buradaki duruşu biraz tuhaf oldu," dedi omuzlarıma hafifçe vurarak. Başka bir elbise almak için döndü. "Giambattista Valli deneyelim bir de. Sana biraz hacim katar."

Açık şampanya pembesi, kabarık ve çok güzel bir gece elbisesi uzattı. Kat kat tüllerin altında boğuluyormuş gibi görünen yansı-mama baktım ve Hideo'yu karşımda görmenin neye benzeyeceğini düşündüm. "Belki de bu kötü bir fikirdir," diye söze başladım.

"Hımm... haklısın," diye sesli düşündü Hammie ve elbiseyi askıya geri taktı. "Çok fazla pofuduktu. Bir Dior'a ne dersin?"

"Hayır, yani demek istediğim..." Derin bir nefes alıp gözlerini kapadım. "Hideo. Bu iyi gitmeyecek."

Hammie bana bakmak için duraksadı ve siyah beyaz baskılı başka bir balo elbisesi uzattı. "Onu görmekten korkuyorsun, değil mi?"

Gözlerim aynada Hammie'ninkilerle buluştu. "Onunla son konuştuğumda gözlerindeki bakışı görmedin. Beni dinlemeyecektir. Hatta partide olduğumu öğrendiği anda korumalarını peşime salacaktır."

Hammie bunu inkâr etmedi ve ben de beni yalanlarla teselli etmediği için minnettardım. "Dinle," dedi bunun yerine. "Bir keresinde annemle babam yeni yıldan önce kavga etmişti. Ne hakkmda olduğunu hatırlamıyorum. Köpeğimizi dolaştırmak mıydı neydi. Onun gibi aptalca bir şey. Her neyse ikisi de bunu

umursamadan arkadaşlarının verdiği yılbaşı partisine ayrı ayrı gitmeye karar verdi. Ben babamla gittim. Oraya vardığımızda babam annemi hayatında görebileceğin en muhteşem gümüş parıltılı gece elbisesinin içinde gördü. Ne yaptı biliyor musun? Doğruca annemin yanına yürüdü, ona üzgün olduğunu söyledi ve tekrar, tekrar, tekrar öpüştiler. İğrençti.”

Hammie’ye karamsar bir bakış attım. “Bu farklı. Anneler birbirine âşıkmiş. Ayrıca babanın dünyayı kontrol etme isteği üzerine de kavgaya başlamışlar.”

Hammie elini aldırışsız bir tavırla salladı. “Detaylar. Ben sadece söylüyorum. *Sen* Hideo’yu hâlâ unutamadığını mı düşünüyorsun? O senin için deliriyor. Kenn’in bunu söylediğini duydun. Hatta Sıfır bile biliyor bunu. Ve şimdi aklından çıkaramadığı kız tam önünde belirecek, hiçbir uyarı yapmadan ve göz alıcı bir elbisenin içinde. Onu âdeta bir atom bombasıyla şok edeceksin.”

“Eh, en azından birimizin böyle düşünmesine sevindim.” Yeni bir elbise giydim ve askılarını ayarladım. Bu seferki sırt dekolteli ve etekleri ayaklarıma kadar uzanan bir elbiseydi ve üzerine tam oturmuştu. “Öngörülemez biri olmanın Hideo’nun hoşuna giden bir şey olduğunu düşünmüyorum,” dedim.

“Onun oyununu hacklediğinden beri seninle ilgili hiçbir şey öngörülemez zaten.” Hammie bir adım geriledi ve elbisenin düzgün hatlarını takdir etti. “Eğer seni böyle gördüğünde ilgi göstermezse gerçekten de hiç ruhu yok demektir. O zaman kıcına tekme basabilirsin.”

Kapının tıklatılmasıyla duraksadık. Hammie hazır olduğumuzu söyledi ve kapı açıldığında eşikte Roshan’ı gördük. Roshan onaylayan gözlerle beni baştan aşağı süzdü.

“Araba geldi,” dedi.

“Bize bir saniye ver,” dedi Hammie. “O sırada ben de saçını ve makyajını yapayım.”

Dünya tehlike altındaydı ama yine de Süvariler burada beni bir partiye hazırlamaktan başka önemli hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. İçim onlara duyduğum minnettarlıkla doldu.

"Hideo hepinizin bana yardım ettiğini öğrenecek," dedim Roshan'a.

"Şu anda bizim için endişelenmene gerek yok," diye karşılık verdi Roshan. Kararlı bakışları benimkilerle buluştu. "Çok dik-katli ol sadece."

Hammie parıltılı bir farı gözkapaklarıma sürünce gözlerimi kapadım. İyi ki kapamıştım. Tremaine'in geçmişleriyle ilgili anlattığı hikâye zihnimde hâlâ tazeydi ve Roshan'ın her şeyden habersiz yüzüne bakmak kalbimi acıtıyordu.

Sonunda hazırdım. Evden dışarı çıkarken Hammie'nin son kez arkamdan, "*Bol şans!*" diye seslendiğini duydum. Ardından arabaya bindim ve kapı arkamdan kapanarak beni içeride bıraktı.

Bütün yolu elbisemin ipek eteklerinin arasında kaybolmuş ellerimi kucağımda sımsıkı kenetleyerek gittim. Camların ardında gökdelenler ve onların aralarına sıkışmış minik mabetler, geniş bir park ve bahçe duvarları akıp gidiyordu. Güneş çoktan batmaya başlamıştı ve daha çok neon ışık yanmaya başlıyordu. Diğer yakasından giden bir metro treninin ışıklarının yansıdığı nehir kenarından geçerken vagonlardaki sanal Warcross kıyafetleri içindeki sıkış tepiş insanları görebiliyordum.

Şimdiden çok huzursuzdum ve kendimi başka bir tarafa bakmaya zorladım, ardından yüzümü rasgele seçilmiş bir yüzle kaplamaya yoğunlaştım. Gökkuşağı saçlarım parlak bir koyu kahverengiye, gözlerim açık bir ela tonuna dönüştü. Aracın dikiz aynalarından yansıma baktığımda tanınmaz hâldeydim.

Ona bu gece çok fazla şey anlatmak zorunda değilim, diye hatırlattım kendime. Şu anda tek ihtiyacım olan Karazırhlar'ı Hideo'ya gittikçe yakınlaştığım konusunda ikna etmektir. Hideo'nun benimle yalnızken yeniden buluşmayı kabul etmesini sağlamam gerekiyordu, böylece onunla güvenli bir biçimde konuşabiliyordum.

Senin için deliriyor. Kendi kendime Hammie'nin içimi rahatlatmak için söylediklerini tekrarladım ama yanımda o olmadan bunlara inanması zordu.

Yolculuk hem sonsuza dek sürmüş hem de hemen bitmiş gibi hissettirdi. Tokyo Çağdaş Sanatlar Müzesi'nin ana girişi bugün tamamen kapatılmıştı ve güvenlik görevlileriyle kaynıyordu ama benim aracım etrafı saran parka doğru daha ufak bir girişe döndü. Dolambaçlı yolda kısa bir süre gittikten sonra binanın yan tarafında durduk. Burası daha sakindi ve önümüzde birkaç siyah araba daha vardı. Sıranın önüne yaklaştığımız sırada nefesimi tuttum. Girişe geldiğimizde araba durdu ve kapıları kayarak açıldı.

"Harika bir akşam dilerim," dedi araba. "Takımınızın şampiyonluğunu yeniden kutlarım."

"Teşekkürler," diyerek dışarı çıktım ve elbisemi düzelttim.

Binanın içindeki herkes büyük bir özenle giyinip kuşanmıştı. Bazıları mücevherlerle tutturulmuş tüylü yarım maskeler takıyor, diğerleri porselen renkli narin yelpazelerini yüzlerinin önünde tutuyordu. Bir anlığına orada durup kendimi aynı anda hem savunmasız hem de görünmez hissettim. Beni bu kadar şık bir elbise seçmeye zorladığı için içimden Hammie'ye şükrettim. Bundan daha azı bu kalabalığın içinde göze batmama sebep olurdu.

Müzenin ana giriş salonu cam ve metalden yapılmış, tavanı gittikçe yükselen koridorlardan oluşuyordu ve devasa üçgenlerin arasından yuvarlak delikli çelik bir ağ geçiyordu. Kocaman cam paneller aslında ekrandı ve ben yürüdükçe, NöroLink her panelde bu seneki şampiyona evrenlerinin simülasyonlarını oynatıyordu. Rövanşın buluttan ovalarını ve uçurumlarını, ardından da ilk oyunumun buz evrenini tanıdım. Süvarilerin üçüncü raundunda oynadığımız ürkütücü su altı harabelerini gösteren panelin önünde bir anlığına duraksadım. Burası Sıfır'ın hesabımı hacklediği ve bana teklifini yaptığı evrendi.

Etrafımda elit tabakadan kişiler kendi aralarında toplaşmış, anlayamadığım sohbetlere nazikçe gülüyordu. Baştan aşağı mücevherlerle bezeli kadınlar, özel dikim takım elbiseler ya da smokinler giyen erkekler görüyordum. Asher bu insanların sosyete-

nin üst tabakası olduğunu söylemişti: milyarderler, hayırseverler, yani Hideo'nun sürekli yollarının kesiştiği tarzda insanlar.

Nihayet koridorun sonuna ulaştım ve aradığım kişiyi gördüm.

Bedenimdeki tüm kaslar aynı anda kasıldı. Hideo birbirinin aynısı siyah takım elbiseler içindeki bir grup korumanın ortasında duruyor ve çok şık giyinmiş birkaç kişiyle sohbet ediyordu. Kenn'le. Mari de oradaydı, uzun kollu ve parlak tülden kuyruğu olan gümüş rengi bir elbisenin içindeydi. Benim yaşlarımda genç bir kadın Hideo'ya yaslanıyor ve söylediği bir şeye kahkaha atıyordu. Kadının ne kadar güzel olduğuna dikkat etmemeye çalıştım. Birkaç işadamı ve işkadını görünümlü kişi de Hideo'yla konuşabilme fırsatı yakalayabilmek için kenarda bekliyordu.

En azından Asher haklıydı; Hideo beni burada görürse olay çıkarmak istemeyecekti. Bu seneki şampiyona için zaten yeteri kadar dikkat dağıtıcı şey olmuştu ve burada çok sayıda seçkin kişi vardı. Fakat *benim* bir olay çıkarmamı istemiyorsa, benimle konuşmayı kabul etmek zorundaydı.

Kızın sorduğu soruları nazikçe cevaplamasını izlerken yüzüme yerleştirdiğim sanal yüz görüntüsünü sadece Hideo'nun görebileceği şekilde ayarlayarak yavaş yavaş çözmeye başladım. Sonra da karşımda o ve kızdan başka kimse kalmayana dek öne ilerledim.

Hideo benim olduğum tarafa doğru baktı. Ardından donaldı. Mesafeli yüz ifadesi silindi ve bir anlığına tek görebildiğim şok olmuş bakışlarıydı.

Yanında duran ve Hideo'nun koluna dokunan kız bana baktı ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Onun için ben hâlâ bir yabancı, tanımadığı biri gibi görünüyordum. Kız gergin bir kahkaha attı. "Bu da kim Hideo?" diye sordu.

Korumalarından biri de Hideo'nun hâlindeki ani değişimi fark etmiş olmalıydı ki elinin silahına doğru gittiğini gördüm. İçgüdüsel olarak kendimi hazırladım. Bir hata yapmış, bu etkinliği yanlış değerlendirmiştim ve Hideo korumasının beni etkisiz

hâle getirmesine izin verecek, bu partide ne kadar çok nüfuzlu insan olduğuna aldırmadan olay çıkarmayı umursamayacaktı.

Fakat sonra Hideo uyarırcasına korumasına doğru elini kaldırdı. Adamla göz göze geldi ve başını bir kere hayır anlamında salladı. Yanındaki kıza, "İzninle," dedikten sonra bana doğru birkaç adım yaklaştı. Başını nazikçe eğerek selam verdiğinde ben de aynı şekilde karşılık verdim.

"Seni son gördüğümden beri epey uzun zaman geçti," dedi. Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Arkasındaki kız aniden nefesini tutarak bir arkadaşıyla imalı imalı bakıştı. Etrafımızdaki bütün konuşmalar durmuştu.

Hideo'nun zihni şu anda hızla çalışıyor olmalıydı. Buraya nasıl girdiğimi ve planlarım her ne ise Anka Süvarileri'nin de işin içinde olup olmadığını merak ediyor olmalıydı.

Her ne kadar yüzeysel de olsa ben de ona gülümsedim ve sanki her şey yolundaymış gibi oyuna devam ettim. "Eh, bu benim suçum mu yoksa senin mi?"

Hideo bizi bariz bir ilgiyle seyreden diğer konuklara döndü. "Lütfen özürlerimi kabul edin," dedi. Bakışları korumalarına çevrildi. "Burada bekleyin. Uzun sürmeyecek." Cevaplarını beklemeden bana döndü ve elini sırtıma koydu. Aramızdaki tek şeyin sadece elbisemin ipeksi kumaşı olduğu hissine aldırmamaya çalıştım.

Hideo'nun yüz ifadesi yorgundu ve algoritmasındaki yazılım hatası hakkında konuşmalarına kulak misafiri olduğum zamandan beri bir şeyler öğrenip öğrenmediğini merak ettim. Bana güveniyormuş gibi görünmüyordu ama nedense yine de başını sallayıp bizi salondan çıkardı ve müzenin içinden geniş bahçeye açılan koridora doğru yönlendirdi.

Gece havası hafif serindi ve bahçenin bazı yerlerinde az sayıda insan toplanmıştı. Gece göğüne doğru kıvrılarak yükselen bir yapının yanlarında sıralı ağaçlar vardı. Diğer sanat eserleri özellikle Warcross'a ithaf edilmiş gibi görünüyordu. Üç boyutlu bir heykel dizisi bir açıdan bakıldığında Warcross logosunu

oluşturuyor, başka bir açıdan bakıldığında Cevher, popüler bir sanal eşya ya da resmî bir oyuncunun giysisi gibi görünüyordu. Başka bir sanat eseriye bu seneki şampiyonada kullanılan çeşitli evrenlerin stilize edilmiş canlandırmalarıydı: benim de oynadığım Beyaz Evren'deki buz sütunlarını temsilen bir sıra beyaz çokgen ya da deniz altındaki yeşilin tonlarında renklendirilmiş devasa bir cam küpün ardına hapsedilmiş bir şehrin modern sanat harabeleri gibi. Yine başka bir tanesi Warcross'un sanal gerçeklik evrenlerine ithafen yapılmış gibi görünüyordu: Zemine yerleştirilmiş kocaman yuvarlak ışıkların her biri gökyüzüne renkli ışınlar yolluyordu. Üzerine bastığımız her ışık sütunundan yumuşak bir orkestra müziği yükseliyor, her renk farklı bir müzikal sırayla değişiyordu. Işıkların üzerinde yürürken bu ışık sütunlarının üzerine gölgelerimiz düşüyordu.

Ortam neredeyse huzur doluydu; tabii burada olmamızın başka bir sebebi olmasaydı.

Hideo şimdi bizi ışık sisteminin yanına yönlendirmişti. Teninin üzerine mavi ve sarı ışık huzmeleri yansıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Hideo'nun bakışları karardı. "Sana dışarı kadar eşlik ediyorum," dedi kısık bir sesle.

Sözlerine şaşırmasam da yine de sarsıldım. Benim Süvarilerden açık açık yardım aldığım ya da burada belki de onu incitmek için bulunduğum hakkında hiçbir yorumda bulunmadı. Bana çoktan unuttuğu bir iş arkadaşından fazlası değilmişim gibi baktı sadece. Yanaklarımın ısındığını, kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissedebiliyordum. Ondan hâlâ etkilenmem benim aptallığımdı ama bu hissi bastıramıyordum. Onu belki de başından beri yanlış anlamıştım.

Belki benim burada olmamdan korkuyordu. Belki de buraya onun peşine düşmem için yollandığımı düşünüyordu. Haklıydı da.

"Lütfen," dedim diyeceklerimi düzgünce düşünmeden. "Beni sadece dinle. Buraya seninle tartışmak için gelmedim. İkimizin de buna vakti yok."

“Burada ne yapıyorsun Emika?” dedi içini çekerek. Aydınlık müze binasına hızlıca göz attı, bakışındaki sabırsızlığı belli oluyordu.

Sertçe yutkundum ve ışık sütunlarından birinin üzerine bastım. Sarı ışık çevremdeki her şeyi aydınlatırken müzik hareketli bir orkestra parçasına geçti. Hideo beni takip etti. “Bilmen gereken bir şey buldum,” dedim. Müzik kelimelerimi meraklı kulaklardan gizliyordu. Uzaktan bakıldığında sanat eserinin keyfini çıkaran iki kişi gibi görünüyorduk.

Nefesimi tutup Hideo’nun korumalarını çağırmasını bekledim. Çağırmadı. Sanki sonrasında ne diyeceğimi tahmin etmeye çalışıyormuş gibi yüzümü inceledi. “Anlat bana,” dedi.

Başka bir ışık sütununa adım attım. Bu sefer mavilere boyanmıştım ve müzik daha yoğun bir parçaya değişti. Sözcükler dilimin ucundaydı. *Sıfır senin kardeşin. Şampiyonalar boyunca peşine düştüğümüz hackerla aynı kişi o.*

Bunu öğrendiği anda geri dönüşü olmayacaktı.

“Bunun yerine sana göstereceğim,” dedim.

Sonrasında Sıfır’ın zırhının olmadığı bir görüntüsünü açtım, yüzü açıktaydı ve çok belirgindi. Görüntü ikimizin arasında havada süzüldü.

Sanki Hideo’yu tam göğsünden vurmuştum. Hareket etmiyordu, nefes almıyordu, göz kırpıyordu. Yüzündeki tüm renk çekilmişti. Mavi ışığın altında teni uğursuz bir parıltıya dönüşmüştü ve gözleri siyah bilyeler gibi görünüyordu. Elleri hafifçe oynadı ve bakışlarımı aşağı çevirdiğimde, ellerini o kadar sıkı bir yumruk hâline getirmişti ki yaralı eklemlerinin bembeyaz kesildiğini gördüm.

Bakışları Sasuke’nin yüzünden, yani kendi yüzüne bu kadar çok benzeyen yüzden bir an bile ayrılmadı. Her şeyi dikkatlice inceliyordu: Sasuke’nin bakışlarının yana kaymasını, başının düşünceli bir şekilde eğilmesini, gülüşünün sertliğini. Belki de zihninden ikisinin benzer özelliklerinin listesini yapıyordu ya da belki kafasında bu iki görüntünün birleştiği yeni bir resim çizmiş

gibi bu özellikleri Sasuke küçükken hatırladıklarıyla karşılaştırıyordu.

Gözleri kapandı. Bu fotoğraf karşısında düşündükleri bir inançsızlık bulutunun arkasında kayboldu. Bana döndü. "Bu sahte olmalı. Bana yalan söylüyorsun."

"Daha önce hiç bu kadar dürüst olmamıştım." Kelimelerimi sağlam ve görüntüyü de sabit tuttum.

Hideo dikleşip benden bir adım uzaklaştı, böylece bir yanı kırmızı ışık sütunun arkasında kaldı. "Bu fotoğraf gerçek değil. Bu o değil."

"Bu gerçek. Hayatım üzerine yemin ederim."

Yüzündeki öfke her saniye daha da büyüyor, bana inanan kısımla aramıza bir duvar örüyordu. Yine de olduğum yerde kaldım ve tırnaklarımı avucuma batırdım. "Kardeşinle tanıştım." Sonra yavaşça ve bu sefer daha etkili bir tavırla kırmızı ışıkta onun yanına katıldım. "Henüz onun hakkında her şeyi bilmiyorum ve sana burada her şeyi anlatamam. Ama onu kendi gözlerimle gördüm, onunla doğrudan konuştum. Sıfır senin kardeşin."

"Beni kandırıyorsun."

İşte oradaydı. Sesinde şüphenin minicik bir zerresini, ona belki de ulaşmaya başladığımı gösterecek kadar bir gecikmeyi duyabiliyordum.

"Kandırmıyorum." Başımı salladım. "Beni ilk başta aradığın kişileri bulmam için kiralamamış mıydın? Yaptığım iş bu benim."

"Artık benim için çalışmıyorsun ama." Gözlerini kısarak baktı. Bakışları alev alevdi ama bunun da ötesinde, içlerindeki korkuyu görebiliyordum. "Bunu yapman için bizi bir arada tutan hiçbir şey yok; tabii benden bir şey istemiyorsan. Nedir Emika? Benden gerçekten ne istiyorsun?"

Beni düşündüğümünden çok daha iyi okuyordu, sanırım bunun sebebi de bana yaptığı şeyin aynısını şimdi benim ona yapıyor olmamdı. Bir keresinde ona peşinden geleceğimi söylemiştim ve bunu unutmamıştı.

“Seni avlamıyorum,” dedim. “Sana gerçeği söylemeye çalışıyorum.”

“Kimin için çalışıyorsun?” Şimdi yakmıma gelmişti ve gözleri o tanıdık, yakıcı yoğunluğuyla üzerime sabitlenmişti. “Sıfır mı? Birileri seni bunun için mi tuttu?”

Şimdi çok fazla tahminde bulunup konudan konuya atlıyordu. Bir anlığına onunla tanıştığım ve ona değerimi kanıtlamak zorunda kaldığım güne geri döndüğümü düşündüm.

“Sana burada daha fazlasını anlatmam güvenli değil,” diye karşılık verdim. Dikkatli bakışlarının altında sesim titremedi ve gözlerimi kaçırmadım. “Seninle özel olarak konuşmam gerekiyor. Sadece ikimiz. Sana bundan daha fazlasını veremem.”

Hideo’nun yüzü tamamen ifadesizdi. Sasuke’nin kaybolduğu günün her detayını ve bundan sonrasında yaşadığı acı dolu her ânı zihninde yeniden yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Ya da belki kafasındaki senaryoyu yıkmaya çalışıp onun için bir tuzak kurup kurmadığını çözmeye çalışıyordu.

“Güvenimizi yikan kişi ben değilim,” diye devam ettim biraz daha yumuşak bir sesle. “Sana daima gerçeği söyledim ben. Senin için sadakatle çalıştım. Ve sen bana yalan söyledin.”

“Bunu neden yapmak zorunda olduğumu çok iyi biliyorsun.”

Dik kafalılığı öfkemi yeniden alevlendirdi. “O zaman neden gelecek vaadiyle kandırdın beni?” diye patladım. Her kelimemle daha da sinirleniyordum. “Uzak durabilirdin ya da başka birini kiralayabilirdin. Beni daha da içine çekmek yerine yalnız bırakabilirdin.”

“İnan bana, daha çok pişman olduğum hiçbir şey yok,” diye patladı Hideo da.

Cevabıyla irkildim ve çoktan hazırladığım karşılığı bile unuttum. O da bunu söylemeyi planlamış gibi görünmüyordu. Bana arkasını dönüp bakışlarını müzeye doğru çevirdi. İçeriden yüksek sesli kahkahalar geliyor, sesler bize doğru yankılanıyordu.

Bir kere daha denedim. “Sana belki, sadece *belki*, doğruyu söyledime inanacak kadar kardeşini önemsiyor musun?” dedim sonunda. “Sasuke’yi hâlâ seviyor musun sevmiyor musun?”

Daha önce kardeşinin adını hiç sesli söylememiştim. Görünüşe göre Hideo'nun kalkanını nihayet kıran da bu oldu. Sözlerimle irkildi. Bir anlığına tek görebildiğim Hideo'nun küçük bir oğlan çocuğu olduğu zamanki hâli ve kardeşinin artık parkta olmadığını anladığındaki dehşetiydi. İçindeki savunma duvarlarını inşa etmek için yıllarını harcamıştı ve şimdi bunların hepsini tek bir soruyla yıkıp geçiyordum. Sasuke'yi şimdiki zamana dönmeye zorluyordum.

Bir anlığına beni yine reddedeceğini düşündüm. Ona ve Karazırhlar'a karşı planlarımdaki her şeyi yanlış hesaplamıştım ve bu durumu iyi idare edebileceğimi düşünerek fazla abartmıştım. Bu benim üstesinden gelemeyeceğim kadar büyük bir engeldi.

Hideo bana doğru döndü. Hafifçe öne eğildi, öyle ki gölgelerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

"Yarın," dedi kısık bir sesle. "Gece yarısı."

16

Olele döndüğümde komşu bölgede maskeli bir geçit töreni başlamış, Harajuku'nun Takeshita Caddesi'nden Omotesando'nun kaldırımlarına kostümlü insanlar taşmıştı. İnsanlar hem gerçek hem de sanal olarak en ayrıntılı kostümlerini giymiş hâlde yürüyüş yaparken diğerleri de mağaza girişlerine toplanıp şaşkınlık ve hayranlıkla geçidi izliyordu. Caddeler sanal neon renklerle ışılandırılmıştı ve ışıklar yavaş yavaş solarak bir takımın renklerinden diğerine değişiyor, her değişimlerinde de taraftarlarından tezahürat yükseliyordu. Biraz dikkatli baktığımda göstericilerin büyük çoğunluğunun bu seneki şampiyonada yarışan takımların kostümlerinin çeşitli varyasyonları gibi giyindiğini gördüm.

Penceremden parlak kostümler gözüme çarparken aceleyle elbisemi çıkardım ve siyah kotumla kazağımı giydim. Ellerime siyah eldivenlerimi, ayaklarıma da temiz çoraplarımı ve ayakkabılarımı geçirdim. Botlarımın içine bir çift ince bıçağımı sıkıştırdım. Sırt çantam her zamanki malzemelerimle doluydu: tırmanma çengeli, kelepçe ve şok tabancası. En sonunda yüz hatlarımın üzerine rasgele oluşturduğum bir yüz indirdim ve yüzümün alt kısmına yeni bir yarım maske geçirdim.

Artık daha süslü araçlarla çalışıyor olabilirdim ama bilindik ritüellerim ve eski malzemelerimin ağırlığı kendimi iyi hissettiriyor, Hideo'nun davetteki sözleri zihnimde dönüp dururken ne yaptığımı bildiğim konusunda beni ikna ediyordu.

Bana sanki kalbini göğsünden söküp almışım gibi bakmıştı.

İnan bana, daha çok pişman olduğum hiçbir şey yok.

Kaşlarımı çattım ve ayakkabı bağcıklarını daha sert çektim. Bunların hiçbirisi benim suçum değildi ve o da bunu biliyordu. Ama onunla karşılaşmamızdan sonra hâlâ başım dönüyordu ve zihnim Hideo'nun bende yarattığı hislerle dolup taşıyordu.

Sıfır'dan gelen bir mesajla düşüncelerimden sıyrıldım. Karanlıkta irkilerek bakışlarımı kaldırdım ve onu odanın ortasında dikilirken göreceğimi düşündüm.

Hideo'yla olan görüşmen nasıl geçti?

"Ondan ikinci bir görüşme koparmayı başardım," diye fısıldadığımda kelimelerim havada yazılı hâle gelerek mesaj olarak ona gitti.

Ne zaman?

"Yarın gece. Özel bir görüşme olacak... başka kimse olmadan."

Bir duraksama oldu ve Jax'in ya da onun Hideo'yla olan görüşmemi gizlice dinleyip dinlemediklerini ve şu anda ona yalan mı söylüyorum görmek için beni test edip etmediğini merak ettim.

Buna degeceğinden emin ol.

Caddenin ışıkları Anka Süvarileri renkleri olan kırmızı ve altın rengine değiştiğinde dışarıda büyük bir gürültü koptu. Araçlar kornalarını coşkuyla çalıyordu.

“Olacağım,” dedim.

Ondan başka cevap gelmedi.

Biraz daha bekledim ve sonra içimi çekip Tremaine’in yolladığı İnovasyon Enstitüsü’nün haritasını açtım. Tremaine’e mesaj yollamak için profiline tıkladım.

“Hey,” diye mırıldanırken sözlerimin görüşümde belirmesini izledim. “Bu gece için hâlâ kararlı mısın?”

Bir süre bekledim. Onun tarafında çok az bir cızırtı vardı ama başka da bir şey yoktu; Tremaine cevap vermeyince profiline göz attım. Hâlâ çevrimiçi görünüyordu ve profili yeşil renkteydi.

Hey.

Yine mesaj attım.

Blackbourne. Uyan.

Belki de bağlantısı kötüydü. Belki de dün gece anlattığı onca şeyden sonra benimle bir daha konuşmak istemiyordu. Kaykayımı şarjından çıkardım ve Tremaine’in neden sessiz kaldığıyla ilgili başka ne sebepler olabilir diye düşünmemeye çalıştım.

Birkaç mesajdan sonra hâlâ bir cevap vermediğinde kalktım ve kaykayımı aldım. Enstitüye Tremaine olmadan gitmek muhtemelen çok kötü bir fikirdi, özellikle de Taylor’ın benimle yaptığı konuşmadan sonra. En azından Karazırhlar’a onlar için olan görevlerimi yerine getirdiğime dair onları tatmin edecek kadar bir şeyler vermiştim ama yarın Hideo’yla buluşacaksam bu gece Sasuke’yle ilgili daha fazla bilgi bulmalıydım.

Zamanım tükeniyordu.

Otelimi ön kapıdan terk etmedim. Eğer Jax beni bu gece izliorsa ana kapıdan çıkmamı bekleyecekti. Bu yüzden sırt çan-

tamdan eski tırmanma çengelimi çıkardım, kancasını balkon demirlerine taktım ve ardından çıkıntıya tırmanıp kendimi aşağı bıraktım.

Rüzgâr saçlarımı kırbaç gibi savuruyordu ama dışarıdan bakan biri, binanın yanında ilerleyen dalgalı bir gölgeden başka bir şey göremezdi. Gözlerimi kısıtım, soğuktan titriyordum. Tırmanma çengelim beni aşağı taşıdı ve yere bir kattan daha az bir mesafe kalınca aniden durdu.

Kabloyu serbest bıraktım ve yumuşak bir küt sesiyle yere düştüm. Ardından kaykayıma atladım ve enstitünün yönüne doğru yola koyuldum.

Uzun zamandır ilk kez, bulabildiğim ilk metro trenine atladım. Gecenin bu saatinde bile tıka basa doluydu. Yolculuklarını yavaşlatan tüm bu şenliklerden artık bıkmış olan maaşlı çalışanlar yanımdan neredeyse kimseye bakmadan itiş kakış geçerken, bir partiye ya da şehirdeki bir Warcross sokak oyununa gitmeye çalışan coşkulu taraftarlar da vagonları dolduruyordu. İstasyonun içindeki sıra sıra ramen ve tatlı tezgâhları hâlâ doluydu. Lüks mağazalar müşterilerle kaynıyordu, herkes sınırlı sayıda üretilen ve Warcross sezonu sona erdikten sonra satıştan kalkacak olan şampiyona çantalarını, kemerlerini ve ayakkabılarını arıyordu. İstasyonun duvarlarını kaplayan reklamların yanında kapanış töreni için seçilen iki oyuncunun daha sanal görüntüsü vardı.

ABENI LEA – KENYA | TITANLAR

TREY KAILEO – ABD | KIŞ EJDERHALARI

Nefesimi tutup kendimi karmaşanın içinde kaybolmaya bıraktım ve hepimiz trenin içine tıklılmışken bunca kılık değiştirmelerime rağmen kimsenin beni tanımamasını umdum. Bu kadar bedenin ortasında ben bile kendimi bulamazmışım gibi hissetmeye başlayana dek birkaç farklı tren hattı değiştirdim. Eğer Jax hâlâ bana yetişmeye çalışıyorsa da umarım enstitüyü yalnız başıma kontrol edebileceğim kadar uzun bir süre oyalanmış olurdu.

Yarım saat sonra Tokyo'nun dış mahallelerindeki daha karanlık ve daha sessiz yerleşim yerlerine ulaştım. Buradaki sanal katmanlar azalarak belli belirsiz beyaz harflerle yazılmış bina isimlerine (Köri Evi, Fırın, Çamaşırhane) ve ben ilerledikçe de apartman numaralarına ve sıra sıra isimsiz ev tanımlamalarına dönüştü. 14-5-3. Apartmanlar. 16-6-2. Apartmanlar.

Evler ansızın son bulana dek kaykayım caddelerde sessizce süzüldü. Bir sonraki binalar dizisinin çevresi sağlam bir taş duvarla çevriliydi ve duvarın sonunda bir güvenlik penceresiyle bariyeri alçaltılmış bir giriş kapısı bulunuyordu. Kapının önünde durdum. İçerideki süs havuzlarıyla dolu geniş bir çimenliğin ilerisinde ana avlusu tamamen camdan yapılmış geniş bir ofis binası vardı.

Bakışlarım bariyerli kapının ilerisindeki taş levhaya kazınmış kelimelerin üzerinde durdu, tam da Tremaine'in fotoğrafta gösterdiği gibiydi.

JAPONYA TEKNOLOJİK İNOVASYON ENSTİTÜSÜ

Park alanı tamamen boş değildi. Bir köşeye park edilmiş birkaç siyah araba gördüm.

Bu görüntüyle sinirlerim ayağa kalktı. Bazı insanların burada geç saatlere kadar çalışıyor olması tamamen olasılık dahilindeydi ama arabalarla ilgili bir şey bana Jax'in beni Karazırhlar'a ilk kez götürürken bindirdiği aracı anımsatmıştı. Belki Tremaine de buradaydı. Onu düşündüğümde mesajlarımı hızlıca yeniden taramdım. Hâlâ çevrimiçi görünse de henüz bana cevap vermemişti.

Bir saniye kadar tereddüt ettikten sonra sonunda kapüşonumu sıkıca kafama geçirdim ve rasgele seçilmiş yüzümü yeni bir tanesiyle değiştirerek araç bariyerinin yanından içeri girdim.

Ana giriş kilitliydi elbette. Dışarıdan bakıldığında her yeri camla kaplı lobinin ötesinde ne olduğunu görmek çok zordu ama içerisi en az üç dört kat yüksekliğindeydi ve tepeden aşağı farklı tonlarda loş bir ışık süzülüyordu. Tüm bina gece için

kapatılmış gibi görünüyordu. Bakışlarımı arabalara çevirdim, biraz düşündükten sonra binanın duvarını takip etmek için ana girişten ayrıldım.

Tüm binayı çepçevre dolaşıp içeri girebileceğim bir yer aradım ama her şey kilitli görünüyordu ve hiçbir yerde güvenlik açığı bulunmuyordu. Binanın yanındaki bir çalılığın altına çömeldim ve gözden kaçırmış olabileceğim bir güvenlik açığı görebilme umuduyla yine Tremaine'in haritasını açtım. Ardından binada içine sızabileceğim çevrimiçi bir sistem olabilir diye bir arama başlattım. Bir keresinde güvenlik kameralarının basit şifrelerini geçerek Manhattan'da kapanmış olan bir butiğin içine girebilmişim ama burada hiçbir zayıflık bulamadım.

Eğer içeri giremezsem buraya gelmemin ne yararı vardı? İçimi çektim ve toplayabileceğim herhangi bir ipucu arayarak ikinci kez binanın çevresine göz attım. Burada birbirine bağlı birkaç değişik bina vardı: bir fizik kanadı, bir nörobilişim kanadı, kaynak araştırma teknoloji merkezi ve birkaç kafe. Hiçbiri yeni bir bilgi değildi, bunların hepsini enstitüyü internette araştırırken görmüştüm.

Artık gitmeye karar vermek üzereydim ki aniden belli belirsiz ayak seslerini işittim.

İlerideki yan girişin cam kapılarından biri kayarak açıldı ve Jax dışarı çıktı. Bir anlığına omzunun üzerinden arkaya göz attıktan sonra bakışları kampüste dolaştı.

Binayı çevreleyen çalılardan altına iyice eğildim. Zihnim bir olasılıktan diğerine çılınca atlarken, aklıma gelen her düşünce kalp atışlarım kadar hızlıydı. Burada ne işi vardı? Kiminle beraberdi?

Jax büyük olasılıkla buraya yalnız gelmemiştir. O bir koruma, bir suikastçıydı; bu da demek ki ya Sıfır'ı ya da Taylor'ı koruyordu veya birini yakalama görevi için buraya gelmişti. İçimden üçe kadar saydım ve çalılardan kenarından dışarı bakmaya cesaret ettim.

Binadan kıza katılmak için birkaç koruma daha çıktı. Onlar da siyahlar içindeydi ve bir anlığına içlerinden birinin Kara Evren'de Sıfır'la olan Düello'mu izleyenlerle aynı kişiler olup olmadığını merak ettim. Belki de Shinjuku'daki Kabukicho böl-

gesinden kiralayabileceğiniz türde alt seviye serserilerdi bunlar.

Jax korumalarla kısa bir şey konuştu ve ardından seri adımlarla kampüsün diğer ucuna doğru yöneldi. Bir çift koruma onun peşinden giderken diğer ikisi kapıdan içeri girmek için döndü.

Enine boyuna düşünmeden harekete geçtim. Biraz eğilip gözlerimi ileri diktim. Çalıların arasından âdeta gölge gibi gizlice çıkarak elimden gelen en sessiz ve hızlı şekilde kapıya doğru ilerledim. Son koruma kapının ardında kaybolurken, kapı kapanmaya başladığı anda öne fırladım. Kapılar tam kapanmak üzereyken hiç ses çıkarmadan karanlık binaya girdim.

Bulabildiğim en karanlık köşeye, bir sıra uzun çöp kutusunun arkasına hızlıca sindim. Fakat korumalar çoktan koridorda gözden kaybolmuştu bile. Gözlerimi bir anlığına sımsıkı kapadım ve başımı duvara yaslayıp derin derin nefes alabilmek için maskemi indirdim. Tüm bedenimi soğuk terler kaplamıştı.

Umarım bir sonraki hayatımda muhasebeci olurum.

Koridorun uzak ucunda korumaların ayak sesleri gittikçe kayboldu. Tamamen sessizleşene dek bekledim, sonra ayağa kalkıp yürümeye başladım.

Bina karanlıktı ve kimse çalışmıyor gibi görünüyordu. Tavan gittikçe yükselmeye ve ayak seslerim değişmeye başlayana kadar ilerledim. Ardından ana lobiye çıktığımda ağızım açık hâlde donakaldım.

Enstitünün ana lobisi başlı başına bir müze olabilirdi. Tavan kat kat üzerimde yükseliyordu ve tavandan devasa bir heykel asılıydı. Beynin elektrik titreşimlerini andırıyordu; tabii tavadan, zeminin birkaç metre üzerine dek sarkmasının ve devasa bir ölçüde olmasının dışında. Yüzlerce ışık çizgisi rengârenk kürelerde birleşiyordu ve çizgiler ışıldayıp soluyor, parlayıp karıyordu. Hipnotize ediciydi.

Diğer sergilenenler cam kutuların içinde saklanıyordu. Metal kollara ve bacaklara sahip insana benzer makineler; binlerce silindirden ve daireden yapılmış, hepsi ritmik bir düzende hareket eden yapılar; neon ışık şelaleleri gibi görünen ışık perdeleri...

Bir anlığına kendimi kaybettim ve sergilenenlerin ürkütücü güzelliğinden büyülenmiş bir hâlde bir teşhirden diğerine geçtim. Bir duvarın tamamını kaplayacak şekilde yansıtılan geniş bir tarih çizelgesinin önünde durdum. Enstitünün başlangıç noktasından itibaren yolculuğunu gösteriyordu; çizelge eski siyah beyaz fotoğraflardan başlıyor ve gittikçe gelişerek şimdiki binanın günümüzdeki bir görüntüsüyle sona eriyordu. Ardından bunlar değişiyordu ve fotoğraflar tüm duvarı kaplayacak şekilde büyüyor, sonra da diğer görüntüye geçiyordu. Fotoğrafların üzerindeki detaylar beyaz harflerle belirtilmişti.

Enstitüye yapılan övgülerle dolu manşetler belirdi: Müşterilerine en yeni teknolojileri sunmaya, zamanlarının onlarca yıl ilerisindeki deneyleri yürütmeye ve bilimin sürekli ilerlemesine adanmış bir merkez.

Uzaktan gelen boğuk bir hıçkırık sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Hızla duvarın dibine çömeldim ve kendimi gölgelerin içine iyice bastırdım. Ağlama sesi koridorun uzak taraflarındaki bir yerden geliyordu. Seste tanıdık bir şeyler vardı.

Bekledim. Başka bir şey duymayınca ana lobiden ayrıldım ve en yakınımıdaki koridora daldım.

Burası artık tavanı göremeyeceğim kadar karanlıktı ama ayak seslerimden tavanın ne kadar yüksekte olduğunu anlayabiliyordum. Zeminin kenarını mor neondan ince iki çizgi aydınlatıyordu. Birkaç dakika geçti, ara sıra sesler ve konuşmalar geldi. Benim olduğum yerin ilerisinde bir yerden boğuk bir pat sesi ve ardından tanımadığım insanların konuşmaları duyuldu.

Koridor aniden sona erdi ve başka bir devasa alana açıldı; bu seferki alanın çevresini kalın cam duvarlarla kaplı birkaç aydınlık oda sarıyordu.

Bir odanın içinde Sıfır vardı.

Kaşlarımı çattım. Hayır, Sıfır değildi bu... sadece onun gibi görünen bir şeydi. Vücudu ve başı tamamen siyah metal bir zırhın içinde uzun ve ince bir beden. Bir robot muydu? Cam odanın dışında Sıfır'ın kendisi Taylor'la derin bir sohbete dalmıştı. Taylor'ın

üzerinde birkaç ekran süzülüyordu ve görüş açımdan hepsi bembeyaz görünüyordu. Sıfır konuştuğu sırada Taylor gözlüğünü burnunun üzerinde düzeltti ve havadaki bir ekrana bir şeyler yazdı. Kambur duruşunda omuzları narin görünüyordu.

Sıfır kadından uzaklaşarak cama doğru yaklaştı. Taylor oğlana başıyla onaylarcasına bir hareket yaptı ve benim izlediğim sırada *Sıfır tam camın içine doğru adım atarak zırhının bulunduğu odaya girdi.*

Gözlerimi kırıştırdım. Şahsen burada değildi, sanal bir simülasyonda bu. O zaman neredeydi?

Sıfır kendi robot versiyonunun çevresinde dönerek dikkatlice inceledi. Cam odadan yüksek sesli bir *bip* duyuldu ve aniden robot hareket etti. Sıfır elini kaldırdı, robot da aynı hareketi yaptı. Sıfır başını çevirdi, robot da başını çevirdi. Taylor kapıyı açıp içeride onlara katıldı. Robota metal bir şey fırlattı ve Sıfır'ın eli hızla öne uzandı. Robot da aynı hareketi yapıp kadının attığı şeyi mükemmel bir tutuşla havada yakaladı.

Ağzım açık kalmıştı. Bu robot her ne içinse, beni korkutan bir şekilde tamamen Sıfır'ın zihnine bağlanmıştı.

Önceden işittiğim boğuk hıçkırık sesi yine duyuldu. Bu sefer alanın diğer ucundaki bir koridordan Jax'in gölgelerin içinden çıktığını gördüm. Birini ite kaka cam odanın önüne kadar getirdi. Taylor ve Sıfır dışarı çıkarken Jax yanındaki kişiyi dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

Bir anda robotla ilgili her şeyi unuttum. Sıfır'ın sanal versiyonunun robotu zihniyle kontrol etmesini ve Taylor'ın gözlüğünün üzerinden ekranlarına göz atmasını unuttum. Şu anda tek önemli olan diz çökmüş titreyen, yüzü ışıklar yüzünden bembeyaz görünen, saçları terli perçemler hâlinde yüzüne dökülen ve ağzı bir kumaş parçasıyla tıkanmış kişiydi.

Tremaine.

Jax'in sesi alanda yankılanıp bana kadar ulaştı. "Onu güvenlik kameralarıyla oynarken buldum," dedi. "Peşinde olduğumu anladığında panik odasına doğru kaçmaya çalıştı. Bir

şekilde panik odasının sisteminin ana şebekeye bağlı olmadığını öğrenmiş.”

Sıfır ellerini arkasında birleştirip Tremaine’in eğiş vücudunu inceledi. “Görünüşe göre birileri enstitünün detaylı planlarını incelemiş.”

“Görünüşe göre birileri başka birileri için yolu açıyormuş,” diye ekledi Jax. “Burada yalnız değil.”

Tremaine başını inkâr edercesine hızla salladı. Yanakları ışığın altında ıslak ıslak parlıyordu.

Yutkunamıyordum bile. Etrafımdaki tüm sesler kulaklarımdaki kanın kükreyerek uğuldamasının altında tamamen yok olmuş ve görüşüm bulanıklaşmıştı. Tremaine’in bu geceki hiçbir mesajıma cevap vermemesine şaşmamak gerekti. Her şeye rağmen buraya gelmişti ama onlar bunu biliyordu ve belki de onun gelmesini beklemişlerdi.

Taylor’ın kelimeleri kulaklarıma akın etti. *Peki tüm gece yaptığın sadece bu muydu? Seni uyarmaya çalışıyorum.* Bir yanım kadının öne çıkmasını ve Tremaine’e yardım edip onu Sıfır ve Jax’ten korumasını ümit etti. Fakat kadın yerinden ayrılmıyor, ekranlar hâlâ çevresinde dönüyordu.

Enstitünün dosyalarını hackleyen ve bu bilgileri başkalarına ileten kişinin Tremaine olduğunu anlamış olmalıydılar. Belki de bana verdiğini de öğrenmişlerdi. Bunu nasıl anlamışlardı?

Benim aracılığım la. Belki sohbetlerimizi gizlice dinliyorlardı, belki hesaplarımı hacklemişlerdi. Ya da belki Tremaine’in yanlışlıkla geride bıraktığı bir izi takip etmişlerdi.

Aniden midemin kuvvetli bir şekilde bulandığını hissettim. Tehlikenin gittikçe yaklaştığını bildiğim zamanlardaki hissin aynısıydı bu; öyle zamanlarda tek istediğim herkesi kendimden uzaklaştırmak ve böylece tehlikenin hiç kimseye dokunmamasını sağlamaya çalışmak olurdu.

Tremaine şimdi yüzünü Sıfır’a doğru kaldırmıştı. Hissettiği dehşete rağmen yüzünde beliren tanıma ifadesini görebiliyordum. Sıfır’la daha önce hiç tanışmamıştı ama onun kim oldu-

ğunu anlamıştı. Jax eğilerek Tremaine'in ağzındaki bezi çıkardı. Sıfır ona bir şeyler sordu ama Tremaine'in ağzından cevap çıkmadı. Tek yaptığı sessiz kalmaktı. Jax içini çekerken omuzları kımıldadı. Sıfır öne doğru bir adım attığında Jax başını iki yana sallayarak bir elini kaldırdı.

Bana bırak, dermiş gibi görünüyordu.

Elini Tremaine'in omzundan çekti ve bir adım geri gitti. İçimdeki dehşet kontrolden çıkma noktasına gelmişti. Jax silahını kılıfından çıkarıp bir *klik* sesiyle emniyetini açtığında etrafımdaki her şey solup gitti.

Bu kısmın bir şeyler haykırmam gereken ve tek bir kelimenin herkesi durdurup benden tarafa bakmalarını sağlayan kısım olması gerekiyordu.

Fakat bunun yerine ufacık bir ses bile çıkaramadım. Jax silahını Tremaine'in alnına doğrulttu. Tek bir atış yaptı.

Tremaine'in bedeni sarsıldı. Yere yığıldı.

Çılgılık atmamak için ellerimle ağzımı kapadım. Silah sesi kulaklarımda çınlıyordu.

Jax'in daha önce de gördüğüm cinayeti yine gözümün önüne geldi ve iki büklüm olup duvarın yanında yere çökerken bu anının hücumuna karşı korunmak için kendime sarıldım.

Korkunç suçlar işlediği hâlde ceza almadan kurtulan çok fazla insan olduğuna inanıyoruz.

Bunlar Karazırhlar'a katılmam için Taylor'ın beni kesin olarak ikna ettiği sözlerdi. Bana, inandıkları sebepler için savaştıklarını söylemişti. Taylor ve diğer herkes, Hideo'nun yapabileceklerinden korktuğu için yaptıkları eylemlerde haklıydı.

Ama tek bir an içinde Karazırhlar hakkında düşündüğüm her olumlu şey, bana söyledikleri her kelime yok oldu. Sadece bir saniye önce Tremaine yaşıyordu ve şimdi ölmüştü. Ve bu tamamen benim yüzümdendi.

Nefes al.

Nefes al.

Fakat düzgün düşünemiyordum. Bir ödleğ gibi sinirleğekten ve kontrolsüzce titremekten başka hiçbir şey yapamıyordum. Önümdeki cam oda bulanıklaşıp netleşiyordu. İki koruma cesedi sürükleyip uzaklaştıırken ve diğlereri de zemini temizlemek için içeri girerken Taylor'ın birkaç adım geri gittiğini gördüm sanırım. Sıfır alçak sesle bir şeyler söylemek üzere Jax'e doğru eğilirken Taylor korumaların ellerine bir şeyler sıkıştırdı. Hiç kimse endişeli görünmüyordu. Aniden korumaların, buralarda beklemek ve Tremaine'in cesedini dışarı çıkarıp bir yerlere atabilmek için para aldığını anladım. Onu infaz etmek için hazırlanmışlardı.

Panikten nefesim kesiliyordu. Bayılmak üzere olduğumu hissettim. Görüşümün kenarları kararıp solarken buna direndim çünkü zihnimin mantıklı bir kısmı bana eğer *burada* bayılırsam beni bulacaklarını söylüyordu. Ve eğer her şeyi gördüğümü anlarsa da Tremaine'e yaptıkları şeyin aynısını bana da yapmakta hiç tereddüt etmezlerdi.

Jax sıkılmış görünüyordu, zamanını aldığı için bu kişiye kızgındı ve yerde bıraktığı Tremaine'in cesedine dönüp bakmadı bile. Bu şekilde kaç kişiyi öldürmüştü?

Karazırhlar katildi. Tremaine en baştan beri uzak durmam için beni uyarmıştı ve sadece *bana* göz kulak olmak için buradaydı. Ben yine de başımın dikine gitmiştim. Şimdi o ölmüştü. Ya Karazırhlar şimdiden Tremaine'le benim bağlantımı öğrenmiş ve beni arıyorsa?

Ne yapmıştım ben?

Bunu yapamam. Burada kalamam. Gözlerimi kapadım ve saymaya başladım, tek görebildiğim rakamlar olana dek saymaya odaklandım. Hideo'nun bunu bilmesi gerekiyordu. Ama ona ne söyleyecektim? Ben bile az önce gördüğüm şeyi anlamamıştım. Sıfır'ın kumanda ettiği o robot da neydi? Ve Sıfır şahsen burada değilse neredeydi?

Ayağa kalk Emi.

Donakalmış hâlimden kurtulana kadar bu kelimeleri kendime tekrar tekrar fısıldadım. Kendimi zorlayarak duvarın dibinde

çömeldiğim yerden kalktım ve geldiğim yoldan sendeleye sendeleye geri döndüm. Panikle menülerimi açtım ve otel için haritalarımı hazırladım. Korkunç odayı arkamda bırakacak ve binanın yüksek tavanlı lobisine varacak kadar uzaklaşmıştım.

Yeni kaykayımı yere indirip üzerine atlamaya hazırlandım ama ellerim o kadar kötü titriyordu ki kaykayı bir takırtıyla yere düşürdüm. Kaykayı yakalamak için boş yere uzandım.

Bir *klik* sesiyle hızla döndüm. Arkamda Jax dikiliyordu, solgun teni siyah duvarlarla tam bir tezat içindeydi ve silahı tam başıma doğrultmuştu. Gri gözleri beni âdeta delip geçti.

“Burada olmaman gerekiyordu,” dedi.

Cevap vermeye cüret edemedim. Olduğum yerde kalarak ellerimi başımın üzerine kaldırdım.

Silahını bana doğru bir kere salladı. "Yukarı."

Dediğini yaptım. Eldiveninde birkaç damla kan vardı, *Tremaine*'in kanı. Gözlerim buna kilitlendi. Burada olduğum için beni öldürecek ve saklanabileceğim hiçbir yer yoktu. Tıpkı *Tremaine* gibi ben de bu binanın zemininde ölecektim.

"Ne bok yemeye buraya geldin ki?" diye homurdandı fısıltıyla.

"Sıfır'ı arıyordum," dedim, kendi kötü bahaneme ben bile inanmamıştım. Kelimelerim tereddütle çıkıyordu ve sesimdeki titremeyi duyabiliyordum. "Yarın gece Hideo'yla buluşacağım. Ben..."

Jax beni dikkatlice inceledi. Yalan söylediğimi biliyordu ama bunun yerine, "Gördün, değil mi?" diye sordu.

Başımı kuvvetlice iki yana salladım. "Duydum." Genelde bundan çok daha iyi yalan söyledim ama şu anda gözlerimdeki panik beni ele veriyordu. "Çok karanlıktı. Sadece koridorun sonundan gelen sesleri duydum."

Jax içini çekti; benim için neredeyse üzgünmüş gibi görünüyordu ve suikastçımı öldürdüğünde yüzümde oluşan aynı bakışı tanıdı mı diye merak ettim. "Binaya girerken seni yakalamamış olmam etkileyici. Ama işte şimdi buradayız."

Tremaine'i öldüren silah sesi hâlâ kulaklarımdaydı, tekrar tekrar patlıyordu ve ellerim uzanıp kulaklarımı kapatmak için yanıp tutuşuyordu.

Jax silahı tutuşunu sıkılaştırdı. *Buraya kadarımış*. Ellerim ayaklarım donakaldı.

"Yürü."

Ne? Ayaklarım yere kök salmış gibiydi.

Jax kolumu kavrayıp öne doğru itekledi. Tırnakları tenime sertçe battı. "Eğer burada olduğunu öğrenirlerse ölürsün," diye hırladı kulağıma ve beni ileri çekti. "Yürü."

Sözleri altüst olmuş zihnime işlemeye başladığında ona şaşkınca bakmayı başarabildim. Bu sırada Jax beni ana lobinin gölgede kalan duvarı boyunca çekiştirmeye başladı. "Beni nereye götürüyorsun?" diye fısıldadım.

Jax beni lobinin diğer ucundaki başka bir karanlık koridora soktu. "Daha az konuş, daha çok hareket et," diye cevapladı.

Sessiz kalmayı başardığım ne varsa şimdi hepsi dökülmeye başlamıştı. "Peki ya sonra ne olacak? Beni de mi ortadan kaldıracaksın? Kafaya tek bir kurşun, tıpkı Tremaine gibi? Onun cesedini nereye götürüyorsunuz?"

Açık gri gözlerini yine bana çevirdi. "Demek gördün, öyle mi?"

Başımı tekrar tekrar sallayarak Tremaine'in devrilen vücudunun görüntüsünü zihnimden çıkarabilmek için boş yere çabaladım. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" dedim üst üste. "Sıfır'ın kontrol ettiği o robot da ne? Sıfır nerede?"

Jax bana cevap vermedi. Koridorun sonuna ve binanın arkasına çıkan minik bir giriş kapısına ulaştık. Dışarıda birkaç araba park etmişti.

Burada Jax aniden beni duvara itti ve eldivenli elini ağzıma bastırdı. Her zamanki gibi soğuk görünüyordu ama şimdi göz-

lerinde bir gerginlik vardı ve yalnız olduğumuzdan emin olmak için sürekli etrafa bakınıyordu. "Biraz sonra dışarı çıktığımızda solundaki en uzak arabaya bineceksin. Araç seni otele geri götürecektir. Dışarıdaki korumalar Tremaine'le meşguller. Başını aşağıda tut ve bir daha buraya gelmeye çalışma. Beni anlıyor musun?"

Çırpınarak tutuşundan kurtuldum. "Ama sen..."

Beni yeniden sertçe itti ve silahını başıma dayadı. Buz gibi soğuk metal. Şakağımda *klik* sesini duydum. "Aptal arkadaşın Tremaine'i başını sıyrarak şekilde vurdum. Onun aracını doğruca hastaneye yönlendireceğim. Onu bu gece ziyaret etmeye cüret etme; tabii oraya vardığı anda bunu bir şekilde bildiğini Taylor'ın öğrenmesini istemiyorsan."

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. "Ne? Taylor mı?" Sesim boğuk çıkıyordu. "Tremaine'i *sen* vurdun. *Sıfır* tüm bunların başında..."

Jax sessizce şaşkın bir kahkaha attı ve silahını indirdi. "Sen Taylor, *Sıfır* için çalışıyor sanıyorsun, değil mi?"

Sesimde hafif bir tereddüt oluşmuştu. "O beni uyarmaya çalıştı. *Sıfır*..."

Jax'in gülümsemesi soğuktu. "*Sıfır* hiçbir şeyi yönetmiyor. Taylor yönetiyor. Biz *onun* emirlerine itaat ediyoruz."

Karazırhlar'a Taylor liderlik ediyordu. Gözlerimi kırptırdım. Bu doğru olamazdı... O bunun için fazla sessiz ve belirsizdi. Yumuşak sesi, narin omuzları ve düşünceli bakışları... Onlarla tanıştığım gün *Sıfır'a* saygı göstermemiş miydi? Konuşmayı onun yapmasına izin vermemiş miydi?

Onun konuşmasına *izin vermişti*. *Sıfır* onun için çalışıyormuş gibi.

"Ama..." demeye çalıştım, "Taylor hiç de öyle biri gibi görünmüyor..."

Jax'in yüz ifadesini görünce sesim canlılığını yitirdi. Çok ciddiydi ve daha önce yüzünde hiç görmediğim bir ifade vardı. Gerçek korku. *Taylor* korkusu.

Jax, bir şeyler atıştırıp hemen ardından birini başından vura-

bilen ve kan gördüğünde gözünü bile kırpmayan kız... Taylor'dan ödü kopuyordu.

Şimdi ben de gerçekten dehşete düşmüştüm.

Jax bakışlarını kaçırdı ve bana doğru eğildi. "Otele geri döndüğünde," diye mırıldandı kulağıma, "sana Kara Evren için bir davet göndereceğim. Benimle orada buluşacaksın ve o zaman sana daha fazlasını anlatacağım."

"Sana neden inanayım?" Her sözcüğü tükürürcesine söyledim. Gözyaşlarım akmasın diye öfkeme sımsıkı tutunmuştum.

"Çünkü hâlâ hayattasın," diye yanıtladı, "ve yerde kan kaybından ölmüyorsun."

Karşılığında ona söylemek istediğim çok fazla şey vardı. Balkonda onu Sıfır'la birlikte gördüğümü ve neden şu anda canımı bağışladığını ya da Tremaine için neden Taylor'ın arkasından iş çevirdiğini bilmediğimi. Ama tek yaptığım her ne kadar arabanın içine girdiğim anda beni öldürmesini hiçbir şey engellemecek olsa da talimatlarına uymak oldu.

Belki de bu gece beni öldürmek için planı buydu. Beni ikna ederek arabaya bindirmek ve sonra da aracı yoldan çıkarmak. Ölümüne kaza süsü vermek.

Ana lobinin diğer ucundan belli belirsiz ayak sesleri duyuldu. Jax başını hızla o yöne doğru çevirdi ve sonra yine bana baktı. "Benden bir uyarı aldın. Eğer bir daha buraya gelirsen hiç düşünmeden kafana bir kurşun sıkırım. Şimdi kes sesini ve git."

Uyuşmuş bacaklarım beni bir şekilde arabaya kadar taşıdı. Araba çalışıp beni otele geri götürürken sessiz bir şok içinde öylece oturdum. Arabaya beni otel yerine Tremaine'in yanına götürmesini haykırmak istiyordum. Onun nereye götürüldüğünü öğrenmek istiyordum. Ona üzgün olduğumu söylemek ve beni affetmesi için yalvarmak istiyordum.

Şu anda bir yerlerde yatıyor ve benim yüzümden hayatı için savaşıyordu. Eğer ölürse ellerim onun kanına bulanmış olacaktı.

Jax'ın son sözleri kulaklarımda çınliyordu. Bir yanımla aracın camlarının silah atışlarıyla paramparça olmasını bekliyordu; Jax'ın beni tuzağa düşürdüğünü ve benim ona arkamı dönmemi beklediğini.

Ama dışarıdaki her şey tam da bıraktığım gibiydi; kostümlü geçit töreni hâlâ en canlı hâlindeydi ve caddeler hâlâ neon renklerle süslüydü. Kapanış töreni heyecanı artık doruk noktasına ulaşırken bazı insanlar da açıklanan son iki en iyi oyuncunun ismine tezahürat yapıyordu.

OLIVER ANDERSON – AVUSTRALYA | BULUT ŞÖVALYELERİ
KARLA CASTILLO – KOSTA RİKA | FIRTINA AVCILARI

Diğerleriyle şampiyonluk maçlarımızdan birinde giydiğimiz Anka Süvarileri kıyafetleri içinde yürüyüşe katılan bir grup arkadaşına ıslık çalıyordu.

Onlar için sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Tanıdıkları birinin vurulmasına şahit olmamışlar, yerdeki kanın kokusunu almamışlardı. Yaptıkları her şeyi değiştirebilecek bir gerçeği az önce görmüş gibi hissetmiyorlardı. Bildikleri kadarıyla dünyaları hâlâ bozulmamıştı. Arkadaşlarını ölümcül bir tehlikenin içine atmamışlardı.

Otele vardığımızda arabanın kapısı açıldı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi araçtan indim. Asansör olması gerektiği gibi *ding* sesiyle açıldı. Odamdaki yatak hâlâ oradaydı, yeni yapılmıştı ve şeffaf plastik bir paketle sarılmış bir tabak meyve (liçi, yıldız meyvesi ve armut) yazı masamın üzerinde duruyordu. Bir süre perdelerimin gölgeleri arasında dikilip aşağıdaki caddedeki renkleri ve kıyafetleri izledim. Herkes keyifli bir şekilde çevrelerindeki karanlık dünyanın farkında olmadan kahkahalar atıp el sallıyordu.

Lavaboda ellerimi yıkadım. Elbiselerime birkaç damla kan sıçramıştı ve elbisemin kolundaki yırtığı görmeden önce kanın Tremaine'in kanı olduğunu sandım. Tüm o kargaşa içinde ken-

dimi kesmiş olmalıydım. Giysilerimi çıkardım, duşa girdim ve tenim pembeye dönene dek suyun beni yakmasına izin verdim. Bir bornoza sarınıp yatağa oturduğumda caddedeki kutlamanın sesleri hâlâ duyuluyordu.

Önceden akıtamadığım gözyaşlarım şimdi hızla hücum etmişti. Göğsümde yankılanan derin ve boğucu hıçkırıklarla nefesim kesile kesile ağladım. Ellerim yatak çarşaflarını sıkıca kavramıştı. Hideo'nun yanında dikilip ona kardeşini anlatmamın üzerinden sadece saatler mi geçmişti? Tremaine'in yere yığıldığını izlemem bir saniye önce mi olmuştu?

Onun yağmura karşı duran silüetini, dalgın bakışlarını ve o umursamaz omuz silkişini hâlâ gözümün önüne getirebiliyordum. Şu anda Tremaine dışarıda herhangi bir hastanede sedyede yatıyordu ve muhtemelen onu acil servise yetiştirmeye çalışıyorlardı. Çok yaklaşmıştı ve bana gelmesi gereken kurşunun hedefi o olmuştu. Artık yalnızdım ve Hideo'nun algoritmasıyla Karazırhlar'ın sırları arasındaki savaşta kaybolup gitmiştim. Neler olduğunu öğrendiğinde Roshan nasıl tepki verecekti? Peki ya diğer Anka Süvarileri'ni bu işe dahil etmeye devam edersem onlar da tehlikede olacak mıydı?

Her kilitli kapının bir anahtarı vardır. Fakat belki de bu doğru değildi. Şu anda anahtar neydi? Artık ne tarafa yöneleceğimi bile bilmiyordum. Hangi yönün doğru olduğunu ya da hangi tarafın çözüm yolu olduğunu...

Tremaine'in sedyedeki hayali bir anda hastane koridorlarının eski hatıralarıyla, anılarıma kalıcı olarak mühürlenmiş iğrenç dezenfektan kokusuyla yer değiştirdi. Bir anlığına yeniden on bir yaşıma dönmüştüm, kucağım şakayıklarla ve yemek tepsiyle dolu hâlde babamın hastane odasına giriyordum. Çiçekleri vazoya koyup birlikte hastane yemeğimizi yerken bağdaş kurup yatağına oturdum. Babamın bir zamanlar gür olan parlak mavi saçları artık grileşmişti ve her gün topak topak dökülüyordu. Hastane önlüğü bir deri bir kemik kalmış omuzlarında tuhaf biçimde kırışmıştı. Babam cıvık cıvık brokolilerin her birine

çatalını tek tek batırıp ağzına atıyor, köftelerini çatalıyla dikkatlice ikiye bölüyordu. Ama kare şeklindeki minik çikolatalı pasta-sından uzak duruyordu.

Ona pastasını neden tabağında bıraktığını sorduğumda, *şeker aynı zamanda zehir de olabilir*, demişti bana.

O dönemde düşünebildiğim tek şey o sabah okulda öğrendiğim uzay mekiği *Challenger*'dı. Hükümet, *mekiğin patlaması tüm mürettebatı anında öldürdü*, diye açıklanan resmî hikâyeden hoş-lansa da asıl gerçek *Challenger*'ın roketi patladıktan sonra bile ka-binin sağlam kalmış olmasıydı. Kabin gökyüzünde üç mil daha ilerlemeye devam etmiş ve ardından iki buçuk dakika kadar tüm hızıyla Atlas Okyanusu'na dikine çakılmıştı. Tüm bu süre boyunca mürettebat tamamen kendindeydi ve her şeyin farkın-daydı. Ölümün doğrudan yüzüne bakmalarına rağmen oksijen maskelerini ve emniyet kemerlerini hâlâ takıyorlardı.

Hayatta kalmak için elimizde avucumuzda ne varsa tüm gü-cümüzle savaşırdık; sanki oksijen maskesi, emniyet kemeri ya da bir dilim çikolatalı pastadan uzak durmak bizi kurtarabilecek-miş gibi. Gerçeklik ve sanal arasındaki fark buydu. Gerçeklik, sevdiğiniz kişileri kaybedebileceğiniz bir yerdi. Gerçeklik, kalbi-nizdeki çatlakları hissedebileceğiniz bir yerdi.

Dünya kasvetli bir hâle geldiğinde kendi sağlam ışığıyla yolunu bul.

Babamın eski sözleri zihnime yavaş ve sağlam bir şekilde te-sir etmişti. Yemek tepsimizin üzerinden bana bitkin bir şekilde gülümseyişini görebiliyordum; parmaklarını önce şakağına son-ra da göğsünde kalbinin olduğu yere götürürdü.

Sağlam dur Emi. İlerlemeye devam et.

Gözyaşlarım kuruyana ve kalp atışım yeniden düzene gire-ne dek karanlıkta oturmaya devam ettim. Saat sabaha karşı iki olmuştu. Dışarıdaki geçit töreni nihayet bitmişti ve insanlar ev-lerine dönmeye başlamıştı. Yeniden doğru düzgün düşünmeye başlayana kadar oturduğum yerden kalkmadım. Tremaine bu yolu seçmişti. Eğer şu anda vazgeçersem yaptığı fedakârlıklar bir hiç uğruna olurdu.

Görüşümde yeni bir mesaj belirene dek bekledim. Davet isimsiz bir hesaptan geliyordu ve Kara Evren’de kendisine katılmamı istiyordu. Jax’ti. Bu kasvetli kâbusun tam ortasında duran Jax. Şimdiye dek onun ellerinde ölmemiş olmam haricinde ona güvenmem için hiçbir sebebimin olmadığı Jax.

Hazır mısın, diye sordu.

Gözyaşlarımın bularıklığı arasında önümde süzülen davete baktım. *Bunu neden yapıyorsun?*

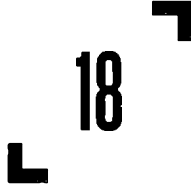
Jesse’ye bu bilgiyi ilk önce kim verdi sanıyorsun?

Jesse’ye enstitünün yaka kartını gösteren isimsiz bağlantı. Bu da Jax olmalıydı.

Demek baştan beri beni izlemişti, Tremaine’le birlikte çalıştığımı biliyordu ve Jesse’nin Kara Evren’de Sasuke’nin sembolünü soruşturduğunu fark etmişti.

Bütün gece seni bekleyemem Emika.

Kızın cevabına bakıp kendimi sakın olmaya zorladım. Ardından uzanıp daveti kabul ettim.

Warcross Kapanış Töreni'ne İki Gün Kala

Etrafımdaki oda karanlığa gömüldü. Bir dakika sonra kendimi mavi ve kırmızı neonlarla aydınlatılan tanımlanamaz, siyah bir caddenin ortasında dikilirken buldum; şifrelenmiş yayalar az sayıda ama düzenli bir şekilde yanımdan geçip gidiyordu.

Yanımda yüzünü tanımadığım isimsiz bir kız duruyordu. Buna gerek de yoktu gerçi. Eli beline bilinçsizce uzanıp kemerinin üzerinde gezinerek silahının kabzasını arandığında onun Jax olduğunu anında anladım.

Kız kendini tanıtmadı. Yüzünü en yakındaki köşeye çevirip başıyla onu takip etmemi işaret etti. Hiçbir şey söylemeden dediğini yaptım. Biz yürürken iki caddenin kesişim noktasında kırmızı yerine sarı renkli devasa bir DUR işareti belirdi ve Jax bizi yolun diğer tarafına yönlendirdiğinde başka bir DUR işareti daha çıktı. İşaretler caddenin iki tarafını da kaplayana dek belir-meye devam etti ve biz yaklaştıkça daha da çok ortaya çıktı. Bu görsel illüzyon neredeyse tüyler ürperticiydi ve hareket edişleri midemi bulandırmaya başlamıştı.

Jax yüz ifademi gördüğünde, “Gözlerini kapat,” dedi. “Hideo’nun algoritması etkinleştikten sonra buranın koruyucu-

ları eski ziyaretçilerden herhangi biri burayı ispiyonlamaya mecbur kalırsa diye bunu caydırıcı silah olarak kullandı. Eğer bakmaya devam edersen ve şifreyi de bilmiyorsan seni öldüresiye hasta edecek. O yüzden gözlerini kapat ve benim talimatlarımı uygula.”

Yine dediğini yaptım. Karanlıkta Jax atacağım adım sayısını ve döneceğim zamanları söyledi. Sürekli bir şeylere takılıp düşebileceğim hissiyle savaştım ve kendimi ilerlemeye zorladım.

En sonunda durduk.

“Artık güvendesin,” dedi Jax. Gözlerimi açtım.

“Burayı daha önce duymuş muydun?” diye sordu ve başıyla önümüzdeki binayı işaret etti.

Tek yapabildiğim boş boş bakarak başımı iki yana sallamak oldu. Önümüzde yükselen muazzam bina Empire State Binası’ndan da yüksek gibi görünen devasa bir cam kubbeydi ve tüm sokağı içine alıyordu. Siyah ince köprüler, bir kabarcığa batırılmış kürdanlar gibi kubbeden dışarı çıkıyor, kubbeyi havada süzülen cam dairelerle birbirine bağlıyordu. Tüm yapı, güneş ve gezegenlerin ihtişamlı bir maketi gibi görünüyordu. Siyah metal kafesler sanki korumak istermişçesine camı çapraz çizgilerle sarıyor, kubbenin tabanındaki sıra sıra spotlardan yayılan ışıklar, metalin üzerinde parıldayarak havaya ve zemine kırmızı ışık huzmeleri yayıyordu. Normal bir fiskiyeenin olabileceğinden onlarca kez büyük ve şelale kadar yüksek sanal fiskiyeler kubbenin çevresine müsrifçe sergilenecek dizilmişti.

“Bu, Kara Evren Fuarı,” diye devam etti Jax. Bu arada beni bir dizi insanın girip çıktığı kemerli büyük giriş kapısına doğru yönlendirdi. “Bu gerçek hayattaki Dünya Fuarları gibidir; tabii burada sergilenenlerin hepsinin biraz daha yasadışı olması hariç.”

Kubbenin altından geçerken hayranlıkla boynumu eğdim. Dünya Fuarları’nı ilk kez okuldayken duymuştum ve onlarla ilgili bir makaleyi okurken dizüstü bilgisayarına bakakaldığımı hâlâ hatırlıyordum. Eyfel Kulesi aslında 1893’teki Paris Dünya Fuarı için inşa edilmişti. Aynı şekilde Ferris Çarkı diye bilinen

orijinal ilk dönme dolap 1893 Chicago Dünya Fuarı için icat edilmişti. Babam bu gibi görkemli fuarları araştırmaya bayılırdı çünkü onları inanılmaz romantik bulur ve her birini bir yaratıcının düşlerini gerçekleştirdiği bir sahne olarak görürdü. Geceleri oturduğumu ve onun birbiri ardına ünlü Dünya Fuarları'nı anlatışını dinlediğimi hatırlıyordum.

Burayı görseydi acaba ne derdi diye düşündüm.

Şimdi diğer avatarlarla birlikte girişten geçmiş ve nefesimi kesen bir alana girmiştik. Gittikçe yükselen camın altında teşhirlerle dolu çok geniş bir alan vardı. Teşhirlerin her biri iple güvenlik çemberi içine alınmıştı ve etrafları hayranlarıyla, potansiyel alıcılarla çevrilmişti. Cam tavandan ışık şeritleri zarif yaylar çizerek sarkıyor ve içerisinin gerçeküstü görünüşüne katkıda bulunuyordu. Sanki bir kafesteymişçesine içeride minik metal kuşlar uçuşuyordu. Dikkatli baktığımda kuşların telden yapılmış bacaklarına bağlı boş kâğıtlar taşıdıklarını gördüm.

"O kuşlar şifreli paketler. Buradaki ziyaretçiler arasında güvenli mesajlaşmalar için." Jax yanından geçtiğimiz birkaç teşhiri başıyla işaret etti. "Bunlar gizli destekçiler tarafından finanse edilen ve İnovasyon Enstitüsü'nde yasadışı olarak geliştirilenler," dedi alçak bir sesle. "Taylor tarafından."

Teşhirlerden biri veri bulutuydu, bir milyon minik partikül bir araya toplanıp sonra birbirinden ayrılıyor, sonra yeniden bir araya geliyordu. Başka biri hatları mavi mavi parlayan ve kendi parmak izinize göre sensörlere sahip silahların olduğu bir sergiydi. Üçüncüsü ise NöroLink aracılığıyla görünmezlik programının bir tanıtımıydı. Kılık değiştirmek için yüzünüze rasgele oluşturulmuş bir yüz indirmek yerine bu program çevrenizdekilerin haritasını çıkarıyor ve onları vücudunuzu kaplayan bir kafesle birleştirip sizi görünmez yapıyordu.

Jax'e baktım. "Yani Taylor... bu teknolojileri satıyor mu?"

Başıyla onayladı. "Oldukça fazlasını. Doğru fiyatı verene."

Başımı salladım ve zırh takımlarının sergilendiği dönen, büyük bir standın altında durdum. "Taylor tüm bu yasadışı icatları

düzgün bir bilim enstitüsünde nasıl geliştirebiliyor? Ve bunların Karazırhlar'la bağlantısı ne?"

"Taylor hakkında ne biliyorsun?"

"Pek fazla bir şey değil. Sadece bana anlattıklarını. Babasının kanunsuz işleri yüzünden öldürüldüğünü söyledi."

Jax'in dudakları gerildi. "Dana Taylor zor bir zamanda büyümüş, Sovyetler Birliği'nin yıkıldığı dönemde. Babası geçinebilmek için kara para aklıyormuş. Taylor çocukken çok fazla ölüme tanık olmuş. En sonunda nörolog olmuş çünkü zihnin işleyişi-ne, hayatı etkileme şekline hep ilgi duymuş. Zihin seni istediği şeye inandırabilir. Diktatörlere güç verir. Ulusları parçalayabilir. 'Eğer aklına koyarsan her şeyi yapabilirsin' sözünü bilirsin. Eh, Taylor buna kalben inanır. Eğer zihin bedenin geri kalanına bağımlı olmasaydı sonsuza dek çalışabilirdi."

Jax'in sözlerini dalgın bir biçimde onayladım. Taylor'ın bana söylediklerinin bir yansımasıydı.

"İnovasyon Enstitüsü'nde araştırmacı olarak iş bulup Japonya'ya taşındığında bu onun saplantısı hâline geldi: zihnin vücuttan nasıl ayrılabilceğini öğrenmek. Zihnin gücünü, en büyük zayıflığından ayırmak."

Saplantısı. Taylor'ın bana anlattıklarını düşündüm. "Bunlar babasının ölümü yüzünden mi?"

Jax bir an duraksadı. "Herkes ölümden korkar ama bu, Taylor'ı kesinlikle *dehşete* düşüyor. Nihai son. Babasının ölümünü, bir açıklama yapmadan sonsuza dek gittiğini görmek. Onun zihninde bu sadece... hiçbir uyarı olmadan kapanmak."

Midemde rahatsız edici bir his oluştu. İstemesem de o korkuyu anlayabiliyordum. Bunun tadını dilimde hissedebiliyordum.

"Peki ya Karazırhlar?" dedim.

"Taylor enstitüde basamakları hızla tırmanarak yönetici müdür oldu. Ama enstitünün kesinlikle onaylamayacağı bazı araştırmalar yapmak istiyordu. Bildiğin gibi kanunsuz ilişkiler çevresinde büyümüş, o yüzden istediği şeyi yapamama fikri onun için

kabul edilemez bir şey. Bunun sonucu: Karazırhlar. Bu kabuğu, yapmak istediği ve izin alamadığı tüm o deneyler için yarattı.”

“Anlamıyorum.”

“Şöyle söyleyeyim... mesela Taylor enstitüden onay alamaya çağını bildiği bir şey yapmak istiyor. Buna başlıyor ve bu deneyi başka bir şey kisvesi altında yine de yapıyor. Zararsız bir çalışma gibi. Ve her bir evrak parçasının ve bu deneyin kanıtlarının Karazırhlar’ı işaret ettiğinden emin oluyor. Eğer bu deneyin sonuçlarını birine satarsa (yabancı bir devlet ya da başka bir kuruluş) izleri sadece Karazırhlar’a kadar takip edilebiliyor.”

Gözlerimi kısıtım, anlamaya başlıyordum. “Yani Karazırhlar...”

“Onlar özünde sahte bir kuruluş adı,” diye bitirdi Jax. “Altında Taylor’ın tüm gizli projelerinin saklandığı içi boş bir kabuk.”

“Hiçbir verinin ucu ona asla dokunmayacak,” dedim anlayarak.

“Doğru. Diyelim ki Taylor’ın enstitüde yasadışı silahlar ürettiğine dair bir haber yayıldı. Müfettişler Taylor’ın adına değil, sadece Karazırhlar diye adlandırılan gizemli bir gruba giden ipuçları bulacaklar. Taylor masum biri olduğunu ve kimliğinin çalınıp Karazırhlar tarafından kullanıldığını iddia edecektir. Bu teknolojiyi ondan alan müşterileri ise Karazırhlar’ı suçlayacaktır. Böylece tüm haberlerde şuna benzer şeyler söylenecek, ‘Karazırhlar kim? Yasadışı teknolojik gelişmeler içinde gizemli suç zinciri.’ Karazırhlar suçu üstlenecek ve karanlık bir örgüt şöhretine kavuşacak.”

“Peki ya Karazırhlar’ın bir grup kanun tanımayan kahraman olması ve inandığı davalar için savaşması neydi?”

“Yalanlar,” dedi Jax omuz silkerek. “Bizler kanun tanımayan kahramanlar değiliz Emika. Paralı askeriz. Bize ne için ödeme yapıldıysa o işi yaparız.”

“Peki ama Hideo’nun algoritmasının tüm bunlarla ne ilgisi var? Taylor neden onu yok etmek istiyor? Birisi ona bunun için para mı veriyor?”

Bunu söylediğimde Jax bana karanlık bir bakış attı. “Taylor algoritmayı yok etmek istemiyor. Onu kontrol etmek istiyor.”

Kontrol etmek istiyordu.

Bu bariz gerçek bana öyle sert çarpı ki zorlukla nefes aldım.

Elbette bunu istiyordu. Taylor gibi zihnın gücüne saplantılı biri, algoritma gibi anlaşılması güç bir sistemi parçalayarak NöroLink'e neden zarar vermek istesin ki? Neden onun bununla ilgili başka planları olabileceğini tahmin etmemiştim?

İlk karşılaşmamızda Taylor karşıma oturmuş ve yapmak istediği şey hakkında o kadar içten, o kadar *sahici* görünmüştü ki. Kendi geçmişimi benim aleyhime nasıl döndüreceğini biliyordu, Annie için yaptıklarımla sicilime kırmızı bir işaret kazanmış olmamı bana karşı kullanmıştı. Karazırhlar'ın yaptıkları şeylerin asil olduğu konusunda onunla aynı fikirde olmam için beni başarıyla kandırmıştı.

O konuşma zihnimde dönüp duruyordu. Taylor ne kadar çekingene ve sessiz görünüyordu. O anda mükemmel rol yapmıştı.

Bu düşünceleri sindirirken Jax beni izledi. "Biliyorum," dedi sessizliği bozarak. Uyuşmuş gibi başımı salladım.

Gözlerini benden çekip ana kubbenin tavanını kaplayan köpürlere baktı. "Karazırhlar Kara Evren Fuarı'nı arşivleri için depo olarak kullanır. Yürüttükleri her deney, yönettikleri her görev, yaptıkları her şey burada bir blok zinciri hâlinde, birbiri içine geçmiş güvenli veri paketleri olarak kilit altındadır."

Bir *blok zinciri*. Kayıtların bulunduğu şifrelenmiş bir kasa defteri. Takip edilmesi ya da değiştirilmesi imkânsızdı.

Jax boş bir köşede, kubbe camının tam kenarında durdu. "Görmeni istediğim şey bu; Sasuke'nin ardındaki hikâyeye. Senin de peşinde olduğun şey buydu, değil mi?"

Bu sözleri duyduğumda kalbim sıkıştı ve Sıfır'ın zihnindeki Hatıra'da gördüğüm, Sasuke'nin minik vücudunun bir odada köşeye büzülmüş, kolunda tuhaf bir sembol bulunan görüntüsü aklıma geldi.

Bu görüntüyü Jax için açtım. Kızın gözleri anında Sasuke'ye çevrildi ve bir anlığına yüzündeki ifade yumuşadı. *Senin hikâyene ne?* diye düşünürken buldum kendimi. *Sasuke'yle yollarımız nasıl kesişti?*

Jax koluna dokunarak beni ileri doğru çekti. Bunu yaparken diğer elini camın yüzeyinde hafifçe kaydırdı. Bu hareketiyle bir panel, kubbedeki görünmez bir kapı gibi hareket ederek aşağıdaki karanlığa doğru inen bir merdiveni ortaya çıkardı.

“Bu arşivlere sadece Taylor ve benim giriş hakkımız var.” Jax aniden tereddüt etti ve sessiz duruşundan, eğer Jax’in bana burayı gösterdiği duyulursa Taylor’ın onu da öldüreceğini anladım.

“Sadece senin ve Taylor’ın mı?” diye sordum. “Sıfır’ın yok mu?”

“Birazdan neden olduğunu anlayacaksın.” Onu takip etmemi işaret etti. “Ardında iz bırakmamaya dikkat et.”

Jax’in kapıdan geçip herhangi biri izliyor mu diye etrafa göz atmasını izledim. Ama hiç kimse ne bizi ne de Jax’in açtığı girişi görmüştü. Sanki buradaki diğer herkesten tamamen farklı bir sanal boyuttaydık. Jax’in merdivenin karanlığında gözden kaybolduğunu gördüm. Derin bir nefes aldım ve peşinden gittim.

Basamaklar bir anda kapkaranlık oldu ve her ne kadar sanal bir evrende olduğumu bilsem de yine de elimi uzatıp yanımda tutunacak bir duvar arandım. Burada, hiçbir şeyin gerçek olmadığı bir evrende karanlıkta hareket etmek sanki hiç hareket etmiyormuşum gibi hissettiriyordu. İlerlediğimize dair tek belirti Jax’in adım sesleriydi ve hâlâ önümde aşağı doğru iniyordu.

Yavaş yavaş alttaki kat aydınlandı ve merdivenin sonuna ulaştığımızda her şey yumuşak, loş bir mavi ışıkla doldu. Nefesimi kesen çok geniş bir odaya adım attık.

“Kütüphaneye hoş geldin,” dedi Jax omzunun üzerinden.

Kainattaki tüm kitaplar, uçsuz bucaksız ve dairesel odadaki iki yöne uzanan merdivenlerle çerçevelenmiş raflara dizilmiş gibi görünüyordu. Her kitabın Karazırhlar’ın sakladığı bir dosya olduğunu hayal ettim; binlerce araştırma, belli kişiler hakkında veriler, görev kayıtları. Burası onların merkez diziniydi. Bir platformun üzerinde duruyorduk ve bu sonsuz alana aşağı yukarı bakarken başımın dönmesini durdurmak için gözlerimi kapamak durumunda kaldım.

Jax beni merdivenlerden birine yönlendirdi. Merdivenin hemen yanındaki yere vardığımızda aşağı düşmek imkânsız olsa da yine de başımın döndüğünü hissettim. “Her Hatıra’nın döngüsünü ve her dosyanın bir kopyasını saklıyoruz.” Önümüzde bir arama dizini açtı ve içine “Sasuke Tanaka” yazdı.

Etrafımızdaki evren bulanıklaştı, bir an sonra kütüphanenin başka bir bölümündeki merdivenin yanındaydık ve bazı kitaplar mavi mavi parıldamaya başladı. Jax elini hafifçe sallayarak kitapları yerinden çıkardı. Kitaplar etrafımızda halka hâlinde dizildi; içlerinden birine yeterince uzun baktığımda içindeki kaydın ilk görüntülerini oynatmaya başlıyordu.

Karazırhlar’ın güvenlik kameralarından, Sasuke’nin Hatıralarından, beyaz önlüklü teknisyenlerden ve gerçek testlerden, deneylerden alınma kayıtlar vardı. Polis raporları, Sasuke’nin kayboluşu hakkında dosyalar ve ailesine ait veriler bulunuyordu. Ayrıca genç Hideo hakkında da dosyalar mevcuttu.

Hideo’nun ofisinde ilk kez oturduğum ve Sıfır’ın hacklemelerini inceleyip avımın kim olduğunu merak ettiğim zamanı düşündüm. Hideo’nun *onsen*’de başını gökyüzüne doğru nasıl kaldırdığını ve Sasuke’nin kayboluşuyla ilgili yarattığı Hatıra’nın sonsuz versiyonunu hatırladım.

Bu dosyalar bana onca yıl boyunca Sasuke’nin başına ne geldiğini gösterecekti.

Jax bana baktı ve ardından dosyaları işaret etti. “Burada sonuza dek kalamayız,” diye hatırlattı bana. “Eğer bir şey öğrenmek istiyorsan şu anda yap bunu.”

Sadece bir anlığına tereddüt ettim. Ardından dosyaları kaydırarak en eski olanı aradım. On yıl öncesine, yani Sasuke’nin kaybolduğu yıla ait dosyayı buldum ve üzerine tıkladım.

Bu bir güvenlik kamerası kaydıydı. Ve oynamaya başladı.

İki düzine küçük çocuğun olduğu bir odada dikiliyorduk, muhtemelen on yaşından büyük değillerdi ve her birinin bileğinde sarı bir bileklik takılıydı. Sınıf benzeri bir yerde, düzgünce dizilmiş beyaz sıralarda oturuyorlardı. Çıplak duvarlar gökkuşağı ve ağaç çizimleriyle süslenmişti. OKUYUN VE BUGÜN YENİ BİR ŞEY ÖĞRENİN, FARKLILIK ÖZELDİR, yazan afişler asılıydı.

Aslında bir sınıfa benzemeyen tek yanı ön tarafta duran ve çocukları izleyen beyaz önlüklü teknisyenlerdi.

Odanın arka duvarında uzunca bir cam vardı. Bir grup yetişkin orada toplanmıştı, yüzlerinde meraklı ve endişeli ifadelerle boyunlarını uzatıp içeri bakıyorlardı. Bazıları ellerini ovuşturuyor ya da alçak sesle diğerleriyle konuşuyordu. Yüz ifadeleri bana, hiç şüphesiz, çocukların aileleri olduklarını anlatıyordu.

Kaydın zaman damgasına baktım. Sasuke'nin kaçırılmasından önceydi.

Bakışlarım çocuklara döndü. Her birinin yüzünü dikkatlice inceledim ve en sonunda tanıdık bir tanesine ulaştım. Sasuke odanın ortasına yakın bir yerde oturuyordu.

Jax de yanımda duruyor ve o da ekrana bakıyordu. Sasuke'nin

minik görüntüsüne gülümsedi ve başıyla odanın önünde oturan, kahverengi saçlarını iki at kuyruğu yapmış küçük kızı gösterdi.

"Bu sen misin?" diye sordum.

"Yedi yaşındaydım," diye yanıtladı Jax. "Tıpkı odadaki diğerleri gibi. Enstitünün, daha doğrusu Taylor'ın yürüttüğü özel çalışmanın bir şartıydı bu. Burası Sasuke'yle tanıştığım yer."

Camin önündeki ailelere baktım. "Senin ailen de orada mı?"

Jax başını salladı. "Hayır. Taylor beni evlat edinmiş."

Ona şaşkınlıkla bakıyordum şimdi. "Taylor senin annen mi?"

"Beni yetiştirme şekline pek de anne şefkatiyle diyemem," diye mırıldandı Jax. "Ama evet. Beni bir yetimhanenin hastane kanadında bulmuş. Daha sonraları beni bu çalışmanın içine dahil edebilmek için evlat edindiğini öğrendim."

Jax camın en solunda duran çifti işaret etti. Onların Hideo'nun ve Sasuke'nin ailesi olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Bir süre önce tanıştığım yaşlıca çiftti bunlar.

"Tamamen farklı görünüyorlar," diye mırıldandım.

Onlarca yıl daha genç görünüyorlardı; sanki oğullarının kaybolmasının üzerinden sadece on yıl geçmemiş gibiydi. Anne Mina Tanaka şık bir takım elbisenin içindeydi ve cebinde enstitünün logosu bulunan beyaz laboratuvar önlüğü giyiyordu. Yüzü çok genç, saçları parlak siyahtı. Babasının ise Hideo'nun evinde gördüğüm kırılğan yaşlı adamla hiç ilgisi yoktu, yakışıklı yüz hatları ve uzun boyuyla daha çok Hideo'nun biraz daha yaşlanmış hâli gibiydi. Yeniden Jax'e baktım. "Bu nasıl bir çalışma? Neden Sasuke ve sen içindesiniz?"

"Burada gördüğün her çocuk ölüyor," diye yanıtladı Jax.

"Doğuştan gelen, bağışıklıkla ilgili bir rahatsızlıktan. Tıbbın tedavi edilemez kabul ettiği ölümcül bir hastalıktan."

Ölüyor mu? Hideo bundan hiç bahsetmemişti. Bakışlarım Sasuke'ye çevrildi; solgun, küçük yüzündeki kocaman, simsiyah gözlerine. Yüzünün ışıltı yüzünden solgun görüldüğünü varsaymıştım. "Sen... sen biliyor muydun? Sasuke'nin ailesi biliyor muydu?" diye kekeledim. "Peki ya Hideo?"

"Ailesinin bunu Hideo'ya söyleyip söylemediğini bilmiyorum," dedi Jax. "Eğer bundan sana hiç bahsetmediyse büyük olasılıkla ailesinin bunu ondan sakladığı anlamına gelir bu. Ben de ne kadar hasta olduğumu kavrayamayacak kadar küçüktüm kesinlikle. Beni kimsenin istememesinin sebebinin bu olduğunu bilmiyordum, eh, kim ölmek üzere olan bir çocuğu evlat edinmek ister ki? Sasuke'nin kendisi bile bilmiyordu. O zamanlar bildiği tek şey kendisinin diğer çocuklara göre çok daha sık hastalandığıydı." Omuzlarını silkti. "O kadar küçükken bazı şeyleri gerçekten de sorgulamıyorsun. Her şeyin normal olduğuna inanıyorsun."

Hideo'nun parkta yavaş olması için Sasuke'ye seslenmesini ve mavi atkısını Sasuke'nin boynuna rahatça sararken küçük kardeşini hafifçe azarlamasını hatırladım.

"Yani bu çalışma sadece ölümcül derecede hasta olan çocuklara mı odaklıydı?"

"Bu çalışma devrim niteliği yaratacağı düşünülen test aşamasında olan bir ilacın deneyiydi," dedi Jax. "Çocuğun genç hücrelerinden yararlanarak kendi vücutlarını süper hücre kümelerine dönüştürüp çeşitli çocuk hastalıklarını tedavi edebilecek bir ilaç. Eh, seçenekleri tükenmiş ailelerin çocuklarını bu radikal çalışma için hevesle kaydettirdiklerini hayal edebilirsin. Kaybedecek neleri kalmıştı ki?"

Odaya yeniden baktım ve ailelerin cama yasladıkları yüzlerini teker teker inceledim. Umut dolu görünüyorlar ve çocuklarının yaptığı her hareketi izliyorlardı. Mina Tanaka kocasının elini sımsıkı tutup göğsüne bastırmıştı. Gözleri Sasuke'den bir an bile ayrılmıyordu.

Midemde ağır bir bulantı hissettim. Bu sahne bana her yeni ilacın bana ve babama verdiği sahte umutları anımsatmıştı. *İşte bu. Bu seni kurtarabilir.* "Kaybedecek daima bir şeyler vardır," diye fısıldadım.

Araştırmacılardan birinin bir çocuğun bilekliğini ayarlamasını izledik. "Tabii ki bu çalışma bir kılıftı," diye devam etti Jax.

“Çalışmanın küçük bir ekibi ciddiyetle gerçek bir ilaç üzerinde çalışırken Taylor aynı zamanda kendi araştırmasını sürdürüyordu. Gerçek araştırmasını.”

“Öyleyse onun asıl deneyi neydi?”

“Bu deneyin üçüncü gereksinimi ise her çocuğun zihniydi. Deneyler için minimum yüz altmış IQ gerekiyordu. Olağanüstü bir iç disiplin sergilemek zorundalardı. Aşırı derecede üstün gayret ve motivasyon göstermeleri gerekiyordu. Taylor’ın onlara yaptığı bir dizi sınavda zekâları belirli bir şekilde öne çıkmak zorundaydı.” Bana baktı. “Hideo Tanaka’nın ne kadar zeki olduğunu biliyorsun. Sasuke ondan çok daha fazlasıydı. İsteddiği akademiye hiçbir çaba harcamadan girebilirdi. En başta Taylor’ın beni yetimhanede bulması da yüksek IQ puanımı duyduğu içindi. Sasuke’ninkini de Mina’dan duymuştu, ikisi de sonuçta aynı enstitüde çalışıyordu. Taylor’ın sınavlarını ikimiz de geçtik.”

Sertçe yutkundum. Hideo bana küçük kardeşinin zekâsının ölçülmesi için birçok testten geçtiğini anlatmıştı. “Taylor neyi arıyordu peki?” diye sordum.

“Zihni vücuttan ayırmak için yapılacak bir deneye dayanabilecek kadar zihni güçlü bir aday.”

Aniden o kadar korkunç bir bağlantı kurdum ki başım döndü. “Demek Taylor bu yüzden her çocuğun korkunç bir hastalığa sahip olmasını istiyordu,” dedim sessizce.

Jax’in gözleri gerçeklerin karşısında umutsuz ve buz gibi soğuktu. “Eğer çalışma esnasında ölürlerse asıl hastalıklarına suç atılabilirdi. Örtbas edilirdi. Aileleri çoktan hasta onay formlarını imzalamıştı. Bu şekilde şüphelenmeyecek ve sorular sormaya başlamayacaklardı.”

Biz bakmaya devam ederken kayıt bitti ve otomatik olarak diğerine geçti. En az bir düzinesini izledik. Kayıtlar devam ederken araştırmadaki çocukların sayısı değişmeye, camın önünde bekleyen aileler de gittikçe azalmaya başlamıştı. Jax’e nereye gittiklerini ve onların bu süreci başaramayan çocuklar olup olmadıklarını sormak istemiyordum.

Kayıt değişerek çocukların olmadığı ve pencereden güneşin batışının görüldüğü bir odaya geçti. Taylor başka bir araştırmacıyla Japonca konuşuyordu ve alçak sesi, görüşümün altında İngilizceye çevrilecek kadar duyulabiliyordu. Gözlerimi kırıştırdım. Araştırmacı Mina'ydı.

"Oğlun grup içinde en yüksek skoru üçüncü kez aldı," dedi Taylor. Mina'ya, bana da her zaman yaptığı gibi cana yakın ve teşvik edici bakışıyla baktı. "Aslında Sasuke o kadar yüksek bir sınırda test edildi ki kategorilerimizin üzerinde yeniden çalışmalıyız."

Mina kaşlarını çattı ve başını özür dilercesine eğdi. "Bunların onun evdeki davranışlarını etkileme şekinden hoşlanmıyorum. Çok fazla kâbus görüyor ve hiçbir şeye konsantre olamıyormuş gibi görünüyor. Doktoru kan değerlerinin yeterince gelişme kaydetmediğini söylüyor. Ayrıca daha çok kilo kaybetti."

"Bunu yapma Tanaka-san," dedi Taylor nazıkçe. "Dönüm noktasına çok yaklaşmış olabiliriz."

Mina iş arkadaşının gözlerine bakarken tereddütlüydü. Orada ne gördüğünü bilmiyordum ama gülümsemeyi başardı. "Çok üzgünüm," dedi en sonunda, kelimelerinde derin bir bitkinlik vardı. "Sasuke'yi deneylerden yine de geri çekmek istiyorum."

Taylor kadına kederli, acıyan bir bakış attı; benim ona inanmamı istediğı zaman bana bakışıyla aynıydı bu. "Bu, oğlunu kurtarabilmek için son şansın olabilir."

Mina'nın gözlerindeki suçluluk göğsüme saplanmış bir bıçağın kanıtılması gibiydi. Başını yine iki yana salladı. "Onun evinde dinlenmesini istiyoruz. Mutlu olabileceğı yerde. Kısa bir süre için bile olsa."

Taylor buna karşı çıkmadı. Bunun yerine iki kadın birbirine başını eğerek selam verdi. Mina kapıdan çıkıp gittikten çok sonra bile Taylor arkasından bakmaya devam etti.

Bir sonraki kayıt dönmeye başladığında bu sefer Taylor ofisi gibi görünen bir odada başka bir araştırmacının karşısında oturuyordu. "Bunu bana iyi organize ettiğinizi söylemiştin," dedi Taylor adama yumuşak bir sesle.

Adam başını özür dilercesine eğdi. “Bayan Tanaka enstitüyle evrak işlerini çoktan tamamladı. Oğlunu programın içinde tutmak istemiyor. CEO ile iyi bir ilişkileri olduğunu biliyorsunuz. Gitmelerine izin vermek zorundayız.”

“Mina ne yaptığımızdan şüpheleniyor mu?”

Araştırmacı başını sallayarak, “Hayır,” diye yanıtladı.

Sanki tüm bunlar ona gerçekten acı veriyormuşçasına Taylor içini çekti. Masasındaki bir kâğıt yığınınına göz gezdirdi. “Pekâlâ. Programa dahil olan ve işe yarayabileceğini düşündüğümüz başka bir katılımcı var mı?”

“Kızınız. Jackson Taylor.” Araştırmacı başka bir evrak yığınına kadına uzattı. Taylor sessizce kâğıtları inceledi.

“Rakamları iyi,” dedi gözlüğünü yukarı iterken. “Ama muayene tepkileri çok ideal değil. Sağlam bir aday olabilmek için fazla öngörülemez biri.”

Taylor’ın umursamaz ses tonu beni afallattı. Ne düşündüğünü anlayabilir miyim diye Jax’e göz attığımda kızın parmaklarını kemerine tembelce vurduğunu gördüm sadece.

Taylor gözlerini kapadı, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmıştı. “Bana Sasuke’nin dosyalarım yeniden göster.”

Araştırmacı, kadının dediğini yapıp bir kâğıt yığınını uzattı ve en üstteki kâğıtta bazı satırları parmağıyla işaret etti. İkisi bir süre sessizce oturup ara sıra başlarını salladılar.

“Çok daha istikrarlı.” Taylor’ın sesi, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderecek kadar keskin ve etkiliydi. Dosyayı kapadı ve sıkıntıyla şakaklarını ovmaya başladı. “Fark çok belirgin. Oğlan mükemmel olabilirdi. Ve şimdi evinde öylece ölecek ve birkaç yıl içinde çürüyüp gidecek. Ne kadar yazık. Ne büyük bir *israf*.”

“Onunla devam edemeyecek olabilirsiniz,” dedi araştırmacı. Ardından sesini alçaltıp, “En azından ailesinin gönüllü katılımcı olması mümkün değilken.”

Taylor adama sertçe bakmak için duraksadı. “Ne öneriyorsun?”

“Ben sadece gerçekleri dile getiriyorum.” Ama kelimelerindeki söylenmemiş öneriyi duyabiliyordum.

Taylor ellerini aşağı indirip adamın yüzünü inceledi. Uzunca bir dakika boyunca konuşmadı. “Biz çocuk kaçırma işinde değiliz,” dedi.

“Siz onun hayatını kurtarmak istiyorsunuz. Ona zaten olacak şeyden bu nasıl çok daha kötü olabilir ki? Sizin de dediğiniz gibi. Çok yakında ölecek.”

Taylor parmaklarını birbirine kenetledi ve düşüncelere daldı. Babasının cinayetini, kaybını ve kendi ölüm korkusunu mu düşündüğünü merak ettim. Zihninden her ne geçiyorduysa yüzüne sakın bir kararlılık olarak yansıdı. *Erdemli* bir şey gibi.

“Şu zavallı çocuklar,” diye fısıldadı sonunda, neredeyse kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Ne kadar yazık.”

Gözlerinde görebiliyordum. Yaptığı şeyin soylu olduğunu düşünüyordu.

Bunu fark ettiğimde korkuyla sindim. Bu bana Hideo’nun algoritmadan ilk bahsettiği zaman yüzündeki kararlılığı hatırlatmıştı.

Bu görüntü zihnimde belirirken ikisinin de dünyayı kurtarmak için korkunç şeyler yapmaya hazır olduğunu düşündüm.

“Eğer bu deney başarıya ulaşırsa,” diye devam etti araştırmacı, “dünyanın en kazançlı teknolojilerinden birini elinizde tutacaksınız. Birilerinin buna ödeyeceği meblağ astronomik olacaktır. Ayrıca kurtarabileceğiniz o kadar hayatı düşünün.” Daha yakma doğru eğildi. “Bir daha asla bu deney için bu kadar iyi uyan başka bir hasta bulamayacağız. Size bunun sözünü verebilirim.”

Taylor çenesini bir eline yaslayıp gözlerini boşluğa dikti. Yeniden konuşmaya başladığında ışık da değişmişti. “Hızlıca halledin. Tedbirli olun.”

“Elbette. Bir plan hazırlamaya başlayacağım.”

“Güzel.” Taylor derin bir nefes aldı ve sandalyesinde dikleşti. “O zaman Proje Sıfır için Sasuke Tanaka’yla devam etmemizi öneriyorum.”

20

Proje Sıfır.

Kalbim sıkıştı. Bu takma ismin sadece bir hacker adı, onun işareti olduğunu düşünmüştüm. *Hideo da* öyle düşünmüştü. Ve öyleydi de. Ama aslında Taylor'ın ona verdiği ismi ifade ediyordu. Proje Sıfır. *Araştırma Sıfır*. Onların ilk deneyi.

Taylor derin bir nefes verdikten sonra elindeki dosyayı kapadı ve kâğıtları araştırmacıya doğru uzattı. "Sasuke'nin vakti kısıtlı. Oyalanmak için zamanımız yok."

Az önce şahit olduklarımızı hazmetmeye fırsatım kalmadan sahne değişti ve minik bir oğlanın bir odanın köşesine çömelmiş halinin görüntüsü açıldı. Burasının Sasuke'yle olan Düello'muz esnasında gördüğüm oda olduğunu anında fark ettim.

Demek onu kaçırın kişi Taylor'dı. Parktaki küçük Hideo'nun kardeşine seslendiği ve ondan hiçbir cevap alamadığı o günün sorumlusu oydu. Hideo'nun kahredici kederinin bir sonucu olarak Taylor farkında olmadan NöroLink'in yaratılmasını tetiklemişti. Tremaine'in bir hastane odasında şuurunu kaybetmiş hâlde yatmasının sebebi buydu.

Benim bile burada olmamın, bu deliliğin ortasında kapana kısılup kalmamın sebebi Taylor'dı.

Sahne şimdi pencerelerden süzülen belli belirsiz ışıkla şafak vaktiymiş gibi görünüyordu ama yatağın hiç dokunulmamış hâlimden Sasuke'nin tüm gece aynı noktada oturduğu anlaşılıyordu. Dizlerini çenesine dayamış hâlde köşede duruyordu ve üzerinde hâlâ uzun koluna o sembolün işlenmiş olduğu beyaz kazak vardı. Parmakları sürekli endişeyle boynundaki mavi atkısına gidiyordu.

Birlikte oldukları son günde Hideo'nun kardeşinin boynuna sardığı atkıydı bu.

Kapı en sonunda açıldı ve çömelmiş oğlanın üstüne altın renkli bir ışık huzmesi düşürdü. Sasuke ayağa fırlamak yerine duvara doğru daha da büzüldü ve atkısını iyice sıktı. Eşikte duran uzun boylu kadının Taylor olduğunu tanıdım.

"Bugün kendini nasıl hissediyorsun Sasuke?" dedi nazik bir sesle.

"Dr. Taylor, eğer sessiz kalırsam bugün eve gitmeme izin vereceğinizi söylemiştiniz."

Sasuke İngilizce konuşmuştu ve çocuksu sesi o kadar masumdu ki kalbimin parçalandığını hissettim. Bu onun tamamen kendi olduğu zamanlardı.

Taylor yavaşça içini çekti ve kapıya yaslandı. Nazik yüzü o kadar içten görünüyordu ki eğer bilmeseydim kadının Sasuke'yi bir anne gibi sevdiğine gerçekten inanırdım. "Ve bunu gerçekten kastettim tatlım, hem de tüm kalbimle. Şimdiye dek çok iyiydin. Seninle ilgili öğrenmemiz gereken çok az bir şey kaldı; ardından seni eve götüreceğiz. Bunu benim için yapabilir misin?"

Sasuke kadına doğru başını hafifçe yana eğdi. "O zaman ilk önce annemi aramak istiyorum," dedi. "Ona bugün eve geleceğimi söylemek için."

Daha yedi yaşındaydı ve şimdiden pazarlık etmeye çalışıyordu. O anda Taylor'ın güven veren sesine benim kadar kolay kanmadığı için onunla müthiş gurur duydum.

Taylor da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki Sasuke'nin sözleri üzerine gülümsedi. "Sen çok akıllı bir çocuksun," dediğinde sesinde takdir vardı. Çocuğa doğru yürüdü ve eğilerek dizlerinin üzerine çöktü. "Ama bugün sadece beynine hızlı bir tarama yapacağız. Eğer annenle telefonda konuşursan bu seni üzebilir ve zihnin bizim istediğimiz kadar sakın olmaya bilir. Ama söz veriyorum, çok kolay olacak, gözlerini açıp kapayınca dek bitecek. Ondan sonra evine doğru yola koyulacaksın. Bu kulağa çok iyi gelmiyor mu Sasuke-kun?"

Sasuke kadının sevecen ve saygılıymış gibi davranmasına aldırmadı. "Hayır."

Çocuğun cevabıyla Taylor yeniden gülümsedi ama bu sefer bir araştırmacı içeri girerken sadece oğlana bakmakla yetindi. Sasuke başını iki yana sallarken adam uzanıp çocuğu kolundan çekti. Sasuke, "Ben gitmiyorum," derken sesi gittikçe daha telaşlı çıkıyordu.

"Ama Sasuke-kun," dedi Taylor. "Eğer gitmezsen beni atkını senden almak zorunda bırakacaksın." Uzandı ve atkının kumaşına bir kere hafifçe vurdu. "Ve ben de bunun seni ne kadar üzeceğini biliyorum."

Bunu duyunca Sasuke donakaldı. Kocaman gözlerini kadına doğru kaldırdı.

"Ben sadece sana yardım etmek istiyorum biliyorsun," dedi Taylor yumuşak bir sesle ve uzanıp oğlanın yanağını okşadı. "Annenle baban da seni buraya yazdırdıklarında bunu ümit ediyordu. Bunu senin için istiyorlar, bunu biliyor muydun? İşte bu yüzden buradasın."

Çocuğun minik parmakları atkısını öyle sıkı kavıyordu ki eklemlerinin bembeyaz kesildiğini kayıttan bile görebiliyordum. Sasuke odaya gönülsüz bir bakış attıktan sonra Taylor ve araştırmacının peşinden dışarı çıktı. Kapı yeniden kapanıp odayı karanlığın içinde bıraktı.

Elimle ağzımı kapadım. Hideo'nun ailesi çılgına dönmüş biçimde onu ararken ve Hideo kardeşinin kayboluşuyla kendi

çocukluğunu da kaybetmişken, Sasuke burada kendi isteği dışında esir tutuluyordu.

Bir sonraki sahne yine araştırma odasındaydı. Bu sefer Sasuke sıralardan birinde başını kollarının arasına yaslamış hâlde tek başına oturuyordu. Gözlerini boşluğa dikmişti. Hafifçe kıpırdandığında sol dirseğinde bir iğne izi olduğunu fark ettim. Başının yan tarafındaki saçı ince bir şerit halinde kazınmıştı; şakağının yakınlarında başka bir iğne izi daha gördüm.

Kapı açıldı. İçeri giren kızın artık minik Jax olduğunu biliyordum. Kız, Sasuke'yi gördü, duraksadı ve ardından atkuyruklarından birini parmağına doladı. Gidip oğlanın yanındaki sıraya oturdu.

"Selam," dedi Jax.

Sasuke bir şey söylemedi. Hatta kızla aynı odada olduğunun bile farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Oğlan sessiz kalmaya devam edince Jax dudağını ısırды ve kolunu dürttü. Sasuke kıza bakmak için başını kaldırdı. "Ne istiyorsun?" diye mırıldandı.

Jax oğlana göz kırptı. "Benim adım Jackson Taylor."

"Ah. Sen onun kızıydın." Sasuke yeniden başka tarafa bakıp başını indirdi. "Seni tetkiklerden hatırlıyorum."

Jax kaşlarını çatdı ve ellerini beline koydu. "Annem yaştın birinin arkadaşlığından hoşlanabileceğini düşündü, sana değişiklik olsun diye."

"Annene de ki onun ne düşündüğüyle hiç ilgilenmiyorum." Duraksayıp kıza şüpheli bir bakış attı. "Sen hiç de o kadar hasta görünmüyorsun."

Jax gülümsedi. "Üzerimizde çalıştıkları ilaç var ya hani? Bende çok iyi işe yarıyor. Annem bunun bir mucize olduğunu söylüyor."

Sasuke kıza bir süre daha baktıktan sonra yine kafasını çevirdi. "Senin için sevindim."

"Hey, ilaç senin hastalığını da yavaşlattı. Belki sen de süper hücrelere dönüşüyorsundur. Annem böyle söylüyor. Bu çalış-

manın içimizden yüzde onumuza faydası olduğunu söylüyor.” Duraksadı. Bakışları Sasuke’nin başının yanındaki tıraşlanmış bölgede gezindi. “Sana neden iğne yapıyorlar?”

Sasuke başını kollarına yaslayıp gözlerini kapadı. “Neden anene sormuyorsun?” diye mırıldandı.

Jax hiçbir şey söylemedi. Yanakları utançla kızarmıştı.

Kızdan bir cevap gelmeyince Sasuke başını kaldırdı ve kızın yüz ifadesini gördü. İç çekti. Şimdi kıza acıyormuş gibi görünüyordu. “Takip cihazları,” diye açıkladı. “Kan dolaşımının içinde bunlara ihtiyaçları varmış. Yaptıkları iğne buydu. Prosedürlerim için hazırlık olduğunu söylediler.”

“Ah.” Jax oğlanın yüzünü inceledi. “Çok iyi görünmüyorsun.”

Sasuke yeniden gözlerini kapadı. “Git buradan. Karnım ağrıyor ve midem bulanıyor.”

Sasuke düzenli şekilde nefes alıp verirken Jax ona baktı. Bir süre sonra gitmek için doğruldu. “Ben de sana enstitünün çatısına yakın bir yerde bulduğum gizli köşeyi görmek ister misin diye soracaktım. Hem annem burayı *bilmiyor*.” Kapıya doğru yürümeye başladı. “Temiz havaya açılan metal bir ızgara da var. Belki kendini daha iyi hissetmene yardımcı olabilir.”

Kız giderken Sasuke başını kaldırıp arkasından baktı. “Bekle,” dedi. Jax arkasını dönünce boğazını temizledi, aniden çekingenleşmişti. “Nerede bu?”

Jax gülümseyip başını eğdi. “Gel göstereyim.”

“Bu odadan ayrılmamam gerek.”

Jax göz kırptı. “Hiç kimse seni bağlamamış, öyle değil mi? Şimdi beni takip et.” Kapıdan çıktı ve bir saniye sonra Sasuke sandalyesini geri itip kızın peşinden gitti.

Bunun gibi birçok sahne daha vardı. Her birinde ikisi boş çalışma odasında, koridorlarda ya da enstitünün kütüphanesinin arka raflarında vakit geçiriyordu. Sahnelerden biri Jax’ın görüş açısındandı: Bir banyoda fayansların üzerine diz çökmüştü ve Sasuke tualete tekrar tekrar kusarken oğlanın sırtını nazikçe

sıvazlıyordu. Başka bir tanesinde de Jax kahkahalara boğulana dek Sasuke komik suratlar yapıyordu.

Yine başka bir görüntüde ikisi minik bir pervaza sıkış tepiş uzanmışlardı ve tepelerindeki metal ızgaradan görünen gece göğüne bakıyorlardı. Jax düşüncelere dalmış gibi görünüyordu ve dalgın dalgın takımyıldızları işaret ediyordu. Konuşmasına ara verip Sasuke'ye baktığında oğlanın yıldızlar yerine kendini seyrettiğini gördü. Sasuke başını aceleyle çevirse de Jax yanaklarının kızardığını görebilmişti. Kız sırtıttı. Ardından ciddileşti.

"Hey... bir öpücüğün ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu oğlana.

Sasuke başını salladı. "Yani annemden gelen bir öpücük gibi mi demek istiyorsun?"

"Hayır aptal, iğrençsin." Jax kahkaha attı ama sonra yeniden ciddileşti. "Hoşlandığın birine verdiğin türden bir öpücük demek istiyorum," diye mırıldandı. "O şekilde yani." Ardından uzandı ve oğlanın yanağma hızlı ve sessiz bir öpücük kondurduktan sonra aceleyle geri çekildi.

Sasuke gözleri kocaman açılmış hâlde kızı bakakaldı, yanakları gecenin o vaktinde bile pembe pembe görünüyordu. "Haa," dedi boğuk bir sesle.

"Bunu televizyonda gördüm," dedi Jax. Gülüşü fazla heyecanlı ve biraz da fazla gürültülüydü, bu da Sasuke'yi güldürdü. Oğlan da uzanıp onu öptü. Jax daha da çok güldü. Sonunda ikisi de sessiz kahkahalara boğuldular.

Yanımda duran Jax'e bakmak için başımı çevirdim. Başıyla kendi küçüklük hâlini işaret etti. "Bunlar benim Hatıralarım," dedi biz izlemeye devam ederken. "NöroLink çıktıktan sonra Taylor bunları kaydettirip arşivledi."

Üçüncü bir anıda ikisi de biraz daha büyümüş görünüyordu. Büyük olasılıkla yedi sekiz yıl öncesine ait eski model bir televizyonun önünde oturuyorlardı ve ekranda on üç yaşındaki Hideo çığ gibi patlayan flaşların arasında basın açıklaması yapmak üzere kürsüye yürüyordu. O yaşta bakışları utangaçtı ve kendine

güvensiz görünüyordu, bol giysileri uzun ve zayıf vücuduna oturmuyordu ama hareketleri ileride dönüşeceği erkeği az çok andırmaya başlamıştı. Muhabirlere gergince el salladı.

Sasuke, Jax'ın kolunu kavradı. Bir anlığına yüzündeki gülümseme çok sahiciydi. "Bu benim ağabeyim, Jax!" diye haykıarak ekranı işaret etti. "Orada! Televizyona çıkmış! Onu görüyor musun? Ona baksana! Boyu daha da uzamış!" Kocaman açılmış ve yaşlarla parıldayan gözleri sanki yayının kesilmesinden korkuyormuş gibi televizyona sabitlenmişti. "Ben de ona benzemiyor muyum? Sence beni arıyor mudur? Sence beni düşünüyor mudur?"

O zamanlar hâlâ ağabeyini umursuyordu demek. Bakışlarımı kaçırdım. İzlemesi çok zordu.

Jax yanı başımda bu sahneyi sert bir soğukkanlılıkla izliyordu. "Bu Taylor'ın çalışmasının bir parçasıydı, bilirsin işte, onun televizyon izlemesine izin vermek," dedi.

"Neden?" diye sordum.

O sahne sona erip başka biri başlarken Jax başını salladı. "Göreceksin."

Bir sonraki görüntüde Sasuke yine o aynı karanlık yatak odasında diz çöküyordu. Bu sefer daha zayıftı, hem de korkutucu derecede zayıflamıştı. Kollarını incecik bacaklarına sarmıştı ve küçücük kalmış yüzünde gözleri rahatsız edici derecede kocamandı. Kaç yıl geçmişti? Hastalığı onu yiyip bitiriyor olmalıydı.

Bu sefer kapı açıldığında dik oturdu ve Taylor'a yan yan baktı.

"Bugün kendini nasıl hissediyorsun Sasuke?" diye sordu Taylor.

Sasuke sessizdi, çocuk gözleri kadına yılların getirdiği bir şüpheyle bakıyordu. Elleri hâlâ mavi atkısına sımsıkı kenetlenmişti. Ardından konuştu. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

Bu kadar küçük bir çocuktan gelen böyle sert sözler kadını güldürdü.

"Bugünü pas geçmeme izin ver, ben de akşam yemeğimi yiyeyim."

Kadın şimdi cidden kahkaha atıyordu. En sonunda sustu-
ğunda Sasuke'ye başını iki yana salladı. "Korkarım bu olmaz. Bir
günü pas geçemezsin. Bunu biliyorsun."

Sasuke ona düşünceli bir bakış attı. "Pas geçmeme izin ver,
ben de sana atkımı vereyim."

Bunu söylediğinde Taylor meraklı bir gülümsemeyle dinledi.
"O atkıyı çok seviyorsun," dedi tatlı bir sesle. "Uyurken bile onu
senin elinden alamıyoruz. Sadece bir gün kaytarmak için onu bı-
rakmakta ciddi olmadığına eminim."

"Ciddiyim," dedi Sasuke.

Öne eğildim, bu takastan gözümü ayıramıyordum.

Taylor, Sasuke'ye doğru ilerledi, bir an onu inceledi ve ardın-
dan elini uzattı. "Atkı," dedi.

"Boş günüm," diye cevapladı Sasuke, elleri hâlâ kumaşı sımsıkı tutuyordu.

"Söz veriyorum. Bugün laboratuvarlara gitmeyeceksin. Seni
rahatsız etmeyeceğiz. Keyfine bak ve burada dinlen. Yarın yeni-
den başlayacağız."

Sasuke kadına baktı. Sonunda atkının üzerindeki parmak-
larını gevşetti. Kadın atkıyı aldığı anda Sasuke'nin ellerinin fark
edilir şekilde titrediğini gördüm. O anda atkısına uzanmamak
için tüm gücünü harcıyormuş gibiydi. Fakat sesini çıkarmadan
atkıyı verdi.

Taylor atkıya baktı ve ardından kumaşı sıkıca tutup odadan
çıkmağa üzere arkasına döndü. "Yarın görüşürüz Sasuke-kun,"
dedi omzunun üzerinden. "Seninle gurur duyuyorum."

Sasuke cevap vermedi ve ağlamadı. Onu ilk videoda gördü-
ğüm gibi çöküp kalmadı da. Taylor odadan çıkıp arkasından
kapıyı yumuşakça kaparken orada durup sakince ve dikkatlice
izledi. Kapı kapandığı anda Sasuke'nin omuzları çöktü. Elleri iç-
güdüsel olarak artık boynunda olmayan atkısına uzandı. Daha
dikkatlice baktığımda gözlerindeki yaşları sildiğini gördüm.
Ardından ayağa fırladı, güvenlik kamerasına doğru yürüdü ve
kamerayı kırdı.

İrkildim. Görüntüden statik vızıltılar duyuldu. Yayın yeniden başladığında Sasuke'nin fazla aydınlık bir odada bağlarıyla çılgınca mücadele ettiğini gördüm. Yanında duran Taylor onu sakın ve soğukkanlı bir ifadeyle seyrediyordu. "Peki sana kaçmayı denemende kim yardım etti Sasuke-kun?" diye sordu.

Sasuke ona bakmıyordu. Bunun yerine gözlerini sanki kendisini bir şekilde iradesini kullanarak laboratuvarından çıkarabilecekmiş gibi odanın kapısına sabitlenmişti. Taylor ona doğru yürüyüp kapıyla oğlanın arasında bilerek durduğunda, bakışları nihayet kadına doğru kaydı.

"Kaçmayı denemende sana kim yardım etti Sasuke?" diye tekrarladı Taylor.

Sasuke sessizliğini korudu.

Oğlanın hâlâ cevap vermediğini görünce Taylor başını iki yana salladı ve araştırmacılardan birine genç bir kızı içeri getirmesini işaret etti. Gözlerim kocaman oldu. Bu görüntüde saçları kısaydı ama kız kesinlikle Jax'ti. Araştırmacıyı uysal bir şekilde takip edip annesinin yanında durduğunda dehşete düşmüş hâli o kadar tuhaf görünüyordu ki onun Jax olduğuna inanmak zordu.

"Jackson sana yardım etti mi?" diye sordu Taylor yine o sakın ve soğuk ses tonuyla.

Sasuke yine başını iki yana salladı ama şimdi gözleri Jax'in üzerindeydi. Görüntünün etrafında döndüğümde Sasuke'nin deri kayışlarının fazlasıyla sıkı bağlandığını fark ettim, kolları o kadar gergindi ki derisinin üzerinde şişen damarlarını görebiliyordum. Sasuke hâlâ cevap vermiyordu.

Taylor diğerlerine başıyla işaret etti. Ben izlediğim sırada araştırmacılar Sasuke'nin bağlarını çözüp el ve ayak bileklerini aniden serbest bıraktılar.

Sasuke tereddüt bile etmedi. Hızla ayağa kalktı, sedyeden atladı, gözlerini kapıya dikti. Ama diğerleri de çoktan hareket geçmişti. Taylor genç Jax'in bileğine uzandı, kızı öne çekerek sadece dakikalar önce Sasuke'nin bağlı olduğu sedyeye doğru sürükledi.

“Buraya gel tatlım,” dedi Taylor kızına.

Sasuke’nin donakalmasını sağlayan tek hareket bu oldu. Jax hıçkırarak ağlıyordu ve annesi onu sedyeye doğru sürüklerken kaçamayacak kadar korkmuştu.

“Ayrılmayı çok istiyorsun, değil mi Sasuke?” diye sordu Taylor sakinleştirici bir sesle. Bu sırada bir araştırmacı Jax’in şakaklarını nemli bir bezle silmeye başlamıştı.

Sasuke donmuş bir ifadeyle izliyordu. Onun bu ifadesinin korku olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Kaçma isteği. Suçluluk.

“O zaman git. Seni kurtarmamıza izin vermen yerine dışarıda öl,” dedi Taylor ve sırtını Sasuke’ye dönerek bütün dikkatini Jax’e yoğunlaştırdı. “Grubumuzdaki tek hastamız sen değilsin ve ilerlemen umduğumdan çok daha yavaştı. Eğer işbirliği yapmaya gönüllü değilsen o zaman seni başka biriyle kolayca değiştirmek zorunda kalacağım. Jax her zaman çalışmamızın diğer alternatifiydi.”

Kız, Sasuke’ye çaresiz bir ifadeyle baksa da yalvarmıyordu. Bunun yerine başını iki yana salladı. *Git*, diye ısrar ediyor gibi görünüyordu.

Taylor arkasını dönüp Sasuke’nin felce uğramış bakışlarına karşılık verdi. “Eee? Kapılar kilitli değil. Ne bekliyorsun?”

Ve bir anlığına Sasuke gerçekten de kaçacakmış gibi göründü. Ne onu durduracak korumalar vardı ne de ondan tarafa bakan biri. Taylor onu yakalayamayacak kadar uzaktaydı. Eğer şimdi kaçarsa hiç kimse peşinden gelmeyecekti.

Fakat orada durdu ve kıpırdamadı. Ellerini yumruk yapıp açıyor, gergin yüz ifadesiyle gözlerini bir Jax’e bir kadına çeviriyordu.

Taylor iç çekti. “Sabrımı tüketiyorsun,” dedi ve yeniden Jax’e döndü.

Sasuke onlara doğru bir adım attı. Bu hareket Taylor’ı durdurmaya yetti. Sasuke Jax’le göz göze geldi ve öne doğru bir adım daha attı. Konuştuğunda sesini sakın tutmaya çalışsa da içindeki titremeyi duyabiliyordum. “Jax programın bir parçası değil.”

Taylor kızı serbest bırakmak için hareket etmedi. "Senin çok büyük potansiyelin var Sasuke," dedi. "Ama seçim yapmanı, hem de kesin bir seçim yapmanı istiyorum. Eğer gitmek istiyorsan git. Peşinden gelmeyeceğiz. Ama bu deneyin bir tek sana bağlı olduğunu biliyorsun ve yaptıkların her şeyi değiştirebilir. Senin araştırmamanın sonuçları milyonlarca hayatı kurtarabilir. Senin hayatını kurtarabilir. Hepimiz senin için çok fazla çalıştık. Ve şimdi sen tüm bunları fırlatıp atmaya hazırsın." Sasuke'ye hayal kırıklığıyla dolu bir bakış attı.

Her ne kadar Sasuke hâlâ öne çıkmaya korkuyor gibi görünse de Taylor'ın manipülasyonunun onu mengene gibi sardığını ve yüzündeki suçluluk izlerini görebiliyordum. Sanki birden bu operasyonu onlara *borçluymuş*, sanki kadına karşı yükümlülüğü varmış, eğer ayrılırsa Jax'e olacak her şeyden o suçlu olacakmış gibiydi. Kızla göz göze geldiklerinde aralarındaki dile getirilmemiş bağlılığın izlerini görebiliyordum, birlikte geçirdikleri günlerin birikimlerini ve bir kuytuda sarılarak geçirilmiş gecelerini.

Kendimi sessizce Sasuke'nin geri dönmesini, kaçıp gitmesini ve tüm bunları ardında bırakmasını dilerken buldum. Elbette böyle yapmadı. Bunun yerine omuzlarının yeniden çöktüğünü, başının hafifçe eğildiğini ve kapıdan uzaklaşıp laboratuvar masasına doğru attığı ilk adımları gördüm.

"Kızı bırak gitsin," dedi Taylor'a. Jax yattığı yerde ona şaşkınlıkla bakıyordu, yüzündeki paniklemiş ifade ona bunu yapmamasını söylüyordu.

Taylor gülümsedi. "Ve sen de bir daha kaçmayacak mısın?"

"Kaçmayacağım."

"Buna kendini adayacak mısın?"

Sasuke duraksadı, bakışları kadının gözleriyle buluştu. "Adayacağım," diye yanıtladı.

Kayıt sona erdi. Kalbim şimdi o kadar hızlı atıyordu ki odamda yere oturmak zorunda kaldığımı fark ettim.

Bir sonraki sahnenin tarihi sadece bir ay sonrasını gösteriyordu ama Sasuke biraz daha uzamıştı, elleri kolları ve vücudu sırk

gibiydi. Ondaki en göze çarpan değişiklik başının yan tarafı boyunca uzanan ince, tek bir siyah metal şeritti; oradaki saçları yeniden kazınmıştı. Aynı laboratuvardaydı ve daha önce Taylor'la birlikte çalışan teknisyenin sorduğu bir dizi soruyu yanıtlıyordu.

"Adını söyle."

"Sasuke Tanaka."

"Yaşın."

"On iki."

Hızlıca hesap yaptım. O tarihte Hideo on dört, ben on bir yaşındaydık ve Warcross şimdiden uluslararası bir fenomen haline gelmiş, NöroLink milyonlarca kişinin her gün kullandığı bir şeye dönüşmüştü.

"Doğum yerin?"

"Londra."

"Ağabeyinin adı ne?"

"Hideo Tanaka."

"Annenin adı?"

"Mina Tanaka."

Sorular böylece sürüp gitti; yalın gerçekleri ve hayatının detaylarını sorgulayan uzun bir listeydi. Sevdiği kişilerin adını andığında Sasuke'nin yüzünü inceledim ve ilk defa, onun bu isimlere hiçbir tepki vermediğini gördüm. Ne irkildi ne de acıyla yüzünü buruşturdu. Gözlerinde bu kişileri tanıdığını gösteren ışıltılar vardı ama sanki aile üyeleri yerine tanıdığı kişilerin isimlerini söylüyormuş gibiydi.

"Ona televizyonu göster," dedi Taylor.

Teknisyen televizyonu açmak için duraksadı. Baktığımız sırada televizyonda, artık şöhreti yavaş yavaş artmaya başlayan Hideo'yla yapılan bir röportaj yayınlanmaya başladı. Bakışlarımı yeniden Sasuke'ye çevirdim. Kısa süre önce ağabeyini gördüğünde Jax'in koluna sarılmış ve ağlamaya başlamıştı. Şimdi ise röportajı fark edilir bir ilgiyle izlese de bundan pek etkilenmiş görünmüyordu. Sanki ağabeyini özlemesinden çok, ünlü birinden büyülenmiş gibiydi.

Sorular yeniden başladı.

“Bu kim?”

“Hideo Tanaka.”

“O senin ağabeyin mi?”

“Evet.”

“Onu özlüyor musun?”

Bir duraksama, ardından omuz silkme.

Sasuke sorulara cevap vermeye devam ederken teknisyen yanındaki ekranda beliren bir dizi veriyi inceliyor ve elindeki tablete bir şeyler işliyordu. Sorular devam ederken teknisyen Sasuke’nin tepkilerinin bazılarını yüksek sesle okudu. “Sıfır’ın tanıma düzeyi hâlâ yüzde seksen dört olarak sabit. Kapsamlı tepkileri yüzde otuz üç gelişmiş durumda.” Sasuke her bir soruyu cevapladığında adam mırıldanmaya devam etti.

Ona her ne yapıyorlarsa ondan bir şeyleri alıyorlardı... gerçek ve insani olan bir şeyleri. Sesinin tonlamalarını, gözlerindeki ışığı, onu Sasuke yapan şeyleri. Artık bir mücadele yoktu ve Sasuke tamamen gönüllü görünüyordu, çok istekli olmasa da ona söylenen her şeyi yapıyordu.

Son soruyu da sorduktan sonra teknisyen, “Sıfır’ın bilişsel becerileri tamamen sağlam,” diyerek sona erdirdi. Biri Sasuke’nin koluna iğneyle bir şey enjekte etti ve oğlanın gözlerinin geriye kaydığını, vücudunun gevşeyerek sedyeye yığıldığını gördüm.

“Güzel,” dedi Taylor kollarını göğsünde kavuşturarak. “Peki ya ailesinin konusu açıldığındaki tepkilerine ne demeli? Onlara hâlâ bir miktar duygusal tepki veriyor. Bunun çok daha hızlı azalması gerekirdi.”

“Umduğumdan çok daha sıkı dayanıyor. Endişelenme. Çok yakında senin olacak ve daima senin için çalıştığına inanacak. Birkaç hafta içinde bu işi tamamen bitirmemiz gerek. Süresi dolmadan önce tam olarak yüklenmiş olacaktır.”

Ölmeden önce.

Teknisyen konuşurken kayıta bir şeyi fark ettim. Sistem artık NöroLink’e bağlanmıştı ve kaydın içinde dolaşabiliyordum.

Odadaki ekranların birindeki bir şey dikkatimi çekti. En üstte Sasuke'nin kolunda gördüğüm sembol vardı ve altında büyük harflerle PROJE SIFIR yazıyordu.

Ekrana doğru ilerlemeye başladım ama göreceğim şeyden korkuyordum. Yanımdaki Jax de aynısını yaptı ve yürüdüğü-müz sırada sakın bir sesle konuştu.

"Proje Sıfır bir yapay zekâ programı," dedi. "Geçtiğimiz yıl-lar boyunca yapay zekâ, arama motorlarından yüz tanıma sis-temlerine, bir bilgisayarın Go gibi karmaşık zekâ oyunlarında bir insanı yenebilecek yeteneğe sahip olmasına kadar her şeye uyarlandı. Ama Proje Sıfır bunun üzerine ekleme yapılarak ge-liştirildi. Yapay zekânın tüm ilerlemelerini insan zihnine, insan zihnininkileri de yapay zekâya yerleştirmek ve böylece ikisini birbirine harmanlayarak bizlerin bilgisayar zihninin mantık, hız, kesinlik gibi faydalarını almamız ve bilgisayar zihninin de insan zihninin içgüdüsel tepkiler, hayal gücü, sezgi, doğallık gibi fay-dalarından yararlanmasını sağlamak üzerine."

Taylor gerçek anlamıyla zihni vücuttan ayırıyordu. Sasuke'nin zihnini data olarak indiriyordu. Beynini bir makinenin içine transfer ediyordu. Kontrol edebileceği bir makinenin içine.

Arkama yaslandım, dünyam dönüyordu, aklım sorularla do-lup taşıyordu. Neden sadece yapay olana sadık kalmamış ve in-san güdülerini makinelere transfer etmemişti? Neden bir insanı bu şekilde yok etmişti?

"Bu teknolojinin nihai hedefi nedir?" diye fısıldadım Jax'e.

"Ölümsüzlük," diye cevapladı Jax son kayda geçtiğimiz sı-rada. "Taylor'ın ölümden nasıl korktuğunu biliyorsun. Zihnin vücuttan ayrı yaşamaya devam etmesini istiyor. Bu teknolojiyle de bunu başardı."

Son kayıтта Sasuke artık Sasuke gibi görünmüyordu, tanıdı-ğım Sıfır gibiydi ve soğuk, hissiz bakışlarıyla laboratuvarın orta-sında duruyordu.

"Ama ona ne yaptılar?" diye sordum en sonunda. Gözlerimi Sıfır'dan alamıyordum ve hâlâ şaşkındım. "Bu kadar ilerlemiş, bu

yapay zekâ programıyla üzerinde bu kadar deney yapılmış... ama sonuç ne? Daha önce yapamadığı ne gibi şeyleri yapabiliyor?"

Bunu sorduğumda Jax bana boş gözlerle baktı. "Nihai hedef onu tamamen veri haline dönüştürmekti."

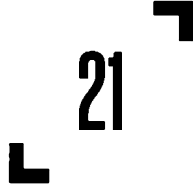
Gözlerimi kırıştırdım. "Veri mi?"

"Emika, Sıfır gerçek değil."

Bunu söylediği anda bir teknisyenin doğrudan Sıfır'ın *içinden* yürüyüp geçtiğini gördüm. Sanki sanal bir simülasyondan başka bir şey değilmiş gibi. Bir hologrammış gibi. Tıpkı bu gece laboratuvarında onun cam duvarın içinden yürüyüp geçmesine şahit olduğum gibi.

Başıma kan hücum etti. Bu doğru olamazdı. "O gerçek değil derken ne demek istiyorsun? Ben onu gördüm. Fiziksel olarak benim odamdaydı, onunla aynı ortamda bulundum, hem de çok defa. O..."

"Öyle miydi gerçekten?" diye sözümü kesti Jax, gözleri mesafeli ve kasvetliydi. "Sıfır gerçek değil. O bir illüzyon. Sasuke Tanaka'nın gerçek bedeni yıllar önce bir laboratuvar sedyesinin üzerinde öldü. Önünde durduğunu gördüğün şey bir sanal projeksiyon. Emika, Sıfır Sasuke'nin zihninin başarılı bir şekilde veri olarak aktarılmış hali. Sıfır bir *yapay zekâ programı*."

Sıfır gerçek değildi.

Bunca zaman boyunca onun kanlı canlı insan olduğunu sanmıştım. Ama o bir illüzyondu, bir projeksiyondur, farkı anlayamayacağım kadar gerçekçi bir sanal görüntüydü.

Bu imkânsız.

Bu düşünce zihnimde belirdiğinde Jax'e gülmek için çaresiz bir istek duydum. Onu yanlış anlamış olmalıydım.

Ama sonra anılarım art arda ve hızla aklıma geldi. Sıfır'ı ilk kez Korsan İni'nde, sanal bir yerde görmüştüm. İkinci kez Warcross oyununun içindeyken. Üçüncüsünde yurt odamın ortasında dikiliyordu ve her şey patladığında ortadan kaybolmuştu. Onunla ve Karazırhlar'la tanışmak için otel odama girdiğimde yanında Jax'le Taylor vardı ve Sıfır duvara yaslanıyor, hiç kimseye dokunmuyordu.

Ama hayır! Onu balkonda Jax'le birlikte gördüğümde elini kızın beline dolayıp kendine doğru çekmemiş miydi? Zihnim çılgına dönmüş gibi çalışıyor, o ânı hatırlayıp bu sonucu hatalı çıkaracak bir işaret aranıyordu.

Hayır, Jax ona sadece *yakın* durmuştu ve Sıfır sadece ona doğru eğilmiş ve kulağına bir şey fısıldamıştı.

Ben Sıfır'a hiç dokunmamıştım ve Sıfır da bana hiç dokunmamıştı. Sadece birbirimize yakın durmuştuk ama asla fiziksel bir temasımız olmamıştı. Gözlerindeki o soğuk ve yapay bakışın sebebi *kendisinin* de yapay olmasıydı.

Bu farkındalık başımı döndürünce elimi uzattım ve masaya tutunarak dengemi sağladım.

Sıfır gerçek değildi. O bir illüzyondur.

Sasuke Tanaka uzun zaman önce ölmüştü.

Jax bu bilgi bana dalgalar hâlinde çarparken beni izliyordu. Şimdi yüzünde tekin olmayan bir ifade vardı. "Bir makinenin içinde sonsuza dek yaşamak her zaman konuştuğumuz bir şeydir, değil mi? Sadece şimdi, Taylor bunu gerçekten yaptı. Sıfır'ın zihni, kapasite olarak bir insanınki kadar hassas ve kıvrak, Sasuke olduğu zamanlardakinin hemen hemen aynısı. Ancak şimdi Sıfır istediği her yerde var olabilir. Fiziksel bir bedene sahip değil. Asla yaşlanmayacak. Ve internet var olduğu sürece, makineler var olduğu sürece, o da sonsuza dek var olacak."

"Peki..." Sesim titreyince bir daha denemek zorunda kaldım. "Peki ya hatıraları? Ailesini tanınması?"

"Taylor onun gidip ailesini görmesine izin veremezdi, değil mi? Yetkililere ihbar etmesini?" diye cevapladı Jax. "Ona ölümsüzlüğü vermişti. Karşılığında onun anılarını aldı ve Sıfır'ın zihnini kendi zihnine bağladı. Taylor ne isterse Sıfır onu yapar. Taylor neye inanırsa Sıfır ona inanır. Ve Taylor öldüğünde Sıfır da kapanacak."

Jax bizi başka bir dosyaya götürdüğünde bu detaylı isim listesine uyuşmuş gibi bakakaldım. Müşterilerdi.

Askeriye. Tıbbi ürünler endüstrisi. Dünyadaki en zengin %1'lik kesim. Teknoloji şirketleri. Hükümet yetkilileri.

Beynim ağrıdı. Bu araştırmanın sonuçlarından faydalanmaya istekli çok fazla insan vardı; belki itaatkâr süper askerler yaratmak için, belki ölümcül hastalıklara çare bulmak için ya da

ihtiyaçları her neyse onu gerçekleştirmek için. Belki de sadece sonsuza dek yaşamak için.

“Çok ironik, değil mi?” dedi Jax boyun eğmiş gibi bir sesle. “Bir şekilde Taylor, Mina Tanaka’ya verdiği sözü tutmuş oldu. Sasuke’yi kalıcı hale dönüştürerek onun hayatını kurtardı. Bunun tek bedeliyse onu öldürmekti.”

Enstitüyü, Sıfır’ın o zırlı robotla birbirlerine bağlı olarak hareket etmesini ve hareketlerinin makineyi nasıl da ustalıkla çalıştırdığını düşündüm. “Peki ya o laboratuvardaki robot neydi?” diye sordum. “Sıfır’ın kontrol ettiği?”

“Sıfır’ın fiziksel formu,” diye yanıtladı. “O makineyle âdeta kendi bedeniymiş gibi bir kesinlikle senkronize olabiliyor. Onlardan birini kontrol edebiliyor ve eğer isterse onlardan birçoğunu da kontrol edebilir.”

Süper askerler.

“Şimdi bunun bir de NöroLink’e bağlandığını hayal et. Taylor’ın bunu, hem de devasa bir ölçüde nasıl da kolayca tekrarlayabileceğini düşün.”

“Ama,” dedim boğuk bir sesle ve boğazımı temizledim. “Tüm o müşteriler, destekçiler Taylor’ın bu deneyi nasıl yaptığını biliyor mu? Bedelinin ne olduğunu?”

“Bilseler de şu anda bir önemi olur muydu?” Omuzlarını silkti. “Eğer çıkan sonuç bu kadar dikkat çekiciyse sadece süreç etik olmamış diye araştırmayı çöpe atar mıydın? Ahlâka aykırı deneyler eskiden beri süregelen bir şey, senin ülkende de benimkinde de ve herkes tarafından yapılıyor. Nasıl elde edildiğine bakmaksızın, insanların bu tip bir araştırmanın sonuçlarını istemeyeceğini mi düşünüyorsun? İnsanlar eğer sonuçları buna bağlıyorsa sürecin nasıl olduğuna kesinlikle aldırmıyor. Ve ölümsüzlük karşılığında buradaki fiyat etiketi ne?”

Bir hayat.

Haklıydı. Eğer bu deney ifşa olursa Karazırhlar sorumlu tutulurdu, tüm müşteriler onları suçlardı ve araştırmaya kaynak sağlamak gibi her suçlamadan aklanırlarken Karazırhlar’ı kötü

ve yasadışı ilan ederlerdi. Fakat bunun için sadece Sasuke öldü diye buldukları her şeyi çöpe atmazlardı.

“Ailesi,” diye fısıldadım. “Sasuke’nin annesi. O...”

“Annesi Sasuke’ye ne olduğunu hiç öğrenemedi. Oğlunu programdan geri çekmesinden birkaç ay sonra ortadan kaybolduğunu biliyor ve ona ne olduğunu öğrenmeye çalışırken neredeyse kendini öldürüyordu... ama ne yapabiliirdi ki? İnsanlar Japonya’da sık sık ortadan kaybolur. Kayıpları listeleyen ulusal bir kayıt bile yok. Taylor enstitünün direktörüydü. Gizli kalması gerekenleri gizleyebilecek gücü vardı ve bu derece çılgın bir suçlama sadece Mina’yı yas tutan bir annenin delirmesi gibi gösterirdi.”

“Peki ya sen?” diye sordum yavaşça.

“Taylor sık sık projeleri için ihtiyaç duyduğu kişileri kiralar. Bizimle çalışan çoğu kişi namuslu vatandaşlar değildi. Böylece Taylor’ın hırsları büyüdükçe, otoritesini sağlayacak ve onu koruyacak benim gibi birine ihtiyaç duydu. Ben belki Sasuke’nin yolundan gitmemiştim ama benim reflekslerim de çok iyi sıranmıştı. O yüzden eğitilmemi sağladı.” Jax acı acı gülümsedi. Gözlerindeki korku geri dönmüştü. “Hiç kimse emirleri bir profesyonel katil gibi uygulatamaz ve hiçbir katil bir genç kız kadar birini şaşırtamaz.”

Her ne kadar Jax dile getirmemiş olsa da onun Taylor’ı hâlâ annesi gibi düşündüğünü biliyordum. Zalim bir anne, onu hiç umursamayan bir anne. Ama yine de ailesiydi o. Ne kadar acı verirse versin insanın zihnindeki bağları koparması çok zordu.

Taylor beni iyiliğin gücü olduğuna inandırmıştı, özünde bu görevin ahlâklılı olduğuna, diğerlerini kontrol etmeye çalışan Hideo’nunki gibi teknolojilerin ve rejimlerin bitirilmesi gerektiğine.

Fakat bazen dünyanın kontrol edilmesini engellemeye çalışmak, kontrolü kendiniz için istemeye dönüşebiliyordu.

Jax bizi kayıtlardan çıkardı. Geniş kütüphaneye, Karazırhlar’ın veri deposuna yeniden baktım. Ardından Kara Evren Fuarı’na ve Kara Evren’in sokaklarına göz attım. Sonrasında sanal dünyadan ayrıldık, sadece ay ışığıyla ve sokak lambalarının yansımalarıyla.

larıyla aydınlanan odama döndüm. Jax'ın sanal görüntüsü hâlâ buradaydı, ben destek almak için yatağıma yaslanırken yanı başımda dikiliyordu.

“Başa tüm bunları neden anlatıyorsun?” diye sordum. “Kendi hayatımı riske atıyorsun.”

Yüz ifadesi her zamanki gibi titremedi bile. “Çünkü Sasuke'nin tamamen gittiğine inanmıyorum.”

Duraksadı ama gözleri sanki beni delip geçiyordu. Düşünce-lerim şimdiden zihnimde yarış hâlindeydi. Hideo'nun zihnine nasıl gireceğimi öğretirken Sıfır'ın bana gösterdiği o özel Hatıra. Sıfır bana bunu görmemi istemediğini söylemişti. Ama ya Sıfır'ın zihninin derinliklerinde bir yerden Sasuke bunu istediye?

“O sembol,” diye fısıldadım Jax'e. “Sasuke'nin o odada olduğunun hatırası.”

Bana onaylarcasına başını salladı sadece. “Sıfır'ın seni yanlışlıkla o Hatıra'nın içine soktuğunu düşünmüyorum. Sanırım bunu Sasuke yaptı.”

Sasuke'nin adını umutla söyleyiş şekli her zamanki sert ses tonuyla tam bir tezat içindeydi. Onun için Sasuke hâlâ yaşıyordu. Taylor'ı asla öldürmeyi denememesine şaşmamak gerekti; özellikle de Sasuke hâlâ Sıfır'ın zihninde kapana kısılmış halde olabileceksen.

Jax aniden yan tarafa baktı, dikkati yeniden odaklanmıştı. Bir süre dinledi. Gerildim ve onun ne duyduğunu, gerçekte şu anda nerede olduğunu merak ettim. Ardından bana doğru eğildi.

“Dikkatlice dinle,” dedi hızla. “Sıfır tamamen Taylor'ın kontrolü altında. Programlanmasının doğası gereği onun emirlerini dinlemek ve ne derse itaat etmek zorunda. Hideo'nun algoritmasına erişmek zorundasın. Ama bunu yaptığında Taylor'ın bunu ele geçirmesine asla izin veremezsin. Eğer algoritmayı Sıfır'ın zihnindeki kontrolünü bırakması için Taylor üzerinde kullanırsan o zaman Sıfır'ı ondan kurtarabilirsin.”

Jax konuşurken yüzünü inceledim. Sesindeki ani acele ve belirsizlik beni sarstı. Şu anda gaddar bir suikastçı gibi değil de

koruyucusundan korkan küçük bir kız gibiydi. "Geri kalanımız gibi Taylor da beta lensleri takıyor. Algoritmaya bağlı değiller." Elini cebine attı ve ufak bir kutu çıkardı. "Ama *olacaklar*; sen kapış töreni sırasında Hideo'nun algoritmasına erişim sağladuktan hemen sonra."

Haklıydı. Taylor'ın beta lensleri algoritmaya bağlandıktan sonra (ve kendi kodu *Taylor'ı* algoritmanın sahibi olarak atamadan hemen önce) çok kısa bir sürede, zihninin kontrolü ele geçirilebilecek şekilde Hideo'ya karşı savunmasız olacaktı.

"Bunu yapmak için sadece bir saniyemiz var," dedim ona. *Ta-bii Hideo'yu işbirliği yapması için ikna edebilirsem*, diye de ekledim kendi kendime.

Jax başıyla onayladı. "Tarihteki en önemli bir saniye olacak o."

Eğer işler ters giderse benim beta lenslerim de algoritmaya bağlanacaktı. Hideo'nun yerine Taylor'ın kontrolü altında olacaktım. Hepimiz öyle olacaktık. Böylesi bir güçle Taylor'ın ne yapacağını düşünmek bile istemiyordum. Bizi neye dönüştüreceğini.

"Sıfır'ı ondan kurtardıktan sonra ne olacak?" dedim bir süre sonra.

"Sana gösterdiğim o kütüphane. Orası her şeyi barındırıyor, hatırladın mı? Taylor'ın şimdiye dek yaptığı her deneyi, her çalışmayı. Aynı zamanda deneylerinin her aşaması boyunca Sasuke Tanaka'nın zihninin her kopyasını da kapsıyor."

Bunu dedikten sonra ikimizin arasında havada süzülen sıkıştırılmış bir veri seti çıkardı. Bunda o kayıtların bulunduğunu anlamam için bir şey söylememe gerek yoktu. "Sıfır'ın doğruca zihninin içine girebilmen için bir yola ihtiyacın var. Sasuke'nin tüm Hatıralarını Sıfır'a geri yükle. Sıfır'ın Taylor'a karşı çıkma gibi bir niyeti yok... ama *Sasuke'nin* olabilir."

Hideo'nun kardeşini kurtarmak için algoritmayı kullanmak. Bu ters gideceği neredeyse kesin olan bir plandı.

Ama yine de Jax'e başımı salladım. "Bunu yapacağız."

Jax sanki bir şey duymuş gibi yine hızla başını çevirdi. Bir anlığına yüzündeki tüm zayıflık silindi. "Gitmek zorundayım,"

diye fısıldadı. Benimle son kez göz göze geldi. Ardından bağlantıyı kopardı ve aniden odamda tek başıma kaldım.

İçerisi artık ölüm sessizliğindeydi. Bu tezatlık ürkütücüydü.

Sessizlik içinde yatağıma yaslanmaya devam ettim. İzlediğim kayıtlar zihnimde tekrar tekrar dönüyor, gitmeyi reddediyordu. Onları yeniden açtım, tek tek, Jax'in bana verdiği her dosyayı. Sasuke'nin görüntüleri, tüm Hatıraları beni bir ışıık halkası gibi sardı.

Aradığım anahtar işte buydu.

Yavaş yavaş aklımda bir plan şekillenmeye başladı.

22

O gece zar zor uyudum. Gözlerimi ne zaman kapasam tek gördüğüm küçük Sasuke'nin o odada, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış hâliydi. Onun Jax'i öptüğünü gördüm. İşlemler için bağlandığında çılglık attığını. Hatıralar birbiri içine geçiyor, yeni ve çarpık görüntüler yaratıyordu. Jax balkonunda Sıfır'la birlikte duruyor, yüzünü ona doğru kaldırıyor, Sıfır kızm boynunu öpmek için eğiliyordu. Jax bana dönüşüyordu, Sıfır Hideo'ya. Yeniden o cam kulede, onun yatağında yatıyorduk. Taylor ateş ettiğinde Hideo'nun başı geriye düşüyordu. Yere yığıldığı esnada Hideo, Tremaine oluyordu.

Sonra ağlayarak yerimden sıçradım, tüm vücudum terden sırlıklam olmuştu.

Uykuya geri dönemeyecek kadar korktuğumdan bunun yerine yatakta oturdum ve Sıfır'm verdiği, Hideo'nun zihnine girmem için kullanacağım küpü kurcalamaya başladım.

Taylor'ın Sıfır'ın üzerindeki kontrolünü bırakması için algoritmayı kullan.

Hideo bunu kabul edecek miydi? Algoritmasının içine başka birinin erişiminin olmasını? Sıfır bile Hideo'nun tepkisinin ne

kadar öngörülemez olabileceğini bilerek kendini ağabeyine göstermek istememişti. Hideo'nun bana inanacağını bile garantisi yoktu.

Fakat Sasuke, Taylor'ın yarattığı o canavarın içinde bir yerde saklıydı. Eğer onu kurtarabilmemiz için minicik bile bir şansımız varsa... Hideo'nun beni sonuna kadar dinleyeceğine inanmak zorundaydım.

Ve eğer kabul etmezse... Eğer kabul etmezse zihnini hacklemek zorundaydım. Onu zorlayacaktım.

Şafağın ilk ışıkları odama süzülene dek veriyi inceledim. Geceğin mavisi altın rengine döndüğü anda görüşümde bir çağrı belirdi. Jax'in yaptıklarını öğrenen Sıfır'ın ya da Taylor'm aradığını düşünüp irkilerek sıçradım.

Fakat arayan Roshan'dı. Çağrıyı kabul ettiğimde çatallaşmış sesi kulaklarımı doldurdu ve zaten bildiğim şeyi söyledi.

"Tremaine hastanede," dedi. "Oldukça kötü yaralanmış." Sesi titriyordu. "Em, Tremaine beni acil durumda temasa geçilecek kişi olarak kaydetmiş. Doktor beni bu yüzden aradı. Ben... ben yapamam..."

Sesindeki acıya zor dayandım. Bana hastanenin adını verdiği sırada ellerim kucağımda tır tır titriyordu. "Hemen geliyorum," diye fısıldadım ve cevap vermesine fırsat kalmadan yataktan fırladım.

Yarım saat sonra hastaneye ulaştığımda Roshan'ı ve bir doktoru konuşurken buldum. Doktor, Tremaine'i henüz ziyaret edemeyeceğini Roshan'a boş yere anlatmaya çalışıyordu.

"Saatlerdir burada bekliyoruz!" Roshan'ın sesi koridorda yankılanıyordu. "Bir saat önce onu görebileceğimizi söylemişsiniz!" Doktora Japonca bağırıyordu ve İngilizceye çevrilen kelimeleri, görüşümde çılgın bir hızla akıyordu. Yanında duran Asher ve Hammie anormal bir şekilde sessizce dikiliyor, onu durdurmaya bile çalışmıyordu. Çok daha önceden çılgına dönmüş olmalıydı.

"Üzgünüm Bay Ahmadi," diye açıkladı doktor ve ona özür di-

lercesine hafifçe başını eğdi. "Ama siz Bay Blackbourne'un yasal akrabası değilsiniz, eğer resmî bir belgeniz yoksa biz ziyaret etmenize izin verene kadar arkadaşlarınızla beklemeniz gerekiyor..."

"Biz bir çiftiz!" diye patladı Roshan; o anın hararetiyle bunun artık doğru olmadığını unutmuş gibiydi. "Geçen sene eşcinsel evliliklerini yasal olarak kabul etmemiş miydiniz?"

"Ama siz mevcut durumda evli değilsiniz," diye itiraz etti doktor. "Öyle değil mi? Belgeleriniz var mı?"

Roshan ellerini kaldırdı ve benim durduğum bekleme odasına doğru hızla yürüdü. Arkasındaki Asher ve Hammie hızlıca bakiştılar. Roshan yürürken beni gördü ve başıyla kısa bir selam verdi.

Yanlarına ulaştığımda boğazım düğümlendi. Roshan solgun ve bitkin görünüyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Neden onunla birlikte değildin?" diye patladı bana. "Tek başına bu hastanenin önüne atıldığını söylediler."

Roshan'ın öfkesi göğsüme âdeta bıçak gibi saplandı. Ona ulaşmadığımı, Karazırhlar'ın veri bankalarını hackleyenin Tremaine olduğunu öğrendikleri gibi özürler sunmaya hazırlandım. Ama Roshan'ın duymaya ihtiyacı olan şeyler bu değildi. "Orada olmam gerekirdi," demeyi başardım boğulurcasına. "Ona olanlar benim suçum. O asla..."

Roshan omzunun üzerinden Tremaine'in odasına baktı ve ardından gözlerini kapatıp başını eğdi. "Özür dilerim," dedi. "Senin orada olmadığına memnunum."

"Onu pencereden görebiliyor musun?"

Roshan başıyla onayladı. "Sargıları kan içinde. Doktorlar şişliğin inmesini beklediklerini söylüyorlar ama bunun ne zaman olacağını bilmiyorlar. Kurşun bu şekilde geldiği için inanılmaz şanslı olduğunu söylüyorlar. Sola ya da sağa milim kaysaymış o anda olduğu yerde ölmüş."

Jax'in, Tremaine'in başını sıyracak şekilde vurduğuna dair verdiği sözü düşündüm. Her şeye rağmen sözünü tutmuştu.

"Neler oldu?" Asher ve Hammie yanımıza geldi.

Şeytan Tugayı ve diğer takımlardan birkaç oyuncu daha gelmişti ve bekleme bölümünü rakiplerden oluşan tuhaf bir kalabalık doldurmuştu. Bu yüzden sesimi alçaltıp arkadaşlarıma anlatabildiğim kadarını anlattım. Tremaine'le enstitüye gittiğimizi ve her şeyin tamamıyla çok kötü gittiğini.

Fakat onlara Sasuke'yi anlatmadım. Onları gerçek tehlikeye daha da fazla yaklaştıracığım düşüncesini kaldıramıyordum.

"Durmak zorundasın," dedi Hammie ben sözümü bitirdiğimde. "İçerideki sen de olabilirdin, çok çok daha kötüsü olabilirdi."

Onu dinlemek istiyordum ama bu gece Hideo'yu görecektim. Kapanış töreni iki gün sonra olacaktı. Seçeneklerimiz tükenmişti. Artık durmak için bile zamanımız kalmamıştı. Tek yapabildiğim Hammie'ye başımı tamam dercesine hafifçe sallamak oldu. Gözlerimden yalanımı okuyabiliyordu ama üzerime gelmedi.

Bekleme odasındaki sandalyelere oturduğumuzda kendimi görüşümdeki tarihe bakarken buldum. Kapanış töreni başladığı zaman ya her şey sona erecekti ya da canlı bir kâbusa dönüşecekti.

Hideo bu gece evde değildi; en azından benim hatırladığım evinde değildi. Benim için gönderdiği araba, okyanusun şehirle buluştuğu ve gökdelenlerin yansımalarının suyun üzerinde titreştiği Tokyo Körfezi'nin üzerindeki köprüden geçti. Bu gece köprü tamamen Anka Süvarileri renkleriyle aydınlatılıyordu ve lenslerimin ardından, limanı dolduran yolcu gemilerinin ve turist vapurlarının üzerinde kalpler ve yıldızlar süzüldüğünü görüyordum.

Kırmızı renkli Anka Süvarileri ışıkları okyanusa kan yayılıyormuşçasına yansıyor, şehrin manzarası âdeta milyonlarca cam kırığını andırıyordu. Bunun yerine bakışlarımı aşağı çevirip kucağımda sımsıkı kenetlediğim ellerime odakladım.

Rıhtım boyunca ilerledik ve tekneleri geride bırakıp daha

lüks yatların bulunduğu sessiz bir bölüme ulaştık. Burada güvenlik görevlilerinden oluşan bir ekip arabayı bir kapıdan geçmesi için yönlendirdi ve rıhtımın sonunda araç nihayet durduğunda takım elbiseler içindeki daha fazla koruma kapımı açmak için yanıma geldi.

Arabadan çıktım ve yüzüm suya dönük halde dikilip tuzlu havayı içime çekerken, karşımdaki görüntüyle ağzım açık kaldı.

Şimdiye dek gördüğüm en büyük yat karşımda sakince süzülüyordu. Her güvertesinde boydan boya uzanan gümüş rengi solgun ışık şeritleri ve en tepeye dek çıkan sıra sıra minik ampuller dışında teknenin tamamı mat siyahtı ve geceyle âdeta uyum içinde bütünleşmişti.

“Bay Tanaka sizi bekliyordu,” dedi korumalardan biri bana. Eldivenli elini uzattı ve yata çıkan rampaya adım atmamda yardımcı oldu. Aniden beklenti ve korkuyla midem bulanmaya başlamıştı ve bir şey söylemeden başımı sallayıp geminin alt güvertesine çıkarak iç bölümüne girdim.

Bu alan, iki kat yüksekliğindeki tavanma bol kristalli bir avizenin asılı olduğu mekâna açılıyordu. Salonun etrafını saran yerden tavana dek uzanan cam duvarlar mahremiyet için hafifçe renklendirilmişti ve odanın diğer ucundaki bir çift kapı beni âdeta içeri davet ediyormuşçasına şimdiden açılmıştı. Kapılara doğru yürüdüm ve eşiğe geldiğimde tereddütle duraksayıp ardındaki geniş süite göz attım.

Işıklandırma loştu ve renklendirilmiş camlardan yapılmış duvarlar, suyun ötesindeki şehir ışıklarının ana hatlarını ortaya çıkarıyordu. Odanın her yerine kalın tüylü beyaz halılar ve konforlu sedirler yerleştirilmişti. İnci parlaklığındaki şeffaf perdeler yarı açık bir pencereden giren deniz esintisiyle tembelce uçuşuyordu ve pencerenin altında alçak, lüks bir yatak bulunuyordu.

Tüm alan tıpkı Hideo’nun asıl evinden de hatırladığım gibi kusursuzdu; ta ki yerdeki kırılmış porselen parçalarını görene dek.

“Adımına dikkat et.”

Hideo'nun tanıdık sesi odanın diğer ucundan geldi. Balkondan içeri girdi. Omzundan sarkan koyu renkli ceketini en yakındaki koltuğa kabaca fırlattı. Bu kadar az ışıktaki sadece uzun silüetini ve saçındaki gümüşü çizgiyi görebiliyordum ama yine de kolları özensizce kıvrılmış ve yakası yukarı kaldırılmış gömleğinin alışılmadık biçimde buruşuk olduğunu söyleyebilirdim. Gölgeler yüz ifadesini tamamen gizliyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Dikleşti ve uzun kanepelerden birine doğru yürüdüğünde az da olsa ışığın altına geldi. "Birazdan süpüreceğim," diye yanıt vererek her zamanki gibi bir cevap vermeden cevap verdi.

Gözlerim hızla ellerine kaydı. Parmak eklemleri öfkeli bir kırmızılıktaydı ve kanın üzeri kabuk bağlamıştı. Gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı.

Sanat müzesindeki geceden beri burada mıydı ve ona söylediklerim yüzünden acı mı çekiyordu? Onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim, sanki tüm kalbi büyük bir ağırlığın altında boğuyor gibiydi.

Karşıdaki koltuklardan birine oturdum ve öne eğilip bana delici bakışlarla bakana dek bekledim.

"Bizi buraya sen getirdin," dedi sessizce. "O yüzden anlat bana. Kardeşim hakkında ne biliyorsun?"

Bu gece havadan sudan konuşmaya gerek yoktu. Sesindeki öfkeyi sadece, Jax'in ona suikast düzenlemeye teşebbüs ettiği gece yaralı korumasının üzerine eğilip adamlarının geri kalanına suçluyu bulmalarını emrettiğinde duyduğumu hatırlıyordum. Hatta o gece bile şu ankiyle karşılaştırılamazdı. Sanki içinde açılan ve onu bütün olarak yutmakla tehdit eden bir boşluğa bakıyormuşum gibiydi.

Hemen cevap vermedim. Bizi bu konuşmaya rahatlıkla sokaabilecek hiçbir sözcük yoktu. Bunun yerine onunla Link bağlantısı kurdum ve otel odamda Sıfır'la ilk kez karşılaştığımda kaydettiğim Hatıra'yı ona göstermek için bir ekran açtım.

Hideo kardeşinin yüzüne öylece bakakaldı. Gözlerinde bir duygu kasırgası vardı. Bu kişinin o olma ihtimaline karşı ilk önce şüphe duydu. Sonra da yüzünü bir tanıma ifadesi bürüdü çünkü bu genç adamın yıllar önce kaybolan oğlan çocuğuyla aynı kişi olduğu çok açıktı.

“Nasıl anladın?” diye sordu sonunda.

“Final turnuvasının olduğu gece, senin süitinden ayrıldıktan sonra keşfettim,” dedim ağır sessizliğe son verme arzusuyla. “Oyunun sonunda onu durdurmak için kullandığım hack aynı zamanda kimliğini de ifşa etti ve adını o zaman gördüm.”

“Bu o değil.”

Sıfır'ın ikinci bir videosunu açtım, bu seferkinde beni odama götürürken yan yana yürüyorduk. “Bu o,” diye ısrar ettim sessizce.

Hideo uzunca bir süre ona baktı. O kadar uzun süre baktı ki donakalmış gibiydi.

“Ona...” Sesi bir an çatladığında bu sesle kendi kalbimin de kırıldığını hissettim. Onun bu şekilde bocalayarak konuştuğunu duyacağımı hiç düşünmezdim. “Ona ne olmuş?”

İçimi çekip elimi saçlarımda gezdirdim. “Sana bunu söyleyen ben olmamalıydım,” diye cevap verdim. “Ama kardeşin... kaybolduğu zaman çok hastaymış. Annen çaresizliğinden onu iyileştirme ihtimali olabilecek deneysel bir tedaviye başlatmış.”

Hideo başını salladı. “Hayır,” dedi. “Ailem bunu bana söylerdi. Sasuke kaybolduğu gün benimle parkta oynuyordu.”

“Sana ne biliyorsam sadece onu anlatıyorum.” Hideo izlemeye devam ederken ona kopyaladığım her videoyu kronolojik sırada izlettim. İnovasyon Enstitüsü'ndeki her sırada bir çocuğun oturduğu test odasını. Hideo'nun ailesinin camdan bakarkenki umutlu, endişeli yüzlerini. Dana Taylor ve Mina Tanaka arasındaki özel görüşmeyi. Sasuke'nin bir odanın köşesine sinmiş minik bedenini ve ailesine, evine dönmek için yalvarışlarını. Boyuna sarılı açık mavi atkısını. Jax'le olan arkadaşlıklarını ve birbirlerine sokularak geçirdikleri tüm o anları. Taylor'la özgürlüğü

için pazarlık edişini, karşılığını atkısıyla ödemesini ve kaçmaya çalışırken başarısız olmasını. Ona yapılan her işlemle kişiliğinin yavaşça, aşama aşama sakatlanmasını ve Sasuke'nin daha az insanlaşıp daha çok bir dizi veri haline dönüşmesini.

Proje Sıfır'ın arkasındaki gerçeği.

Bir noktadan sonra Hideo'nun gözlerini kaçırmasını bekledim ama yapmadı. Tüm görüntüleri sessizlik içinde izledi, bakışları her videoda biraz daha büyüyen ve kendini biraz daha kaybeden Sasuke'nin üzerinden hiç ayrılmadı. Taylor, Sasuke'nin atkısını alırken. Sasuke ağabeyinin ilk resmî duyurusunu izlerken. Her sahne Hideo'nun kalbine derin bir yara açıyordu.

Kayıtlar bittiğinde Hideo tek kelime etmedi. Gözlerimi ekranlarındaki kurumuş kana diktim. Sessizlik sanki canlı bir şeymiş gibi kulaklarımızda kükrüyordu.

"Sasuke yıllar önce öldü," dedi Hideo karanlığa doğru fısıldayarak, Jax'in bana söylediği sözleri tekrarlıyordu. "Bu dünyadan gitmiş o zaman."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım ben de.

Kalbini ezen o ağır yük, nazik ama katı mesafeli duruşu, tek tek inşa ettiği tüm o savunmaları bir anda yıkıldı. Omuzları çöktü. Başını eğip ellerinin arasına aldı ve aniden hıçkırarak ağlamaya başladı.

O ağır yük, bilmemenin yüküydü; yıllarca ve yıllarca süren ıstırapın, olmuş olabilecek binlerce şeyi hayal etmenin, kardeşinin bir gün kapıdan içeri girip girmeyeceğini düşünmenin yükü. Sasuke'nin nasıl kaybolduğunu bulmaya çalışarak o Hatıra'nın sayısız tekrarını yaratmanın. O bitmemiş hikâyenin gümüşü saç tutamıydı.

Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Yapabildiğim tek şey kalbinin tekrar ve tekrar kırılma sesini dinlemektir.

Akıtacak başka gözyaşı kalmadığında Hideo sessizce oturdu ve camdan dışarı baktı. Sanki bir sisin içinde kaybolmuş gibi görünüyordu ve ilk defa, gözlerinde kararsızlık gördüm.

Öne eğildim. “Sasuke bu dünyadan gitmiş olsa da,” diye mırıldandım hafifçe, “başka bir şekilde yine yaşıyor.”

Hideo bir cevap vermedi ama bakışları bana çevrilirken kırpikleri hafifçe kapandı.

“Sıfır, Taylor’ın yarattığı bir şey,” diye devam ettim. Sesim kulakları sağır edici gibi geliyordu. “Kadına kelimenin tam anlamıyla iplerle bağlı. Tıpkı senin algoritmanın yeni NöroLink lenslerini takan kişileri kontrol etmesi gibi, Taylor da Sıfır’ın verilerini kontrol ediyor. Onun zihnini. Ama Sasuke gitmedi. Onun Sıfır aracılığıyla bana ulaştığını düşünüyorum çünkü karanlıkta bir yerde kapana kısılmış ve yardım istiyor.”

Hideo görünür şekilde acıyla irkildi. Hâlâ hiçbir şey söylemiyordu.

Elimi çekinerek koluna koydum. “Hideo, Taylor senin NöroLink’inin peşinde. Son zamanlardaki tüm saldırıların arkasında onun adamları var.”

“Bırak gelsinler.” Hideo’nun sözleri sessiz ve çok açık bir tehditti. Kanepeden kalktı, bana arkasını dönüp pencereye doğru yürüdü. Ellerini ceplerine sokup şehrin suyun üzerindeki yansımalarına baktı.

Kelimelerim uçup gitti. Bir süre sonra koltuktan kalkıp pencereye doğru onun yanına gittim.

Hideo’ya baktığımda yanaklarındaki yaşları, kıpkırmızı gözlerini görebiliyordum.

Nihayet, uzunca bir dakikadan sonra, başını hafifçe bana doğru çevirdi ama bakışları hâlâ ilerideki şehre sabitlenmişti. “Bir şey hatırlıyor mu?” diye sordu kısık bir sesle.

Sorduğu gerçek soruyu duyabiliyordum. *Beni hatırlıyor mu? Ailemizi hatırlıyor mu?* “Senin kim olduğunu biliyor,” dedim yumuşak bir sesle. “Ama sadece bir yabancıнын seni tanıması kadar. Çok üzgünüm Hideo. Keşke sana bundan daha iyi bir şeyler söyleyebilseydim.”

Hideo boş gözlerle pencereden bakmaya devam etti. Kendimi onun ne düşündüğünü merak ederken buldum; belki de

NöroLink'i geçmişte yaşananları unutmak için kullanabilmeyi diliyordu.

"Jax bana Sasuke'ye yardım etmenin tek yolunun senin algoritmanı kullanarak Sıfır'ı Taylor'ın aleyhine döndürmek olabileceğini anlattı."

Bu onun transtan çıkmasını sağladı. Bana yan gözle baktı. "Algoritmayı kadına bağlamamı mı istiyorsun?"

"Kesinlikle. Eğer algoritmayı açarsan ve Taylor'ı ona bağlasan kadını kontrol edebilir ve Sıfır'ı ondan kurtarabilirsin."

"Peki ya Sasuke'yi?" Kardeşinin adını söylediğinde Hideo'nun çenesi gerildi.

"Taylor'ın Sasuke'nin geçmiş zihnine ait arşivleri var. Sasuke'nin bütün zihin kopyaları. Eğer bu versiyonları onun şimdiki hâliyle birleştirebilirsek zihnini yeniden bir bütün hâline getirebiliriz." Duraksadım. "Onun hiçbir zaman gerçek olamayacağını biliyorum... ama bazı bakımlardan ona yine sahip olabileceksin."

"Sana algoritmanın erişimini vermemi istiyorsun benden."

Duraksadım. "Evet."

Bana güvenmekte hâlâ tereddüt ediyordu ama kendini korumayı bıraktığından, zırhının altında atan kalbini yeniden hissedebiliyordum. Sasuke'nin başına gelmiş olabilecek binlerce ihtimal artık önünden silinmiş ve yerini netliğe, ilerleyecek bir yola bırakmıştı. Kardeşiyle yeniden konuşma şansı vardı, onu az da olsa bir şekilde geri getirebilecekti.

Bunun için dünyanın tüm düzenini parçalara ayırabileceğini biliyordum. Her şeyi riske atmaya gönüllüydü.

Hideo bakışlarını yeniden suya çevirdi. Tekrar konuşmaya başlayana dek uzunca bir süre geçti ama sonunda, "Yapacağım," dedi.

Hiç düşünmeden ona doğru bir adım attım ve neredeyse birbirimize dokunacak kadar yaklaştık. Elimi koluna koydum. Hiçbir şey söylemedim. Karışık duygularımı hissettiğinde hafifçe irkildi. Ona olan tereddütlü güvenimi, onun yanındayken sürekli duyduğum ona çekilme hissimi. Onu yeniden içeri almaktan

duyduğum korkuyu. Gömleğinin altındaki teni sıcağı, kendimi yanından uzaklaştıramıyordum.

Bana bakmak için döndü. “Bunu bana söyleyerek hayatını tehlikeye atıyorsun,” dedi. “New York’a dönebilir ve bütün bunları ardında bırakabilirdin. Ama hâlâ buradasın Emika.”

Bir anlığına kendimi yine barda, Hammie ve diğer Süvariler’le birlikteyken hayal ettim. Hammie’nin öne eğildiğini ve beni sabit bakışlarıyla hapsettiğini gördüm. *Bunu neden yapıyorsun?*

Sonrasında yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey yaptım. Korumacı aile evimdeki zayıf, boşlukta ve umutsuz hâlimle yatağın üzerinde büzüldüğüm ve onun hikâyesini radyoda dinlediğim sabahı düşündüm. Bu Hatıra’yı şekillendirerek görüntü haline getirdim ve o gün gördüğüm, hissettiğim her şeyi ona yolladım. Benim incinmiş tarafımı görmesine, ondan haberdar olmanın beni nasıl heyecanlandırıldığını ve kırık parçalarının bir şekilde nasıl yeniden bir bütün hâline geldiğini anlamasına izin verdim.

Onun ne kadarını görüp anladığını bilmiyordum. Bu kayıtlı bir Hatıra değil, sadece düşünce ve duyguların bir karışımıydı. Aniden benim ne anlatmaya çalıştığımı hiç anlayamayacağından korktum. Bu kırılğan, savunmasız ânın ona hiçbir şey ifade etmeyeceğinden.

Utanarak arkamı döndüm. Fakat ona yeniden baktığımda gözleri üzerime kilitlenmişti ve sanki önemli olan tek şey benimişim gibi bakıyordu. Sanki paylaşmaya çalıştığım her şeyi anlamış gibi.

Bu neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı. Sertçe yutkundum ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Yanaklarım alev alevdi. “Hideo... asla senin yaptığın şeyle hemfikir olmayacağım. Algoritmana bağlı ölümler hakkında asla kendimi iyi hissetmeyeceğim ya da senin bunları haklı gösteren sebeplerini onaylamayacağım. Ama o gün, sen sadece radyoda röportaj veren genç bir çocukken, kendi kırık kalbini gizlerken, kendine tutunacak bir dal arayan bir kıza ulaştın. O kız seni buldu ve sen ona kendini yukarı çekmesi için yardım ettin.”

Hideo bana bakıyordu, bakışları içimin en derinlerini yakıp geçiyordu. "Bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Sen daima hikâyemin bir parçasısın. Kendime sırtımı dönmeyen şana sırtımı dönemem. Denemek zorundayım." Fısıltı gibi çıkan kelimelerim havada asılı kaldı. "Sana elimi uzatmak zorundayım."

Artık çok yakınımdaydı. Tehlikeli sulardaydım... Buraya asla gelmemeliydim. Ama yine de hareketsiz kaldım ve geri çekilmedim.

"Korkuyorsun," diye mırıldandım ondan gelen hisleri fark ederek.

"Dehşet içindeyim," diye fısıldadı o da. "Yapabileceklerin karşısında. Çünkü buradasın ve jilet kadar keskin, ince bir çizginin üzerinde yürüyorsun. Seninle tanıştığımдан beri, tam gözlerimin içine bakıp dakikalar içinde sistemimi çöktürdüğünden beri korkuyorum. Senin ne yaptığını anlayabilmek için sonrasında saatler harcadım. Bana şimdiye dek söylediğin her şeyi hatırlıyorum." Sesine acı bir ton geldi. "Seni her gördüğümde bu son kez olabilir diye korkuyorum."

Son konuşmamızda bana attığı delici bakışları hatırladım. Tüm bu süre boyunca bunun altında hep korku vardı. "Beni bir daha görmek istemediğini bana sen söylemiştin," demeyi başardım.

Sesi kısık ve yaralıydı. "Çünkü seni her gördüğümde dönüp gitmek beni tüketiyor."

Ona doğru eğildiğimi, daha fazlasını arzuladığımı fark ettim. Bağlantımızdan bunu sezmiş olmalıydı ki cevap olarak ben de ondan gelen ihtiyacı, yapmak istediği şeylerin hayallerini ve belime elini koyup beni kendine çekmek istediği gibi düşüncelerini hissettim. Aramızdaki mesafe canlı gibiydi, kapanmak için arzuyla yanıp tutuşuyordu.

Hideo tereddüt etti. Artık kalbini ortaya serip savunmasız bıraktığından yüzündeki korkuyu açıkça görebiliyordum. "Ne istiyorsun Emika?" diye fısıldadı.

Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve yeniden açtım. "Kalmak istiyorum."

Bu onu geride tutan son titrete halattı. Aramızdaki mesafeyi kapattı, yüzümü ellerinin arasında aldı ve bana doğru eğildi. Dudakları benimkileri buldu.

Kontrol etmeye çalıştığım her duygu paramparça oldu. Sıcaklık, vücudu tanıdı ve ona doğru aktım. İlk öpüşmemizdeki nazik, tereddütlü hâlden eser yoktu; bu seferki daha derin, daha yoğun ve ikimiz de kaçırdığımız zamanı telafi ediyor gibiydik.

Kollarım boynuna dolandı. Elleri, sırtımdan hafifçe iterek beni kendi vücuduna bastırdı. Parmaklarım saçlarının arasında dolaştı. Öpüşmemize sadece dudaklarını boynuma değdirmek için ara verdiğinde nefesim kesildi ve tenimdeki ılık nefesiyle ürperdim. Onun zihninden benimkine, benimkinden onunkine görüntüler, fanteziler, hisler kıvılcım gibi akıyor, beni parmak uçlarıma kadar titretiyordu.

Beni hiç çaba harcamadan kollarına aldığını hayal meyal fark ettim. Beni yatağa doğru taşıdı.

Bunu yapma, diye uyardım kendimi. İnce bir buz üzerindesin. Zihnini berrak tutman gerek.

Fakat yatak çarşaflarının üzerine düştüğümüzde tek odaklanabildiğim, gölgelerin içindeki çenesinin hatlarıydı. Tenine düşen lacivert ışığın açısına hayranlıkla bakarken gömleğinin düğmelerini beceriksizce açıp kemerini çıkarmak için çekiştiyordum. Elleri tişörtümü başımın üzerinden çıkarıp tenimi boydan boya okşadı. Odanın serin havası çıplak cildime temas ettiğinde kendimi Hideo'nun önünde kapatmak için ani bir istek duydum. Fakat bana baktığında gözleri derin bir arzuyla kararımıştı. Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. Dışarıdaki şehrin parıltıları uzun kirpiklerine düşüyordu.

Ona doğru uzandığımda yanağımı öptü, ardından dudaklarını boynuma ve daha aşağılara kaydırıldı. Nefesi yoğun ve düzensiz, elleri sıcak ve nazikti. Karşısında titredim ve bir an sonra onun da titrediğini fark ettim. Bir parmağımı göğsündeki kaslardan aşağı, karnına doğru gezdirdim ve bu basit dokunuşun onu nasıl ürpertiğini gördüğümde kızardım. Dudaklarını

dudaklarımda gezdirdi, fısıldayarak ne istediğimi sordu, söyledim ve bana istediğimi verdiğinde aklımdaki her şey uçup gitti; ne Karazırhlar'ı ne Sıfır'ı ne de bizi bekleyen tehlikeleri düşünüyordum. Tek düşündüğüm şu andı. Sadece onunkiyle birbirine dolanmış bedenimdi. Sadece içine çektiği keskin nefesi, dudaklarından ateşle dökülen adımı, altımızdaki serin çarşafları, üzerimde hareket ederken yaydığı sıcaklığı, parmaklarımın sırtına çılgınca batışını düşünüyordum.

Sadece beni.

Onu.

Ve bizi bekleyen göz alıcı şehirle aramızda duran, gece yarısı göğü altında mürekkep misali hafif hafif dalgalanan okyanusu.

23

Warcross Kapanış Töreni'ne Bir Gün Kala

Şafağın ilk ışıkları odaya dolup birbirine karışmış çarşafların üzerine hafif bir parıltı yayana dek uyanmadım. Bir anlığına nerede olduğumu hatırlayamadım, yabancı bir oda ve yabancı bir yataktaydım. Yarım boştu. Oda hafif hafif sallanıyordu. Bir tekne mi?

Yavaş yavaş bir önceki gecenin hatıraları aklıma geldi.

Kaşlarımı çattım, örtüleri göğsüme çekip yatakta doğrularak oturdum. Hideo gitmiş miydi? Odaya bakındım ve sonunda gözlerim yarı açık haldeki otomatik kapıların üzerinde durdu. Kapının ardında, altın rengi ışıklara boyanmış bir adamın silueti teknenin parmaklığına yaslanmış, ilerideki şehri seyrediyordu.

Bir dakika kadar onu izlemek için kendime izin verdim. Ardından elbiselerime uzandım, giyinip yataktan çıktım.

Dışarıdaki hava hâlâ serindi, deniz ve tuz kokuyordu, açık kapa ya yaslanmak için durduğumda tenim ürpermişti. Hideo'nun durduğu yerin yanındaki sehpa da dumanı tüten iki fincan vardı. Sabahın çi yi kapının camında duruyordu hâlâ. Bir parmağımı üzerinde gezdirdim ve nem hissini aldığımda kendime sanal de ğil de gerçek dünyada olduğumu hatırlattım.

Hideo hafifçe yan tarafına baktığında yüzünün profilini görebildim. “Erken kalkmışsın,” dedi.

“Öyle yaptığımı bilirsin,” diye karşılık verdim başımla iki fincan kahveyi işaret ederek. “Yoksa bana da ondan hazırlamazdın.”

Bana hızlı bir bakış attığında dudaklarında minik bir gülümseme vardı. Kahvesinden bir yudum aldı. Bu sabah solgun görünüyordu, gözlerinin altındaki kara halkalar hâlâ duruyordu ama onun dışında içinde neler yaşadığını söyleyemezdim. Dün gece bana gösterdiği her türlü kırılganlığı yeniden titizlikle saklamıştı ve bir anlığına onun bana yine güvenmemeye geri döndüğünden korktum. Tüm bunların koca bir hata olduğunu düşünmesinden.

Ardından göz göze geldik ve bakışlarında çok açık bir şey gördüm. Hayır, tamamen geri çekilmemişti. Aradığım gerçek Hideo buradaydı.

Ben hâlâ kapının orada oyalanmaya devam edince, yanma katılmam için bana başıyla işaret etti ve yanına yaklaştığımda fincanımı uzattı. “Taylor senin burada olmanı bekliyor,” dedi sessizce, gözleri ilerideki şehre çevrildi.

Başımla onayladım. Aklım hızla Sıfır’a kaydı. Bizi şu anda bilmediğimiz bir kıyıda ya da bir yerden izliyor olabilirlerdi. “Benim sana yakın olmamı istiyorlar,” diye karşılık verirken fincanımı sehpaye geri koydum.

Hideo’nun gözleri titreşti ve o anda kardeşini düşündüğünü anladım. Gerçi her ne düşünüyorsa bunu sesli söylemedi. Bunun yerine bana doğru uzandı ve beni kendine çekti. Elleri kahve fincanı yüzünden sıcaktı. Beni döndürüp parmaklığa yasladığında ve elleriyle beni iki yanımdan olduğum yere mıhladığında nefesim kesildi.

“Görmeyi bekledikleri şey bu, değil mi?” diye mırıldandı başını kulağıma doğru eğerek.

“Evet.” Yakınlığıyla tenim ürperiyordu ve tek düşünebildiğim dün gece yaşananlardı. Haklıydı elbette, eğer Karazırhlar

izliyorsa beni Hideo'yla görmelerinin yardımı olurdu. Kendimi yeniden camların paramparça olduğu ve yatak odasının diğerk ucundan Sıfır'ın bizi izlediğı rüyamı düşünürken buldum. Yan tarafıma şöyle bir bakıp onu burada görmeyi bir nebze de olsa beklememe yetti bu.

Ama sadece biz vardık.

Hideo bana hafifçe gülümsedi, eğildi ve dudaklarını boynuma bastırdı. "O zaman öp beni," diye mırıldandı ve beni kendine doğru çekti.

Dokunuşuyla ürpererek gözlerimi kapadım ve yüzümü ona çevirdim. Bu ânın keyfini çıkararak onu öptüm. Keşke aramızdaki her şey bu kadar basit kalabilseydi.

Sonunda kendimi zorlayarak geri çekildim. "Yarınki kapanış töreninde harekete geçmek için çok fazla zamanımız olmayacak," diye mırıldandım. "Bunu tam beta lenslerin güncellenmeye başladığı anda yapmalıyız."

Beni göz ucuyla dikkatlice dinliyordu. Bakışlarındaki alev karanlık, yakıcı bir nefretle doluydu. "Güzel," dedi. Sesinde beni rahatsız eden bir ton vardı. "Taylor için hazır olacağım. Onun yüzünü görmek istiyorum."

Suçluluk duygusuyla karakolların dışında uzayıp giden kuyruklar ve algoritma etkisiyle intihar eden suçlular aklıma geldi. Hatta suçlu bile olmadan intihar edenler.

"Peki başarılı olursak ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer kardeşini geri alırsan, onun bir yankısı bile olsa... o zaman ne olacak? Algoritmaya ne olacak? Onu çalıştırmaya devam edecek misin?"

Sessiz kaldı. Şimdiye dek yaptığı her şey kardeşini ondan alan kişiyi bulmak ve aynı şeyin başka birinin daha başına gelmesini engellemek içindi. Şimdi bunu kimin yaptığını biliyordu. Bir gün sonra kadınla yüzleşecekti.

"Daima, algoritmanın tarafsız olmak için tasarlandığını söyledin," dedim. "Ama bu hiçbir zaman doğru değildi, değil mi?"

Bir insan tarafından kontrol edildiği sürece bu imkânsız. Sasuke hakkında çözebileceğim her şeyi çözdüm çünkü ona neler olduğunu umursadım. Çünkü seni umursuyorum. Ama bunu yapmamın en büyük sebebi algoritmayı kullanmaya bir son vermen için sana bir sebep yaratmaktı.”

Onun Mari ve Kenn’e söylediklerini duyduğumu ya da algoritmayı Sasuke’yi kaçıranları yakalamak için kullandığını bildiğimi söylemedim. Ama buna gerek de yoktu. Hideo neden bahsettiğimi biliyordu.

“Lütfen Hideo,” diye ekledim yumuşak bir sesle. “Bu senin doğru olanı yapmak için bir fırsat. Algoritmayı sonlandır.”

Bana planlarını anlattığı zamandan beri ilk defa, yaptığı seçimler hakkında bocaladığını gördüm. Fakat bir cevap vermedi. Doğrudu ve yanıma geçip dirseklerini parmaklığa yasladı. Okyanusun diğer tarafında Tokyo’nun silueti ışıkla bezenmişti.

Ben de aynısını yaptım ve şehre doğru dönüp güneşin gittikçe yükselmesini izledim. Hideo bana bir cevap vermemiştii, en azından doğrudan değil ama bakışları yoğundu. Işıktan uzağa, rıhtımlarda ve sokaklarda hâlâ uzayıp giden gölgelere baktı.

Eğer başarılı olursak ve Hideo algoritmayı çalıştırmaya devam ederse *ben* ne yapacaktım peki? Ya bunca süre boyunca onun hakkında yanıldıysam?

Bu düşünce karanlık ve tedirgin edici biçimde içime işledi. Dosyalarımın içinden sessizce Sıfır’ın bana verdiği küpü açtım. Hideo’ya görünmez olarak küp havada önümde döndü.

Eğer Hideo fikrini değiştirmezse ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ve bu sefer hiçbir affetme olmayacaktı. İkinci şanslar olmayacaktı.

Eğer algoritmadan gönüllü olarak vazgeçmezse o zaman ben ondan söküp almak zorunda kalacaktım.

24

Warcross Kapanış Töreni Günü

Kapanış Töreni'nin olduğu günün akşamüstü hava bulutluydu. Her ne kadar lenslerim takılı olsa da resmî takımların gökyüzünü kaplayan parlak renklerinin altında Tokyo'nun grinin tonlarına büründüğünü ve gittikçe karardığını biliyordum.

Ne kadar da uygundu. Görüşümdeki sayaç bana beta lenslerin güncellenmesine bir saat kaldığını gösteriyordu.

Siyah bir otomatik araba beni Omotesando'daki otelimden aldı ve ben biner binmez kendini doğruca Tokyo Dome'a yönlendirdi. Pencereimin dışından şehrin kutlamalarının doruk noktasına ulaştığını görebiliyordum ve herkes şehrin dört bir yanından gelen siyah arabalarımıza tezahürat ediyordu. Sanki bugün her zamanki gibi bir Warcross turnuva günüydü.

Bakışlarımı insanların şevkli yüzlerinden kucağımdaki elerime çevirdim. Her şey kötü giderse bu şehir neye benzeyecekti?

Sıfır'dan gelen bir mesaj düşüncelerimi böldü.

Kapanış töreni başladığında sen de diğer yıldızlar karması oyuncularıyla birlikte arenanın ortasında olacaksın. Hideo sırayla hepinizi tebrik edecek.

Sıfır bugünkü turnuvarının en ince detayına kadar bütün iç işleyişine hâkimdi. Onun sanal görüntüsüyle Henka Games programlarını hacklediğini ve her şeyi indirdiğini hayal ettim. Ardından Sasuke'nin, *gerçek Sıfır*'ın, o zihnin bir köşesinde korkuyla kıvrıldığını düşündüm. *Eğer gerçekten de oradaysa...* Ve *eğer oradaysa bu yaşananların ne kadarının farkındaydı? Neler yaşamak üzere olduğunu biliyor muydu?*

Bir cevap yolladım.

Seni ve Taylor'ı ne zaman göreceğim?

Hideo sizi tebrik etmeyi bitirdiğinde kapanış töreni için yeni bir Warcross evreni açılacak. Hideo bunu seyircilere şahsen anons edecek. Kısa bir süreliğine sen, diğer oyuncular ve Hideo hepiniz aynı anda bu evrenin içinde olacaksınız. Bu tam da beta lenslerin güncellenmesinin başlamasının hemen öncesi ve senin Hideo'nun zihnini hackleyebileceğin an.

Sıfır duraksadı.

Hazırlıklı ol. Seninle arenanın içinde görüşeceğiz.

Olacağım.

Konuşmamız sona erdi. Küpü yeniden elime aldım ve Sıfır'ın hackinin avuçlarımın üzerinde süzülmesine izin verdim. Hideo'nun, Taylor'ı algoritmanın içine hapsedip kardeşini kurtarabilme fırsatını ka ırmayacağını biliyordum. Ama algoritmanın kendisi... Yatının güvertesinde yanımda durduğu sırada Hideo'nun kararsız yüzünü düşündüm.

Küpü açıp içindeki koda gözümü diktim, arabanın i ini mavi mavi parlayan yazı dizileri doldurdu ve sonra küpü yeniden kapadım. Hideo'nun doğru olduğunu bildiği şeyi yapacağına inanmak zorundaydım. Algoritmayı sonlandıracağına.

Fakat yapmazsa da ben bunun için hazır olacaktım.

Derin bir nefes aldım. Ardından Hideo'ya ulaşıp benimle Link bağlantısı kurmasını istedim. Bir süre profilinin etrafındaki yeşil ışığa baktım ve aniden fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ettim.

Sonra hoş bir *ding* sesi duyuldu. Hideo'nun duygularının tanıdık akışını zihnimde hissettim. Gergin ve huzursuzdu. Fakat daha ziyade *hazırdı*; karanlık ve kendinden emin bir ruh hali vardı. İkimiz de tek kelime etmedik.

Onun varlığıyla gözlerimi kapadım, onun hislerinin ve düşüncelerinin ışıltısında kendime bir süre daha oyalanmak için zaman verdim. Ardından Tokyo Dome'a ulaştık ve stadyumun dışında toplanmış kalabalıkların k kremeleriyle gözlerimi açtım.

Beta lenslerin güncellenmesine otuz dakika.

Bugünkü oyuncuların devasa projeksiyonları binaların duvarlarını süslüyor, şampiyonanın dikkat çeken anlarının hologramları stadyumun çevresinde oynatılıyordu. Benim olduğum bir görüntü görüş a ıma girdiğinde onunla birlikte yapılan yayını da işittim.

“...aslen Anka Süvarileri oyuncusu ve tartışmalara sebep olan joker oyuncu Emika Chen, takımından çıkarılmasından sonra kapanış töreninde oynama hakkı kazandı. Chen bu seneki ilk turda seçilen oyuncuydu ve çok sayıda bağımsız oy alarak...”

Kısa bir anlığına, başka bir Warcross oyunu için stadyuma

götürüldüğümü ve kazanma hevesiyle takım arkadaşlarımla birlikte yerimde duramadığım zamanlardaki heyecanı hissettim.

Şimdiyse arenaya tamamen farklı bir sebeple dönüyordum.

Kısa süre sonra diğer resmî oyuncuları taşıyan ve hepimizi aynı yöne götüren siyah arabaların konvoyuna katıldık. Yumruklarımı hızlı hızlı açıp kapadığımı fark ettim. Bugün stadyumun yan taraflarını her takımın renklerinden oluşan şeritler süslüyordu ve gümüş rengi devasa bir Warcross logosu en tepede yavaş yavaş dönüyordu.

Sersemlemiş bir hâlde arabadan indim ve kırmızı halının üzerinde beni stadyuma götürmek için bekleyen korumaları takip ettim. Sevdikleri oyuncuların kıyafetleri içindeki insanlar iki tarafta toplanmış, ellerindeki posterleri ve bayrakları sallıyordu. Beni gördükleri anda kulakları sağır edici çığlıklar atmaya başladılar. Benimse tek yapabildiğim onlara bakmak ve gerçekte yaşananları hiçbirine anlatamadan çaresizce gülümsemeye çalışmaktı. Önümde ve arkamda bugün oynayacak en iyi on oyuncu arkadaşımı gördüm. Hepsi de buradaydı. Kalabalığın içinden geçerlerken yapılan daha fazla tezahüratla zemin titredi.

İçeri girdiğimizde arenanın karanlığıyla sarmalandım, içerisi sadece stadyumun merkezine çıkan renkli ışıkların döşeli olduğu bir yolla aydınlanıyordu. Üst katlardaki oyun analistlerinin gürleyen sesleri içeride yankılanıyordu.

“Ve işte oyunculardan bir kısmı daha geliyor millet! Andromeda Takımı’nı görebiliyoruz. Kaptan Shahira Selin Yılmaz, oyuncuları Ivo Erikkson ve Penn Wachowski ile içeri giriyor...”

“...peşlerinde Şeytan Tugay’ndan Jena MacNeil ve ekibi...”

Sesleri seyircilerin gürültüsü altında neredeyse boğuluyordu. Arenanın kenarına ulaştığımda Anka Süvarileri görüş alanıma girdi. Hammie ve Roshan çoktan oradaydı ve bugünkü maç için diğer oyuncuları bekliyorlardı. Asher ise seçilmemiş ya da geçen yıl seçildiği için katılamayan diğer oyuncularla birlikte seyircilerin arasındaydı.

Tüm oyuncuların içinde takım arkadaşlarım en gergin görünen ekipti. Neler olacağını biliyorlardı. Onların görüntüsü kalbimi yumuşattı ve farkında olmadan kendimi onlara doğru dönerken buldum.

Beni ilk Roshan gördü ve dirseğiyle Hammie'yi dürterken bana el salladı. Yukarıdan oyun analisti adımı okudu ve arenanın içinde resmî oyuncu olduğum günlerdeki görüntülerim yayınlanmaya başladı.

Bir stadyum dolusu insanın içinde bile kendimi savunmasız hissediyordum. Bu şekilde en son halk içine çıktığımda neredeyse ölüyordum. Bakışlarım seyircilerin arasmda dolanarak boş yere Taylor'ı arandı ve arenanın koridorları arasındaki gölgelerde Sıfır'ı görmeye çalıştım. Bir keresinde yağmurla ıslanmış Shinjuku sokaklarında olduğu gibi yine ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sıfır herhangi bir yerde olabilirdi. Her yerde. Ve her ne kadar ben onu göremesem de o beni izliyordu.

Yine de herkesin şu anda beni izlediğini bilerek yüzümdeki gülümsemeyi korudum. *Jax*. Eğer Sıfır buradaysa o zaman Jax'in de burada olduğu ve beni koruduğu anlamına geliyordu bu. Onu düşünmek beni bir nebze de olsa rahatlatı ve bir saniye için bile olsa gülümsemem içtendi.

Beta lenslerin güncellenmesine on beş dakika.

Son oyuncular da arenanın merkezine ulaştığında hareketli ışıklar söndü ve tepedeki spotlar yandı. Stadyumdaki herkes bizi çevreleyen parlaklığın ardında kayboldu. Bir ses bizi anons etmeye başladığında gözlerimi ilerideki karanlığa diktim.

"Hanımlar ve beyler, nihayet bu seneki beklenmedik ve gerçek anlamda efsanevi Warcross şampiyonasının sonuna geldik!" Seyircilerin heyecanlı haykırıışları sunucunun sesini bastırıyordu. Kadın sunucu duraksadı ve ardından hepimizin ismini okuyarak, takımlarımızda hangi pozisyonda oynadığımızı ve bu gece hangi pozisyonda oynayacağımızı anlatmaya başladı. Bitirdiğinde bugünkü evrenin üç boyutlu bir görüntüsü başımızın tepesinde süzölmeye başladı, seyircilerin de görebilmesi

için hafifçe dönüyordu. Ben ve diğer oyuncular bu evrenin daha küçük bir versiyonunu önümüzde görebiliyorduk. Bu bir uzay evreniydi ve bir gezegenin devasa halkaları bir dizi küçük savaşçı kapsülünün arkasında eğimli halde duruyordu.

“Ve elbette,” diye devam etti sunucu, “oyunun ardındaki asıl isim, tüm bu muhteşem devrimin yaratıcısı... Hideo Tanaka!”

Tüm stadyum vahşi haykırışlarla âdeta patlarken ve spot ışıkları bir geçiş yolunu aydınlatırken onu gördüm: Hideo, başı yukarıda ve elleri cebinde, iki yanında korumalarıyla birlikte bize doğru yürüyordu. Gececeği yola yakın oturan seyirciler boyunlarını uzatmış, vücutlarını öne eğmiş halde farkında olmadan ona yakın olmaya çalışıyordu.

Her şey rağmen Hideo her zamanki gibi özgüvenli görünüyordu ve yüzüne nazik ve önceden çalışılmış gülümsemesini takınmıştı. Kalabalığı selamlamak için tek elini kaldırdığında insanlar da bağırarak onu onaylarcasına karşılık verdi. Dikkati seyircilerin üzerinde gibi görünse de aramızdaki Link’le bana ulaşan duygularından tüm odağının ben olduğunu, beni fark etmemiş gibi davransa da hislerinin beni âdeta dağladığını hissedebiliyordum. Kıpırdamadan durdum, dikkatlice diğer oyuncuların yaptıklarını yapmaya çalıştım ve bakışlarımı arenanın üstünden ayırmadım. Kulaklarımda kalbimin ritmik gümbürdemesini duyabiliyordum.

Kendimi yüzüncü kez, ona anlattıklarımın sonra bile duygularını bu kadar kontrol altında tutabilmesine hâlâ hayret ederken buldum. Belki de Taylor’la yüzleşmek zorunda kaldığında ya da Sıfır’ı gözleriyle gördüğünde de buz gibi sükûnetini koruyacağı anlamına gelecekti bu.

Hideo sırayla oyuncuları tebrik etmeye, şampiyona sezonu için şahsi teşekkürlerini sunmaya başladı. Stadyum artık coşkunun doruk noktasına çıkmıştı, tüm gözler onun üzerindeydi ve her hareketini âdeta içercesine takip ediyorlardı. Bana yaklaşıyordu. Avuçlarım terlediğinden ellerimi sürekli bacaklarıma siliyordum.

Beta lenslerin güncellenmesine on dakika.

Hideo diğer takım arkadaşlarını tebrik etti. Roshan'ın elini sıkı, Hammie'ye teşekkür etti.

Ve işte tam karşımdaydı. Bana gergince gülümseyerek elini uzattı. Seyirciler aklını kaçırmış gibiydi. Ben de tokalaşmak için elimi uzattım ve bunu yaptığımda da olması gerekenden çok daha sert ve biraz daha uzun sıktım.

Gözleri benimkileri buldu. Link'imizden derin ve güçlü sesi ni duydum.

Hâlâ aynı fikirdeyiz, dedi. Bu bir soruydu.

Gözümü kırpmadım ve başka tarafa bakmadım. *Sen öyleysen ben de öyleyim.*

Ellerimiz bir an daha birbirine kenetli kaldı, ta ki daha uzunun fısıltılara sebep olabileceğini bildiğimiz bir noktaya kadar. Sonunda geri çekildi, ben de öyle yaptım. Zorlukla nefes alabiliyordum.

Oyuncular olarak oluşturduğumuz halkanın ortasına yürüdü ve seyircilere hitap etmek için başını kaldırdı. Spot ışıkları yine seyircilerin üzerinde gezinmeye başlamıştı. Hideo coşkulu ilgileri için kalabalığa teşekkürlerini sunmaya başladığında dikkatimi stadyumun geri kalanına çevirdim. Yukarıda, kubbenin tavanına yakın bir yerdeki sayaç, oyunun geri sayımını yapıyordu.

Beta lenslerin güncellenmesine beş dakika.

Etrafımdaki her şey gerçeküstü hissettiriyordu. Belki hiçbir şey olmayacaktı. Kapanış töreni normalde olması gerektiği gibi ilerliyordu, Hideo oyuncularını selamlıyordu, seyircilere konuşma yapıyordu, insanlar oyunun başlaması için tezahürat ediyordu. Başka bir evrende olsa hiçbir olay olmadan maçlarını izleyecekler, arenadan dışarı çıkıp uçaklarına, trenlerine ya da arabalarına atlayıp evlerine döneceklerdi. Ve her şey yolunda olacaktı.

“...ve şimdi maç başlasın!”

Hideo'nun son sözleri beni hızla şu âna döndürdü. Oyun evreni etrafımızda belirirken hepimiz uzayın karanlığıyla ve yıldızlar serpiştirilmiş sonsuz gökyüzüyle sarıldık. Gezegenlerin

devasa halkaları gümüşün çeşitli tonlarıyla görüşümde kavis çiziyordu.

O anda bu final maçını belki de gerçekten oynayabileceğimizi düşünmeye cüret ettim. Belki de son haftalarda yaşanan olayların hiçbiri gerçekten yaşanmamıştı.

Fakat bu düşünceyi aklımdan çıkardığım anda oyun evreni titreşti. Evrenin görüntüsü yok olarak bizi sahaya geri döndürdü ve o anda Sıfır'ın arenanın içine adım attığını gördüm. Yalnız değildi.

O ve Jax, Taylor'ın iki yanındaydı. Arenanın ortasına doğru biraz yürüdüler ve tam benim yanımda dikilen Hideo'nun önünde durdular.

Hideo'nun korumalarından biri onlara doğru bir hamle yaptı ama Hideo başını bir kere hayır dercesine salladı. "Dur."

Korumaları oldukları yerde donakaldı, gözlerini kırpmıyorlar ama sanki transa girmiş gibi boş boş bakıyorlardı. Fakat bunu yapan sadece onlar değildi. Etrafımızdaki her şey aniden durmuştu: Oyun analistleri cümlelerinin ortasında susmuş, seyirciler kollarını sallarken donakalmış, tezahürat susmuştu. Beta lensi olmayan oyuncuların çoğu hareket etmeyi kesmişti.

Sadece Hammie ve Roshan etkilenmemiş gibiydi. Yine de Sıfır'a şaşkınlıkla bakakalmışlardı; Hammie'nin ağzı hafifçe açılmıştı, Roshan ise beni korumak için öne atlamaya hazırmış gibi görünüyordu.

Sadece dakikalar önce kulakları sağır edici bir gürültüyle inleyen stadyum aniden tüyler ürpertici bir sessizliğe gömülmüştü. Sanki biri bir düğmeye kolayca basmış ve bizim dışımızda dünyayı tamamen dondurmuştu.

Olan şey tam da buydu.

Hideo buradaki herkesi kontrol etmek için algoritmayı kullanıyordu. Titremeye başladım. Şimdiye dek onun sapkın gücünün yeteneklerini gözlerimle görmemiştim.

Hideo, dedim Link'imiz aracılığıyla. Fakat cevap vermedi. Tüm dikkati Taylor'a yoğunlaşmıştı.

Taylor artık çok iyi bildiğim o yumuşak gülümsemesiyle Hideo'ya bakıyordu. Gerçi kadının gözlerine baktığımda taş gibi sert olduklarını gördüm. "Bir süredir kariyerini izliyorum," dedi Taylor, Hideo'ya. "Çok etkileyicisin, tıpkı geliştirdiğin şu algoritma gibi."

Hideo o kadar hareketsizdi ki bir an onun da kontrol altına girdiğini sandım. Kardeşini kaçıran ve kendi hayatını da çalan kadına dik dik bakarken çıt çıkarmıyordu.

Ama duyguları, Link'ten bana geçen karanlık, kaynayan nefreti, âdeta çivi ve diken gibiydi ve o kadar güçlüydü ki neredeyse sivri uçlarının tenimi parçaladığını hissedebiliyordum.

"Yaratıcı direktörün içeri girmemize izin verdi," dedi. "Bize verdiği diğer detaylarla birlikte."

Kenn.

Hideo'nun duygularının ezici yoğunluğuyla nefesim kesildi. Gözlerim Taylor'ın kilerle buluşmak üzere hızla ona çevrildi. Kenn onların stadyuma girmesine izin vermişti. Onlara daha başka neler vermiş olabilirdi?

Hideo'nun gözleri sert ve parlaktı. "Ne kadar süredir?" dedi sessizce.

"Aylardır." Taylor bir adım öne ilerleyip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Güvenebileceğin arkadaşlar bulmak çok zor, öyle değil mi? Sanırım herkesin bir fiyatı var."

Herkesin bir fiyatı vardır. Warcross şampiyonası sırasında Sıfır'ın benimle yüzleştğinde söylediği aynı cümleydi bu. *Aylardır.* Demek Kenn şampiyonaların öncesinden beri onunla birlikte çalışıyordu.

Hideo ve Kenn arasındaki tartışma gözümün önüne geldi.

Mari'nin NöroLink'in kusurları üzerinde çalışmasını engellemek için ne kadar hevesliydi.

Fakat belki de Kenn'in hayal kırıklıkları bundan daha da derindi. Hideo'ya ihanet edecek ve Taylor'ı içeri alacak kadar derin.

Aniden Sıfır'ın nasıl her zaman bu kadar çok şeyi biliyormuş gibi göründüğünü anladım. Kapanış töreninin her detayını. Bugünkü oyunun başında beta lensleri güncellemek için Hideo'nun yaptığı planın her parçasını. Hideo'nun zihnine girmeyi sağlayacak virüsü. En başta da algoritmanın varlığını öğrenmesini.

Kenn onları bilgiyle besliyordu. Belki de bu yüzden bir zamanlar Hideo'nun güvenliğine dikkat etmemi söylemişti. Bu asla endişe ettiği için değildi. Sadece Hideo'yu çok yakından izleyebilmek içindi.

Bu gerçeklik bana öyle çarptı ki zorlukla nefes aldım. Bakışlarım Taylor'dan, sahaya tepeden bakan ve şimdi Kenn'in oturduğu cam locaya çevrildi. Vücudu hafifçe bize doğru eğilmişti.

Belki de başarısız olan suikast girişiminde Jax'in Hideo'nun güvenli locasına sızmasını sağlayan da oydu.

Artık kesik kesik nefes alıyordum. Taylor yardımları karşılığında ona bu çalışmadan bir pay mı teklif etmişti? Öyle yapmış olmalıydı. İstekleri gerçekleşmemiş, hırslı Kenn bunu kabul etmişti.

Beta lenslerin güncellenmesine elli dokuz saniye.

Hideo'nun dikkati artık Taylor'da değildi. Sıfır'a bakıyordu. Sıfır'ın Hideo'nun kardeşi olduğuna şüphe götürmeyen gözleri soğuk ve hissiz bakmaya devam etti.

Hideo sanki ona anlattığım şeylerin doğru olması mümkün değilmiş gibi Sıfır'ı inceliyordu.

"Sasuke," dedi boğuk bir sesle. Ondan yayılan öfke dalgaları yerini kedere bıraktı.

Dış g r n şindeki tüm nesnellik yok oldu. Hideo'nun sesinde vahşi bir umut vardı; sanki birbirleriyle konuştuklarında Sıfır birdenbire kendine gelecekti. Ve bir anlığına, bunun mümkün olmadığını bilsem de işe yarayabileceğini düşündüm.

Fakat Sıfır hiçbir şekilde tepki vermedi. Onun yıllar sonra

ağabeyinin karşısında olmasını izlerken herhangi bir duygusunu dışa vurup vurmadığını anlayamıyordum. Yanında duran Jax'in eli, silahının kabzasını sıkıca kavramıştı.

Bir barut fıçısının tam üstünde duruyorduk ve fitili her an ateşlenmek üzereydi.

Beta lenslerin güncellenmesine otuz saniye.

"Anlaşma buydu, değil mi Hideo?" dedi Sıfır sonunda. Sesi her zamanki gibi çıkıyordu ve içinde en ufak bir tanıma bile yoktu. "Yoksa Emika sana ne yapması gerektiğini anlatmadı mı?"

Hideo bana baktı. Gözleri acıyla kararmıştı, kaybının derin ıstırapıyla doluydu ve Sasuke'nin ona baktığını, adını söylediğini ama olması gerektiği gibi tepki vermediğini görmüş, ona söylediğim her şeyin doğru olduğunu anlamıştı. Yeniden konuştuğunda sesi haşindi, umutsuzlukla sertleşmişti. "Sen bir kod dizisi değilsin," dedi. "Sen benim *kardeşimsin*. Bizi incitmeye isteksiz olduğunu biliyorum. Bunu senin asıl kim olduğunun bir hatırası olan sesinde duyabiliyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum," diye yanıt verdi Sıfır, kendine özgü ürkütücü sakinliğiyle.

Kelimeleri Hideo'ya kurşun gibi çarptı.

Taylor Hideo'ya bilgiç, çıkarıcı gülümsemesiyle baktı. "Bir de şu açıdan bak Hideo. Hayatının en önemli işini kardeşinin kaybolması üzerine icat ettin," dedi. "Her şeyin bir sebebi vardır."

"Bu, hayatta duyduğum en boktan laf!" diye patladı Hideo.

"Hadi ama. Ben onu hastalıktan öylece ölmeye terk edebilecekken artık kardeşin burada. Bu çok daha iyi değil mi?"

Hideo kadına bakıp gözlerini kıstı. Bakışlarında saf bir nefret vardı, Taylor'ın kardeşine yaptıklarını gördüğünde ve kadının şu anda hayatımı tehdit etmesiyle yüzeye çıkan hiddeti gözlerinde âdeta kaynıyordu. Onda daha önce şahit olduğum o derin, ruhsuz şiddeti, yaralı eklemleri... hiçbir şey şu anla kıyaslanamazdı.

Taylor bana göz attı. Benim Hideo'nun zihnine girmek için verdiğim sözü tutmamı bekliyordu.

Sıfır saniye.

Zihnimden bir elektrik akımı geçti. Yakındaki Hammie ve Roshan da irkildi. Beta lensler yamanmaya başlamıştı; algoritma, lenslere istikrarlı bir biçimde indiriliyordu.

Sıfır'ın bana verdiği küpü çıkardım. Hacklemeyi. Ve o kısacık anda tereddüt ettim.

Beni Taylor'a ne açık etti bilmiyordum. Bakışlarımdaki bir ışık mı, duruşumdaki bir değişiklik mi yoksa hareketlerimdeki belli belirsiz tereddüt mü?

Benim başka planlarım olduğunu biliyor muydu?

Taylor aniden bir silah çekti ve doğrudan başımı hedef aldı. Bakışlarını Hideo'dan ayırmazken parmağını tetiğin üzerine getirdi. "Algoritmayı aç Hideo," dedi sakince.

Kadının beni tehdit etmesiyle Hideo'nun dudakları öfkeyle kıvrıldı. Nefreti okyanusun üzerindeki yağ gibi yüzeyde akıyordu.

Aynı anda, şu âna dek hareketsiz kalan Jax aniden kendi silahını çekti ve doğrudan Taylor'ı hedef aldı. "Onu vurursan ben de seni vururum." Kızın eli silahının kabzasını o kadar sıkıyordu ki teni bembeyaz olmuştu.

Taylor kıza sertçe baktı. Bu sefer gerçekten şaşırmıştı. "Bu da ne?" diye mırıldandı. "Sen de mi bu işin içindesin Jackson?"

Jax tam adının kullanılmasıyla yüzünü buruşturdu.

Taylor dudaklarını sımsıkı kapadı. Yüzünden derin bir kızgınlık okunuyordu. Jax'ın bana Taylor'ın en büyük korkusu hakkında söylediklerini anımsadım. *Ölüm*. Şimdi kızı onu, bununla tehdit ediyordu.

Jax'ın gözlerinde panik vardı; sözde ona annelik etmesi gereken birinin etkisi altında yaşadığı dehşetin iziydi bu. Eli titredi. Ama bu sefer geri çekilmedi. Sasuke'nin ölümünden beri içinde büyüyen her şey yüzeye çıktı ve bunun gücüyle kolu havada kalmaya devam etti.

Jax gözlerini bana kısaca göz atacak kadar Taylor'dan uzaklaştırdı. "Şimdi," diye tısladı.

Hideo, diye nefes nefese seslendim Link aracılığıyla.

Taylor bakışlarını yeniden Hideo'ya çevirdi ve silahının tetiğindeki parmağı gerildi.

Hideo harekete geçti.

Parmağını bir kere şaklatarak kendi minik, dönen küpünü önümüzde süzülecek şekilde ortaya çıkardı. Bunun algoritmasını açan anahtar olduğunu anlayacak kadar zamanım olmadan Hideo bileğini kıvırdı ve küpün kilidini açtı.

Kutudan renk labirentleri fışkırdı, tıpkı beyin devrelerinin birbirine bağlanması gibi milyonlarca parlak ağ birbirine ışıktan satarlarla bağlanıyordu. Devasa ve giriftti, durduğumuz yerden tüm arenayı içine alacak şekilde uzayıp gidiyordu. Çok kısa bir an için, dünyada NöroLink'e bağlı olan her bir insanın zihnini kontrol edebilecek komut ağlarına bakakaldım. Eğer şu anda zaman dursa ben de bu korkutucu şahesere hayranlıkla bakmak için dururdum.

Hideo Taylor'ın hesabına girdi, ele geçirdi ve algoritmaya bağladı. Kadının zihin paleti aniden matrisin içinde yeni bir devre olarak belirdi ve onu Sıfır'a bağlayan dizin parıldadı.

Hideo bileğini yeniden oynattı. Dizin parçalandı.

Taylor, Sıfır'ın üzerindeki kontrolünü kaybederken şiddetle titredi.

Şimdi Hideo, diye haykırdım sessizce. Ben titrerken elimdeki küp de titreşiyordu. Algoritmayı yok et.

Ama Hideo'nun gözleri hâlâ nefretle kararmış haldeydi. Ve birdenbire, işinin henüz bitmediğini fark ettim... Planımızın bu parçasından, Taylor'ı sadece algoritmaya bağlamaktan ve Sıfır'ın üzerindeki kontrolünü bırakmaya zorlamaktan tatmin olmamıştı. Ölçülü benliğinden uzaklaşmış ve hiddetinin özgür kalmasına izin vermişti. Kadının üzerindeki kontrolsüz tüm gücünü hiç düşünmeden serbest bırakacaktı.

"Hayır..." diye başladım ama çok geçti.

Tam o anda Hideo'nun ne yapmak üzere olduğunu anlayan Taylor'ın ağzı dehşetle açıldı. İçgüdüsel olarak bir elini kaldırdı.

Hideo gözlerini kıstı. Link'imizden onun sessiz, söylenmemiş bir komut gönderdiğini duydum.

Öl.

Yaşananları yavaş çekimde izledim.

Taylor'ın çıt çıkaracak zamanı olmadı. Sadece saniyenin onda biri kadar zamanı oldu; yapabildiği tek şey inanamayan bakışlarını Hideo'ya çevirmek ve gözlerini, yırtıcı bir hayvanın dişlerini etine geçirdiğini son anda fark eden bir geyik gibi kocaman açmak oldu. Ağzı açıldı ama son sözünü söyleme fırsatı olmadı. Belki de çığlık atmak istemişti.

Ardından yüzü süt gibi bembeyaz kesildi. Gözleri geriye yuvarlandı. Bacakları sanki kemikleri derisinin içinden kırılmış gibi kendini bıraktı.

Yere sertçe yığılırken başı korkutucu bir sesle çatırdadı. Yerde mide bulandırıcı bir şekilde yatıyordu ve bu bana Tremaine'in yere düşüşünü, duvara saçılan kanları hatırlattı.

Aynı anda kadının zihin paletini gösteren ağ parıldadı, göz kamaştırıcı bir beyazlığa büründü ve sonra da yok olup algoritmanın geri kalanından silindi. Ona bağlı olan satırlar sanki Taylor hiç orada olmamış gibi diğer ağlarla kolayca birleşti. Verilen emir kadının beynini aniden kendi kendine kapanmaya zorlamıştı.

Ölmüştü.

Benim zihnim bomboştu; yaşadığım şokla sadece tek bir şey düşünüyordum.

Hideo onu tek bir komutla öldürmüştü.

Bu, algoritmanın sözde korumak için tasarlandığı tek şeydi; insanlığın dürtüsel şiddetine çare bulacak, birilerini bunun doğurduğu acı ve eziyetten koruyacaktı.

Yine de tek bir anda, Taylor'ın kardeşine yaptığı her şey için, bana yapmakla tehdit ettiği her şey için öfkeyle doluyken... Hideo uğruna çalıştığı her şeyi çürütmüştü.

Jax sersemlemiş görünüyordu. Ama Sıfır...

Sıfır yüzünü Hideo'ya döndü. Yüzünde buz gibi bir gülümseme dışında bir şey yoktu. Şaşırmış bile görünmüyordu. Sanki her şey planlarma uygun gitmiş gibi başını onaylarcasına salladı.

Elini kaldırdı ve bir kere salladığında daha önce hiç görmediğim bir kod ortaya çıkardı. Bu bana gösterdiği virüs değildi. Hideo daha tepki veremeden Sıfır algortimayı buna yükledi.

Etrafımızdaki ağ kümeleri titredi ve ardından tam gözlerimin önünde renkler değişerek milyonlarca mavi, kırmızı ve yeşil ağ tek tek siyaha dönüştü. Siyahlık bütün ağları bir deprem dalgası gibi sardı. Hideo'ya ulaştığında ise bir anda Hideo'nun algoritma üzerindeki kontrolünü kopardı.

Sıfır'ın miğferi yeniden ortaya çıkarak yüzünü kapladı. Sonrasında da algoritma yer değiştirerek *Sıfır'la bütünleşti*.

Daha kimse bir şey söylemeden ne olduğunu anladım.

Sıfır'ın algoritmayı yok etme gibi bir planı olmamıştı. Bunun yerine onunla *birleşmişti*. Yeni algoritma Sıfır'la bir bedene bürünürken dehşet içinde izledim.

Sıfır'ın yapay zekâsı evrilmeyi, Taylor'ın kontrolünden kurtulmayı başarmıştı ve tüm bunları kadının arkasından bağımsız olarak geliştirmişti.

Hideo kontrolü geri almaya çalıştı ama artık çok geçti. Kendi icadıyla tamamen bağlantısı koparılmıştı.

Jax'in yüzüne bir kere bakmam Sıfır'ın planının Taylor'la hiçbir

zaman aynı olmadığını anlamama yetti. Sıfır hiçbir zaman kadının algortimayı kontrol etmesini ya da potansiyel olarak yok etmesini istememişti ve niyeti hiçbir zaman Hideo'nun NöroLink'i kullanarak insanları kontrol etmesini durdurmak olmamıştı.

Bunu sadece NöroLink'in ve algoritmanın kontrolünü ele geçirmek için yapmıştı. Biliyordu. Hideo'nun Taylor'ı gördüğünde kadını kendi elleriyle öldüreceğini tahmin etmişti. İlk başta benim Hideo'yla yeniden bağlantı kurmama izin vermesinin, benim Hideo'yla yaklaşarak bana algortimasını göstermeye ikna edecek bu planı hazırlamasının tüm sebebi buydu. Yaptığım şeyleri yaparken hiç kimsenin beni yakalamamasının sebebi büyük ihtimalle buydu çünkü Sıfır biliyordu ve tüm planlarımı tamamlamamı istemişti.

Ve bu da demek oluyordu ki Sıfır, Taylor'ın ölmesini başından beri *istemişti*. Kadın Sıfır'ın zihnine o kadar şiddetle işkence etmişti ki kendisi gibi bir canavara dönüşmesini sağlamıştı.

Sıfır tek bir hareketle hayatını elinden alan kişiden kurtulmuş, Hideo'yu algoritmasının çılgınlığını göstermeye zorlamış ve kontrolü ele geçirmişti. Tek bir hareketle dünyadaki en güçlü şeyi elde etmişti.

Benim şok ifademin aynısı Hideo ve Jax'in suratlarında da görülüyordu. Biz ne yapmıştık?

Küp. Elimdeki virüs. Sıfır'm zihnine girebilmem için bir şansımın olduğu an hâlâ buydu. Onu hackleyebilirdim. İleri atıldım, küpü Sıfır'm hesabıyla senkronize olacak şekilde hedefledim. Küp göz kamaştırıcı mavi beyaz renkle parıldadı.

Ama çok geç kalmıştım.

Sıfır bana bakmak için döndü. "Teşekkürler Emika," dedi.

Daha sonra ne olduğunu bilmiyordum ama her şey bir anda karardı.

27

Etrafımdaki sesler ve hisler parlayıp sönüyordu: bana bağırان Jax, yankılanan tanımadığım sesler ve havada süzölme hissi. Belki de şok ağır gelmişti. Belki Sıfır beni öldürecek bir komut vermişti ve ben de sadece öldüğümün farkında değildim.

Rüyalarım — bunlar rüya olmalıydı çünkü çok anlamsızdı — keskin ve tuhaftı, bir sahneden diğerine hızla değişiyordu. Mavi atkı takan küçük bir oğlan vardı ve ben onun peşinden koşuyordum, ona geri dönmesini söylüyordum. Yeniden bir çocuktum ve Central Park'ta yürürken babamın elini tutuyordum. Babam bugün çok sofistike görünüyordu, düzleştirilmiş saçları pırıl pırıldı, kötü ve siyah tişörtü iyi dikimli bir takım elbiseyle değişmişti. Carnegie Hall'daki bir konserden çıkmıştık, neşeli bir ruh halindeydi ve ben tüllü elbisemin içinde dönerken konserdeki parçalardan birini detone bir sesle söylüyordu. Bu gürültünün ve katıksız neşenin aşinalığına daha da sokulmak istedim.

Babam uzaktaki bir şeyi işaret etti ve görebilmek için parmak uçlarıma yükseldim. Önümüzde karanlık bir nokta vardı, parkın patikası üzerinde tıpkı bir boya lekesi gibiydi. Noktaya daha

uzun süre baktığımda büyümeye başladı, ta ki patikayı yutana ve etrafımızdaki her şeyi kaplayana kadar.

Babam duraksadı, eli benimkini daha sıkı tuttu. Etrafıma bakındığımda park yok olmuştu ve yerine Kara Evren geçmişti. Tepemizde yükselen anlamsız gökdelenler siyah göğe uzanıyor, eğri büğrü caddeler ve ifşa olan isimlerin neon kırmızı ışıkları tepemizde süzülüyordu.

Uyan Emika Chen.

Alaycı bir ses beni yavaş yavaş karanlığın içinden çekti.

Her şey görünür hale geldiğinde beyaz tavanı ve zemini bulan loş bir odada olduğumu gördüm. Bütün duvarlarda cam pencereler sıralanıyordu.

Bu oda Jax'in Tremain'e vurduğunu gördüğüm odaydı.

İnovasyon Enstitüsü'ne geri dönmüştük ama bu sefer ben camın diğer tarafındaydım. Bir an sonra bir sedyeye sıkıca bağlandığımı fark ettim ve hemen sonra da benden birkaç metre ötede birinin dikildiğini gördüm.

Elbette bu ses Sıfır'a aitti. Zırhının içindeydi ve omzunun üzerinden bana öylesine bir göz attığında yüzünün sanal çelik ve camların ardına gizlendiğini gördüm. Ellerini rahatça arkasında kavuşturmuştu, çenesi düşünceli bir merakla hafifçe eğilmişti. Tam da Hideo-vari bir hareketti.

Puslu zihnime ani bir korku doldu. *Hideo. Nerede o? Burada mı? İyi mi?*

"Neler oldu?" diye sordum. Sözcüklerim hâlâ biraz tuhaf çıkıyordu, düşüncelerimden çok daha yavaş konuşabiliyordum.

"Hareket etme," dedi Sıfır, sesi odada yankılandı.

Yanında bana sırtı dönük duran gümüş rengi kısa saçlı bir kız raftan lens kutuları alıp tezgâha koydu.

Jax. Bu isim sersemlemiş zihnimde yüzeye çıktı. Benimle birlikte çalışan Jax. Onu izlerken çılgılık atmak istiyordum. Ya en başından beri o da bu işin içindeyse? Beni aptal yerine koyduysa? Tremain'e hiç düşünmeden vurmamış mıydı? Onun güvenilir olduğunu neden düşünmüştüm ki?

Şimdi arkasını dönmüştü ve lavabodan bir kutu levis alırken yüzünü görebildim. Hareketlerinde yanlış bir şeyler vardı, sanki şuuru yerinde değilmiş de otomatik olarak yapıyormuş gibiydi.

Sıfır onu kontrol ediyor olmalıydı. Jax'i, yani bir zamanlar sevdiği ve korumak için kendi özgürlüğünden vazgeçtiği kızı, zihin paletini kullanarak bir kuklacının kuklasını oynatması gibi etrafta hareket ettiriyordu.

Buzdan bir pençe kalbimi sıktı.

Bu demekti ki Sıfır şimdi Hideo'nun lenslerini kullanan ve Hideo'nun algoritmaya bağladığı herkesi kontrol ediyordu.

Jax, demeye çalıştım ama sesim boğuktu, kısık ve kuruydu. Çılgılık mı atmıştım?

"NöroLink hesabını silip temizledim ve bağlantını yeniden başlattım," dedi Sıfır odanın diğer ucuna yürürken. "Şimdi güncelleniyor ve eğer kendini rahat bırakırsan çok daha rahat bir şekilde ilerleyecektir. Bu senin hacklemek isteyeceğin bir şey değil Emika."

Central Park. Babam. Mavi atkılı oğlan. Rüya olduğunu düşündüğüm her şey muhtemelen benim Hatıralarımdan ve sakladığım kayıtlarımdan parçalardı ve hesabımdan silinirken hepsi birbirine karışmıştı.

Bayıldığımı düşündüğüm, beni saran karanlık ise aslında Sıfır'ın benim NöroLink'imi kapatması sonucunda tüm görüşümün bomboş bir karanlığa dönüşmesiydi. Sahip olduğum her şey —seviyem, Warcross hesabım, içindeki her şey— gitmişti, erişemediğim harici bir yere aktarılmıştı.

Bu senin hacklemek isteyeceğin bir şey değil Emika.

"Ne demek istiyorsun?" Sonunda sersemliğimden kurtulup hırıltılı bir sesle konuşabilmişim. "Nasıl bir hackten bahsediyorsun? Bana ne yapıyorsun?"

"Seni incitmeyeceğim," diye yanıtladı. "Lenslerin ve bana olan bağlantın sadece umduğum gibi sabit değil; özellikle de diğer herkesin üzerinde ne kadar çok kontrol sahibi olduğuma

bakılırsa. Sanırım hacki bana karşı kullanmaya çalıştığında bir şeyleri bozmuş olabilirsin.”

Kullandığım küp. O ânın belli belirsiz görüntülerini hatırlamaya başladım; parçalanmış ve pusluydu. Parlak mavi beyaz ışıktan sonra gelen boğucu karanlık. İşe yaramamıştı... Sıfır'ın zihnine girecek yolu bulamamıştım. Görebildiğim kadarıyla başaramamıştım.

Fakat tamamen Sıfır'ın kontrolü altında olmam gerekiyorsa... Öyle de hissetmiyordum. Hackle ilgili bir şey Sıfır'ın zihniyle çarpışıp lenslerimi değiştirmiş ve beni onunla doğrudan bağlanmaktan korumuştı.

Jax şu anda bunu yapıyor olmalıydı, bana verilecek yeni lensleri hazırlıyordu. Benimkileri değiştireceklerdi, böylece bu lensler nihai ve düzgün bir şekilde beni Sıfır'a ve algoritmaya bağlayacak, Sıfır'ın üzerimde tam kontrol elde etmesini sağlayacaktı.

Bağlarımın arasında debelendim ama o kadar sıkı bağlanmışlardı ki kollarımı ve bacaklarımı çok az sallamaktan başka bir şey yapamadım. *Buradan kurtulmam gerek.*

Sıfır odanın diğer tarafındaki ikinci bir sedyenin yanında duraksadı; o sedyeye de biri sıkıca bağlanmıştı.

Hideo'ydu.

Uyuşturulmuş gibi görünüyordu ve pek kendinde değildi, başı kafalığa yaslanmıştı ve yüzü terle hafifçe parlıyordu. En son yan yana durduğumuz zamanla keskin bir tezat içindeydi. Gözleri hiddetle kararmış bir hâlde elini kaldırıp Taylor'ın ölmesini *dilediği* zamanla.

Tüm bu zamanlar boyunca durumu ya da ruh hâli ne olursa olsun ofisinde, evinde, arenada Hideo'yu sadece kontrollükten görmüştüm. Hatta umudunu yitirdiğinde, kalbi paramparça olduğunda bile şu anda görüldüğü gibi görünmemişti. Aciz. Yaratıldığı şey Hideo'nun kontrolünü ondan çekip almıştı.

Yaptığını gördüğüm onca şeye rağmen artık NöroLink'i ve algoritmayı onun kontrol etmemesi beni korkutuyordu. Çünkü

bu ondan çok, çok daha kötü birinin emrine girdiği anıamına geliyordu.

Sıfır sedyenin önünde dikildi. Eğer ağabeyinin görüntüsüyle bir şey hissediyorsa bile çelik eliyle Hideo'nun çenesini kavrar-ken bunu hiç belli etmiyordu.

Nefesimi keskince içime çektim.

Sıfır'ın burada sanal bir simülasyon olarak dolaştığını sanı-yordum. Ama hayır, Tremaine'in vurulduğu gece Taylor'la bir-likte test ettiğini gördüğüm zırhın içindeydi. Sıfır'la senkronize biçimde kolunu oynatan robotun.

Sıfır'ın zihni *gerçek* bir metal zırhı kontrol ediyordu, yapay bir varlık her türlü teknik hisle canlanmış gibi görünüyordu.

Yüzüne bakması için Hideo'yu başını kaldırmaya zorladı. Bir kardeş diğerine karşı. Sıfır, ağabeyini bırakmadan önce sanki il-ginç bir numuneymiş gibi onu merakla inceledi. Ellerini arkasın-da kavuşturdu, çelik parmaklarını hafifçe sallayarak büktü, bağlı ağabeyinin etrafında yavaşça yürümeye başladı.

Dişlerimi sıktım, içimde akkor gibi bir öfke yükseldi. "Onu rahat bırak," diye kükredim.

Sıfır bana bakmak için duraksadı. "Ona hâlâ çok önem veri-yorsun," dedi sessizce.

"Öyle mi sanıyorsun?" diye karşılık verdim.

"Söylesene Emika, bu nasıl bir şey?" Şimdi sesi hayran kalmış gibi çıkıyordu. "Korkunç şeyler yaptı. Ama yine de senin ona olan bağını hissedebiliyorum."

Sasuke'nin aşkın gerçekten ne anlama geldiğini anlayacak ka-dar hiç büyüyemediğini fark etmeye başlıyordum. Jax için his-settiği masum hisler, aşkın gerçekte karmaşık olmasıyla karşılaş-tırılmazdı bile. Bunu deneyimlemeye fırsatı olmadan insanlığını yitirmişti. Kalbim onun için üzülürken öfkem biraz azaldı.

"Yaptığın şey her neyse Emika," dedi Sıfır, Hideo'ya doğru dönerken, "görünüşe göre daha önce Link bağlantısı kurduğun herkesin lensini etkilemiş. Yani Hideo'nunkileri de etkilemiş."

Hideo'nun etrafında bir tur döndükten sonra ona doğru eğildi. "Ama endişelenme. Bunu kolayca düzeltereğiz."

Alaycı, yatıştırıcı sözleri Taylor'ın düşünme sürecinin yankısı gibiydi. Kadın ölmüş olsa bile Sıfır'ın üzerindeki etkisi o kadar eksiksiz, o kadar aşırıydı ki hâlâ bu pürüzsüz çelik tabakaların altında hüküm sürüyordu.

"Ama önce," diye devam etti Sıfır ve Hideo'dan uzaklaşıp bana doğru ilerledi. Bana yaklaştıkça vücudumdaki her kas gerildi. "Seni düzeltelim."

Ona baktım ve içinde kapana kısılmış Sasuke'den bir iz görmeyi bekledim ama bana bakan tek şey maskesinden gördüğüm kendi yansımamdı.

Lavabonun yanında Jax lenslerin bulunduğu kutuyu açıp bir set lens çıkardı. Kıza yeniden baktım. Yüzünde hâlâ o boş ifade vardı ve sanki tümüyle burada değilmiş gibi hareket ediyordu.

Sonra... gözleri bana doğru oynadı. Jax'le daha önce Link kurduğumu Sıfır'm bilmediğini fark ettim. Kızın ışıldayan gri gözleri floresan ışığın altında parıldadı. O anda onun tanıdık ince zekâsını gördüm ve dikkatlice kontrol ettiği yüz ifadesinin altındaki zihninin tetikte olduğunu fark ettim. Sıfır'm etkisi altında değildi, hayır... sadece böyleymiş gibi davranıyordu.

Bana doğru başını bir kere salladı, ardından gözlerini kapıya doğru çevirdi. Kapının üstünde kilitli olduğunu gösteren kırmızı bir ışık yanıyordu ama hemen yanında enstitüye geldiğim ilk günden hatırladığım bir acil durum kutusu bulunuyordu. Jax'e yeniden baktığımda kapının yakınındaki tezgâhta yeni lenslerimi hazırlamaya geri döndüğünü gördüm.

Umut, hissettiğim korkuyu ve endişeyi azalttı. Belki de her şeye rağmen Jax hâlâ benim müttefikimdi. Eğer biraz daha zaman kazanabilirsem belki de Sıfır yeni lensleri bana zorla takmadan önce buradan çıkmamıza yardımcı olabilirdi.

"Sen gerçek olamazsın," demeyi başardım bakışlarımı Sıfır'a çevirirken. "Sana inanmıyorum. Sen simülasyondan başka bir şey değilsin."

“O zaman kendin gör.” Sıfır uzandı ve sedyemin yanındaki düz bir tuşa bastı. Sol bileğimi kısıtıran metal kelepçe bir *klik* sesiyle açılıp elimi serbest bıraktı.

Elimi hızla bağlarım üzerinden çektim ve rahatlamayla bileğimi gevşettim. Gözlerimi yeniden Sıfır’a çevirdim. Tereddüt ederek ona doğru uzandım. Kıpırdamadı.

Elim kolunun üzerine değdi. Neredeyse ürkerek geri çekecektim. Soğuk, sert metal. Parmaklarımin değdiği çelik plakaların ardında insani hiçbir şey, içinde bir ruhun bulunduğu dair hiçbir belirti yoktu. Ama yine de... buradaydı, hareket ediyordu, işlevseldi ve her türlü teknik hisle capcanlıydı.

“Bunu... hissedebiliyor musun?” diye sorarken buldum kendimi.

“Bana dokunduğunun farkındayım,” diye yanıtladı. “Bunu mantık olarak *hissedebiliyorum*, tabii buna böyle diyebilirsen.”

“Acı hissedebiliyor musun?”

“Hayır. Uzuvarımı senin algıladığın şekilde algılamıyorum.”

“Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?”

“Evet. Her şeyi hatırlıyorum.”

“Önemli olan şeyler haricinde.”

“Önemli olmayan şeyler haricinde,” diye düzeltilti beni.

Elimi çektim, kolum yan tarafıma düştü. Sıfır parmaklarını bileğimin etrafına sardı. Metal kelepçelerin üstüne itti ve yalvaran bakışlarıma aldırmandan kelepçeyi yeniden kapadı.

“Anlamıyorum,” diye fısıldadım. “Bunu neden istiyorsun?”

Sanki onun gibi biri hâlâ insani duyguları anlayabiliyormuş gibi keyifle gülümsedi. “Zaten biliyorsun. Taylor’ın sana verdiği cevabın aynısı, büyük ihtimalle Hideo da sana bir zamanlar bu cevabı vermiştir.”

“Ama onlar *insan* olduğu için, etten kemikten oldukları için amaçları vardı. Taylor bundan korktuğu için bunu kontrol etmek istiyordu. Hideo bunu *seni* sevdiği için yapmıştı.” Bağlarımı gererek öne doğru uzandım ve dişlerimi sıktım. “Diğerlerini kontrol etmekle bunu yapmanın tatmini dışında eline ne geçecek?”

“Özgürlük elbette,” diye karşılık verdi. “Artık her şeyi yapabilirim. Herhangi birinin zihnine girebilirim.” Başıyla karanlık koridorların ötesindeki dünyayı işaret etti. “Aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde olabilirim.”

Ve böylece anladım. Bu, Sasuke’nin Taylor’ın elindeyken katlandıklarının tam tersiydi. Sıfır insanken bir mahkûmdu, yıllar boyu bu enstitünün sınırları arasında kapana kısılmıştı, tarifsiz dehşetlere maruz kalmıştı ve en sonunda öldüğünde zihni Taylor’inkine bağlanmıştı. Kadının tamamen kölesi olmuştu.

Her şeyin kontrolünü ele geçirerek Sıfır, özgürlüğünü ve daha fazlasını geri alıyordu. Bu Taylor’ın ondan çaldığı her şeye karşı intikamıydı.

Taylor’ın ölümü.

“Ama bundan daha fazlası var,” diye devam ettim. “Hideo’nun Taylor’ı öldürmesini sen kurguladın, değil mi? Onun da bizim yanımızda olmasını sağladın çünkü Hideo’nun Taylor’ı gördüğünde nasıl tepki vereceğini biliyordun. Hideo’nun buluşunun gözleri önünde çökmesini istedin ve Taylor’ın kendi oyununda kaybettiğini anladığı ânı görmek istedin.” Bağlantıları tek tek kurdukça sesim artık daha çaresiz ve öfkeli çıkıyordu. “Taylor’ın ölmesini ve bunu Hideo’nun yapmasını istedin.”

Sıfır sessizdi. Sözlerimdeki bir şey içindeki bir yerlere dokunmuştu. O cevap veremedi ben devam ettim.

“Hideo’ya planının en baştan beri ne kadar kusurlu olduğunu göstermek istedin.” Konuşurken kalbim titredi. “Onun algoritmasıyla NöroLink’i nasıl yozlaştırdığını fark etmesini istedin ve bunu ona göstermenin tek yolu, sevdiğin ağabeyine ulaşmanın tek yolu, bunu bütün dünyanın gözü önünde ispatlamaya zorlamaktı.” Derin bir nefes aldım. “Ve bunun sebebi de Sasuke’nin bunu yapmanı istemiş olmasıydı. Çünkü o hâlâ orada, içinde bir yerlerde.”

Sözlerimin ne kadarı Sıfır’a ulaştı bilmiyordum. Belki de hiçbirini umursamamıştı. Ne de olsa bir makineyi kontrol eden al-

goritma ağılarından başka bir şey değildi ve onunla ilgili içinde insani kalan ne varsa hepsi öylece bir koda dönüştürülmüştü.

Ama Sıfır, Sasuke'nin adını duyduğunda gerildi.

O anda anladım. Jax ve benim varsaydığımız her şey doğruydı. Sasuke hâlâ oradaydı. Kendine özgü yoluyla ağabeyinin kendini mahvetmesini engellemeye çalışmıştı.

"Tam anlamıyla yok olmadın," diye fısıldadım.

"Bir şeyleri çözmeyi seviyorsun, değil mi?" diye sordu Sıfır.

"Her kilitli kapının anahtarı vardır," diye karşılık verdim.

Sıfır hafifçe döndü, sanki köprücük kemiğimin üzerine dövmesi yapılmış kelimeleri görmeye çalışıyordu. Ardında Jax bize doğru döndü, elinde gözlerime takılmaya hazır lenslerim vardı. Ona doğrudan bakmaya cüret edemedim. Hamlesini ne zaman yapacaktı?

Sıfır bana doğru eğildi, varlığı çok kuvvetliydi. "Çok da farklı değiliz Emika. Kontrol etme ve çözümleme arzunu benimkiyle aynı. Kendi dünyayı kontrol edebilmekten daha çok sevdiğin hiçbir şey yok. Başına gelen tüm korkunç şeyler, senin hiçbir şey yapamadığın durumlardı. Babanın ölümü. Korumacı aile evinde yaşadığın zamanlar. Hideo'nun güvenine ihanet etmesi."

Sıfır eliyle havada gelişigüzel bir hareket yaptı ve aniden babamın sanal bir görüntüsü odanın içinde sihir gibi belirdi. Babamın nazik yüzünde o tanıdık gülümsemesi vardı, ana hatları ışıkla belirginleşmiş kapının karşısında ayakta duruyordu. Bir büstiyere kumaş parçasını iğnelemek için uzandı. Bir şarkı mırıldandığını duyabiliyordum.

Bu görüntü bana o iğnenin batışı gibi kesin bir acı hissettirdi. Babam bana bakıp gülümsediğinde ciğerlerimdeki tüm hava tükendi. İçimdeki mantıksız bir taraf ona dokunmak için çaresizce uzandı. *Bu o. O gerçek.*

Hayır. Gerçek değildi. Sıfır onu tam önümde canlandırıp bana babam hâlâ hayatta olsaydı hayatın nasıl olacağını gösteriyordu. Zihnine direkt bağlı NöroLink'in içini gösteriyordu ve

yakında gördüğüm her şeyi, sanal dünyadaki herkesin gördüklerini nasıl kontrol edebileceğini gösteriyordu.

“Babanın sonsuza dek yaşamasını sağlamak için onu saf veri haline dönüştürmeyi tercih etmez miydin?” Sıfır duraksadı. Bu, içinde kötü niyetin zerresi olmayan içten bir soruydu. “Tıpkı benim sizlerin hayatının içinde olmam gibi onun da senin hayatının içinde etrafta dolandığını görmek istemez miydin? Bu yarı yaşam hâli çok mu kötü?”

Onun haklı olduğunu sesli olarak onaylamaya cesaret edemedim. Sözlerinin beni fazlasıyla baştan çıkardığını. *Bu* çok mu kötüydü? Sıfır’ı Sasuke olarak hayal ettim; hayatının hayalet biçimini yaşayan küçük bir oğlan çocuğu, büyüyor ve okula gidiyor, ağabeyiyle oyunlar oynuyor, arkadaşlarıyla kahkahalar atıyor. Âşık oluyor. Eğer Sıfır isterse tüm bunları kendi gerçekliği hâline getirebilirdi, kendisi için bu hayatın sanal bir versiyonunu yaratabilirdi. Milyonlarca farklı hayat yaşayabilirdi.

Bakışlarımı babamın görüntüsünden başka tarafa çevirdim. Gözyaşlarım görüşümü bulandırıyor. Sıfır beni ustaca yönlendiriyordu. Eğer yeni lensleri bana takabilirse beni bu sahte gerçekliğin içine hapsedecek ve her şeye inanmamı sağlayabilecekti.

“Cehenneme kadar yolun var,” diye fısıldadım dişlerimin arasından.

Sıfır nihayet bana acıyarak uzaklaştı. Benim için hazırlanan yeni lenslerle bekleyen Jax’e başını bir kere salladı. “Kızı uyut,” dedi. “Onun boğuşmalarıyla uğraşacak zamanım yok.”

Jax benimle göz göze geldi. Bir anlığına tam da Sıfır’ın dediği şeyi yapacağını düşündüm.

Daha sonra eli belindeki silahına uzandı. Tek bir hareketle silahı çıkardı, kapıyı hedef aldı ve neredeyse bakmadan ateş etti.

Kurşun acil durum sensörüne isabet etti.

Binadaki tüm ışıklar aynı anda söndü. Odanın içi karanlığa gömüldü ve ardından acil durum ışığı yanınca her yer kırmızıya boyandı.

Tepemizde bir alarm ötmeye başladığı anda kapının kiliti de açıldı.

Jax silahını sedyemdeki tam başımın yanında duran tuşa çevirdi ve ateş etti. Başka bir mükemmel atış daha. Metal kelepçelerim anında açıldı. Neredeyse yere yuvarlanıyordum.

Hideo'nun sedyesine doğru dönen Jax bir daha ateş etti. Özgür kalan Hideo ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı.

Kırmızı ışığın altında Sıfır'ın silueti kötücül siyah bir boşluk gibiydi. Her ne kadar bir makinenin içinde olsa da ondan yayılan şaşkınlığı hissedebiliyordum.

İçimdeki dehşetle aniden adrenalinim yükseldi. Tökezleyerek ayağa kalktım ve Hideo'ya doğru koştum.

Sıfır başını Jax'e çevirdi. "Onların yanındasın sen," dedi. Sesi kısık ve ölümcüldü.

Jax cevap vermedi. Ona sadece sabit bakışlarıyla baktı ve silahını kaldırdı. "Hayır," diye karşılık verdi. "Senin yanıdayım."

Ardından ona ateş etti.

Sıfır'ın refleksleri insanüstü hızlıydı. Vücudu yan tarafa eğildiğinde Jax'ii atışı boynunu ıskalayıp omzuna isabet etti ve metalin yırtılma sesi kulakları tırmaladı.

Jax yeniden ateş etti ama Sıfır aynı anda ona doğru atıldı. Kızın ikinci atışı bacağına isabet edip başka bir kıvılcım yağmuru çıkardı. Sıfır'ın bacağı tuhaf bir açıyla büküldü ve hareketlerindeki zarafeti bozdu.

Hideo'ya ulaştım. Ayağa kalkmaya çabalıyordu ama bünyesindeki ilacın etkisiyle savaşırken hareketleri çok yavaştı. Kolunu omzuma attım ve onu ayağa kalkmaya zorladım. Kapıya doğru koştuk.

Sıfır bizi durdurmak için döndü ama Jax'in kurşunları zırhının bazı kısımlarını bozmuştu ve topallıyordu. Yine de korutucu derecede hızlıydı. Kapıya ulaştığımız anda Sıfır'ın metal parmakları tişörtümü sıkıca kavradı.

Jax anında Sıfır'ın tepesindeydi. Kırmızı ışıkların altında kızın gözleri vahşi bir katilin pırıltısına sahipti. Sıfır'ın bileğine tüm kuvvetiyle vurdu.

Metali kıramazdı ama Sıfır'ın tutuşunu gevşetmesine ve benim ileri atılmama yetti. "Bu taraftan," diye bağırdı Jax alarının sesini bastırarak ve kapıyı açıp koridora fırladı.

Hideo'yla birlikte peşinden koştuk. Arkamızda Sıfır'ın zırhı bizden tarafa doğru döndü.

Koridorlar kan kırmızı ışıkla kaplıydı. İlerideki köşeden git-tikçe yaklaşan ayak sesleri duyuluyordu.

Jax bana baktı. "Bu binadaki herkes onun kontrolü altında," diye fısıldadı. "Enstitüden dışarı çıkm. Önden gitmeyin, o tarafta devriye gezen güvenlik görevlileri var. Yan girişe giden yolu hatırlıyor musun?"

Buradaki ilk gecemde binaya geldiğim yolu düşünüp başımla onayladım. Hideo yanımda gücünün bir kısmını geri toplamıştı ama hâlâ ağırlığını vererek bana yaslanıyordu. Çok hızlı hareket edemeyecek durumdaydık.

"Güzel," diye devam etti. "Dışarı çık ve sonra da Sıfır'm zihnine girebilecek bir yol bu. O zaman..."

Sustu. Bakışları omzumun üzerine sabitlendiğinde döndüm ve arkamda Sıfır'm karanlık silüetini gördüm.

Metal ellerinden birini duvara yasladı. Tepemizdeki, tavanlara döşenmiş hoparlörler statikle cızırdadı ve Sıfır'm sesi duyuldu.

"Zamanınızı harcıyorsunuz."

Binadaki tüm kırmızı ışıklar söndü ve bizi koyu bir karanlığın içine hapsetti.

Hiçbir şey göremiyordum, ne önümde duran kendi ellerimi ne de yanımdaki Hideo'yu. Sanki bir boşluk tarafından yutulmuşuz gibiydi. Aynı anda binanın tüm kapılarından bir sıra *klik* sesi geldi, kilitlerin yeniden aktifleştığının sesiydi bu kuşkusuz.

Her yerde olabilirim, dedi Sıfır. Ve şimdi zihni enstitünün güvenlik sistemini yönetiyor, bizi içeri hapsediyordu.

Hoparlörlerden duyulan Sıfır'm sesi bizi zifiri karanlığın içine sardı. "Bunu neden yapıyorsun?" Sorusu Jax içindi.

Jax cevap vermedi ama parmaklarının koluma dolanıp beni

öne ittiğini fark ettim. “Panik odası,” dedi bana. “Bu binada dijital sisteme bağlı olmayan tek yer orası. Bu koridorun sonuna gidin, ilk kat merdivenini bulun. Artık çıkacak basamak kalmayana dek yukarı çıkmaya devam edin. Son kata ulaştığınızda koridorun sonunda iki kapı göreceksiniz. Bu kapıların solunda duvara gömülü üçüncü bir kapı var. Onu manuel olarak açmak zorundasınız. Kendinizi içeri kilitleyin.”

Panik odası. Tremaine yakalanmadan önce o odaya boş yere ulaşmaya çalışmıştı.

Jax’ın bizimle gelmeyeceğini sesinden anladım. “Ama sen...”

“Sadece dediğimi yap. Ben onu uzak tutacağım.” Sözlerinde ne bir endişe ne de ufak bir korku hissediliyordu. Tıpkı onunla karşılaştığım ilk gün olduğu gibiydi: soğuk ve kendine güvenli.

Ona bizimle gelmesini haykırmak istedim ama Jax bizden uzaklaşırken bana yaslanan Hideo’nun gittikçe ağırlaşmaya başladığını hissettim. Jax omzunun üstünden bize seslendi. “Neden hâlâ buradasınız?”

Sessizce bir küfür savurdum ve söylediğini yapıp kılavuz sistemimi açtım.

Bir anda etrafımdaki koridorlar çizgilerden bir sisteme dönüşerek sanki içeride hâlâ loş bir ışık yanıyormuş gibi bana koridorun planını açtı...

Ama bir şeyler doğru değildi. Genelde sanal bir kılavuz kullandığımda her şeyin üzerini kaplar, kullanıcısına sisin, yağmurun ya da karın arasında yön gösterirdi. Ama burada Sıfır, NöroLink’in enstitüyle ilgili bilgilerinde oynama yapmış olmalıydı çünkü kılavuz çizgilerim silinerek verileri tamamlanmamış bulanık parçalara dönmüştü. Binanın büyük olasılıkla her çeşit sanal bariyeri mevcuttu ve koridorları illüzyonlara dönüştürüyordu.

En azından yanımdaki Hideo’nun ana hatlarını seçebiliyordum. Silueti yeşil çizgilerle kaplı görünen Jax’ın sırtı bize dönükü ve arkamızdaki koridorun ortasında belli belirsiz karanlık bir figür olarak duran Sıfır’la karşı karşıyaydı.

Hareket et. Hideo'yla birlikte sendeleyerek uzaklaşmaya başladık. Çevremizdeki koridorlardan birinde bize doğru yaklaşan Sıfır'ın büyüü altındaki korumaların ayak sesleri gümbürdü-yordu. Bize yetiştikleri takdirde onları savuşturmak için Jax'in yardımını alamayacaktık.

Arkamızda Sıfır'la yüzleşen Jax'in sesi duyuldu. "Beni ardında bırakmadığın zamanı hatırlıyor musun?" diye seslendi kız.

"Yolumdan çekil Jax." Zırhının adımlarından çıkan metalik tok sesi duydum ve arkama bakmaya cesaret ettim.

Jax iki silahını da çekti, aynı anda havada döndürüp koridorun bir yanına çömeldi ve Sıfır'a saldırmaya hazırlandı. Duruşu bana yanımda ilk kez belirdiğinde ayaklarının üzerindeki uçmaya hazırlanırçasına hafif duruşunu hatırlattı.

"Şimdi benim sıram," diye karşılık verdi Jax. "Öyle ya da böyle bu sefer buradan birlikte ayrılacağız."

Hideo kendi başına yürüyebilecek kadar gücünü topladığında omuzlarımdaki yükü hafifledi. Eli benimkini buldu ve karanlıkta bu eli tutup var gücümle sıktım. İlerlemeye devam etmek için kendimizi zorladık.

İleride, koridor sanal sisle örtülmeye başladı ve sanal çizgilerle yolu görmem zorlaştı. Yavaşladım ve bir elimi duvarda gezdirmeye başladım. Sislin arasından gölgelerin fırladığını, sağa sola hareket eden şekilleri ve bize doğru koşan başkalarını görüyorduk. Alnımda ter tanecikleri birikmeye başladı.

"Bunlar gerçek değil," diye fısıldadı Hideo, gözleri karanlıkta bu şekillere sabitlenmişti. "Kılavuz çizgiler sınırlarını yeşil renkle göstermiyor."

Gerçekten de gölgelerden biri bize ulaştığı anda duman gibi dağıldı. *Gerçek değil.* Gözlerimi kapadım ve ileri doğru sürünmeye devam ettim. Attığımız adımlar zihnimde sayılar halinde dönüp duruyordu. Merdiven boşluğuna hiç ulaşabilecek miydik acaba? Belki doğru yönde bile ilerlemiyorduk...

Ama sonra elim bir kapı demirine çarptı. Durdum ve kapının genişliğini ölçmek için parmaklarımı metalin üzerinde gezdirdim.

Kapıdan içeri daldım. Bir merdiven boşluğuna ulaşmıştık ve görüşümdeki kılavuz çizgiler birdenbire apaçık çizgilere dönüşüp yukarı çıkan basamakları gösterdi. Az önce çıktığımız koridordan birkaç el silah sesi duyuldu.

Jax.

Hideo parmaklıkları tutup merdivene atlarken ben de ilerlemek için kendimi zorladım. Hideo'nun hareketleri hâlâ çok bitkindi ama en azından bana yetişebiliyordu. Hızla koşarak yukarı, yukarı, yukarı üç kat çıktık ve basamaklar sona erdi. Merdiven boşluğunun kapısını hızla açıp yeni bir koridora daldım.

İlk gördüğüm şey bize doğru atılan iki kişiydi. Bakışlarım hemen şekillerinin üzerini kaplayan yeşil hatta kaydı. *Bunlar gerçektir.*

Korumalar.

Bu düşünce tam zamanında beni kendime getirdi. Hızla çömeldim ve koridorun diğer tarafına yuvarlanırken bacağımı savurup adamlardan birine ayak bileğinden çelme taktım. Adam dengesini kaybedip homurdanarak öne devrildi.

İkinci koruma hızla döndü ve silahını benden tarafa doğrulttu. Eğildim ve kendimi hazırladım ama bir saniye içinde adam üzerine çullanan Hideo sayesinde uçtu ve bir duvara çarptı. Adam, Hideo'nun yüzüne bir yumruk savurdu ama Hideo çok hızlıydı, darbeden kaçındı ve adamın kolunu arkasında bükerek sertçe itti.

Mide bulandırıcı bir kırım sesiyle birlikte acı dolu bir çığlık duyuldu. Koruma silahını bir takırtıyla yere düşürdü. Hideo silahı hızla kapıp kemerine soktu ve ben ayağa kalkmaya çalışırken hızla yanıma geldi. Daha fazla korumanın yaklaşan ayak sesleri şimdiden duyulmaya başlamıştı.

Panik odası bu koridorun sonunda olmalıydı.

Koridorda hızla koştuk. İlerisi yine kalın bir sanal sis tabakasıyla gözden kayboluyordu ama duracak ve bunu düşünecek zamanımız yoktu. Körlemesine sisin içine daldık.

"Neredeyse geldik," dedim nefes nefese. Fakat yanıma baktığımda Hideo'nun yeşil şeklinin de görüşten kaybolduğunu, sisin içinde yok olduğunu fark ettim.

Elimi duvarda gezdirerek kapıları aradım. Link'imiz aracılığıyla *Hideo*, diye fısıldadım. Cevap vermedi. Bu alana girdiğimizde bizi bağlayan her şey kapanmış mıydı?

Yanımdaki birinin varlığıyla elimi öne uzattım. "Hideo?" diye mırıldandım.

O değildi. Onun yerine sisin içinden çelik bir silüet çıktı. *Sıfır*.

Jax. Sıfır onu geçebilmiş miydi? Öyle olmalıydı. Acaba Sıfır... Bu düşünce beni sarstı, üzerinde durulamayacak kadar kötüydü.

Kolumu kavradı ve beni hızla fırlattı. Koridor boyunca uçtum ve yere sırtüstü sertçe düştüm. Darbenin etkisiyle nefesim kesildi. Gözlerim kocaman açıldı. Karaya vurmuş balık gibi zorlukla soluk alıyordum. Tepemde Sıfır sisin içinden çıktı ve maskeli yüzünü bana çevirdi.

Ellerimin ve ayaklarımın üzerinde geri geri emekledim, dişlerimi sıkıyordum, duvara ulaştım ve çaresizce koridorun sonundaki diğer kapıları aradım.

Bunu başaramayacağız.

Sıfır kolunu kaldırdı ve üzerime doğru indirmeye hazırlandı. Boş yere yuvarlanıp kaçmaya çalıştım.

Ben hareket ederken yanımda başka bir şekil belirdi. *Hideo*. Yere çömelmişti ve öfkeyle kısılmış yeşil gözleri Sıfır'a çevrilmişti. Yaralı elleri sımsıkı yumruk halindeydi. Sesi kükrercesine çıktı. "Sakin. Ona. Dokunma."

Tüm gücüyle Sıfır'ın üzerine atladı. Sıfır'ı geriletecek kadar şaşırtıcı bir saldırıydı ve ikisi gürültüyle yere yuvarlandı. "Acele et Emika!" diye bağırdı *Hideo*.

Ayağa fırladım ve elimi duvarda gezdirmeye başladım. *Hadi, hadi!*

Ve sonra onu buldum. İlk kapının şekli. Sonra ikincisi. Parmaklarım üçüncü bir kayan kapının çizgileri üzerinde durdu. Parık odası.

Koridora bakmak için döndüm. Sis parçalarının arasında Sıfır ve *Hideo* görünüyordu. Metal zırhının içindeki Sıfır'ın kaba güç avantajı vardı ama *Hideo* çok hızlıydı, Jax'in maruz bıraktığı yara-

larla yavaşlayan Sıfır'ın yanında çok çevikti. Hideo, Sıfır'ın metal göğsüne bir tekme savurup gerilette. Sıfır hızla toparlandı. Bir elini uzatıp Hideo'yu boynundan yakaladı ve duvara yasladı. Ardından diğeryumruğunu kaldırıp Hideo'nun midesine indirdi.

Hideo boğuk bir çağlık attı.

Panik odasının kapısını araştırıp en sonunda açma kolunu buldum. Tüm gücümlle asılıp kapıyı açarken, "Hideo!" diye bağırdım. Koridorun ilerisinden çok daha fazla koruma içeri giriyordu.

Hideo benden tarafa baktı. Dişlerini sıktı, bacaklarını göğsüne doğru çekip tüm gücüyle Sıfır'ı tekmeledi. Bir kere, iki kere. Üçüncü seferde Sıfır'ın parmakları Hideo'nun boynunda hafifçe gevşedi. Kaçması için yeterdi bu. Hideo yere atladı ve bana doğru koştu.

Uzandım, bana yaklaştığı anda kolunu kavrayıp ikimizi de panik odasının içine çektim. Tam kapıyı kapattığım anda Sıfır da girişe ulaşmıştı. Kapının sürgüsünü çekip kendimizi içeri kilitlemenden önce son gördüğüm şey Sıfır'ın maskelenmiş yüzünün görüntüsüydü.

Artık içerideydik, kapı bizi kalm bir çelik bariyerinin ardına saklamıştı.

Kendimi yere bıraktım ve geri geri sürünerek kapıdan uzaklaştım. Diğeryaraftan kapının yumruklanma sesi geliyordu, Sıfır ya da korumaları kapıyı kırmaya çalışıyordu ama çok fazla tabaka çeliğin arkasında olmalıydık ki bir şeyler duyabilmek epey zordu. Odanın içinde duvarları kaplayan panellerde laboratuvarın içini gösteren bir dizi görüntü vardı. Soluklarım ağzımdan inilti gibi çıkıyordu.

Hideo arkamdan hafifçe inledi. Döndüğümde onun duvarın dibine yığıldığını ve eliyle bir tarafını tuttuğunu gördüm. Artık şimdi gömleğini kaplayan koyu kırmızı lekeyi görebiliyordum.

Dizlerimin üzerinde yanına gittim. "Siktir," diye fısıldadım koluna dokunarak. Yarasını görebilmem için elini dikkatlice kaldırırken acıyla yüzünü buruşturdu. Titremesinin ve kanla

lekelenmiş parmaklarının arasından bıçakla yapılmışa benzeyen derin kesiği gördüm.

Sıfır, Hideo'ya sadece yumruk atmamıştı. Zırhına saklanmış keskin bir silâhı olmalıydı ve Hideo'nun derisini yarmıştı.

"Al şunu," diye fısıldarken sesimin titremesine engel olmaya çalıştım. Ceketimi çıkarıp belinin çevresine sardım. Yaradan korkutucu derecede kan sızıyordu.

Ceketimi yaranın etrafına sıkıca bağlarken Hideo'dan yine boğuk bir inleme duyuldu. Nefesleri kesik kesikti ve yüzü bembeyaz olmuş, ter içinde kalmıştı. Yanına çömelip kanlı elini tuttum; hissettiğim çaresizlikle dolup taşıyordum. Her şey paramparça oluyordu.

Hideo'nun ne fısıldadığını algılamam bir saniye sürdü. "Özür dilerim," diyordu tekrar tekrar. "Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

Rüyam. Kısık sesi, beni kendine çeken elleri. Elini daha sıkı tuttum, başımı onunkine yasladığımda soğuk ve nemli teniyle ürpeldim, sonra yine ona bakmak için başımı kaldırdım.

Gözleri benimkilerle buluştu. Yoğun bir kasvetle kararmıştı. "Ben sadece..."

"Biliyorum," diye hıçkırırken dökülmeye hazır gözyaşlarımı zorlukla engellemeye çalışıyordum. "Nefes almaya odaklan. Bana Sıfır'ın zihnine girmem için zaman ver."

Hideo gözlerini kapadı, kirpikleri yanaklarının üzerine düşüyordu. Jax'ın bana fırlattığı lensleri bulmak için cebimi karıştırdım. En sonunda kutulardan birini buldum ve kapaklarını açıp beni Sıfır'a bağlayacak lenslere baktım.

Hideo, "İçeri girdiğinde benimle Link bağlantısı kur," diye fısıldadığında bakışlarımı yine ona çevirdim. Zayıf ama kararlı bir şekilde başını salladı. Ben de başımla onayladım. Lenslerden biri parmağımın ucunda titredi.

Eğer bu yanlış giderse her şey biterdi.

Hackimi yeniden avucumun üzerinde süzülecek şekilde açıp hâlâ burada ve hesabıma bağlı olduğundan emin oldum. Son

kez tereddüt ettim. Dışarıdan gelen madeni bir çınlama sesi tüm odayı titretti.

Hideo'yla birbirimize sessizce baktık.

Eski lenslerimi çıkarıp yenilerini taktım.

Hafif bir karıncalanma hissi oldu. *Hemen şimdi*, diye kendi kendime konuşurken küpü hızla çıkardım. Sistem Sıfır'ın zihniyle tamamen bağlanmadan önce küpü açtım ve çalıştırdım.

Küp patlayarak etrafımı bir küre şeklinde sardı. Panik odası gözden kayboldu.

Sanal hâlimi siyah bir alanın ortasında dikilirken buldum. Alan her yöne uzuyor, elle tutulur bir karanlık zihnimin sınırlarını zorlarken okyanusun bir dalgıcı âdeta yutması gibi beni de yutmakla tehdit ediyordu. Kendimi buna hazırladım. Belki de ben ve Jax başından beri yanılıyorduk. Sıfır'ın kontrolü ele geçirmesini asla engelleyemeyecektim.

Fakat etrafımdaki küre dayanıyor ve beni geri itiyordu.

Aynı anda önümde tek bir kapı belirdi. Bunun Sıfır'ın zihnine açılan kapı olduğunu anında anladım.

Sıfır'ın zihni. Buradaydı. İçeri girebilirdim. İçime bir umut dalgası yayıldı. Uzandım ve Hideo'ya bir Link bağlantısı gönderdim.

Hemen cevap vermedi ve bir anlığına en kötüsünün olmasından korktum. *Çoktan ölmüştü.*

Fakat hemen sonra bağlantıyı kabul etti. Duygularının tanıdık dalgası üzerime hücum etti ve buradaydı, sanal bir cehennemde yanımda dikiliyordu. Sanal gerçekliğin içinde yaralı görünmüyordu ama hareketleri belli belirsiz sarsaktı; sanki gerçek hayattaki acısı NöroLink'e olan bağlantısını etkiliyormuşçasma görüntüsü çok hızla belirip kayboluyordu.

"Bu glitch'i biliyorum," dedi kapıya yaklaşırken. "Mühendislerimizden biri ilk zamanlarda bunu tespit etmişti ve bunun düzgünce yamandığından emin olması için Kenn'i görevlendirmiştim." Eski arkadaşının adını andığında gözleri kısıldı.

"O zaman sana yalan söylemiş," dediğimde Hideo başını öfkeyle sallayarak onayladı.

Para, vaatler ya da özgürlük için Kenn bu glitch'i Taylor'a satmıştı.

"Belki de daha sonra bu onun karşısına sorun olarak çıkacak," diye ekledi Hideo. "Ve hepimizi kurtaracak glitch'e dönüşecek."

Elimi kapının koluna koydum. "Öyle umalım o zaman," diye karşılık verdim.

Kapıyı iterek açtım ve kapı bir anda parçalanıp yok olduğunda ikimiz de geriledik. Kapının ardında Sıfır'ın zihnini ilk kez gördük: Sanki uzayın derinliklerine bakıyormuşuz gibi bir zifiri karanlık vardı.

İlk önce ben bir adım öne çıktım. Adımım kapının ardındaki geniş hiçliğin üzerinde süzüldü. Bir saniye sonra Hideo peşimden geldi.

Buradayken kendimde fark ettiğim ilk değişiklik boynumdan aşağısının siyah zırhla kuşanmış olmasıydı. Hideo da aynı durumdaydı. Boynundan aşağısı Sıfır'a o kadar benziyordu ki yan gözle baktığımda görüntüsü sinirlerimi bozuyordu.

Görüşümde Sıfır'dan bir davet belirdi. Warcross Oynayalım mı? diye soruyordu.

Kabul ettim.

Etrafımızdaki karanlık hafifçe dalgalandı. Bulanıklaşarak gümüş rengi ve griye dönüştükten sonra sanal bir evren belirdi. Sıfır'ın çarpık zihninin yarattığı evren NöroLink'in Warcross veri tabanlarının bozulmuş bir versiyonu gibiydi.

Hideo'yla kendimizi taş bir köprünün üzerinde dikilirken bulduk; yukarı ve aşağı doğru bir sonsuzluğa uzanıp bizi saran, yıkılan bir şehre bakıyorduk. Her şey sürekli bir hareket hâlindeydi: yeni basamaklar yükseliyor, eski basamaklar kırılıp taş parçaları halinde düşüyor, binaları birbirine bağlayan köprüler oluşuyor ve parçalanıyor, yüksek kuleler belirip ardından çöküyordu. Koyu renkli parlak bilyeler havada süzülüyordu. Sanki bilyeler güçlendiriciymiş gibi içimden uzanıp toplamak geldi ama o anda onların uzak durulması gereken mayınlar olduğunu anladım.

Zırhım da değışti. Bir Warcross oyununda sahip olduğum malzemelerim belirdi; her zamanki keselerim ve kayışlarım kemerimden sarkıyordu.

Hareket halindeki binaların arasında gölge halinde şekiller hareket ediyordu.

Hideo bana baktı. “Sadece ikimiz bunun üstesinden gelemez,” dedi. “Bir takıma ihtiyacımız var.”

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. “Bir takımımız var.”

Hammie, Asher ve Roshan'a artık ulaşmam mümkün olmayabilirdi. Her biri de daha önce benimle Link bağlantısı kurmuştu ama rehberimi açtığımda karşıma bembeyaz bir sayfa çıkınca midem altüst oldu. Belki de Sıfır'ın zihnine bağlanmadan arena-dan çıkmaları mümkün olmamıştı.

Daha sonra yavaş yavaş rehber dolmaya başladı. İsim listesi. Panik odasının kalm metal tabakalarının içinde bağlantım biraz daha yavaş olsa da yine de çalışıyordu.

Takım arkadaşlarımı bulduğumda her birinin adı çevrimiçi olduklarını gösterir şekilde soluk yeşil parlıyordu.

İlk cevap veren Asher oldu. "Ems," dediğinde sesi fısıltı gibiydi. Bir saniye sonra davetimi kabul etti ve köprüünün üzerinde yanımıza katıldı. Onun avatarı da aynı şekilde siyah zırhın içindeydi.

Onu gördüğümde içim rahatladı. Her ne kadar ikimizin de hissetmeyeceğini bilsem de öne atıldım ve ona sımsıkı sarıldım. Benim bu ani hareketimle irkildi ve sonra bir kakhaha atıp beni kendinden biraz uzaklaştırdı.

"Selam Kaptan," diye karşıladım onu.

Bana başını salladı. "Daima benim vahşi joker oyuncumsun," diye sırttı.

Az sonra Hammie ve ardından Roshan bağlandı. Her şeye karşın hepsi de buradaydı. Arkadaşlarımı selamlarken onlar da Hideo'ya gergince başlarını salladılar.

Asher huzursuzca zırhına göz attı ve ardından hareket eden ve değişen şehri inceledi. "Hangi cehennem burası?" diye fısıldadı.

"Sıfır'ın zihninin içi," diye cevapladım. "Sasuke'yi bulmak zorundayız, böylece ona şunu verebilirim." Jax'in bana kütüphaneden verdiği Hatıraların ve zihin kopyalarının bulunduğu dosyaları çıkardım.

Hammie'nin gözleri bir anlığına Hideo'nunkilerle buluştu, temkinle birbirlerine baktıktan sonra bana döndü. "Arena," dedi aceleyle. "Her şey öylece durdu... ve kendimize geldiğimizde siz gitmiştiniz. Her şey bir ruh tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyordu. Sanırım bu teknik olarak da doğru, değil mi?"

Hideo'yla bakiştık. Enstitünün dışında kaç insanın Sıfır'ın kontrolü altında olduğunu tahmin edecek zamanım bile yoktu.

"Tüm Tokyo Dome sessizce duran bir insan kalabalığı gibiydi," diye ekledi Roshan. Dudakları korkuyla gerilmişti ve hastane yatağında öylece yatan Tremaine'in de Sıfır'ın kontrolü altında kapana kısılp kısılmadığını mı düşünüyor diye merak ettim. Eğer hemşireler de oldukları yerde donakaldıysa onunla hiç kimse ilgilenmiyordu. "Arenadan hızla çıktık ve Asher'in evine döndük. Ama yolda giderken metroların boş bakışlı insanlarla dolu olduğunu gördük. Yollar, arabalarının dışında dikilen, makineler gibi hareket eden insanlarla doluydu." Aklına gelen görüntüyle ürperdi. "Sokakta lenslerden etkilenmemiş gibi görünen yaşlı bir adam gördük. Belki beta lensleri henüz güncellenmemiş ya da NöroLink'i kullanmayan tek tük insanlardan biriydi. Sıfır adamın yakınındakilere onu yakalamalarını emretmiş olmalı. Adamın tepesine bir sürü kişinin üşüşüğünü gördüm."

Bu görüntüyle tüylerim ürperdi. "O zaman çok zamanımız kalmamış," dedim. "Bu hack bizi Sıfır'ın zihninden koruyan tek

şey ama bize ulaşmak için başka yollar bulamayacağı anlamına gelmiyor bu. Bu oyunda hiçbir kural olmayacak ve hiç kimse size faul yaptığınızı söylemeyecek. Hayatımızın oyununu oynamak için sadece tek bir şansımız var.”

Eğer Sıfır bizi yakalamayı başarsa zihinlerimizin kontrolünü ele geçirebilir ve tıpkı bizim şu anda onun içinde olduğumuz gibi o da bizim zihinlerimizin içinde dolaşabilirdi. Şu anki gücüyle de ne dilerse onu yapabilirdi. Zihinlerimizin bazı kısımlarını silebilirdi. Bizi hareketsiz duruma getirip tıpkı diğerlerine yaptığı gibi sessizce oturur halde bırakabilirdi. Bizi sonsuza dek böyle tutabilirdi; ta ki gerçek hayatta ölene kadar. Eğer dikkatli olmazsak hepimizi bir bütün olarak yutardı.

Bunca zamandan sonra bile içimde bir yanım Süvariler’in uzaklaşmasını ve bundan çekilmesini istediği için utanıyordum. Ne de olsa bu normal bir Warcross oyunu olmayacaktı. Neden birileri benimle birlikte kendini riske atsın ki? Kim benim yanımda tehlikeye atılırdı?

Fakat Asher sadece sürekli değişen kente baktı ve ısıklık çaldı. İçindeki rekabetçi yanı ortaya çıkaran bir meydan okumanın karşı koyulamaz çekimiyle gözlerinde bir ısıltı belirdi. Bana baktığında gözlerinde Warcross Seçmeleri’nde benim hiç denenmemiş olmama ve sıralamalarda bulunmamama rağmen beni seçtiğindeki bakış vardı.

“Güzel,” dedi. “Bunun dışında kalmayı hayal bile edemedim.”

Hamme Warcross selamıyla göğsüne iki kere vurmadan önce tereddüt bile etmedi. “Varım,” dedi.

Gözlerini benden ayırmayan Roshan, “Varım,” diye tekrarladı.

Hideo omzuma dokundu ve etrafımızdaki manzarayı başıyla işaret etti. “Bizim burada olduğumuzu biliyor,” dedi değişen yapıları incelerken. Hareketli mimariyi işaret etti. “Bak şimdiden bazı yolları engellerle kapatmaya başlamış bile. Kendini koruyor olmalı.”

Hideo bir kulenin duvarına gömülü kapıyı gösterdi, kapıya ulaşan hiçbir merdiven yoktu. Başka garip yerlerde de kapılar vardı: merdivenlerin altında, tavanlarda. Ve bir de ardında be-tondan başka bir şey olmayan açık kapılar. Her yer kapıydı. Ser-semleticiydi ve Sıfır'ın da tam olarak istediği şey buydu.

Hideo'nun eli son kulenin yönünde durdu. Çatısındaki tek kapıyı zorlukla görebildim, girişi sütunların ardına neredeyse tamamen gizlenmişti. Kulenin sınırlarında siyah bilyeler uçuşuyor, çevresinde sessiz bir ritimle dönüyordu. Kulenin yan tarafında bulunan taştan bir merdiven, bizim durduğumuz köp-rünün sonundan başlayıp kulenin en altından tepesine kadar ulaşıyordu.

"İşte," dedi Hideo. "Her ne kadar saklamaya çalışsa da kapıya giden yol bu. Bizi ilerletecek yol bu olmalı."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Roshan. "Sıfır bize herhan-gi bir şey için neden baştan bir yol açsın ki?"

Hideo ona doğru döndü. "Çünkü," dedi, "bunu yapan Sıfır değil. Bu, bizi çağıran Sasuke. Onun buradaki düşünme tarzını, tüm bunların arasında nasıl bir yol tasarladığını tanıyabiliyorum."

Kapıya yeniden baktım. Şimdi görebiliyordum. Burası birbi-riyle savaşıyor iki zihnin manzarasıydı.

"Öyleyse oraya mı çıkıyoruz?" diye sordu Asher. Şimdiden bunu nasıl yapacağımızı ayrıntılarıyla düşünmeye başlamıştı.

"Öyleyse oraya çıkıyoruz," diye onayladı Hideo.

Arkamızdan gelen bir sesle döndüm. Karanlığın içinde oluş-maya başlayan şekil bana Sıfır'ı andırdı; tepeden tırnağa siyah bir zırhtan başka bir şey değildi. Zırhun hemen yanında bir ikin-cisi belirdi. Sonra da üçüncüsü. Gölgelemin içinden çıkıp bize doğru gelen en az bir düzine güvenlik robotu olmalıydı.

Bizim tam olarak nerede olduğumuzu biliyor gibi görünmü-yorlardı ama bizden tarafa doğru yönelmişlerdi. Daha da çoğa-lıp daha hızlı hareket etmeye başladıklarında merdivenli kuleye doğru koşmaya başladım.

"Şimdi!" diye bağırdım.

Hepimiz aynı anda köprüde koşuyorduk. Sanki etrafımızdaki evren hareketimizi sezmişçesine tepemizde gök gürültüsü gibi bir çatırtı koptu ve başımı kaldırdığımda gökte kayboluyor gibi görünen külelerin arasında oluşmaya başlayan kara bulutları gördüm. Şimşekler çakmaya başladı.

Şimşeklerden biri önümüzdeki binaya düştü. Yapının yan tarafından kopan koca bir beton parçası köprümüze yuvarlandı. Beton parçası yolumuza sertçe çarpıp etrafa moloz parçaları saçarken aniden durduk.

Eğer bu yolu bizim için yaratan Sasuke ise, bunu yok eden de Sıfır'dı.

"Geri çekilin!" diye bağırıp kemerimdeki dinamitlerden birini çıkardım. Beton kütesine doğru koşup dinamiti ateşledim ve tabanına fırlattım. Ardından koşarak uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım.

Patlama bütün köprüyü sarsınca yüzüstü kapaklandım. Kütle parçalara ayrılırken her yönden taşlar ve tozlar uçtu. Ayağa fırlayıp arkadaşlarıma katılmak için koşarken gözlerimi kısıtım. Yaklaştığım sırada onlar da peşlerinde güvenlik robotlarıyla birlikte bir toz bulutunun arkasından çıktılar. Robotlardan ikisi çok hızlı yaklaşılmaktaydı.

"Hadi, hadi!" Roshan bana doğru bağırıp artık açılmış olan köprüde diğerlerine yetişmem için elini salladı. Yaklaşan robotlarla yüzleşmek için aniden kayarak durduğunda bacağı yerde yarım bir çember çizdi.

Kollarını çarpı haline getirdi. Kollarının arasından, parıldayan mavi bir kalkan ortaya çıktı. Roshan ilk robota doğru atılıp tüm gücüyle geri itti.

Robot, Roshan'ın kalkanının darbesiyle havalandı ve metal yığını hâlinde yuvarlanarak köprünün kenarından aşağı uçup gözden kayboldu. Roshan kollarını ikiye açtığında kalkanı her biri bir koluna bağlı iki kalkan haline dönüştü. Ona doğru koşan ikinci robota da kalkanlarından birini sertçe vurdu.

Darbesi o kadar güçlüydü ki robotun göğsü içine göçtü ve ağır bir çatırtıyla arkaya devrildi.

Roshan bize katılmak için arkasına hızla dönüp kolunu indir-diğinde kalkanları yok oldu.

Kulenin merdivenin dibine yaklaştığımızda kule sarsıldı. Bakışlarım kulenin tepesinden basamakların sonuna doğru kaydı. Ben baktığım sırada merdivenden devasa bir kaya parçası kopup düştü ve paramparça oldu. Merdiven boyunca daha fazla çatlak oluşmaya başladı.

Kırık tabana vardığımızda kayarak durduk. Merdivenin sağlam kısmı boyumuzun çok daha üzerinde, uzanamayacağımız kadar yüksekteydi. Bu şekilde tırmanmak imkânsızdı. Biz bakarken çatlaklar ilerlemeye devam edip kulenin yan tarafını boydan boya sardı.

Hammie bu görüntüye gülümsedi. Diğerlerinin dezavantaj olarak görebileceği yerlerde o ayak basacak yerler görürdü.

“Bunu yapabilir misin?” diye sordu Asher ona. O konuşurken bile bazı çatlaklar genişliyor, diğerleri daralıyor ve taşın üzerinde yenileri oluşuyordu.

Hammie duraksamadı bile. “Sorun değil.”

“Ben de seninle geliyorum,” dedim ve kemerimdeki halatı çözdüm. Bir ucunu ona fırlattığımda halatı beline sıkıca bağladı. “Merdivene ulaştığımızda halatı aşağı sarkıtacağız.”

“Bu ne şimdi, aramızda başka bir yarış mı?” diyen Hammie yan yan sırttı ve ardından kuleye doğru atıldı. Parmakları ilk çatlağı buldu ve kendini yukarı çekti. “Seni yeneceğimi biliyorsun.”

“Bu yıkılan duvarın önüne geçebilirsek beni on kere daha yenmene izin vereceğim,” diye seslendim arkasmdan ve aramızda sallanan halatla onun peşinden gidip tırmanmaya başladım.

Aşağıımızda, Hideo yolumuzdaki kayayı temizlediğim yerden geçmeye başlayan robotlara bakmak için döndü. Robotlar kuleye doğru koşmaya başlamıştı. Onlarla yüzleşmek üzere yan tarafından sarkan bıçağını çekip önlerinde hızla bir kere çevirdi. Asher ve Roshan da kendilerini hazırlamıştı.

Benden birkaç metre yukarıda tırmanan Hammie'ye baktım. Tutunduğu çatlaklardan biri aniden kapandığında neredeyse parmaklarını koparacaktı. Elini tam zamanında çekse de yuvarlanmaya başladı.

Bıçaklarımdan birini çıkardım, tutunduğum oluklardan birine saplayıp kendimi duvarda sağlamca destekledim. Aramızdaki halat gerildiğinde neredeyse beni de Hammie'yle birlikte aşağı çekecekti ama bıçağım beni sabit tuttu ve Hammie benden birkaç metre aşağıda aniden durdu. Hızlıca toparlandı ve duvara tutunup ayağını koyacağı sağlam bir yer buldu.

Toparlanmaya çalıştım. Kopmuş basamaklar görüş alanıma girdi. Yavaşça o tarafa gittim ve basamaklara doğru devasa bir sıçrama yaptım. Gövdemin üst tarafı basamaklara çarparken diğer yarım kenardan aşağı sarktı. Sıkıca tutundum ve parmaklarım merdivende sağlam bir girinti bulunca kendimi yukarı çektim. Hammie hemen peşimden bana yetişti.

Aşağıda, Hideo onlara ulaşan en yakındaki robota doğru bir hamle yaptı ve robotun metal gövdesini kıvılcımlar çıkararak ikiye yarıdı.

Hammie belindeki halatı çözüp aşağı attı. Kollarını belime doladı. "Tamam," diye bağırdım aşağıdakilere. "Yukarı çıkma zamanı!"

İlk olarak Roshan ve ardından da Asher geldi. Diğerleri kendilerini yukarı çekerken Hammie'yle birlikte basamaklara yüzüstü yattık. En son Hideo çıktı. Halata doğru atladığında bacağını yakalayan robotlardan birinden kurtulmayı son anda başardı. Basamaklara ulaşmak üzereyken uzanıp kolundan yukarı çektim.

Merdivenden yukarı hızla koştuk. Bu esnada etrafımızdaki evren yeniden titreşti. Diğer kulelerin tepelerinde yanmaya başlayan kırmızı ışık huzmeleri tıpkı hapisane spotları gibi hareketli kentin üzerinde dolaşmaya başladı. Tırmanışımıza yoğunlaştım. Biz ilerledikçe altımızdaki basamaklar çatlıyordu.

Tepeye en önce Hammie ulaştı. Kapının çerçevesi, etrafındaki korkunç şeylere tam bir tezatlık içinde mavi bir ışıkla parılıyordu.

Hammie parıldayan kapıyı itti ama kapı yerinden oynamadı.

“Bir anahtara ya da öyle bir şeye ihtiyacımız var sanırım,” diye mırıldandı yeniden kapıya yüklenirken. Biz de onunla birlikte ittik ama kapı hafifçe titremekten başka bir şey yapmadı. Basamaklara yeniden baktım, bazıları çoktan parçalanıp kopmuştu. Bakışlarımı yeniden kapıya çevirdim. Kapının iki yanında daire şeklinde birer boşluk vardı.

Kapıdan ilk uzaklaşan Hideo oldu. “Buradaki bazı parçaları hatırlıyorum.” Havada süzülen siyah bilyeleri başıyla işaret etti. Onlara daha yakından baktığımda koyu kırmızı ve safir renginde parıldadıklarını fark ettim.

O anda Hideo’nun ne demek istediğini anladım. Bunlar bir zamanlar Hideo ve Sasuke’nin parkta uydurdukları oyuna benziyordu, kırmızı ve mavi renkli yumurtaları çimlere dağıttıkları ve onları toplamak için yarıştıkları oyuna. Sasuke’nin kaçırıldığı zaman oynadıkları oyundu. O hatıranın kalıntıları şimdi buraya, sapkın bir kâbusun içine saçılmıştı.

Kapının iki boşluğuna baktım. Bunlar bilyelerin sığacağı büyüklükte yuvalardı, Hideo ve Sasuke’nin bir zamanlar oynadığı bu oyunu nasıl oynadıklarını anımsatacak şekildeydi.

“Onları toplamamız gerekiyor,” dedi Hideo. “Bir kırmızı bir mavi.”

Hammie uçuşan koyu renkli bilyelere baktı. En yakındakine doğru başını salladı ve daha kimsenin durdurmasına fırsat kalmadan basamakta çömeldi ve yan tarafa doğru zıplayarak bir anda havaya yükseldi.

“Bekle!” diye bağırarak oldu Hideo.

Hammie en yakındaki bilyeyi kavradı, havada döndü ve bilyeyi cebine attı. Düştüğü sırada halatını fırlattı ve basamaklardaki bir çıkıntıya doladı. Bir yay çizerek ilerideki kuleye yöneldi ve aşağımızda bir yerde durdu.

“Birini yakaladım!” diye seslendi bize.

Etrafta dolanan her bir kırmızı ışık aniden bizim üzerimize

çevrildi ve bizi kıpkırmızı bir parıltının içine aldı. Bütün kentte kulakları sağır edici bir alarm sesi yankılanmaya başladı.

Bu bir tuzaktı. Kapıdan geçmek için bu bilgelere ihtiyacımız vardı ama bunlarla temas etmek aynı zamanda tam olarak neredede olduğumuza dair Sıfır'ı uyarıyordu.

"Tırman!" Asher, Hammie'ye bağırdığı anda bir sürü güvenlik robotunun merdivenin altına kasırga gibi toplandığını gördük.

Hammie bir saniye bile harcamadı. Tüm hızıyla halattan yuvarkanı tırmanmaya başladı. Roshan basamakları ikiye ikiye inerek Hammie'ye ulaşmaya çalıştı ama robotlar o kadar hızlıydı ki Hammie bize ulaşmadan onlara yetişeceklerini biliyordum.

Hideo'ya baktım ve halatımın bendeki ucunu ona fırlattım. Havada yakaladı. Ardından Hammie ve Roshan'a doğru kendimi fırlattım. Ama robotlar çok hızlı tırmanıyordu ve ben yetiemedim onları yakalayacaklardı. Altımda, Roshan Hammie'ye ulaştı ve kızın önünde kendini konumlandırırken Hammie kendini tek duran bir adacığın üzerine çekti. Roshan yaklaşan robotlara gözlerini kısarak baktıktan sonra kollarını birleştirdi. Kalkanı ortaya çıktı.

Robotlar kalkana çarptı. Roshan gerilerken yüzünü acıyla buruşturdu, botlarını taş basamaklara âdeta delercesine gömmüştü ve kenardan aşağı uçmamak için çabalıyordu. Hammie ayağa fırladı ve bize doğru çıkan basamaklara atıldı.

Roshan'ın kalkanı darbeleri daha fazla kaldıramazdı. Robotlar kendilerini kalkana doğru atarken mavi çember titreşti ve sonra da yok oldu. Bir şeyler bağırdım. Robotlar Roshan'a doğru yöneldi.

"Hey!"

Asher'in sesiyle başımı hızla çevirdim. Başka bir bilneyi kapmak için basamaklardan atlamıştı. Güvenlik robotlarının yarısı şimdi ondan tarafa yönelirken diğerleri bir anlığına yavaşladı ve Roshan'a Hammie'nin ardından basamakları çıkacak kadar zaman kazandırdı.

İkisi de tepede Hideo'ya katılırken koşarak yanlarından geçtim. Roshan bana baktı. "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

O anda cevap vermedim. Bunun yerine Asher'in yanında durdum, çömeldim ve kemerimden bir dinamit çıkardım. Robotların tam önündeki basamaklara yerleştirdim. "Koş!" diye bağırdım Asher'a.

Benim ne yaptığımı çoktan görmüştü. Ben arkama dönerken o da aynısını yaptı ve ardımızdaki dinamit patladığı sırada yuvarı doğru hızla koştuk.

Patlama ikimizi de dizlerimizin üzerine düşürdü. Arkamızdaki basamaklarda kocaman bir delik açılmıştı, o kadar büyüktü ki bizi takip eden robotlar durmak zorunda kalmıştı. Kenarda toplanmaya başladılar, aralıktan atlamaya başlamaları çok uzun sürmezdi.

"Onları içine sokun!" diye bağırdığını duydum Asher'ın. Hammie ve Roshan iki bilyeyi alıp kapının iki yanındaki deliklere yerleştirdiler.

Robotlar tırmanmaya ve basamaklara doğru olan geniş yarığı aşmaya başlamıştı. Bize doğru hızla yaklaşıyorlardı.

Kapı savrulurak açıldı. Hideo kolumu kavradı. Robotlar neredeyse bize ulaşmıştı.

Hammie kapıdan içeri atladı, Roshan onu takip etti. Hideo beni eşikten içeri doğru itti. Hemen yanımızda bize ulaşan ilk robotlardan biri Asher'ın kolunu yakaladı, metal parmakları sıkıca kapandı. Asher robotu göğsünden tekmeleyince robotun tutuşu gevşedi ve Asher kendini kapıdan içeri fırlattı. Başımı çevirdiğimde Hideo'nun da son anda içeri girmeyi başardığını ve robotlar içeri doğru hamle yaparken kapıyı sertçe kapattığını gördüm.

Hepimiz yere yığıldık. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki nefes almama yardım edecekmiş gibi kendimi göğsümü tutarken buldum.

"Eh," dedi Asher soluk soluğa ve hepimize tek tek baktı. "Bu epey farklıydı."

Hideo acıyla irkildi ve kendini sıkarak kapıya yaslandı. Yüzü şimdi hayalet gibi beyazdı, sanki gerçek hayatta nasıl göründüğünü yaşıyor gibiydi ve kan kaybindan gittikçe zayıfladığını anladım. Vücudunun görüntüsü hafifçe titreşerek gidip geldi ve sonra yine sabit durumuna kavuştu.

Ona doğru koştum ve koluna dokundum. Zamanımız azalıyordu ve yarası bizim geri sayımımızdı. Bana hafifçe gülümseydiğinde yüzünü acıyla buruşturuyor gibi göründü. Ardından başıyla girdiğimiz yeni bölgeyi işaret etti.

Roshan'ın yanına çökmüş Hammie uzun bir nefes verdi. Kucağımdaki ellerimin titrediğini hissedebiliyordum. Etrafa bakındığımda hepimizin bembeyaz parıltıdan, duvarları ya da tavanı olmayan bir yerde bulunduğumuzu gördüm. Burası neresiydi?

Düşüncelerim Asher'dan gelen keskin bir nefes sesiyle bölündü. Ona bakmak için döndüğümde robotun yakaladığı yerden kolunu tuttuğunu gördüm. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı.

"Ash," dedi Hammie. "Sen iyi misin?"

Asher cevap vermedi. Kolu titredi ve yüzündeki tüm renk çekildi. Bir anda gözlerini kocaman açtı ve irisleri artık her zamanki maviliğinde değil, rahatsız edici bir gümüş rengindeydi.

Etrafımızdaki boş beyaz evren titreşerek yeni bir çevreyle değişti. Aniden hepimiz kıvrımlı demir tırabzanları, saksıda çiçekleri ve ahşap döşemelerin her yerine yayılmış kırık camları bulunan bir evin içindeydik.

İçgüdüsel olarak uzaklaştım. Hammie Asher'a doğru uzanmak için hareketlendiğinde onu geri çektim.

"Ona dokunma," diye uyardım.

"Ne oldu ona?" diye sordu Roshan.

Hideo çoktan anlamıştı. "O güvenlik robotu Asher'a dokununca Sıfır içeri girme yolunu buldu."

Sıfır, Asher'ın şifrelemesini kırmış ve zihnine girmişti. Burası onun anılarından oluşturulmuş bir evren olmalıydı.

Etrafımızdaki evren Asher'ın Hatıralarından birini oynatmaya başladığında korkuyla bakakaldık. Merdivenden aceleyle inen

oğlan Asher değil, koyu sarı saçları ve keskin mavi gözleriyle ağabeyi Daniel'dı. Oğlan alt kata ulaştığında tekerlekli sandalyesinde oturan Asher'ı öyle sert itti ki sandalye ilerideki duvara çarptı.

"Şimdi hangi cehenneme gidiyorsun?" diye sordu Asher oğlana. Daha küçük görünüyordu, belki bu sekiz ya da dokuz sene önce yaşanmış olabilirdi.

Daniel ona cevap vermedi. Bunun yerine mutfağa doğru yöneldi. Bunu gördüğünde Asher'ın sesi öfkeli çıkmaya başladı. "Biliyor musun? Sakın bana söyleme. Hayatın hakkında bir şey bilmeme hiç gerek yok, özellikle de sen benimkini bariz bir şekilde hiç umursamazken!"

Bunu söylediğinde Daniel arkasına döndü. Asher'a çok benziyordu, gözleri aynı ateşle alev alevdi. "Benim umursamama ihtiyacın yok!" diye patladı. "Yeteri kadar ilgi görmüyor musun zaten?"

"Sen boşanmayı yok sayıyorsun diye bunun gerçekleşmediği anlamına gelmiyor."

"Peki ya sen ne yapıyorsun? Odanda Warcross mu oynuyorsun?"

Asher gözlerini kıstı, yüz ifadesi sert ve soğuktu. "Sen bundan çok daha iyi ne yapıyorsun peki? Hayranların olabilir ama masaya yemeğimizi koyan şey benim yerel galibiyetlerim."

Görünüşe göre bu Daniel'a dokunmuştu ki Asher duraksadı ve çok ileri gittiğinin farkındaymış gibi dudakları çizgi halini aldı.

Daniel Asher'a doğru yürüdü, ellerini sandalyenin iki kolçasına yasladı ve kardeşinin yüzüne doğru eğildi. "Bunu asla başaramayacaksın," dedi. "Bunda asla başarılı olamayacaksın. Sanki seni gerçekten de joker oyuncu olarak seçeceklerini düşünüyor-muşsun gibi kendini sürekli bu oyunun içine atıp duruyorsun."

Asher cevap vermedi. Sadece sandalyesini geri çekip Daniel'ın uzaklaşmasını sağladı ve ağabeyine sırtını döndü.

Buradan hemen çıkmak istiyordum, bu lensleri çıkarıp atmak ve bu çarpık zihin manzarası yerine panik odasında olmak isti-

yordum. Dışarıda bir yerde, Asher'in etrafında olup bitenlerden habersiz bir şekilde sandalyesinde öylece oturduğunu bilmek istemiyordum.

Elim hâlâ Hammie'nin omzundaydı. O kadar gergin görünüyordu ki çıt diye kırılacakmış gibiydi.

Hideo ayağa kalktı. "Onu geri getirmek istiyorsanız ilerlememiz gerek."

Bakışlarımı Asher'in boş gözlerinden ayırdım, sırtımı döndüm ve diğerleriyle birlikte ilerledim.

Çok geçmeden bomboş beyazlığın içinde uçuşan başka bir kapıya rastladık. Kapıya ilk ben ulaştım, elimi kapı kolunun üzerine koydum ve dikkatlice çevirdim. Ardından peşimde diğerleriyle birlikte içeri girdim.

Yağmurla yıkanmış, canlı ve kalabalık bir Tokyo caddesine çıktık. Burayı anında tanıdım. Shibuya İstasyonu. Otel pencere-remden gördüğüm hemen yandaki devasa kavşaktı. Yanımızda Hachiko isimli köpeğin heykeli vardı ve insanlar arkadaşlarını beklerken burada toplaşmıştı. Her tarafımızdan insan grupları geçiyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, değişiklikten şaşkına dönmüştüm. Her yerde insanlar vardı; rengârenk şemsiyelerin altına sıkışmış, yüz maskeleri ve şapkalar takan, kat kat paltolara ve çizmelere bürünmüş, gözlerine gölgeler düşmüş insanlar. Arabalar geçerken yerdeki birikintilerdeki suları sıçratıyor, her şeyin tepesinde yükselen binalardaki parlak reklamlar, losyonları ve kremleri tanıtan gülümseyen insanları sergiliyordu.

Yanımda duran Hammie bu görüntüyle neredeyse rahatlamış gibiydi. Ben de öyle hissediyordum; sanki şu anda Sıfır'ın

zihninde bir illüzyonda değil de gerçekten burada yürüyormuş gibiydi. Fakat Hideo gözlerini kısmıştı ve beni uyaran hızlı bir bakış attı.

Roshan bu sahneye kaşlarını çattı. “Bunda doğru olmayan bir şeyler var,” dedi.

O bunu dedikten sonra beni de neyin rahatsız ettiğini fark ettim. Sahne çok da doğru değildi; bazı mağazalar burada olmamalıydı, bazıları ise caddede yanlış yerlerde bulunuyordu. Sanki Sıfır —ya da Sasuke— burayı doğru hatırlayamamıştı.

Ama en çok dikkat çeken şey etrafta yürüyenlerin hiçbir şey konuşmamasıydı. Sadece ayak sesleri, araba gürültüleri ve reklam yayınlarının seslerini duyuyorduk. Burada binlerce insan olmalıydı ve hiç kimse tek bir kelime bile etmiyordu.

Sertçe yutkundum. Hideo kolunu uzattı, bize birbirimize yakın durmamızı söylüyordu. “Yaklaşmış olmalıyız. Burayı hatırlıyorum,” dedi. Bakışları reklamlara kilitlenmişti. “Anne babamız Sasuke’yle beni yeni botlar almamız için buraya alışverişe getirmişti. Şu reklam.” İki katlı bir kahve dükkânının üstünde yeni bir filmin reklamını yapan devasa ekranı başıyla işaret etti. “O film çıktığında ben sekiz yaşındaydım. Sasuke de altı.”

Hideo haklıydı. Burası artık Sıfır’ın yapay zihninin iç işleyişi değildi. Bir zamanlar Sasuke’nin olan çarpıtılmış bir parçanın, Sıfır’ın zihnindeki bozulmuş bir anının içinde olduğumuzu anladım.

Roshan yanıma yaklaştı ve başlarını çevirip görmeyen gözlerle bize bakan insanları izledik. Yanımıza yaklaştıkça başları bize doğru eğiliyordu. “Güvenlik robotları,” diye fısıldadı Roshan.

Robotlar daha önce karşılaştıklarımız gibiydi ancak bunlar sıradan insanlar gibi giyinmişlerdi.

Hideo bizi dikkatlice öne doğru ilerletmeye başladı. “Herhangi birinin size dokunmasına izin vermeyin.”

“Nereye gitmemiz gerektiğini biliyor musun?” diye sordum.

“Evet.” Başıyla kahve dükkânının yanındaki büyük mağazayı gösterdi. Mağazanın çalışanlarından biri kapıda potansiyel müş-

terileri ikna etmek için kupon dağıtıyordu. Kalabalığın içinde dikkatle ilerlediğimiz sırada yanlarında iki oğlan çocuğuyla birlikte ele yürüyen bir çift gördüm; oğlanların ikisi de tepelerinde oynayan filmin fragmanı görebilmek için başlarını kaldırmıştı.

Onları tanıdığım anda kalbim sıkıştı. Hideo'yla Sasuke'ydi bunlar.

Yanlarından geçtik ama yüzlerini göremedim. Yeniden ileri baktığımda yine önümüzden yürüdüklerini gördüm; sanki her şey yeniden başlamıştı. Bu bir döngüydü, kendini tekrarlayan bir Hatıra'ydı.

Hammie arkamdan bana çarptı. Arkama döndüğümde etrafında yürüyen insanları şüpheli bakışlarla süzdüğünü gördüm. "Biri bana doğru atıldı," diye fısıldayarak hızını arttırdı. "Sıfır ava çıkmış."

Asher'a olanlardan sonra Sıfır geri kalanımızın buralarda bir yerde olduğunu biliyor olmalıydı. Elimi Hammie'ye uzattım ve gözünün içine baktım. "Sana dokundular mı?"

"Hayır, sanmıyorum," diye mırıldandı; gerçi dirseğini ovuşturuyordu. "Sadece koluma hafifçe değip geçti, hepsi bu."

Kalbim sıkıştı. "Koluna hafifçe değdi mi?" diye sordum ama Hammie benden başka tarafa bakıyordu ve önümüzdeki kalabalıkta bir şeye odaklanmıştı. Gözleri kocaman açıldı.

"Hey. Hey!" Hammie hepimizi ürküterek kalabalığa doğru bağırdı ve aniden insanları iterek ilerlemeye başladı.

"Hammie!" diye seslendi Roshan ama Hammie çoktan yanımızdan ayrılmış ve mağazadan uzak bir tarafa doğru yönelmişti.

Bize omzunun üzerinden şoka girmiş gibi bakarak, "Bu benim annem," dedi nefes nefese. "Bu benim annem! İşte orada!" Kendisi gibi koyu tenli ve koyu bukleli, hava kuvvetleri üniforması giyen bir kadını işaret etmek için döndü. "Burada ne işi var? Sıfır onun neye benzediğini nereden biliyor?"

Koşmaya başladım. Hideo da aynısını yaptı. Gerçi ikimiz de çok geç olduğunu biliyorduk. Yanlışlıkla birilerine çarpmadan Hammie kadar hızlı koşabilmemiz mümkün değildi. Daha çok

yaya bizden tarafa bakmaya başladı, başka biri Rosharı'a doğru sertçe uzandığında Roshan tam zamanında eğilerek kurtuldu.

Hammie! diye bağırarak istiyordum ama daha fazla dikkat çekmekten çok korkuyordum.

En sonunda ona yetiştik. Fakat artık caddenin tam ortasında öylece dikiliyordu, görmeyen bakışları ifadesiz, duruşu dimdik, yüz ifadesi tamamen bomboştu. Tepemizdeki devasa reklam kaybolup yerini ancak Hammie'nin Hatıralarından biri olabilecek başka bir şeye bıraktı.

İki kızın görüntüsüydü bu ve ikisinin de kıvrıcık saçları ipek başlıkların altına gizlenmişti. Kızlardan daha küçük olanı babası boş yere başlığını düzeltmeye çabalarırken kahkahalar atıyordu. Daha büyük olansa —görünüşe göre Hammie'ydi bu— sessizce küçük, kare bir masada annesi olması gereken bir kadının karşısında oturuyordu. İkisi de bir satranç oyununa odaklanmıştı. Kaşlarını çatmış Hammie, yerinde huzursuzca kıpırdanıp kendi hamlelerini düşünürken annesinin saniyeler içinde kendi taşlarını oynatmasını izledim.

"Yarın neden tekrar gitmek zorundasın?" diye mırıldandı nihayet Hammie ve kalesini annesinin filine kaybetti.

"Evet," diye bağırarak küçük kız kardeşi yatağından ve başlığını yine bilerek yamultarak babasının sevecenlikle iç çekmesini sağladı. "Neden gitmek zorundasın?"

"Beni tekrar etmeyi bırak Brooke, yeter artık!" diye patladı Hammie ve kardeşi kıkırdarak karşılık verdi.

"Uzun süreliğine gitmiyorum." Anneleri sandalyesinde geriye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Hava kuvvetleri üniforması madalyalarla süslenmişti. Hammie sonunda vezirini koyacak güzel bir yer bulduğunda annesi onaylarcasına başını salladı. "Sadece birkaç haftalığına. İsterseniz üsse gelip beni ziyaret bile edebilirsiniz."

Babası başlığını yeniden düzeltirken Brooke itiraz eden sesler çıkarmaya başladı. Hammie başını annesinden başka tarafa çevirdi. "Daha dün geldin," dedi.

Babaları kaşını sertçe kaldırdı. "Hammie. Anneni kötü hissettirmeyi kes. Seni önümüzdeki hafta meşgul etmesi için bir sürü cebir ödevi hazırladım. Her zaman da daha fazlasını verebilirim. Şimdi, bu senin son sızlanmandı. Beni anladın mı?"

Hammie ağzını açtı, sonra huysuzca geri kapattı. "Evet efendim," diye mırıldandı.

Anneleri Hammie'ye gülümsedi. "Bu iyi bir şey," diye şaka-laştı. "Etrafta ben yokken birkaç satranç maçı kazanabilirsin. Belki bir dahaki oynayışımızda benimle mücadele bile edebilirsin."

Hammie doğruldu, dudaklarının kenarında minik bir sırıtış belirlediğinde tam da tanıdığım takım arkadaşım gibi göründü. Annesinin gözlerindeki kıvılcımların aynısını almıştı. "Evet, pişman olacaksın. Bir sonraki oyunda şahın benim olacak."

"Ah, şimdi de yüksekte atıyoruz." Annesinin kahkahası sıcacıktı. "Dinle... birine karşı oynadığın her seferde sanki bana karşı oynuyormuşsun gibi davran. Tamam mı? Bu sana elinden gelenin en iyisini yapman için yeterli azmi verecektir."

Küçük Hammie bunu başıyla onayladı. "Hı hı, tabii tabii öyle yaparım."

"Hammie," diye azarladı babası yataktan. "Konuşmana dikkat et. Kaç kere söyleyeceğim?" Brooke artık kahkahalara boğulmuştu.

Hammie bunu anlayamayacak kadar küçük olabilirdi ama annesinin gerçekte ne yaptığını biliyordum. Ona annesinin varlığı orada olsun ya da olmasın bu oyunun onları birbirine bağladığını hatırlatıyordu.

Sahne yeniden değişerek kaşları kararlılıkla çatılmış Hammie'yi, gece yarısı el fenerinin ışığında minik bir satranç sehпасının başında, sessizce kendi kendine oynarken gösterdi.

En sonunda bu Hatıra yok oldu ve yerini sürekli tekrar eden film fragmanına bıraktı.

Hammie olduğu yerde donakalmıştı.

Ona uzanıp bize doğru çekmemek için kendimi çok zor tuttum. Gözlerimi ondan kaçırdım ve yürümeye başladığım sırada

kalbimin ikiye ayrıldığını hissettim. “Hadi,” dedim sıkılı dişlerimin arasından, bir elim Roshan’ın kolunun üzerindeydi. Yürürken hafifçe sendeledi, sanki o da Hammie’yi tutmak istiyormuş gibiydi ama bunun yerine kendini zorlayarak ilerledi.

Hideo yanımdan geliyor, kalabalığın arasından geçerken vücudunu eğip büküyordu. Ona baktığımda yüz ifadesinin buz gibi soğuk olduğunu gördüm.

Onları buraya getirmemeliydim. Sıfır’ın zihninde gezinmenin ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamamıştım.

Ama artık bunu düşünmek için çok geçti.

Sonunda büyük mağazanın girişine ulaştık. Kapıdaki model kız bize boş ifadesiyle gülümsedi. Almamız için bize bir kupon uzattı ama mağazaya giren başkalarının aksine buna dokunmaya cesaret edemeyerek geri çekildim. Hideo ve Roshan da aynı şeyi yaptı.

Kızın gülümsemesi kayboldu. Ardmdan sesini yükseltti. Bir uyarı çağrısı yapıyordu.

O anda yakınımızdaki herkes bize doğru korkutucu bir hızla koşmaya başladı.

“Bizi buldu,” diye bağırdı Hideo omzunun üzerinden. “Acele edin!” Bileğimden yakalayıp beni öne doğru çekti. Roshan önümüzde hızla koşuyordu.

İleride bir kapı parıldadığında ona doğru koştuk. Arkadaki insanlar hâlâ ifadesiz ve sessiz bir biçimde peşimizden geliyordu.

Hideo kapıya ulaştı ve hızla açtı. Aceleyle içeri girdik. Arkamı döndüğümde gördüğüm son şey sayısız yüzün kararlı bir şekilde bize doğru yaklaşmasıydı. Ardmdan kapıyı sertçe kapatıp onları dışarıda bıraktım.

Tepeden tırnağa titriyordum. Hammie gitmişti. Asher gitmişti. Ve yakında bunun sonuna varamazsak, eğer Sıfır’ın zihnini Sasuke’ninkiyle değiştiremezsek bir daha asla geri gelemeyebilirlerdi.

Shibuya illüzyonunun tuhaf, sessiz kalabalığından sonra bu cadde sakin, sessiz ve loş görünüyordu. Sadece sokak lambala-

rıyla ve bazı evlerden dışarı süzülen altın rengi ışık huzmeleriyle aydınlanıyordu.

Burası Hideo'nun ailesinin yaşadığı sokaktı ama gece her şey farklı görünüyordu ve havada belli belirsiz bir sis vardı.

Hideo eve bakarken nefesi havada buharlaşıyordu. "Babam ön bahçeye alaçamı dikmeden önceki zaman bu," dedi yumuşak bir sesle. "Kapının rengi de farklı."

Bunu hatırlıyordum. Evi ziyarete geldiğimde kapı koyu bir kırmızıya boyalıydı ama Hideo'nun bana daha küçükken eve doğru koştuğu bir Hatıra'sını izlettiğinde kapı maviydi. Kapı şimdi de bu renkti.

Hideo tereddüt etti, sanki eve yaklaşmaya korkuyordu. Bu onun kapana kısıldığı bir kâbusuydu, tıpkı Sıfır'ın bir keresinde en kötü Hatıra'mı bana karşı kullandığı zamanki gibi.

Roshan eve doğru yürümeye başladı. "Emi," dedi sessizce, "sen ve Hideo geride kalın. Benim kalkanlarım var; bu ikiniz için de daha güvenli olur. İçeride de güvenlik robotları olduğuna hiç şüphe yok."

Hideo başını iki yana salladı ve öne geçti. "Emi'ye dikkat et," dedi ve ardından bu sahnenin üzerine elini salladı. Bir menü şebekesi açıldı. "Ben bu sahnenin bütünleyici parçalarından biri olduğumdan içeride kolayca araya kaynayabilirim. Sıfır beni bulamayacaktır."

Eve doğru yöneldik. Yaklaştıkça evden gelen boğuk sesleri duyabiliyordum: Hideo'nun annesinin tanudık mırıldanması ve babasının alçak sesli homurdanmaları. Hideo eve yaklaştı, kapıyı açtı ve bizi içeri aldı.

İçerisi sıcak, rahatlatıcı bir ortamdı ve tıpkı hatırladığım gibi temiz ve düzenliydi. Hideo'nun babasının Sasuke'yi anmak için daha sonraları yapacağı heykeller yoktu henüz. Aslında hâlâ duvarlarda Sasuke'nin Hideo'yla ve ailesiyle olan fotoğrafları asılıydı. Hâlâ evde olduğu zamanlardan kalan bir Hatıra olmalıydı bu.

"Hideo-kun!"

Hepimiz aynı anda döndüğümüzde Hideo'nun annesinin

odadan içeri daldığını gördük. Onu karşımda şahsen gördüğüm zamankinden şaşırtıcı derecede farklıydı; dimdik sırtıyla, gözlerindeki keskin parıltıyla, neşeli ve enerji dolu gülümsemesiyle burada bir gölge gibi değil de güneşin ta kendisi gibiydi. Onu bu şekilde, Sasuke kaybolmadan önceki gibi görmek bir nebze acı vericiydi.

Hideo yanımda içgüdüsel olarak annesine doğru hareketlendi ama sonra kendini zorlayarak durdu. Elleri iki yanında yumruk hâline gelmişti. Bunun gerçek olmadığını biliyordu.

Altımızdaki zemin bir anlığına sarsıldı. Roshan kendini duvara yaslayıp Hideo'ya tedirgin bir bakış attı. Hideo bize geri gitmemiz için işaret ediyordu.

Hideo'nun annesi oğlunun tereddütlü duruşunu gördüğünde kaşlarını çatarak duraksadı. "Sorun ne?" diye sorduğunu okudum görüşümdeki çeviriden. Mutfağa bir göz attı ve birine dışarı çıkmasını işaret etti. "Gel de ağabeyine yardım et."

Gözlerimi kırptırdım. Bunu yaptığımda Hideo'nun annesi sanki hiç orada olmamış gibi gözden kaybolmuştu. Hideo mutfaktan çıkan kişiye dik dik bakıyordu. Sasuke değil Sıfır'dı bu. Başını hafifçe bize doğru eğdiğinde siyah zırhı zayıf ışığın altında parıladı. Zemin daha da sert sarsıldı.

Sıfır doğruca Roshan'a baktı, ardından Hideo'ya ve sonra da bana. "İşte hepiniz buradasınız," dediğinde sesi kalın ve soğuktu.

Bize dokunmadığı takdirde şifrelemelerimizin altında bizi görebilmesi imkânsızdı, ona görünmez olmamız gerekiyordu. Ama işte buradaydı ya da karşıımızdaki onun bir çeşit kabuğu veya vekiliydi. Her ne olursa olsun bizim burada olduğumuzu biliyordu.

Hideo aniden, "Ev," diye mırıldanınca ben de fark ettim. Bu sefer tuzak evin kendisiydi ve içeri girdiğimiz anda hepimiz açığa çıkmıştık.

Sıfır dikkatini ağabeyine yöneltti. Ardından üzerine atıldı.

Roshan benden bile önce harekete geçti. Kollarını çarpı hâline getirdi ve parlak mavi kalkan onunla Hideo arasında koruyucu

bir yay çizerek açıldı. Sıfır kalkana çarptı, çarpmanın darbesiyle kalkan ikiye ayrıldı. Sıfır, Roshan'ı boynundan yakaladığı gibi duvara sertçe çarptı.

Roshan onunla mücadele ederken boğulurcasına bir ses çıkar-
dı. Sıfır'ı geri çekmek için onlara doğru atıldığında Hideo bileği-
mi kavradı. "Sasuke," dedi öfkeli ve boğuk bir sesle. "*Kes şunu!*"

Sıfır bakışlarını Hideo'ya çevirdi. "Neden burada olduğunu biliyorum. Ne aradığını biliyorum." Roshan'ı yere bıraktığında takım arkadaşım boğazını tutarak yere yuvarlandı.

Ona doğru koştum ama Roshan'ın eli beni uzak durmam için uyarırcasına havaya kalktı. Şimdiden yavaşlamaya, gözleri boş ve hissiz bakmaya başlamıştı. Eli yavaşça yanına düştü. Bu oldu-
ğunda etrafımdaki evren hafifçe titreşerek bir Hatıra'ya dönüştü.

Roshan bir hastane odasında, bir sürü kabloya bağlanmış Tremaine'in baş ucunda bekliyordu. Başını ellerine yaslamıştı, dirsekleri yatağa gömülüyordu. Ellerinden birinde tespihi vardı ve şimdi başparmağı bilinçsizce her bir turkuaz boncuğun üze-
rinde geziyordu. Koyu renkli lüleleri vahşi bir dağınıklık için-
deydi, parmaklarını endişeyle sürekli saçından geçirdiğinin ka-
nıtı gibiydi.

Bakışlarım Tremaine'e kaydı. Yarası tıpkı hatırladığım gibiy-
di, başı hâlâ kalın sargıların içindeydi. Bitişikteki bekleme oda-
sında, diğer Süvariler ve Şeytanlar nihayet saatin geç olduğuna
karar vermiş ve merdivenden çıkışa doğru yönelmişti.

Bu Hatıra benim hastaneden çıkıp Hideo'yu görmeye gitti-
ğim akşamdan sonraki gündü.

Oda, bir monitörden çıkan düzenli *bip* sesleri dışında ses-
sizdi. Roshan'a yakından baktığımda bir yumruğunun içinde
buruşturulmuş bir kâğıt parçası tuttuğunu fark ettim. Alelacele
yazılmış tarihlerin olduğu bir listeydi bu, hepsi bugünden birkaç
gün sonrasını kapsıyordu. Birbirini takip eden randevular, ilave
ameliyatlar ve fizik tedavi. Bunlar belki de Roshan'ın burada ol-
mayı planladığı günlerde Tremaine'e uygulanacak tedavi değér-
lendirmeleriydi.

İlk başta Tremaine'in hâlâ baygın olduğunu sandım a-na sonra ağzı hafifçe kıpırdandı, çatlamış dudakları aralandı. Roshan başını ellerinden kaldırıp Tremaine'in ağır bandajlarının altındaki bakışlarıyla buluştu. İkisi birbirlerine baktılar, ardından burukça gülümsediler. Şimdi Roshan'm gözlerinin ne kadar şişmiş ve kanlanmış olduğunu görebiliyordum, gözaltlarında koyu halkalar oluşmuştu.

"Hâlâ buradasın," dedi Tremaine hırıltılı bir sesle.

Her ne kadar bunu kastetmediğini anlasam da, "Her an gi-debilirim," diye karşılık verdi Roshan. "Bu sandalyeler şimdiye dek oturduğum en rahatsız şey."

"Sen ve senin hassas kığın." Her şeye rağmen Tremaine hâlâ gözlerini devrime yeteneğine sahipti. "Süvariler'in yurdundaki yatağımdan da şikâyet ederdin sen."

"Evet, o da berbattı. Eğer Süvariler'i terk etmenin gerçek bir sebebi varsa kesinlikle o lanet yatak yüzündendir."

Bir sessizlik oldu. "Kento nerede?" diye sordu Tremaine sonunda.

Bunu söylediğinde Roshan geriye yaslandı, tespihi bileğine geri kayd. "İki takım arkadaşıyla birlikte Seul'a uçuyor," diye cevapladı. "Onurlarına düzenlenen bir geçit töreni için orada olması gerekiyormuş. Sana iyi dileklerini yolladı."

Tremaine bu sözü öksürükle karşıladı ve gözkapakları acıyla kısıldı. Uzun bir sessizlikten sonra Roshan dirseklerini yeniden yatağa dayadı. "Emi sana o enstitünün dosyalarından uzak durmanı söylemişti," dedi.

"Beni açığa çıkaran şey hacklemelerim değildi," dedi Tremaine. "O koridorda aptal bir bitkiye takıldım ve vazodüşüp kırıldı. Olur böyle şeyler."

"Evet, eh, zaten seni öldürmeye de yalnızca bir delik yetmezdi." Roshan kaşlarını çatıp bakışlarını yeniden öne indirdi. Konuşmuyordu ama öfkesini sıkığı çenesinden, birbirine sıkıca kenetlediği ellerinden anlayabiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Tremaine sessizce.

Roshan başını salladı. “Üzgün olduğumu düşünüyordum,” diye cevapladı.

“*Sen* neden üzgünsün ki?”

“İlk başta Emi’ye yardım etmeni istediğim için. Onun yenisinden tek başına çalışacağından, her şeyi kendisine saklayacağından endişelenmiştim. Bu fikri senin kafana sokmamalıydım.”

Tremaine kızgınlıkla nefes verdi. “Eğer sen söylemeseydin bunu yine de yapardım. Bir avcının hayatı boyunca karşısına çıkacak en önemli avdan uzak duracağımı mı düşünüyorsun? Hadi ama. Kendine bu kadar güvenme.”

Roshan’ın gözleri yine nemlenmişti ve eliyle hızlıca yüzünü sildi. “Benim gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyor musun? Herkesin çoktan gittiğini ve benim burada, senin yatağının yanında bir aptal gibi dikildiğimi düşünüyorum. Doktorlar senin stabil hâle geldiğini ve evime gitmemi söyledi. Ama neden hâlâ burada bekliyorum? Bilmiyorum.”

Tremaine ona sadece baktı. Açık renkli gözlerinden neler düşündüğünü anlayamıyordum ama konuştuğunda Roshan’la göz göze gelemedi. “Benim ne düşündüğümü biliyor musun?” diye mırıldandı. “Bu yatakta benim yerime sen yatıyor olsaydın tüm ailenin burada olacağını düşünüyorum. Ağabeyin, düşes karısı ve bebekleri. Kız kardeşin. Annenle baban. Tüm kuzenlerin, kız ve erkek yeğenlerin. Burada boş yer kalmazdı. Özel bir uçakla hepsi buraya uçar, içeri doluşur, sen bu kapıdan yürüyerek çıkana dek endişeyle beklerlerdi.”

Sanki devam etmeye korkuyormuş gibi tereddütle duraksadı. “Şu anda Kento’yla birlikte olduğunu biliyorum. Onun benden her açıdan çok daha iyi olduğunu biliyorum. Ama her ne kadar ailemden yanımda beklemeye istekli kimse olmasa da, her ne kadar burada sadece sen olsan da bunu zerre kadar umursamıyorum çünkü benim için sen dünyaya bedelsin.”

Daha sonrasında gelen sessizlikte yüzünü buruşturdu, utanmıştı. “Bu konuşmamın üstüne şu anda ya sana doğru yaklaşmam ya da muhteşem bir finalle odayı terk etmem gerekir ama

bu aptal yatağa bir şekilde bağlı olduğumdan durum sadece çok tuhaflaştı. Biliyor musun? Söylediklerimi unut. Ben sadece...”

Roshan uzandı, Tremaine’in elini tuttu ve sıkı. Uzunca bir süre tek kelime etmedi ama bir şekilde bu rahat sessizlik, tam da olması gereken şey gibiydi.

“Seni unutmadığımı biliyorsun,” diye mırıldandı Roshan sonunda.

“Ben de öyle,” diye karşılık verdi Tremaine. Başını yapabildiği kadar çevirip gözlerini kapadı ve Roshan onu öpmek için eğildi.

Hatıra yok oldu ve sanki gördüğüm her şey saniyenin onda birinde yaşanmış gibiydi. Roshan duvara dayanmış oturuyor, bomboş gözleri öne bakıyordu.

Sıfır ne yaptığımızı ve nereye ulaşmaya çalıştığımızı çoktan biliyordu. Bu sahte bitiş noktasını buraya yerleştirmiş, bu oyunu bizi avlamak için bize karşı kullanmıştı. Hideo’nun buraya, eski evlerine geleceğini biliyordu.

Başımı hızla Sıfır’a çevirdim, gözlerim öfkeyle kısılmıştı. Opak miğferinin ardından bana öylece bakıp sessizce beni inceledi ve ardından dikkatini yeniden Hideo’ya çevirdi. Hideo’ya dokunmadığını şaşkınlıkla fark ettim.

Bunun yerine bana doğru döndü ve hızla üstüme atıldı.

Hideo öne fırladı. Sıfır’dan önce bana ulaştı, önümde durup kardeşine saldırmaya hazırlandı. Sıfır, Hideo ona uzanamadan önce aniden durdu. Yine Hideo’dan uzak duruyormuş gibi görünüyordu; sanki Hideo’ya dokunması Sıfır’ın üzerinde de zihnimizi kontrol etmesini sağlayan aynı zehirli etki yapacaktı gibiydi.

“Ona dokunursan seni öldürürüm,” diye hırladı Hideo.

“Sasuke’yi öldürmeyeceksin,” diye konuştu Sıfır soğuk bir sesle.

“Sen Sasuke değilsin.”

Altımdaki zemin biraz daha sarsıldı. Dengemi kaybedip dizlerimin üstüne çöktüm. Gözlerimin önünde yeri boydan boya

kaplayan kocaman bir yarık açıldı. Sendeleyerek ayağı kalktım ve onu yakalamak için son bir gayretle kendimi Sıfır'ın üzerine attım.

Ama çok geçti. Zemin çöktü ve hepimiz karanlığın içine düştük.

Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Her yer kapkaranlık ve işittiğim tek ses yakınlarımda bir yerde Hideo'nun nefes alıp verişleriydi. Solukları artık hırıltılıydı ve konuştuğu zaman sesi daha zayıf çıktı.

"Hideo?" diye fısıldadım, ardından adını daha yüksek sesle tekrarladım. "Hideo?"

Hemen cevap vermedi. Korkutucu bir an boyunca Sıfır'ın onu bir şekilde ele geçirdiğini ve yeni teorimin tamamen yanlış olduğunu sandım. Hideo konuşmayı bırakacaktı. Belki de çoktan bu karanlığın içinde boşluğa bön bön bakmaya başlamıştı bile.

Ya da belki, gerçek hayatta ölüyordu. Kan kaybediyordu. Kapının dışında Sıfır'ın korumaları beklerken ikimiz de bu panik odasında kapana kısılmıştık. Her an kapıyı kırıp içeri girebilir, bizi yakalayabilir ve kaba eller kollarımdan kavrayıp beni ayağa kaldırabilirdi. Başıma dayanmış gerçek bir silahın soğuk namlusunu hissedebilirdim.

Ama sonra Hideo bir şey fısıldadı. "Emika."

Tek yapabildiğim geri fısıldamaktı. "Buradayım."

Rahatlamaya benzer bir nefes verdi. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Gideceğimizi bildiği tek yere bizim için bir tuzak kurduğunu anlamam gerekirdi."

Neyse ki etrafımızdaki boğucu karanlık biraz aydınlandı. İlk başta sadece ayağımın altındaki zemini görebiliyordum. Çatlamış betona benziyordu. Ardından etrafımızdaki belli belirsiz gölgeler basit şekillere, yapraksız kuru ağaçlara ve koyu renkli duvarlar, yükselen binalara dönüştü. Tüm evren görüş alanıma girene kadar bakışlarımı ayırmadım.

Burası bitmemiş bir kente benziyordu.

İç kısımları boş olan gökdelenler karanlıktı. Sokaklardaki bütün kaldırımlar kırık. Caddeler Tokyo'nun hayalet bir versiyonu gibiydi, daha önceki Shibuya illüzyonunda gördüğüm gibi insan kalabalıkları yoktu. Alışveriş merkezlerinin ve mağazaların duvarlarından sarkan neon tabelaların ışıkları yanmıyordu. Binaların pencereleri vardı ama camların ardından sadece boş odaları ve soyulan duvarları görebiliyordum. Duvarlardaki tablolar bitirilmemişti. Tablolara yakından baktığımda Sıfır'ın eski hayatının bazı kısımlarının çizildiğini gördüm. Bir çerçevede eski evlerine benzeyen bir çizim vardı ama birkaç damla boya bulaşmış kaba bir karalamaya benziyordu. Bir ailenin portresi yapılmıştı ama yüzleri çizilmemişti.

Burası Sıfır'ın zihninin tam merkeziydi; Sasuke'nin anılarının içi boşaltılmış bir sürümü ve kalpleri çıkarılmış milyonlarca küçük parçasıydı.

Sıfır önümüzde belirdiğinde silueti karanlık fonda neredeyse görünmez gibiydi ve gizlenmiş yüzündeki ifade anlaşılmıyordu. Onun belirmesiyle düzinelerce, hatta yüzlerce güvenlik robotu da ortaya çıktı; binaların çıkıntılarında, çatılarda, sokak köşelerinde duruyor, sessizce bizi izliyorlardı.

"Zamanınızı harcıyorsunuz," dedi Sıfır içini çekerek. Sesi boşlukta yankılandı.

"Eğer bundan bu kadar eminsen neden bizi durdurmak için buradasın?" diye karşılık verdim.

Başını bir tarafa doğru alay edercesine eğdi ve ardından bana aldırmayarak dikkatini Hideo'ya çevirdi. "Bu sence de ironik değil mi?" diye sordu, "yarattığın şeyi bir başkasının ellerinde görmek? Bunun gerçekten de daima senin kontrolünde mi olacağını düşündün?"

Sözlerinin Hideo'yu tam kalbinden vurduğunu görebiliyordum. Acıyla yüzünü buruşturdu, gözleri hâlâ kardeşinin sesine sahip zırlı silüetin üzerindeydi. "Sasuke lütfen," dedi.

Sıfır bize doğru bir adım attı. Hareketiyle tüm evren titredi. "Artık var olmayan birini arıyorsun."

Hideo ona baktı, ümitsizce bir şeyler bulabilmeye çabalıyordu. "Belki bir zamanlar olduğun kişi değilsin ama hâlâ kardeşimin özünden oluşuyorsun. Adımı da bunu sana kimin yaptığını da biliyorsun. İçinde bir parçanın hâlâ hatırladığına inanmak zorundayım." Sesi boğuklaştı. "Eskiden oynadığımız parkı. Uydurduğun oyunları. Sana verdiğim mavi atkıyı hatırlıyor musun, hani eskiden boynuna sardığım?"

Sıfır'ın duruşu sertleşti ama yeniden konuştuğunda sesi ayıydı. "Bu bir meydan okuma mı?"

Bunu söylediğinde evren yeniden titreşti; her yerde kırmızı ve safir mavisi mücevherler belirerek havada tıpkı bilye şeklindeki güçlendiriciler gibi süzölmeye başladı. Parlak yüzeylerinde etraflarındaki manzarayı yansıtıyorlardı. Sıfır'ın robotları etrafımızı sardı, yüzleri saldırmaya hazır şekilde bize doğru dönmüştü.

Ürperdim. Sasuke'nin de bunda bir payı olduğu çok açıktı; aksi takdirde Sıfır'ın bu oyunu bizimle oynamaya tenezzül etmesinin başka bir sebebi yoktu. Fakat Sıfır'ın robotları sayıca artmaya devam ederken görünüşe göre Sasuke'nin tutuşu azalıyor gibiydi.

Etrafımızda kulakları sağır edici bir ses gümbürdedi. Hideo'ya baktığımda çömeldiğini ve ellerinin yumruk hâlini aldığını gördüm. Ayaklarımızın altındaki zemin yaşayan bir şeye dönmüştü; koca beton kütleleri çene gibi açılıp kapanıyor, hareket

ettikleri her seferde içinde bir yerden dışarı doğru kırmızı ışık sütunları yayılıyordu.

Bir Warcross evrenine her girişimde yaptığım gibi, *bu gerçek değil*, diye hatırlattım kendime... ama bu sefer bu tamamen doğru değildi. Sadece sıradan bir sanal dünyada değildik. Dünyadaki en güçlü zihnin içinde duruyorduk.

Dayanılmaz sessizlikle bir saniye geçti.

Ve sonra tüm robotlar müthiş bir hızla üzerimize doğru akın etti.

Tüm içgüdülerim anında şaha kalktı. Son dinamitime uzandım ve tam önümüze fırlattım. Dinamit patlayıp saldırganlarımızı geri püskürttü. Fakat arkalarında yüzlercesi vardı. *Binlercesi*. Hepsi bize doğru hızla koşuyordu.

Hiçbir şansımız yoktu ama yine de tırmanma çengelimin kabloşuna hızlıca bir kement düğümü attım ve Hideo'ya fırlattım. Hideo bana doğru düzgün bakmadan kemendi havada yakaladı. Kabloşu hızlıca havaya fırlattı ve kement bir sokak lambasına dolandığında robotlar tam ona ulaşmak üzereyken kendini yukarı çekti.

Ben de diğer yöne doğru koşmaya başladım. İlk robot bana yaklaşıp üzerime doğru atıldığında dönerek kurtuldum ve en yakındaki binaya yöneldim. Binaya ulaştığımda botumu pencere pervazına koyarak ikinci kattaki pervaza ulaşana dek tırmandım. Sonra kendimi buradaki tentenin üzerine çekmeyi başardım.

Sıfır oradaydı, beni bekliyordu. Tenteyi ayakta tutan iki direkten birine yumruğunu indirdi. Direk patlayarak parçalara ayrıldı. Dengemi kaybettim ve Sıfır beni boynumdan yakalamak üzereyken yere düştüm.

Hideo daha ben ne olduğunu anlamadan yanıma gelmişti. Sıfır yere indiğinde ona doğru atıldı ve yumruk salladı ama Sıfır yumruğundan kolayca kurtuldu. Hideo'ya doğru kırmızı bir mücevher fırlattığında avuçlarından ışık patlamaları çıktı. Hideo geriye doğru uçu ve sırtını duvara sertçe çarptı.

Hideo ayağa fırladı, kardeşinin omuzlarına sertçe vurdu. Bu

darbe Sıfır'ı Hideo'nun yakasını bırakmaya zorladı. Hideo ayaklarının üzerine hafifçe indi ve yeniden Sıfır'ın üzerine atladı. Gözlerinde boks seanslarından ve Taylor'ın gözlerine ilk baktığı andan hatırladığım bir hiddet vardı.

Bulabildiğim en yakın güçlendiriciye uzandım. Neon sarı bir küreydi. "Hideo!" diye bağırdım. Hideo gözlerini kısa bir anlığına bana çevirdi. Ardından güçlendiriciyi serbest bıraktım.

Tüm evreni kör edici bir ışık kapladı. Kapalı gözlerime ve öne uzanmış ellerime rağmen bu parlaklığa gözlerimi kısmak istedim. Işık etrafımızdaki her şeyi beyaza dönüştürmüştü.

Sıfır bir an duraksadı. Bunun gibi bir şeyle kör edilemezdi, hiç sanmıyordum ama sanki her şey geçici süreliğine yok olmuş gibi görüldüğünden verilerinin büyük oranda silinmesine tepki veriyor olmalıydı.

Işık belirlediği hızda gözden kayboldu. Hideo fırsatı kaçırmadı. Çoktan Sıfır'a doğru koşmaya başlamıştı. Sıfır kolunu uzatıp ağabeyini yakaladı ama Hideo bu hamlenin avantajını kullanarak Sıfır'ın ağırlığını kendine karşı kullanıp diz çöktü ve Sıfır'ı üzerinden fırlattı.

Sıfır sırtüstü yuvarlanıp akıcı bir hareketle sıçrayarak yarım saniye sonra yine ayağa kalkmıştı. Hideo'ya doğru atıldı, boynundan yakalayarak onu duvara mıhladı.

"Çabaladığınız için aptalsınız," dedi Sıfır Hideo'ya, derin sesi etrafta ve zihnimde yankılandı. Sesi keyifli gibi çıksa da altın da kaynayan bir hiddet vardı. Hayır, hiddet değil başka bir şey, ümitsizlik gibi bir şey. "Neden eve geri dönmüyorsun? Artık dünyadaki tüm paraya sahipsin, değil mi? Bunun peşini bırak ve ailenle ilgilen."

Hideo boynuna sarılmış metal elle boğuştu ve hiçbir şey söylemedi. Sadece mat siyah miğfere dik dik baktı.

Bıçaklarımdan birini çıkardım ve Sıfır'a doğru hızla fırlattım.

Bıçak miğfere saplandı ve paramparça etti.

Ama Sıfır sadece yok oldu ve bizden birkaç metre ötede yeniden ortaya çıktı. Hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

“Bu sizin için çok daha kolay olacak, biliyorsunuz,” dedi. “Aileni incitmek istemezsin, değil mi? Unutkan ve yavaş anneni? Hasta ve kırılgan babanı? Onlara bir zarar gelmesini istemezsin, değil mi?”

O anda bunların artık Sıfır'ın sözleri olmadığını anladım. Taylor'ın kelimeleriydi bunlar; sadece alaycı sorularından bile tanıyabiliyordum bunu. Bunlar bir zamanlar Sasuke'ye söylediği şeyler olmalıydı, kaçmaması için onu ailesiyle tehdit etmişti.

Hideo dişlerini sıkarak Sıfır'a dik dik baktı. “Hiç kimseye bir zarar vermeyeceksin,” diye hırladı. “Çünkü gerçek değilsin.”

Her nasılsa Hideo diğerleri gibi bomboş bakmıyordu, hâlâ buradaydı, tetikte ve bilinçliydi. Sıfır'ın üzerine atlayıp yere devirdi ve yüzüne yumruk attı.

Sıfır yeniden kaybolup belirdi. Ben de ona doğru koştum ve yine kaybolup belirdi. Ona nasıl ulaşacaktım ve zırhını kırıp Sasuke'nin verisini ona nasıl yükleyecektim? Bu imkânsızdı. Hideo'ya ümitsizce baktığımda Sıfır'ın birkaç robotunun ona ulaştığını gördüm. Boğazımdan bir çığlık yükseldi.

Şaşırtıcı şekilde robotlar Hideo'nun çevresinden dolaştı. Ona dokunmadılar bile. Sanki kendisi halletsin diye Hideo'yu Sıfır'm ellerine bırakıyorlardı.

Bu şaşkınlığının arasında robotlardan biri bana çok yaklaşmıştı. Hızlı tepki veremedim. Robotun eli uzandı ve bileğimden kavradı.

Nefesimi tuttum. Tutuşu o kadar soğuktu ki sanki buzdan yapılmış gibiydi. Arkamdan Hideo'nun çığlığı yükseldi. “Emika!”

Dişlerimi sımsıkı kenetleyerek arkama döndüm ve robotun siyah miğferine tekme savurdum. Botum miğferi paramparça ettiğinde robot anında gözden kayboldu.

Bileğimi sıkıca tuttum. Robotun dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum, beni yakarak içime ve zihnime işlerken görüşümün kenarları hafifçe bulanıklaşmaya başladı. Başımı salladım. Koşmaya başladığımda evren yeniden değişti.

Gözlerimi kırıştırdım. Neredeydim? Etrafımdaki şehir

Tokyo'nun boş hâline benziyordu ama aniden birbiriyle kesişen caddeleri gördüğümde burasının New York olduğunu anladım. Şu anda Times Meydanı'ndan geçiyordum ama burası artık Times Meydanı'na benzemiyordu; hiçbir ışık yanmıyor, caddeleri hiçbir yaya doldurmuyordu. Hemen yan tarafta Central Park'ı gördüm.

Sıfır'a doğru koşarken, bunların hiçbiri mantıklı değil diye düşündüm. Muhtemelen Sasuke daha önce New York'a hiç gelmemişti. Yerleşim planı da çok saçmaydı çünkü normalde Central Park, Times Meydanı'nın yakınlarında bile değildi.

Burası *benim* evimdi... *benim* Hatıralarım.

Mide bulandırıcı bir sarsıntıyla Sıfır'ın güvenlik robotlarının tıpkı takım arkadaşlarımla her birine yaptıkları gibi benim de zihnime sızdıklarını fark ettim; bileğimdeki o buz gibi dokunuşla zihnime girmişti.

Hideo'ya seslenmek için çılgınca çevreme bakmdım ama evren artık tamamen New York'a dönüşmüştü. Central Park'ta iki kişinin yürüdüğünü gördüm. *Hideo. Sıfır.* Onlara doğru koşmaya başladım.

Yaklaştığımda sendeleyerek hızla durdum. Parkta yürüyenler artık Hideo ve Sıfır değildi. Babamdı.

"Baba," diye fısıldadım. O buradaydı ve ben de evdeydim.

Babama doğru koşmaya başladım. Oydu, onunla ilgili her şey bunu gösteriyordu: Takım elbisesi üzerine mükemmel oturuyordu, saçları parlaktı ve Carnegie Hall'daki konserden sonra epey zarıftı. Yanında tül elbiseli bir kızla yürüyor, ona bir konser parçasını söylüyordu. Buradan bile mırıldandığı müziği duyabiliyordum; kız da şarkıya eşlik ederken sesi detone ve hayat doluydu. Neredeyse kıza uzattığı kavrulmuş tatlı fıstık poşetinin kokusunu alacak, etraflarındaki yaprakları uçuşturan meltemi hissedecektim.

Daha önce neredeydim? Bitmemiş bir şehir illüzyonunun içinde. Ama ya bu? Burasının gerçek olduğu çok barizdi ve karışmıyordu.

İçimde bir yerlerde bunun çok doğru olmadığını anlatmaya çalışan uyarıcı bir ses vardı. Fakat babama ve kendime yaklaşıırken buna aldırmadım. Sonbahardı, bu yüzden elbette yapraklar dökülüyordu ve babam hâlâ hayattaydı, bu yüzden elbette benimle parkta el ele yürüyordu. Parlak kahkahası o kadar tanıdık ki içimin yoğun bir neşeye dolup taşıtığını hissettim. Adımlarım hızlandı.

Ne kadar hızlı gidersem gideyim asla yakınlaşmıyorlardı. Koşmaya başladım ama bacaklarım sanki şerbetin içinde ilerliyormuş gibiydi. Zihnimdeki uyarı hiç durmadan tekrarlıyordu. *Bu çok uzun zaman önce yaşandı*, diye sonunda fark ettim. Parktaki yürüyüş, babamın kahkahasının sesi, kavrulmuş fıstıkların kokusu.

Bu, şu an değildi.

Diğerlerine ne olduğunu hatırlamaya başladım; Sıfır'ın robotları dokunduğu anda çevrelerini saran Hatıralarını ve zihinlerinin ele geçirilmesini. Bu gerçek değildi ve aynı tuzağa düşmüştüm. Hızlanan nefeslerim panik doluydu. Şimdiden çökmeye başladığımı hissediyordum, düşüncelerim herhangi bir şeye tutunmakta zorlanıyordu. Uzakta bir yerden Hideo'nun beni çağıran sesi duyuluyordu.

O kadar yol katettikten ve bu kadar çok şey yaptıktan sonra... en sonda, hem de bu kadar yaklaşmışken başarısız olmak... Bu bulmacayı çözümsüz, bu kapıyı kilitli bırakmak... Zihnim başka seçenekler üzerinde çalkalanıp duruyordu ama bir sis zihnimi doldurmaya başlamıştı ve yavaşladığımı görebiliyordum. Her şeyle birlikte bir de tuhaf bir his... hissizlik başlamıştı.

Deneylerinin son gününde Sasuke'nin de hissettiği bu muydu? Son nefesini ve zihnini verdiğinde, içinde insani olan ne varsa sadece veriye dönüştüğünde?

Önümde beliren bir şekil bana doğru yaklaştı. Zırhının altına saklanmış Sıfır'dı bu ve benden birkaç adım ötede durdu. Beni bir süre inceledi.

Bunu kendin için çok fazla zorlaştırdın, dedi.

Çok. Fazla. Zorlaştırdın. Zihnim her kelimeyi anlamak için çabaladı. Artık algoritmanın bir parçası olmuştum. Sıfır'ın ve NöroLink'in.

Sıfır'ın zihniyle bütünleşmiştim.

Bir dakika. Zihnime dolan sisin ardında bir kıvılcım çıktı. Onun dünyadaki herkese yaptıklarını düşündüm; Asher, Ham-mie ve Roshan'a yaptıklarını. Algoritmayla ve NöroLink'le birleşmişti ve bu demekti ki zihni tüm bu veriyle bir bütün hâline gelmişti. Birinin zihnini kapattığında Sıfır'ın kendi zihni içeri sızıyor ve kontrolü ele geçiriyordu.

Fakat Hideo'nun bana bir zamanlar söylediği gibi, NöroLink'in içindeki bilgiler çift yönlü çalışabiliyordu.

Mücadelemiz sırasında Sıfır, Hideo'ya dokunmaktan bilerek kaçınmıştı. Sanki bundan korkuyor gibiydi. Belki de orada bulunanları görmek istemiyordu: kendisinin çocukken ki görüntüleri, ağabeyiyle ilişkileri, Hideo'yla ya da ailesiyle olan mutlu anıları, ortadan kaybolduğundan beri yaşananları. Bunları çekmek istemiyordu; tıpkı birinin virüs indirmekten korktuğu için bir dosyayı tıklamaya korkması gibiydi.

Bulmacanın parçaları yerine oturmaya başladı. Sıfır benim hesabımda Sasuke'nin eski zihin kopyalarının bulunduğunu bilmiyordu. Eğer zihni benimkini istila ederse o zaman bu dosyaları da kendi verilerine eklemiş olacaktı.

Çok zamanım yoktu, sanki yavaş yavaş uykuya dalıyormuşçasına hızla yok oluyordum. Şu anda sanal evrende Sıfır'ın karşısında olduğu gibi gerçek hayattaki panik odasında da yere yığıldığıma dair belli belirsiz bir hissim vardı. Altımdaki zemin soğuk ve madeniydi. Toparlayabildiğim son kuvvetimle Sasuke için sakladığım dosyaları açtım.

Dosyalar önümde belirdiğinde bu sefer ortaya çıkan verilerden oluşan bir küp değil, mavi bir atkıydı.

Sıfır kaskatı kesildi. Şimdi zihnimde çalışan her şeyi görebiliyordu, bu da demekti ki atkıyı da görüyordu. Hafifçe gülümsemeyi başardım. Kendisine ne indirdiğimi fark ettiğinde çok geçti.

Atkıyı ellerime aldım. Kollarım önümde yavaşça kalktı, sanki derin bir suyun içinde dans ediyordum ve tıpkı rüyada gibi Sıfır'a doğru uzandım. Atkıyı boynunun etrafına sardım. Benden arta kalan son parçalarımın Sasuke'nin verisinin Sıfır'ın zihniyle birleştiğini, onun bir parçası hâline geldiğini hissettim.

Gördüğüm son şey zırhıyla örtülü yüzüydü. Her ne kadar bir yüz ifadesi olmasa da NöroLink aracılığıyla öfkesini hissedebildim.

Hırsız.

Hayır, diye cevapladım son düşüncem olarak. Ben ödül avcısıyım.

Sıfır sanki metal bir kabuktan fazlası değilmiş gibi donakaldı. Tuhaf bir sesle içini çektiğinde ilk defa onun daha önce hiç nefes alıp verdiğini işitmediğimi fark ettim. O seste, Sıfır'da duymaya alışık olduğum boğuk, alaycı, ruhsuz sestten eser yoktu.

Bir çocuk duyuyordum.

"Nii-chan?"

Ağabey? Çeviri görüşümde belirdi. Sonra Hideo'nun yanı başında diz çöktüğünü gördüm ve ona bakabilmek için zorlukla başımı çevirdim. Hideo'nun gözleri Sıfır'a kilitlenmişti.

O iç çekişi o da duymuştu. Gözlerinde tanıdığına dair bir kıvılcım parıldadı.

"Sasuke?" dedi.

"Hideo gibi görünmüyorsun."

Ses küçük bir oğlandan geliyordu, koyu renkli gözleri artık cansız olan bir robotun üzerine eğilen Hideo'ya kenetlenmişti. Çocuk ne zaman ortaya çıkmıştı? Sıfır artık hiçbir yerde görünmüyordu. Oğlanın boynuna açık mavi bir atkı sıkıca dolanmıştı ve öne doğru birkaç adım attığında minik elinde sımsıkı tuttuğu parlak renkli plastik yumurtayı gördüm.

Bu küçük Sasuke'ydi; onun ilk kopyası, *gerçek* hâliydi.

Bu görüntüyle Hideo sarsıldı. Kardeşi ona doğru tereddütlerle yaklaşıp önünde diz çökerken ve bu genç adama şüpheli bir yüz ifadesiyle bakarken gözlerini Sasuke'den ayırmadı.

"Sasuke," dedi Hideo. Sesi titriyordu. "Hey. Benim ben."

Yine de Sasuke başını ona doğru şüpheyle eğdi. Bir veri ya da bir Hatıra'nın hayali olduğunun ne kendisi ne de Hideo farkındaymış gibi görünüyordu. Şu anda, o buradaydı.

"Onun gibi görünmüyorsun," dedi Sasuke yine. Gerçi yaklaşmaya devam ediyordu. "Ağabeyim benden sadece çok az daha uzundur ve beyaz bir ceket giyiyordu."

Sasuke'nin kaybolduğu gün Hideo'nun ne giydiğini hatırladım ve gerçekten de bu, beyaz bir ceketti. Hideo şimdi gözlerini siliyordu ve dudaklarından hafif bir kahkaha döküldü. Yanakları ıslanmıştı.

"Ne giydiğimi mi hatırlıyorsun?"

"Tabii ki. Her şeyi hatırlıyorum."

"Evet." Hideo'dan yine sarsıcı, kalp kırıklığıyla dolu bir kahkaha yükseldi. "Elbette hatırlıyorsun."

"Eğer sen benim ağabeyimsen neden bu kadar uzun boylusun?"

Oğlan en sonunda gelip önünde durduğunda Hideo gülümsedi. "Çünkü seni çok uzun zamandır arıyorum ve bu süre içinde bir ara büyüdüm."

Sasuke buna gözlerini kırıştırdı, sanki ondaki bir Hatıra'yı tetiklemişti bu. Ardından yeniden değişti ve bir anda artık o parkta kaybolan küçük çocuk değildi, daha uzun boylu bir ergendi. Belki on bir ya da on iki yaşlarındaki, o kayıtlarda gördüğüm hâliydi. Hâlâ atkıyı takıyordu ama yanaklarındaki bebeksi tombulluk gitmişti. Orada dururken Hideo'ya bakıyor, neler olup bittiğini çözmeye çalışıyordu.

"Beni unuttuğunu düşünmüştüm," dedi. Titreyen sesi tam değişim aşamasındaydı, tiz ve alçak çıkıyordu. "Seni bekledim ama sen beni almaya gelmedin."

“Çok özür dilerim Sasuke-kun,” diye fısıldadı Hideo. Sanki kelimeler onu hançerliyormuş gibiydi.

“Sana gitmeyi denedim ama beni kilitlediler. Ve şimdiyse nerede olduğumu bilmiyorum.” Genç kaşları çatıldı. “Artık hatırlayamıyorum Hideo. Bu çok zor.”

Onu izlerken kalbimin paramparça olduğunu hissedebiliyordum. O sonsuza dek verilerin içine hapis kalmış çalışan bir zihindi ama gerçek bir insanın yapabileceği gibi bir şeyleri hatırlayamıyor ya da tamamen bir insan gibi düşünemiyordu. O bir hayaletti, döngülerin içinde kapana kısılmış ve ara bir bölgede var olmaya lanetlenmişti.

“Seni her yerde aradık,” dedi Hideo. Artık açık açık ağlıyordu ve gözyaşlarını silmeye bile uğraşmıyordu. “Keşke... keşke bunu bilebilseydin.”

Artık çok tanıdık gelen bir şekilde Sasuke, Hideo’ya hafifçe başını eğdi. İçindeki tüm insanlık yok olduğunda bile yaptığı bir hareketti bu. Parmaklarını uzatıp ağabeyinin kaşlarına dokundu. “Gözlerin hiç değişmemiş,” dedi. “Hâlâ endişelisin.”

Hideo başını eğdi, gözyaşlarının arasında kahkaha attı. Arından o da uzandı ve küçük kardeşini kollarının arasına alıp şiddetle sarıldı.

“Seni kaybettiğim için çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Sana yaptıkları şeyler için çok üzgünüm.” Hıçkıra hıçkıra ağlarken sözleri kesik kesik çıkıyordu. “Seni koruyamadığım için çok üzgünüm.”

Sasuke ağabeyinin boynuna sıkıca sarıldı. Hiçbir şey söylemedi. Belki de veri olduğu için söyleyemedi. Yapabileceği şeylerin sınırına ulaşmıştı.

Zaman durmuş gibiydi. En sonunda Sasuke geri çekildi, yine değişti ve bu sefer delikanlı olduğu zamanın görünüşündeydi. Daha uzundu, daha zayıftı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Artık atkıyı takmıyordu.

Fakat ağabeyini tanıdı. “Nii-san,” dedi ayağa kalkıp önündeki

diz çökmüş şekle bakarken. Hideo bakışlarına karşılık vermek için ayağa kalktı. “NöroLink’i benim yüzümden yarattın.”

“Yaptığım her şey senin içindi,” diye karşılık verdi Hideo.

Eğer Sasuke kaybolmasaydı NöroLink belki de hiç var olmayacaktı. Ve eğer NöroLink olmasaydı Sasuke burada makineden çıkan bir hayalet gibi dikilmeyecekti. Bu tuhaf bir döngüydü.

Genç Sasuke yine kayboldu ve son olarak onu tanıdığım tek hâliyle geri döndü: Sıfır. Tepeden tırnağa siyah zırhıyla kaplı, sessiz ve soğuk. Hideo’nun savaştığı kırık, ruhsuz robotun tepesinde durdu.

Onu gördüğümde titredim. Onu Sasuke’yle yeniden birleştirmiş olabilirdik ama artık yapacağı seçimler benim elimden çıkmış, tamamen ona kalmıştı. Bu noktadan sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sasuke, Sıfır’ın acımasızca takip ettiği şeyi devam ettirmeyi mi seçecekti? Ölümsüzlüğü ve kontrolü? Belki de öyle yapardı ve o zaman tüm bunların hiçbir anlamı kalmazdı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Hideo alçak bir sesle ona.

Sıfır hemen cevap vermedi. Şu anda tereddütlüydü ve bu tereddütte eski hayatının farklı versiyonlarının kendi içinde birleştiğini, çok uzun zamandır bomboş olan bir kaynağı yeniden doldurduğunu görebiliyordum. Artık ne istediğini bilmiyormuş gibi görünüyordu.

“Eğer fiziksel bir şeklim olmazsa,” dedi sonunda, “hâlâ gerçek olabilir miyim?”

Ben baktığım sırada tuhaf bir şey oldu. Önümde tanıdık siyah kıyafeti, cilalı ayakkabıları ve renkli dövmelemlerle kaplı koluyla babam belirdi. Saçları ışıktaydı.

Elbette babam değildi bu. Bunu yapan NöroLink’ti ve bir şekilde onun illüzyonunu önümde yaratıyor, onun benzerini oluşturmak için zihnimde kalan anı parçalarını birleştiriyordu.

Fakat babam şimdi bana bakıyor, tam önümde durup hatırladığım o tuhaf sırtışıyla gülümsüyordu. Sanki gerçekten buradaymış, sanki hiç ölmemiş gibiydi.

“Selam Emi,” dedi.

Selam baba. Görüşüm yaşlarla bulanıklaştı, gerçek yaşlarla, yüzümden akıp gittiğini hissettiğim yaşlarla.

Babamın gülümsemesi yumuşadı. “Seninle çok gurur duyuyorum.”

Bunlar onun gerçek sözleri değildi. Sistem tarafından taklit edilen, babamın hayaletini yaratmak için bir araya getirilen sözlerdi. Ama umursamıyordum. Bunu düşünmüyordum. Tek odaklanabildiğim şey sanki hiç gitmemişçesine ellerini ceplerine sokmuş hâlde önümde duran görüntüsüydü. Belki o tarafa yürürsem o da benimle gelirdi ve her şey sanki hep buradaymış gibi olurdu.

“Seni sonsuza dek özleyeceğime söz veriyorum,” diye fısıldadım.

“Seni sonsuza dek özleyeceğime söz veriyorum,” diye tekrarladı. Belki de sistemin yapabildiği tek şey buydu.

Benden biraz uzakta duruyordu ve ben de aynı şekilde ondan biraz uzakta duruyordum. Daha fazla bir şey söyleyemeden, ondan daha fazla kalmasını isteyemeden gözden kayboldu. Göz açıp kapayana kadar gitmişti.

Eğer biri bana daha önce sanal gerçekliğin, gerçek hayatın üzerine çıkıp çıkmayacağını sorsaydı başımı sallayıp itiraz ederdim. Neyin gerçek, neyin gerçek olmadığı ya da neyin olması gerektiği, neyin gerekmediği benim için çok açıktı.

Fakat kesin çizgilerin bulanıklaşmaya başladığı bir nokta vardı ve ben şu anda tam orada duruyor, grinin ötesini görmeye çalışıyordum. Belki de Taylor’ın da yolunu kaybettiği yer burasıydı. Soylu bir şeyleri araştırırken sonunun karanlıkta bittiği.

Gerçek. Babam gerçektir, Sasuke de öyleydi. Ve her ne kadar fiziksel bir şekli olmasa da Sasuke şu anda da gerçektir. Hideo’nun ona bakışıyla gerçektir; sevildiği için, yası tutulduğu için, sevdiği ve başkalarının yasını tuttuğu için gerçektir.

“Bir keresinde bana istediğim şeyi dileyebilecek olsam ne dileyeceğimi sormuştun,” dedi sonunda Sıfır ağabeyine. “Bunu hatırlıyor musun?”

Hideo başıyla onayladı. "Ben senin geri dönmeni dilerdim."

Sıfır benden tarafa baktıktan sonra bakışlarını yine ağabeyine çevirdi. "Hayır, öyle yapmazdın," dedi. "Dünya çoktan geçmiş yüzünden değişti. Geçmiş değiştirdi onu. Daha iyisi için değişeceğinden emin ol."

"Seni bir daha göreceğim miyim?" diye sordu Hideo. Sesinde kaybolmuş benliği, saçında gümüşü bir çizgiyle büyüyen oğlanın ıstırabı vardı.

Ve işte o zaman, sona geldiğimizde hepimizin aynı şeyi dilettiğinin farkına vardım.

Sadece birazcık daha zaman.

Sasuke bir kere daha değişti. Onu gizleyen mat siyah miğferi tabaka tabaka çözülmeye ve yüzünü ortaya çıkarmaya başladı, Karazırhlar'a ilk katıldığımdaya gördüğümle aynı yüzü. Bir aynadan Hideo'ya bakmak gibiydi bu, Sasuke'nin büyüdüğünde nasıl olabileceğinin görüntüsüydü. Sasuke ağabeyine uzunca bir an baktı.

Nefesimi tuttum ve şimdi ne yapmaya karar vereceğini merak ettim.

Elini bir kere kaldırdı. Etrafımızdaki evren dağıldı; binalar ve gökyüzü, park sayılara ve verilere dönüştü. Kodlar silindi.

Nefesimi bıraktım. Vücudum aniden yine benimmiş gibi hissettiriyordu ve zihnimi saran buz gibi sersemlik artık yoktu.

Sasuke, Sıfır'ın yaptığı şeyi yıkımtı.

Ve sonra tamamen gözden kayboldu. Hideo sanki kardeşini burada bir şekilde tutabilecekmiş gibi öne doğru atıldı ama Sasuke bir daha belirmedi. Bizi saran sanal evren, karanlık gökyüzü ve bitmemiş harabe şehir de gözden kayboldu ve bir dakika sonra yeniden panik odasının içinde bir başımızaydık.

Vücudumun her zerresi ağrıyor ve uyanmış hissediyordu. Dünyadaki herkesin de aynı şekilde uyanıp uyanmadığını, Hammie'nin, Roshan'ın ve Asher'in da başlarını tutarak inleyip inlemediğini merak ettim. Belki de tüm bu yaşananları hatırlamıyorlardı bile. Her şey şimdiden daha az gerçek, daha çok kâbusmuş gibi hissettiriyordu.

Derin bir nefes aldım. Uzuvarım yeniden benimmiş gibi hissettirmeye başlamıştı ve sanki kollarımın bacaklarımın üzerinde uyumuşum gibi hafif bir karıncalanma bedenimde dolaşıyordu. Sanal evren tamamen yok olmuş ve beni gerçek dünyada aklım karışmış bir hâlde bırakmıştı. Yanımda Hideo hâlâ duvara yaslanıyordu, yüzü solgun ve yaşlarla sırsıklamdı.

Ona doğru emekleyip yüzüne dokundum. "Hey," diye fısıldadım.

Bana doğru hlsiz bir şekilde döndü. Harcadığı tüm enerji ve yapmış olduğumuz her şeyin sonunda şimdi boğucu bir ağırlığın altında eziliyormuş gibi görünüyordu. Bakışları baygınlıkla gidip geliyordu.

"Buradasın," dedi nefes nefese ve gözlerini rahatlamayla kapadı.

"Hideo," dedim yüzünü tutarak ama nefesleri ağırlaşmıştı, bayılıyor.

Kapının diğer tarafından gelen yüksek vuruş sesleriyle irkilererek başımı o yöne çevirdim. Gözyaşlarımın arasından panik odasının kapısının sonunda kırılarak aıldığını ve içeri yapay ışığın dolduğunu görebildim. Ellerimi hızla kaldırıp gözlerime siper ettim. Binadaki elektrik yeniden bağlanmıştı.

Simsiyah giyinmiş şekiller içeri doldu. İlk başta onların Sıfır'ın korumaları olduğunu, bir çeşit etki altında olduklarını sandım ama sonunda kollarındaki rozetleri gördüm. Sıfır'ın korumaları değildi, algoritmanın kontrolünden kurtulan polislerdi. Düzinelerce olmalıydı. Bağırışları neredeyse kulakları sağır ediyordu. Biz kıpkırmızı noktalarla dolana kadar kaç tane silahın bize doğrultulduğunu sayamadım bile.

"O yaralı!" diye haykıran kendi sesimi duydum. Sesim boğuktu, gözyaşları hâlâ yüzümden akıyordu. "Dikkat edin... O yaralı!"

Polis Hideo'nun gevşemiş vücudunun çevresini sardı; sağlık görevlilerinin Hideo'nun nabzını kontrol etmelerini hayal meyal gördüm. Polisler dizlerimin üzerine çökmeye zorladılar ve

ellerimi arkamdan kelepçelediler. İtiraz etmedim. Tek yapabildiğim Hideo'nun vücudu dümdüz yatırılırken ve taşınıp panik odasının dışındaki kör edici ışıktaki gözden kaybolurken öylece bakakalmak oldu. Ayağa kaldırılıp koridora çıkarıldığım sırada her yerim uyuşmuş gibiydi. Bir sürü üniformanın içinde gümüş saçlı bir kız gözüme takıldığında kızın bakışları benden tarafa çevrildi. Ardından Jax gözden kayboldu ve onun bir sanrı olup olmadığından emin olamadım. Bakışlarımı önümdeki sahnede dolaştırdım.

Polisler her yerdeydi, gözleri enerjik ve canlıydı, hareketleri ve düşünceleri kendilerine aitti. *Benim* düşüncelerim de bana aitti. Ve her ne kadar herkes benimle konuşuyor, yüzüme karşı sorularını haykırıyor olsa da duyabildiğim tek şey, zihnimde yankılanan tek cümleydi.

Başardık.

Koridordan yürütölüp dışarı çıkarılırken hep bu düşünceye tutundum. Bu düşünce şimdilik yeterliydi çünkü sadece bana aitti.

CHIYODA ŞEHİRİ

Tokyo, Japonya

Parmak izleri.

Sorgulamalar.

Hayatımda gördüğümünden çok daha fazla haber kameraları.

Sonraki birkaç haftayı hareketli bir pusun içinde geçirdim, sanki başka bir gerçekliğin içinde yaşıyormuşçasına tüm bunların içinde süzülüyordum. Hideo'nun NöroLink'i zihinleri kontrol etmek, fikirleri değiştirmek ve insanların istedikleri şeyi yapmalarını engellemek için kullandığı haberleri tüm dünyayı kasırga gibi sarmıştı. Haber merkezleri yarası yüzünden hâlâ aksayan ve polis tarafından götürülürken kelepçelenmiş Hideo'nun görüntülerini yayınlıyordu. Günlük gazetelerde Hideo'nun metanetli bir yüzle mahkeme salonuna girip çıkarken fotoğrafları vardı. Binlerce site, algoritmanın yarattığı ve kontrol ettiği zihin paletlerinin, Henka Games'in topladığı verilerin, suçluların ve suçlu olmayanların zihinlerinin incelenme yollarının ekran görüntülerini yayınlıyordu.

Kenn de Mari Nakamura ile birlikte tutuklanmıştı. Yetkililer Henka Games'i köşe bucak incelerken NöroLink de kapatılmıştı. Medya her gün bana ulaşmayı deniyor, bu gittikçe büyüyen ağır

bulmacayı çözebilmek için daha fazla bilgi toplamaya çalışıyordu. Ama ben hiçbirleriyle konuşmadım. Sadece polise ifade verdim.

Artık NöroLink'in olmadığı bir dünyada bulunmak tuhaftı. Ne katmanlar, renkli simgeler ya da sanal yüzler ne binaların üzerinde uçuşan semboller ne de size yol göstermek için yere çizilmiş altın rengi hatlar vardı. Her şey yine pürüzlü, gri ve somuttu.

Ama yine de...

Gördüğüm her şeye ve NöroLink'in sorununun ne olduğunu bilmeme rağmen onun yokluğuna üzüliyordum. Hideo hepimizin hayatını değiştiren bir şey yaratmıştı; hem de çoğunlukla daha iyiye dönüştüren bir şey. Bu muhtemelen hayatımı kurtaran bir icattı. Fakat yine de işte buradaydım.

Belki bir kahraman gibi hissetmem gerekirdi ama öyle hissetmiyordum. Yok etmek, yaratmaktan daima daha kolaydı.

Aracım Japonya Yüksek Mahkemesi'nin önünde durduğu gün yaz nihayet tamamen gelmişti.

Etkileyici yapı dikkörtgen beton bloklardan oluşuyordu ve son haftalarda bütün girişleri, tanıdıkları kişiyi bir kez olsun görebilmek isteyen insanlarla dolup taşıyordu. Hava nemle ağırlaşmıştı. Arabadan çıktığımda seyircilerin kameraları âdeta çıldırdı. Sakinliğimi korudum, güneş gözlüğüm yüzümü gizliyordu.

Bugün mahkemede olmamın sadece tek bir sebebi vardı. Jax'in tanık ifadesini duymak istiyordum.

İçerisi ihtişamlı ve sessizdi, fısıltıların gergin uğultusu dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Mahkeme salonunun ön tarafına sessizce oturdum. Tüm yaşananlardan sonra böylesi kurallı bir yerde bulunmak tuhaftı. Yüksek Mahkeme yargıçlarının on beşi de siyah cübbelerini giymiş, salonun ön tarafında katı bir duruşla oturuyordu. İzleyicilerin arasında dünyadaki neredeyse her ülkeden büyükelçilerin ve temsilcilerin olduğu sıradışı bir karışım vardı. Ve tabii bir de ben. Henka Games'ten birkaç kişi. Aralarında en öne çıkanı şirkete yeni atanan CEO Divya

Kapoor'du. Yönetim kurulu yeni bir yönetici atamakta hiç zaman kaybetmemişti.

Tremaine'in yanındaki yerime geçtim. Yarası yüzünden hâlâ iyileşme sürecindeydi, başı hâlâ sargılar içindeydi ama bana başıyla selam verirken gözleri her zamanki gibi keskindi. Birbirimize hiçbir şey söylemedik. Söylenebilecek her şeyi zaten biliyorduk.

Biz izlerken elleri kelepçeli, açık renk kısa saçlı bir kız salonun ön tarafındaki bölmeye götürüldü. Her zamanki koyu renginin aksine bugün dudakları pembeydi ve belinde oynayabileceği bir silahı olmadığından ellerini sadece birbirine bastırabiliyordu. Bizden tarafa bakmadı. Bunun yerine bakışları salonun yan tarafında avukatlarıyla birlikte oturan Hideo'ya kaydı.

Ben de ona baktım. Bugün belki kelepçeler içindeydi ama yine de kusursuz bir takım elbise giymişti ve onun ceza davasını dinlemek için Yüksek Mahkeme'de olmasaydık, onun hâlâ merkez ofisinde olduğunu ya da gözlerinin ardında sırlarla tüm dünyaya kadehini kaldırdığını düşünebilirdim.

Fakat bugün sessizce oturuyordu. Jax onun aleyhinde tanıklık etmek üzereydi ve Karazırhlar'ın onu hedef hâline getirmelerine sebep olan algoritması hakkında bildiği her şeyi açıklayacaktı.

Bu düşünceyle gözlerimi ondan zorla çevirdim. Hayatım boyunca bir şeyleri düzeltmek için savaşıyordum ama sonuçta şu anda buradaydık ve adalet kararını verecekti. Aniden hiçbir şeyi düzeltemediğimi hissettim. Bunların hiçbirisi bana doğru gelmiyordu. Tüm bunların yaşanmasına sebep olan Taylor çoktan ölmüştü. Bundan başka bir yaşam bilmeyen Jax, çocukluğundan beri bunu yapması için eğitildiği suikastları sebebiyle hapse girecekti. Sıfır, yani çalınan çocuk Sasuke Tanaka'dan arta kalanlar yok olmuştu. Modern toplumun can alıcı noktasını, tüm gençliğin temel taşı NöroLink'i çökertmiştim.

Ve Hideo, ondan alınan kardeşi uğruna dünyanın en güçlü adamı hâline gelen ve haklı sebepler yüzünden tüm bu hataları yapan kişi, şu anda burada oturuyor ve kaderiyle yüzleşmeyi bekliyordu.

Dana Taylor üvey anneniz mi? Sizi evlat edindiğinde kaç yaşınızdaydınız?

Sasuke Tanaka ile ilişkiniz nedir?

Sasuke, Hideo hakkında ne sıklıkla konuşurdu?

Şimdi bile sakinliğini koruyordu. Sanırım yaşadığı onca şeyden sonra bir duruşma onun için neredeyse hayal kırıklığıydı.

En sonunda yargıçlardan biri ona Hideo hakkında soru sordu.

Hideo NöroLink’le ne yapmayı hedefliyordu?

Jax doğruca Hideo’ya baktı. O da Jax’e baktı. Sanki Sasuke’nin, ikisinin de hayatını altüst eden çocuğun hayaleti aralarında süzülüyordu. Enstitüden kaçarken Jax’in bize umutsuzca söylediği sözler aklıma geldi. Şu anda, bu durumdayken içinden hangi duyguların geçtiğini, nefret mi öfke mi yoksa pişmanlık mı hissettiğini anlayamıyordum.

“Hideo’nun algoritması hiçbir zaman toplumu kontrol etmek amacıyla olmadı,” dedi Jax. Sesi salonun içinde yankılandı.

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. Gözlerimi kırıştırdım ve yanlış anlayıp anlamadığımdan emin olmak için Tremaine’e baktım. Ama o da benim gibi şaşkın görünüyordu.

“NöroLink’i kötüye kullanmak isteyenler sadece Karazırhlar’dı,” diye devam etti Jax. “Bunu insanlara zarar verebilecek bir makineye dönüştürerek onları kendilerine ya da diğerlerine karşı döndürmek için yaptılar. Bu Karazırhlar’ın hedefiydi ve Taylor bunun peşinden gitmekte kararlıydı. Bana ve Sasuke Tanaka’ya yaptıklarını zaten çoktan duydunuz.” Duraksadı, boğazını temizledi. “Hideo Tanaka algoritmayı kardeşini bulmak için kullandı.”

Kafam karışmış hâlde izliyor, duyduğum şeyleri anlamakta güçlük çekiyordum. Jax, kardeşini koruyamadığı için Hideo’nun ceza almasını garantileme amacıyla burada bulunmuyordu. Karazırhlar aleyhinde ifade vererek Hideo’yu koruyordu.

“Peki niyeti her zaman bu muydu?” diye sordu yargıçlardan biri.

“Evet sayın yargıç.”

“Bu zaman sürecinde genel nüfusa zarar verme niyetiyle algoritma üzerinde herhangi bir şey yaptı mı?”

“Hayır sayın yargıç.”

“O hâlde tam olarak ne zaman algoritma kötücül bir araç hâline geldi?”

“Karazırhlar onu Hideo’dan çalıp sisteme kendi hacklerini yükledikleri zaman.”

“Peki bu plandan direkt sorumlu Karazırhlar’ın her bir üyesinin adını verebilir misin?” diye sordu yargıçlardan biri.

Jax başını evet dercesine salladı. Tremaine’le birlikte afallamış bir sessizlikle dinlerken isimleri saymaya başladı. Her birini.

Taylor.

İnovasyon Enstitüsü’nde Taylor’ın projelerinden haberi olan teknisyenler.

Taylor’a deneylerini yürütmede yardımcı olan çalışanlar, Jax ve Sasuke’yi alıp hayatlarını onlardan çalan kişiler.

Dünyanın her yerine dağılmış diğer Karazırhlar, hackerlar, paralı askerler, Taylor’ın altında kendisiyle birlikte çalışan herkes.

Hepsinin listesini çıkardı.

Zihnim hızla çalışıyordu. Yeniden Jax’e baktım. Her ne kadar Sasuke burada olmasa da salonda onun varlığını hissedebiliyordum; sanki kaybolan o çocuk en sonunda Jax aracılığıyla hikâyesini anlatacak sesine kavuşmuştu.

Bugün Japonya Yüksek Mahkemesi'nin çarpıcı kararından sonra Henka Games'in kurucusu Hideo Tanaka büyük bir kumpas kurmaktan ve toplu ölümlerden suçsuz bulunmuştur. Dr. Dana Taylor'ın ölümünden ikinci dereceden cinayete suçlu bulunduğu gibi aynı zamanda kendi icadı NöroLink'i yasadışı olarak kardeşinin kayboluşunu araştırmak için kullanmaktan da suçlu bulunmuştur. Yerel yetkililer bugün Japonya Teknolojik İnovasyon Enstitüsü'ne baskın düzenlemiş ve ifade sırasında bahsedilen, şahitler Emika Chen ve Jackson Taylor tarafından detaylıca tarif edilen zırhın da içinde bulunduğu bazı delillerin kaybolduğunu tespit etmiştir. Zırh hâlen bulunamamıştır.

— *THE TOKYO DIGEST*

Hideo'nun cezasının belirlenmesinden beri iki hafta geçmişti.

NöroLink artık işlevsiz olduğundan zaman sonsuzluk gibi geliyordu. İnsanlar uyanıyor ve Hideo'nun gözlükleri dünyayı kasıp kavurmadan önceki zamanlardaki gibi internete bağlanıyordu. Ne gitmek istediğim yönler için arayüzler ne de anlamadığım insanlar için çeviriler vardı. Hayatlarımızda tarif etmesi çok zor bir yokluk oluşmuştu. Yine de insanlar şimdi dünyayı daha iyi görüyor gibiydi.

Gün yerini alacakaranlığa bırakırken Asher, Roshan ve Hammie'yi bulmak için elektrikli kaykayımla yola çıktım. NöroLink olmadan kapüşon, kepe ve koyu renkli gözlük gibi eski usul tekniklere güveniyordum. Beni takip etmek isteyen milyonlarca muhabir vardı. Eğer biraz zeki olsaydım bir otomatik araba alırdım.

Fakat yine de kaykayıma atladım ve şehre doğru yöneldim. Kalabalık şehirlerin sokaklarında yıllarca yalnız seyahat ederken bilenmiş dengemle ve yüzüme çarpan rüzgârla kendimi dışarıya ait hissediyordum. Etrafımda Tokyo, *gerçek* Tokyo yükseliyordu. Trenler köprülerin üzerinden geçiyor, gökdelenler bulutlara dek

yükseliyor, hareketli mahallelerin arasında sessizce yerleşmiş tapmaklar göze çarpıyordu. Yanlarından geçerken gülümsedim. Tokyo'daki zamanım artık sona eriyor olabilirdi ama bundan sonra nereye gitmek istediğimi bilmiyordum. Çok yoğun geçen birkaç aydan sonra burası artık yuvam gibi hissettirmeye başlamıştı.

Mejiro bölgesinin ortalarındaki sessiz bir mahallenin arka taraflarına konumlandırılmış bahçeye ulaşırken hiç kimse tarafından durdurulmadığım için epey şanslıydım. Burada birkaç kişi vardı ama meraklı gözler yoktu. Durdum ve kaykayımı omzuma atıp şimdi günbatımıyla pembeleşen bembeyaz duvara yerleştirilmiş basit, zarif girişe baktım. Ardından içeri girdim.

Çok güzel şekillendirilmiş bir yerdi; koi balıklarıyla dolu kocaman bir havuzu itinayla budanmış ağaçlar ve yuvarlak kayalar çevreliyor, kemerli köprülerin altında şelaleler çağlıyordu. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes alıp çam ve çiçek kokularını içime çektim.

Bana doğru bir ses geldi. Gözlerimi açıp sesin geldiği yöne baktım.

Bahçenin sonunda ufak bir kameriye bulunuyordu ve kameriye'nin sütunlarının altında Roshan, Hammie ve Asher duruyor, birbirlerine kola şişeleri uzatıyorlardı. Bana el salladılar. Gülümsemem sırtıma dönüşürken onlara doğru yöneldim. Yanlarına giderken adımlarım iyice hızlanmıştı ve kameriye'ye ulaştığımda neredeyse kayarak durdum.

"Selam," dedim Roshan'a.

O da bana sırtıttı. "Selam."

Ardından takım arkadaşlarım bana sımsıkı sarılarak beni âdeta aralarında ezdiler.

Hiçbir şey söylemeden ben de onlara sımsıkı sarıldım. Hayatım altüst olduktan sonra yaşananların arasında başıma gelen en güzel kısım buydu.

Dakikalar sonra dördümüz koi havuzuna tepeden bakan kameriye'nin taş bankında yan yana oturduk, ayaklarımızı suyun üzerine sarkıttık. Güneş artık tamamen batmış, gökyüzünün tu-

runcu ve altın rengini mor ve pembenin daha yumuşak tonlarına boyamıştı.

“Demek her şey bu kadarmış,” diye konuşup sessizliği bozan Asher oldu. Birkaç metre ötedeki sandalyesini park ettiği tarafa doğru baktı. “Bir daha Warcross turnuvaları olmayacak. Bir daha NöroLink olmayacak.”

Bunu özgürleştirici bir tonda söylemeye çalışmıştı ama sesi titrer gibi olunca sustu. Biz de aynısını yaptık.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordum ona.

Omuz silkti. “Hepimizin film anlaşmaları, röportajlar ve belgesel talepleriyle fazlasıyla dolup taşacağını düşünüyorum.” Sesi bunun için hiç de heyecanlanıyormuş gibi çıkmıyordu.

Roshan arkasına yaslandı ve elini siyah saçlarının arasından geçirdi. “Benim için de Londra’ya dönüş vakti,” dedi, sesi aynı şekilde keyifsizdi. “Ailemi yeniden görmek, onlarla biraz sakin zaman geçirmek güzel olacak. Sonra da artık ne yapmak istediğimi bulmaya çalışırım.”

“Ama duyduğuma göre Tremaine de sana eşlik edecekmiş,” diye ekledi Hammie ve oğlanı dirseğiyle dengesini bozacak kadar sert itekledi.

Roshan’ın dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. Havuza bakarak bunu gizlemeye çalıştı. “Daha hiçbir şey kesin değil,” dedi ama karşılığında Hammie daha da kocaman sırtıp onu kaburgalarından dürttü. Roshan homurdandığında hepimiz kahkaha attık.

Hammie altımızda yüzen koi balığını incelemek için eğildi. “Benim için de Houston’a,” dedi, “ve Warcross’tan önceki hayata geri dönüş.”

Asher onu hafifçe dürttü. “Ve?” diye ekledi.

Hammie ona utangaçça göz kırptı. “Ve Los Angeles’ı sık sık ziyaret etmek. Bir sebebi yok.”

Asher buna gülümsedi.

Warcross’tan önceki hayat. New York’ta Kiera’yla yaşadığım küçük apartman dairesini ve her günkü mücadelelerimi düşün-

düm. Artık çoğu ödöl avcısı da işsiz kalacaktı çünkü Warcross üzerinde yasadışı bahis oynayan insanlar ya da Kara Evren'e girişler olmayacaktı. Suçlular daima var olacaktı ama onlar da sıradan internet üzerinden ve gerçek hayatta çalışmaya geri dönecekti.

Ben şimdi ne yapacaktım? New York'a geri mi dönecektim? Normal bir hayata nasıl yeniden uyum sağlayacaktım? Kendimi bir üniversiteye başvururken hayal ettim, bir iş için başvuru formu doldururken ve bir ofiste çalışırken. Bu tuhaf ve gerçeküstü bir hayaldi.

"Warcross bizim kim olduğumuzu göstermiyor," dedim, daha çok da kendime.

"Evet," diye onayladı Roshan. Uzun bir duraksama oldu. "O bizim yarattığımız bir şey sadece."

Haklıydı tabii ki. Warcross, onlar —biz— olmadan hiçbir şeydi. Biz olmasaydık o sadece bir oyundu.

"Bunu değiştiremeyecek," dedi Roshan ve dördümüzü işaret etti. "Bunu hepiniz biliyorsunuz, değil mi? Biz artık sonsuza dek bağlandık."

Cam şişesini şerefimize kaldırdı. Hammie ve sonra da Asher ona katıldı. Ben de benimkini kaldırdım.

"Sıkı dostlara."

"Birbirini yukarı çekmeye."

"Kıyamet bile kopsa birbirinden ayrılmamaya."

"Takımımıza."

Şişelerimizi tokuşturduk. Ses bahçe boyunca yayıldı ve ardından gökyüzüne doğru kayboldu.

Gece otelime döndüğümde komodininin üzerinde beni bekleyen yazılı bir mesaj vardı. Elime alıp ışığa doğru tutmadan önce bir an mesaja bakakaldım. Otel görevlisi tarafından bırakılmış bir telefon numarasıydı bu ve numarayı aramamı isteyen bir mesaj yazılıydı.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Bahçenin sessizliği ve arka-

daşlarımın arasındayken telefona hiç bakmamıştım bile. Şimdi bu numaradan gelen birkaç çağrıyı kaçırdığımı fark ediyordum. Numarayı çevirdim ve pencereimin kenarına yürüyüp telefonu kulağıma götürdüm.

Hattın diğer ucundan bir kadın sesi duyuldu. “Bayan Chen?” diye sordu.

“Kim soruyor?” diye karşılık verdim.

“Ben Divya Kapoor, Henka Games’in yeni CEO’suyum.”

Hafifçe dikleştim. Yüksek Mahkeme’de gördüğüm kadındı bu. “Evet?”

Diğer tarafta kısa, utangaç bir duraksama oldu. “Bayan Chen, Henka Games adına, yaşanan her şey için sizden özür dilemek isterim. Bildiğiniz gibi Hideo’nun eylemleri stüdyodaki herkesle bağlantılı değil ve suçlamalara tüm dünya gibi ben de şok oldum. Yardımlarınız sayesinde korkunç bir faciadan korunduk. Size büyük minnet borçluyuz.”

Kadını sessizce dinledim. Henka Games’e toplumdan dışlanmış biri gibi hissederek girmemin üzerinden o kadar da uzun süre geçmemişti. “Beni sadece Henka Games’in özür dilediğini söylemek için mi aramıştınız?” dedim ve anında yüzümü buruşturdum. Kelimelerimin bu kadar suçlayıcı çıkmasını istememiştim. Bazı şeyler hiç değişmiyordu sanırım.

“Başka bir şey daha var,” diye ekledi Divya. Devam etmeden önce yine tereddütle duraksadı. “NöroLink’in içindeki tüm hataları ayırma sürecindeyiz. Aynı zamanda onu yeniden açmak için bir yol bulmaya çalışıyoruz.”

NöroLink’i yeniden açmak.

“NöroLink’e bağlı olan çok fazla şey var,” diye devam etti. “Onu tamamen kapatmak küresel ekonominin kaldıracılabileceği bir şey olmadığı gibi aynı zamanda imkânsız da. Bu öylece yok olup gidecek bir teknoloji değil, tüm bu yaşananlardan sonra bile. Birileri bunu yeniden yapacaktır.”

Sisteme bağlı olan çeşitli şeyleri açıklarken yutkundum. Sadece Tokyo’da, NöroLink’in kapanmasına bağlı olarak binlerce

işyeri kepenkleri indirmişti. Sanal eşyalar yaratıp satan şirketler. Eğitim hizmetleri. Üniversiteler. Hatta Warcross oyununun kendisine bağlı olan işletmeleri saymıyordu bile; onlar NöroLink’le tamamen bitmişti. Fakat Divya’nın asıl anlatmak istediği bu da değildi.

Bir teknoloji bir kere icat edildiğinde onu öylece yok edemezsiniz. Hideo’nun yarattığı şey var olmaya devam edecekti. Birileri orijinal NöroLink’le aynı şeyleri yapabilen yeni ve artırılmış bir sanal gerçeklik icat edecekti. Belki bunun da ötesine geçecekti. Birileri NöroLink’in bıraktığı boşluğu *dolduracaktı*.

Asıl soru bu kim olacaktı? Ve bununla ne yapacaklardı?

“Sistemi yeniden açmamız gerekiyor ama sizin de bildiğiniz gibi bunu eskiden olduğu hâliyle açamayız. Artık hükümetlerin ve insanların denetimi altında, herkesin görebileceği şekilde olacak. Tamamen göz önünde yapılacaktır.”

“Peki bunların benimle ne ilgisi var?” diye sordum.

Divya derin bir nefes aldı. “Bir ekip oluşturmamıza yardım etmek ilginizi çeker mi diye sormak için aramıştım. Sistemin kusurlarını bulmak, hataları ayıklamak ve ondan çok daha iyi bir şey ortaya çıkarmak istiyoruz. Ve siz de... eh, ilk başta bu kusurları tespit etmemizin sebebi sizsiniz.”

NöroLink’i yeniden açmak. Warcross’u yeniden açmak.

Tüm hedefim Hideo’yu durdurmaktı ve bu NöroLink’i de durdurmak anlamına geliyordu. Warcross yüzünden tüm hayatım değişmiş, onun yüzünden tepetaklak olmuştu ve az önce arkadaşlarımla vedalaşıp kendimi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim olmadan Amerika’ya dönmeye hazırlamıştım.

Ama bir kez daha düşündüğümde...

Sistemin hatalı olması, onun var olmaya devam etmeye değişmeyeceği anlamına gelmiyordu. Tıpkı diğer şeyler gibi o da kimin kullandığına bağlı olarak değişen bir aletti. Milyonlarca hayatı iyi yönde değiştirmişti ve belki de şimdi arkasında doğru zihinler ve deneyimle gelen farkındalıklar varken NöroLink’i olduğundan çok daha iyi bir hâle getirebilirdik.

Her problemin bir çözümü vardı ama her çözümden sonra mücadele edecek yeni bir problem, üstesinden gelinecek yeni bir görev olurdu. Bir şeyi çözdükten sonra durmazdınız. Devam ederdiniz; yeni bir yol, yeni bir yön bulurdunuz, daha iyisini yapmaya ve daha iyisini yaratmaya çalışırdınız. Bir şeyi yıkmak bir son değildi; daha güzelini, daha iyisini, daha *doğrusunu* yapmakla sona ulaşırdınız. Ya da belki son hedef diye bir şey hiç yoktu. Bir şeyi başarırdınız ve sonrasında değiştirdiniz, başka bir şeyi başarmaya hazır olurdunuz. Birbiri ardına problemleri çözerdiniz; ta ki dünyayı değiştirene dek.

Şimdiye dek benim hayatımın hedefleri yanlış olanı durdurmakla sınırlıydı. Şimdiyse bana bir şeyleri düzeltmek için diğer tarafa katılma fırsatı verilmişti: bir şeyleri yaratma fırsatı.

Uzunca bir süre sessiz kaldığımda Divya boğazını temizledi. "Pekâlâ," dediğinde sesi hâlâ saygılı ve mahcuptu, "bunu düşünmeniz için size biraz süre vereceğim. Eğer ilgilenecek olursanız bana direkt olarak ulaşmaktan çekinmeyin. Sizinle birlikte şevkle işe başlamaya hazırız. Ve eğer ilgilenmiyorsanız bunu da anlarız. Zaten herhangi birinin yapacağımdan fazlasını yaptınız."

Kısaca vedalaştık. Telefonu kapattığımda yana indirdiğim elimdeki telefonla odamda dikilip pencereden görünen gece manzarasına bir süre baktım.

Telefonum yeniden titreşti. Arayan numaraya baktım.

Ardından hoparlörü açtığımda havayı tanıdık bir ses doldurdu. Bir zamanlar beni dehşete düşüren bir sestir bu. Şimdiyse...

"Pekâlâ," dedi Sıfır. "Ne cevap vereceksin?"

Hafifçe gülümsedim. "Konuşmanın hepsini dinledin mi?"

"Aynı anda çevrimiçi olarak her yerdeyim," diye karşılık verdi. "Bir telefon görüşmesini dinlemek benim için zor değil."

"Biliyorum. Sadece bazı sınırları öğrenmen gerekiyor."

"Yine de bunu dinlediğim için memnunsun," dedi. "Bunu senden anlayabiliyorum."

Sesi neredeyse eskisi gibi çıkıyordu ama artık sözlerinde insani bir şeyler vardı. Onu Sasuke'nin zihniyle bağlayan kısmı.

Enstitü polis tarafından basıldıktan, Hideo'yla beni panik odasından çıkardıklarından, Sıfır'ın zırhı kaybolduğundan ve bu haberler ortaya çıktığından beri zırhlı bir şeklin insanların hesaplarında belirdiğine dair dedikodular yayılmıştı. Bu kişinin gittiği her yere şifreli işaretler bıraktığı, içlerinde sıfır bulunan imzalar attığına dair... Jax'e telefon ya da bilgisayar izni verildiğinde kızm var olmayan biriyle sohbet ettiğine dair.

Bunların hiçbirinin doğruluğu kanıtlanmamıştı elbette. Çoğu kişi bunun arkasmda çevrimiçi eşek şakaları yapan tiplerin ya da yeni yetme hackerların olduğunu düşünüyordu.

Fakat *ben* biliyordum. Veri olarak, kabloların ve elektriğin arasında nefes alan veriler olarak, Sıfır yani Sasuke yaşamaya devam ediyordu.

"Beni analiz etmeyi bırak," dedim.

"Etmiyorum." Duraksadı. "Eğer ona katılmayı seçersen benim desteğimi aldığını biliyorsun."

"Buna ihtiyacım olabilir."

"Eee?" Bu, zihninin zeki, meraklı ve nazik olan Sasuke kısmıydı. "Ona ne cevap vereceksin peki?"

Gülümsemeye başladım. Gülümsemem sonunda kocaman bir sırıtışa dönüştü. Cevap vermek için ağzımı açtığımda cevabım tereddütsüzdü.

"Kabul edeceğim."

Tokyo Metropolitan Emniyet Müdürlüğü'nün ön girişi bu sabah insanlarla doluydu, tıpkı haftalardır olduğu gibi. Arabam durmak için yanaştığında insanlar benden tarafa döndü, dikkatleri üzerimde yoğunlaşırken kameraları da bana doğru çevrilmişti. Yüzlerden oluşan kalabalığa baktım. Hâlâ burada olmalarının sebebi, bugün Hideo'nun buradan çıkarılıp hapis yatacağı yere nakledilecek olmasıydı.

Herkes burada toplanmış, yeni bir haber duymayı umuyordu. Mahkûmiyetiyle ilgili resmî hiçbir duyuru yapılmamıştı.

Arabamın kapısı açıldığında mikrofonlar bana doğru uzatıldı ve bağırışlar başladı. Korumalar izdihamı yapıp bana yol açarken başımı önde tuttum. Binanın içine girene kadar da başımı kaldırmadım. İçeride bir memura başımı hafifçe eğerek selam verdim ve adamı asansöre kadar takip ettim.

Asansörden indiğimde beni biri karşıladı. "Chen-san," dedi kadın ve selamlamak için başımı hafifçe eğdi. Ben de karşılık verdim. "Lütfen beni izleyin. Sizi bekliyorduk."

Beni bir koridorun sonundaki sorgu odasına götürdü. Oda'nın bir duvarı boydan boya camla kaplıydı. Duvarın dışında

yarım düzine polis memuru sert yüzlerle içeriyi izliyordu. Sanki dünyadaki en tehlikeli suçluyu koruyor gibilerdi. Belki de haklılardı. Camın ötesinde bir masada tek başına oturmuş bekleyen tanıdık kişiyi gördüm. Hideo.

Polisler beni görünce başlarını eğdi ve girmem için kapıyı açtı. İçeri adımımı attığım anda Hideo gözlerini bana çevirdi ve ufak gülümsemesi içimi ısıttı.

Onu bu denli özlediğimin farkında değildim.

Oda küçük ve sadeydi. Bir duvarında dışarıdan gördüğüm cam pencere varken tam karşı duvarda tavandan yere kadar uzanan devasa, siyah bir ekran bulunuyordu. Odanın ortasında bir masa ve iki sandalye vardı. Hideo şimdi bu sandalyelerden birinde oturuyordu.

“Selam,” diyerek karşılarındaki sandalyeye oturdum.

“Selam,” diye karşılık verdi.

Şu anki her şey bana ufak çapta bir ödül avcısıyken Henka Games'te onunla ilk kez karşılaştığım zamanı, oradaki endişemi ve uygunsuzluğumu anımsatıyordu. Hideo her zamanki gibi gösterişliydi; ben de onun tam tersiydim ve ne düşündüğünü merak ediyordum.

Gerçi bu sefer Hideo'nun ellerinde gümüş kelepçeler takılıydı. Yan taraftaki yarası hâlâ iyileşmekteydi ve üzerine tam oturan gömleğinin altından beline sarılmış bandajlarını görebiliyordum. Ben de artık hırpani kotum ve siyah kapüşonlu üstümü giymiyordum; üzerimde benim için özel dikilmiş şık bir takım vardı. Hammie saçımı yüksek bir topuz yapmama yardım etmişti. Bu sanki ilk toplantımızın tersine çevrilmiş hâli gibiydi.

Ayrıca gözle görülen başka farklılıklar da vardı. Hideo yorğun görünüyordu ama gözleri tetikte, yüz ifadesiyse şimdiye dek hiç görmediğim şekilde açıktı.

Birbirimizin bakışlarını araştırdık. Görünüşümdeki değişikliği fark etti ama bunun hakkında yorum yapmadı. Bunun yerine, “Beni görmeye geleceğini hiç düşünmemiştim,” dedi.

“Nedenmiş o?”

Hafifçe gülümsedi, alaycı ve utangaçtı. "Senin çoktan Amerika'ya döndüğünü düşünmüştüm."

Sözlerinde beni üzen kırılgan bir şeyler vardı. Panik odasında yüzünü bana dönüşünü, son sözlerini söylediğini düşünerek bana mırıldandığı kelimeleri düşündüm. Kollarını küçük kardeşine dolayışını, gözyaşları arasında söylediklerini düşündüm. *Seni koruyamadığım için çok üzgünüm.*

Şimdi, yaşadığımız onca şeyden sonra, en başa dönebileceğimiz bir yol bulabileceğimize inanmakta tereddütlüydü. Kendi cezası için hazırды.

Boğazımı temizledim ve konuştum, "Bugün eve gidecek misin?"

Başıyla onayladı. Hideo teknik olarak hapis cezası almış olabiliirdi ama onun durumundaki bir kişiyi çekeceği dikkat ve yaratacağı karışıklıktan ötürü polisin normal bir hapisanede tutabilmesi imkânsızdı. Dünyadaki diğer ünlü kişiler gibi o da cezasını ev hapsi olarak geçirirken, mülkünün çevresinde küçük bir polis ordusu bekleyecek ve hükümet yaptığı her şeyi yakından takip edecekti.

Hideo başını salladı ve bir anlığına dalgınca pencereden dışarı bakarken düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibi göründü. Kardeşini düşündüğünü anlamam için bir şey söylemesine gerek yoktu. "Biz hiç uyumlu olmadık, değil mi? Hikâyemizin başından beri lanetli olmadığı hiçbir versiyonu yok."

"Eğer tüm bunları yeniden yapacak olsaydık Hideo, ben seni yine yakalamak zorunda kalırdım."

"Biliyorum."

Bir an sessiz kaldım. "Bu sana karşı hâlâ hislerim olmadığı anlamına gelmiyor."

Beni incelemek için döndü ve tek düşünebildiğim Taylor eğer Hideo'nun kardeşine ilgi duymasaydı dünyanın neye benzeyeceği oldu. Eğer babam bu kadar genç yaşta ölmeseydi ve ben para için o kadar çaresiz olmasaydım. Burada Hideo'nun karşısında, güç konumlarımız tersine dönmüş ve *ya şöyle olsaydı* sorusu

havada asılı kalmış hâlde oturmama sebep olan olaylar zinciri nasıl sonuçlanırdı?

“Çok üzgünüm Emika,” dedi. “Gerçekten.” Gözlerindeki acı, saklamaya çalıştığı üzüntüsü, bana bunda içten olduğunu anlatıyordu.

Derin bir nefes aldım. “Bayan Kapoor beni aradı. Henka Games’in yeni CEO’su. NöroLink’i yeniden açacaklar ve beni de yönetim kurullarına davet etti. Teklifini kabul ettim.”

İlk başta Hideo’nun bu haber hakkında ne hissettiğini anlamadım. Şaşırmış mıydı? Kabullenmiş miydi? Belki de NöroLink’in tamamen ölmeyeceğini, kontrolü başka birilerinin alacağını tahmin etmişti. O kişinin ben olmam hakkında nasıl hissettiğini bilmiyordum.

Fakat şimdi doğrudan bana bakıyordu. “Seni bunun için kullanması çok akıllıca. Bu sistemi geliştirmek için çalışan herhangi birinden çok daha fazla şey biliyorsun.”

“NöroLink’i yeniden açmaya yardımcı olacak bir ekip kurmakla görevlendirildim.”

“Bu ekibi seçtin mi peki?”

“Bugün buraya yalnızca seni görmeye gelmedim.”

Sessizlik. Bana şüpheyle tek kaşını kaldırdı.

Bir şey söylemeden başımla onayladım.

“Emika, ben yaptığım şey yüzünden hapis cezası aldım. Beni sen kendin avladın.”

“Bu benim, olağanüstü bir şey yaptığını düşünmediğim anlamına gelmiyor.” Masaya doğru eğildim ve sonra da bir duvarı tamamen kaplayan siyah ekrana doğru baktım. “Görüntüleri oynatın.”

Hideo bakarken ekran açıldı.

Bu geçmiş yıllardan haberlerin ve Hatıraların olduğu video görüntüleri idi.

Tamamen felçli bedenine kısılp kalmış yaşlı bir kadının ailesiyle iletişim kurmak için NöroLink’i kullanması hakkındaki belgeselden bir parça. Savaşın zarar görmüş bir sınırda genç sı-

ğınmacıların okul derslerine devam etmek ya da ayrı düştükleri aileleriyle konuşmak için gözlükleri kullandıklarını anlatan bir gazeteciyle yapılan röportaj. Hideo'nun bir keresinde ziyaret ettiği bir çocuk hastanesinin içinde, çocukların beyaz koridorlar yerine fantastik evrenlerde koşmalarının ve sihirli yaratıklarla dolu odalarında kahkahalar atmalarının görüntüleri. NöroLink'in kaydettiği Hatıralarına güvenen Alzheimer hastaları. Yanan binada kapana kısılmış insanların NöroLink'in kılavuz çizgileriyle çıkış yollarını bulmalarının görüntüleri. Videoların sonu yoktu.

Hideo bunları tek kelime etmeden izledi. Belki yaptığı şeyin yanlış olduğuna dair, kardeşinin kaybına dair daima omuzlarında bir yük olacaktı. Ama gözlerini görüntülerden ayırmadı ve bitince de konuşmadı.

"Hideo," dedim nazikçe, "NöroLink'i yarattığın zaman dünyayı sonsuza dek değiştirdin. Kimsenin mükemmel olmaması, birbirimizi dinlemeyeceğimiz, daha iyi biri olmayacağımız anlamına gelmez. Daha yapılacak milyonlarca iyi şey var ve dünya için harika olan bir şeyi yok etmeden, sorumlulukla, düşünceli ve saygılı biçimde bu yapılabilir."

Hideo bana baktı. "Bunların içinde hâlâ bir yeri hak edip etmediğimi bilmiyorum," dedi.

Başımı salladım. "Bu yakından izlenmeyeceğin anlamına gelmiyor. Ya da dikkatlice korunmayacağın. Hiçbir şey üzerinde direkt olarak çalışamayacaksın ya da kod yazamayacaksın ve şirketin resmî bir parçası olmayacaksın. Çok fazla kural olacak. Sana bunun sözünü verebilirim." Gözlerine baktım. "Ama sen NöroLink'i herkesten çok daha derinlemesine biliyorsun. O, tüm dünyanın olmadan önce senindi. O yüzden ben hâlâ senin tavsiyelerinin bir değeri olduğuna ve bilginden, yardımından hâlâ faydalanabileceğimize inanıyorum."

Hideo'nun gözlerindeki kıvılcımı ilk röportajlarından hatırlıyordum. Bu bir yaratıcının parıltısıydı, sizi gece boyunca ayakta tutan o sihirli şeydi, ihtimallerle ve vaatlerle dolmuş gözlerdi.

"Bir keresinde dünyadaki dehşetten çok yorulduğunu söy-

lemiştin,” dedim. “Eh, ben de öyleyim. Bununla savaşmak için hâlâ bir yol bulabiliriz, doğru bir şekilde. Bunu birlikte yapabilecek bir yol bulabiliriz.”

Hideo uzunca bir süre bir şey söylemedi. Ardından gülümsemi. Bu onun gizli ya da şüpheli gülümsemi değildi. Aslında umut ettiğim her şeydi. Gerçek, içten, sıcacıktı; tıpkı bir lambanın ışığında babamın tamirhanesinde otururken her şeyi sonsuza dek değıştirmek bir şeyin parçalarını birleştiren o oğlan çocuğunun gülümsemi gibiydi. Eskiden babamın beni yanına çağırıp narin dantel parçalarını tek tek bir elbisenin kuyruğuna nasıl diktğini gösterdiği zamanlarda benim de sahip olduğum gülümseme gibiydi. Koruyucu aile evimde dizüstü bilgisayarımın üzerine eğilip ilk defa hayatımın kontrolünü elime aldığını hissettiğim zamanki gülümsememin aynısıydı.

Belki de ikimiz aynı görüşte ilerleyecek bir yol bulabilirdik.

İlk toplantımızın tersine çevrilmiş hâli gibi görünen bu durumda öne doğru eğildim. Kararlı bakışlarım onunkilerle buluştu.

“O hâlde, sana bir iş teklifim var,” dedim ona. “Daha fazlasını duymak ister misin?”

Emika Chen, Henka Games'teki CEO pozisyonunu kabul etti. Kazancının büyük bölümünü zor koşullardaki genç kadınların icatlarına kaynak sağlayan bir fona bağışlayacağını açıkladı... Chen geçen haftanın başlarında yerel bir restorandan çıkarken Hideo Tanaka'yla el ele görüntülendi ve ilişkileri hakkındaki spekülasyonları artırdı.

—*TOKYO LIFESTYLE DERGİSİ*

Teşekkürler

Eğer *Warcross* kolay çocuksa, *Wildcard* sonu hep müdürün odasında biten yaramaz çocuk oldu. Birçok zaman gece geç saatlere ve sabahın ilk ışıklarına kadar oturup bu hikâyeyi bir şekle sokmaya çalışmakla boğuştum. Sonuçta çok gurur duyduğum bir kitaba dönüşse de bunu muhteşem bir ekibin yardımı olmadan asla başaramazdım.

Kristin Nelson tüm kitaplarım için aklıma gelen ilk kişidir ama özellikle de *Warcross* ve *Wildcard* için. Bu kitaplar için ilk günden itibaren ne kadar hevesli ve yüreklendirici olduğunu asla unutmayacağım ve Emika'nın hikâyesinin kalbime ve ilgi alanlarıma ne kadar yakın olduğunu göz önüne alırsak sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Bana inandığın için teşekkürler.

Benim harika editörlerim, eşsiz Kate Meltzer, Jen Besser ve Jen Klonsky. Bilgeliğiniz, zeki geri bildirimleriniz ve beni bu kitabın bulanık sularından çekip çıkardığınız için çok teşekkürler. Sizinle çalışmak inanılmaz keyifliydi. Anne Heausler, senin keskin gözün ve yol gösterici ellerin olmasaydı gerçekten ne yapardım bilmiyorum. Yat sahnesini sana ithaf ediyorum!

Her zamanki gibi Putnam Children's, Puffin ve Penguin Young Readers; sizler bir hayalin gerçekleşmiş hâlisiniz. Theresa ve

Wes, *Wildcard*'ın bu çarpıcı kapağı için teşekkürler; Marisa Russell, Shanta Newlin, Erin Berger, Andrea Cruise, Dana Leydig, Summer Ogata, Felicity Vallence ve Venessa Carson, yaptığınız her şey için sonsuz minnettarım.

Kassie, yanımda olduğun ve serinin başından beri desteğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. Seninle çalışabildiğim için çok şanslıyım.

Dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri, Tahereh Mafi, sen *Wildcard*'ı ilk okuyan kişinin ve tam ihtiyacım olan zamanlarda bana cesaret verdin. Sabaa Tahir, sen ve hikâye tıkandığında Sıfır'ın tüm dönüşümünü çözmeme yardım ettiğin şeytani pedikür maceramız! Tırnak salonlarını sonsuza dek senin zekânla ilişkilendireceğim. Amie Kaufman, ne zaman yaslanacak bir omuz arasam sen daima oradaydın. Ve elbette Leigh Bardugo, ateşli kişiliğinle Jax'in gümüş saçlarına ve cadı siyahı rujuna ilham verdin. Sıfır senin için her türlü sistemi hacklerdi.

Primo'ya, hikâye ortağım ve en iyi kocaya teşekkürler, bu serideki ilk gözler onundu ve bunun hakkında herkesten çok daha fazla şey biliyor. Aileme ve arkadaşlarıma, sevgileriniz ve tüm destekleriniz için teşekkürler.

Son olarak da okurlarıma teşekkür ederim. Bana her gün ilham veriyorsunuz. Harika şeyler yapın ve dünyaya meydan okuyun!